COLECȚIA

Jubiri de poveste

Bestseller New York Times

LORETTA CHASE

Un gentleman imposibil

Imposibil... irezistibil... inevitabil...

Rupert Carsington, cel de-al patrulea fiu al contelui de Hargate, este considerat dezastrul acestei familii aristocrate. Irezistibil de chipeș și teribil de nesăbuit, are un talent deosebit de a intra în cele mai nebunești necazuri. Totuși, nu i s-a întâmplat niciodată ca problemele – emoționale sau de altă natură – să-l împiedice să-și ducă mai departe viața usuratică... până acum. Aflat în Egipt, și închis în cea mai temută temniță din Cairo, își dă seama că singura lui scăpare este să accepte propunerea periculoasă a unei văduve fermecătoare.

Daphne Pembroke, specialistă în vechile scrieri egiptene, s-a obișnuit ca lumea să nu pună mare preț pe abilitățile ei intelectuale, căci în Anglia anilor 1820 nici o doamnă care se respectă nu este apreciată pentru erudiție și inteligență. Dispariția lui Miles, fratele ei și singurul care o cunoaște cu adevărat, o determină să înfrunte orice pericol pentru a-și salva singura rudă pe care o mai are. Iar pentru asta are nevoie de ajutorul unui bărbat, fie el și unul pe care îl disprețuiește pentru superficialitate. Dar în arșița deșertului, când inhibițiile și prejudecățile dispar, chiar și cei mai nepotriviți parteneri descoperă că au cel puțin o pasiune comună...

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice, ceea ce i-a adus recunoașterea în rândul cititorilor din întreaga lume. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-030-3
9 786067 410303
Alma

Mister Impossible
Loretta Chase
Copyright © 2005 Loretta Chekani

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un gentleman imposibil
Loretta Chase
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Marcu
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHASE, LORETTA
Un gentleman imposibil / Loretta Chase.
trad.: Ana Dragomirescu. –Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-030-3
I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Un gentleman imposibil

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Alma

Capitolul 1

Marginea oraşului Cairo, Egipt, 2 aprilie 1821

Graţie mamei sale, Rupert Carsington avea părul şi ochii la fel de negri ca orice egiptean. Dar asta nu însemna că se amesteca în mulţimea de pe pod. În primul rând, era de departe cel mai înalt om de acolo. În al doilea rând, atât purtarea, cât şi veşmintele îl identificau ca fiind englez. Egîptenîi şi turcii, care judecau oamenii după calitatea hainelor, observau şi că nu provenea dintr-o familie săracă.

Localnicii aveau un avantaj în faţa celui de-al patrulea fiu al contelui de Hargate. Sosit în Egipt cu numai şase săptămâni în urmă, Rupert încă nu putea face distincţie între numeroasele triburi şi naţionalităţi. Cu siguranţă nu putea evalua statutul socîal dintr-o singură prîvire.

Putea, totuşi, să recunoască o luptă inegală atunci când o vedea.

Soldatul era impunător – cu câţiva centimetri sub înălţimea de peste un metru optzeci a lui Rupert – şi înarmat precum un războinic. Trei cuţite, o pereche de săbii, o pereche de pistoale şi muniţie se iţeau din, sau atârnau de cureaua lui lată. Oh, da, mai şi agita – în clîpa aceea într-un fel neprietenos – un baston greu spre un individ rănit, şchiop şi murdar, aflat în faţa lui.

Din câte putea să vadă Rupert, singura vină a amărâtului era aceea că se mişca prea încet. Soldatul răcni o ameninţare sau un blestem într-o limbă străină. Împleticindu-se, ţăranul îngrozit căzu. Soldatul îşi avântă bastonul spre picioarele omului. Nenorocitul se rostogoli pe o parte, iar bastonul izbi podul, la câţiva centimetri distanţă. Înfuriat, soldatul ridică arma şi ţinti spre capul nefericitului.

Rupert îşi croi drum prin mulţimea care se aduna, îl îmbrânci pe soldat şi îi smulse bastonul din mână. Militarul dădu să ia un cuţit, dar Rupert se răsuci şi îi aruncă lama la pământ cu o lovitură. Înainte ca adversarul său să-şi poată scoate o nouă armă din arsenal, Rupert roti bastonul spre el. Omul se feri, însă margînea armei îi nimeri şoldul şi îl dezechilibră. Duse mâna spre pistol în timp ce cădea, iar Rupert înălţă din nou bastonul. Adversarul urlă de durere, scăpând pistolul.

– Du-te! îi spuse Rupert schilodului murdar, care trebuie să fi înţeles măcar gestul însoţitor, dacă nu şi cuvintele în engleză, pentru că se ridică în picioare cu mişcări haotice şi se îndepărtă şchiopătând.

Mulţimea se despărţi pentru a-i face loc să treacă.

Rupert se uită după el cu o clipă prea mult. Soldaţii înaintau cu forţă prîn gloata tot mai numeroasă. Într-o clipă îl înconjurară.

Veştile despre altercaţie, mult înflorite, circulară iute de pe pod, înspre el-Esbekiya. Acest cartier al oraşului Cairo, aflat cam la opt sute de metri distanţă, era locul unde se cazau de obicei vizitatorii europeni.

În timpul inundaţiilor, la sfârşitul verii, Nilul revărsat transforma piaţa din Esbekiya într-un lac pe care bărcile vâsleau încoace şi încolo. În prezent, râul avea debit scăzut şi zona era doar o fâşie de pământ înconjurată de clădiri.

Într-una dintre casele mai mari, o Daphne Pembroke puţin îngrijorată îşi aştepta fratele, pe Miles. Ziua era pe sfârşite. Dacă el nu ajungea curând, urma să nu mai poată intra, căci porţile se zăvorau după lăsarea întunericului. Erau ţinute încuiate şi în vremuri de molimă sau răscoală, ambele evenimente obişnuite în Cairo.

Însă Daphne nu pândea decât pe jumătate sosîrea fratelui ei. Cea mai bună parte a atenţiei sale era îndreptată către documentele pe care le avea în faţă.

Printre ele se aflau un exemplar litografiat al pietrei din Rosetta[1], un papirus recent achiziționat, și o copie a acestuia, scrisă de mână cu cerneală. Femeia avea aproape douăzeci și nouă de ani, iar ultimii zece și-i petrecuse încercând să dezlege misterele scrierii egiptene.

Prima dată când văzuse hieroglife egiptene, Daphne fusese cuprinsă de o dragoste nebunească, disperată și deznădăjduită pentru ele. Toate studiile ei din tinerețe avuseseră ca scop descătușarea inimioarelor lor tainice. Se îndrăgostise și se căsătorise cu un bărbat aproape de două ori mai bătrân pentru că era (a) poetic de frumos, (b) un specialist în lingvistică și (c) posesorul unei colecții de cărți și documente după care ea tânjea.

Pe vremea aceea, credea că formau perechea ideală.

Pe vremea aceea, avea nouăsprezece ani, iar vederea îi era umbrită de stelele din ochi. Curând aflase, printre alte lecții dureroase, că strălucitul ei soț învățat, întocmai ca bărbații mai proști, considera că strădaniile intelectuale solicită prea mult creierul inferior al femeilor.

Pretinzând că îl preocupă doar interesele ei, Virgil Pembroke îi interzisese să mai studieze scrierea egipteană. Îi spusese că nici măcar cărturarii familiarizați cu araba, copta, greaca, persana și ebraica nu au vreo speranță de a o descifra în timpul vieții ei. Aceasta socotea el că nu era o mare pierdere: civilizația egipteană fiind primitivă, cu mult inferioară celei din Grecia clasică, descifrarea nu ar fi contribuit cu mult la rezerva de cunoaștere a umanității.

Daphne era fiică de preot. Făcuse un jurământ sacru de a-și iubi, cinsti și asculta soțul, așa că se străduise. Dar când îi devenise clar că trebuia să-și continue studiile ori să înnebunească de plictiseală și frustrare, alesese să riște pierzania și să iasă din cuvântul soțului. Prin urmare își continuase munca în secret.

Virgil murise cu cinci ani în urmă. Din păcate, prejudecata împotriva femeilor învățate nu se stinsese odată cu el. De aceea,

[1] Stelă egipteană, datând din anul 195 î.Hr., din timpul regelui Ptolemeu al V-lea. Piatra este din granit negru, are formă aproximativ rectangulară, cu trei inscripții ale aceluiași text în trei limbi antice diferite: hieroglifică, demotică și greacă. (n.tr.)

chiar şi în prezent, numai îngăduitorul ei frate şi un grup de prieteni aleşi ii cunoşteau taina lui Daphne. Toţi ceilalţi credeau că Miles era geniul lingvistic al familiei.

Dar dacă ar fi fost aşa, poate că ar fi ştiut să nu plătească două mii de lire pentru papirusul pe care Daphne îl studia chiar acum. Însă un negustor pe nume Vanni Anaz pretinsese că documentul descria locul de odihnă veşnică al unui tânăr faraon cu nume necunoscut – aşa cum erau în prezent cele mai multe dintre capetele încoronate ale Egiptului. Povestea era clar rodul romanticei imaginaţii orientale. Nici o persoană educată n-ar fi putut s-o creadă. Cu toate astea, spre surprinderea lui Daphne, părea să-l fi captivat pe Miles. El chiar se intorsese la Giseh pentru a cerceta interiorul celei de-a doua piramide, deoarece, spunea el, avea să-l ajute să înţeleagă gândirea străvechilor constructori de monumente funerare, apoi să-i înlesnească localizarea mormântului tânărului rege şi a comorilor acestuia.

Deşi Daphne ştia că piramidele nu puteau să-i dezvăluie nimic fratelui ei, işi ţinuse gura. Pe el il încânta să exploreze monumentele egiptene. De ce să-i strice distracţia? Se asigurase doar că Miles îşi ia suficiente provizii pentru şederea peste noapte pe care o avea în plan.

Refuzase să-l însoţească. Mersese o dată cu el în Giseh şi cercetase cele două piramide în care se putea intra. Nici una nu conţinea scrieri hieroglifice, cu toate că diverşii vizitatori îşi scrijeliseră pe pietre profundele cugetări, ca de exemplu „Suverinus o iubeşte pe Claudia". La fel de important, nu aştepta cu nerăbdare o nouă strecurare prin tunelurile lungi, înguste, înfierbântate şi urât mirositoare.

În clipa de faţă totuşi, piramidele erau departe de gândurile lui Daphne. Tocmai hotăra că doctorul Young interpretase incorect cârligul şi cele trei semne în formă de coadă, când slujnica ei Leena dădu buzna pe uşă.

– O baie de sânge! strigă Leena. Prost, englez prost şi iute la mânie! Acum o să curgă sângele pe străzi!

Servitoarea îşi smulse de pe cap şi de pe faţă vălurile pe care le disprefuia, dar pe care trebuia să le poarte în public, scoţând la iveală părul negru şi ochii căprui ai unei femei mai în vârstă, cu origini mediteraneene amestecate. Daphne o angajase

în Malta, după ce slujnica ei englezoaică nu se dovedise în stare să suporte greutățile unei călătorii în străinătate.

Leena nu doar că vorbea engleza, greaca, turca și araba, dar putea să citească și să scrie cât de cât în aceste limbi, reușite nemaiîntâlnite pentru o femeie în această parte a lumii. Pe de altă parte, era profund superstițioasă și fatalistă, cu o tendință de a dibui norul negru din spatele fiecărui curcubeu.

Obișnuită cu purtările histrionice ale Leenei, Daphne doar ridică din sprâncene și spuse:

– Care englez? Ce s-a întâmplat?

– Un englez nebun s-a luptat cu unul dintre oamenii pașei și i-a spart țeasta porcului. Se spune că a fost nevoie de o sută de soldați ca să-l prindă. Turcii o să-i taie capul și o să i-l înfigă într-un par, dar asta n-o să fie îndeajuns. Soldații o să se războiască apoi cu toți francii, mai ales cu englezii.

Spre deosebire de majoritatea anunțurilor Leenei privind Apocalipsa iminentă, acesta suna cât se poate de plauzibil.

Conducătorii otomani ai Egiptului s-ar fi simțit ca acasă în Evul întunecat. Bătăile, torturile și decapitările erau metodele de păstrare a ordinii. Egiptenii și turcii deopotrivă nu manifestau prea mult respect față de „franci" – disprețuiții europeni. Armata, ce cuprîndea un amestec ucigaș de mercenari egipteni, turci și albanezi, îi privea pe toți cu ostilitate, uneori chiar și pe conducătorul lor, Muhammad Ali, pașă al Egiptului. Soldații făceau ca hoardele de mongoli ale lui Ginghis Han să arate precum niște școlărițe care chîcotesc.

Iar Daphne stătea singură, având doar servitorii care, lucru foarte inteligent, erau cu toții îngroziți de soldați.

Deveni conștientă de teama ce se isca înăuntrul ei, de fiorul rece și de potopul de gânduri ce se prăvăleau unul peste altul. În exterior rămase calmă. Căsnicia o învățase să-și ascundă adevăratele emoții.

– Greu de crezut, spuse femeia. Cine ar fi atât de prost încât să se bată cu unul dintre oamenii pașei?

– Se zice că bărbatul e nou-venit în Cairo, răspunse Leena. Abia săptămâna asta a ajuns aici din Alexandria, ca să lucreze pentru consulul general englez. Se zice că e foarte înalt, brunet și frumos.

Dar eu cred că n-o să mai fie aşa de frumos când o să-i poarte capul prin oraş în vârful unui par.

Imaginea revoltătoare i se înfiripă în minte lui Daphne. O alungă în grabă şi spuse pe un ton vesel:

– Omul ăla trebuie să sufere de o prostie fatală. Ceea ce n-ar trebui să ne surprindă câtuşi de puţin. Consulatul se amestecă prea mult cu persoane dubioase.

Asta deoarece consulul general englez, domnul Salt, se afla acolo în principal pentru a strânge cât mai multe antichităţi cu putinţă şi nu se arăta prea scrupulos cu privire la modul în care sarcina era dusă la bun sfârşit.

Acum, graţie faptului că îşi sporise personalul cu un imbecîl violent, militarii aveau o scuză pentru a umbla cuprinşi de o furie ucigaşă. Nici un european din Cairo nu avea să mai fie în siguranţă.

Iar Miles, care trebuia să se întoarcă, un bărbat blond, cu ochi albaştri, înalt şi fără îndoială englez, reprezenta o ţintă teribil de tentantă. La fel ca şi ea, o roşcată cu ochi verzi, precum răposata lor mamă.

Privi în jos şi îşi văzu mâinile tremurând. „Calmează-te", îşi porunci. „Încă nu s-a întâmplat nimic. Gândeşte-te!"

Avea minte, o minte formidabilă. Trebuia să poată găsi o soluţie.

Se uită la şirurile de caractere greceşti ce îl proslăveau pe Ptolemeu, în timp ce chibzuia la ce era de făcut.

Sarah, soţia celebrului explorator Giovanni Belzoni, îmbrăcase cu câţiva ani în urmă veşmintele unui neguţător arab şi aşa vizitase în siguranţă o moschee interzisă femeilor şi necredincioşilor. Cu puţin noroc, Daphne putea să fugă din Cairo astfel deghizată şi să-şi întâlnească fratele pe drum. După aceea aveau şansa să tocmească o barcă şi să o ia în amonte, departe de pericol.

Deschise gura pentru a-i spune Leenei care era planul. În clipa aceea, în curte izbucniră ţipete.

Un vaiet înspăimântat se ridica deasupra celorlalte glasuri.

Daphne sări de pe divan şi se repezi la fereastra zăbrelită, cu Leena alături. Un grup de bărbaţi egipteni urcau treptele dinspre curte.

Cărau trupul inert al servitorului lui Miles, Akmed.

În dimineața următoare

Într-o casă dintr-o altă parte a cartierului Esbekiya, consulul general al Maiestății Sale, cuprins de un amestec de emoții, reflecta la perspectiva ca țeasta lui Rupert Carsington să defileze pe străzile orașului înfiptă în vârful unui par.

În luna și jumătate ce se scursese de la sosirea în Egipt a celui de-al patrulea fiu al contelui de Hargate, acesta încălcase douăzeci și trei de legi diferite și fusese întemnițat de nouă ori. Cu banii plătiți de consulat pentru amenzi și mite în favoarea domnului Carsington, domnul Salt ar fi putut demonta și expedia în Anglia unul dintre templele mai mici de pe insula Philae.

Acum știa exact de ce Lord Hargate își trimisese progenitura în vârstă de douăzeci și nouă de ani în Egipt. Nu, așa cum scrisese nobilul, „pentru a-l asista pe consulul general în slujba sa în numele națiunii", ci pentru a împovăra pe altcineva cu răspunderea și cheltuielile aferente.

Domnul Salt scutură nisipul de pe documentul pe care îl avea pe birou.

– Presupun că cineva ar trebui să fie recunoscător, îi spuse secretarului său, Beechey. Soldații ar fi putut să folosească incidentul ăsta drept scuză pentru a ne măcelări pe toți. În schimb, ei nu cer decât o amendă exorbitantă și dublul asortimentului obișnuit de mite.

În mod de-a dreptul uimitor, camarazii soldatului rănit nu-l făcuseră bucățele pe Carsington, pentru ca mai apoi să-și lase superiorii să inventeze legea care să explice asta. Tânărul cu siguranță le pusese răbdarea la încercare în drum spre oraș. Deși depășit în proporție de douăzeci la unu, încercase de trei ori să scape, provocând de fiecare dată numeroase răni.

Cu toate astea, orașul rămăsese liniștit, iar turbulentul fiu al lordului Hargate era viu și cu toate membrele întregi, închis în cloaca plină de șobolani a unei temnițe din citadela localității Cairo. Deși asta îl ținea în mod convenabil departe de necazuri, nu putea fi lăsat în hazna la nesfârșit.

Contele de Hargate era un om foarte puternic și ar fi putut aranja cu ușurință ca domnul Salt să fie exilat în cine știe ce colț uitat de lume, fără urmă de antichități.

Dar eliberarea lui Carsington... Doamne, Dumnezeule! Consulul recapitulă cifrele din documentul pe care îl avea în față.

– Trebuie să-i plătim pe toți oamenii ăștia? întrebă el pe un ton plângăreț.

– Mă tem că da, domnule, răspunse secretarul său. Pașa a descoperit că tatăl domnului Carsington e un mare lord englez.

Muhammad Alî era un om analfabet și incult, dar deloc prost. După ce îi citîse cineva *Principele* de Machiavelli, pașa Egiptului spusese: „L-aș putea învăța câte ceva".

Un lucru pe care Muhammad Ali îl putea face în mod admirabil (în afară de a conduce spre victorii repetate o armată formată din ucigași nebuni) era să socotească, și socotise o sumă absurdă în schimbul eliberării fiului unui mare lord englez.

Dacă domnul Salt dădea banii, fondurile sale aflate în scădere accentuată nu aveau să mai acopere cheltuielile cu săpăturile. Iar în clipa în care abandona un sit arheologic, competitorii lui francezi interveneau numaidecât. Dacă, pe de altă parte, nu punea la cale eliberarea lui Carsington, domnul Salt putea ajunge cu ușurință ambasador al Marii Britanii în Antarctica.

– Lasă-mă să mă gândesc, zise consulul.

Secretarul ieși. Cinci minute mai târziu, intră din nou.

– Acum ce mai e? întrebă domnul Salt. Domnul Carsington a aruncat în aer Citadela? A șters-o cu nevasta preferată a pașei?

– Doamna Pembroke e aici, domnule, răspunse secretarul. Spune că e o chestiune foarte urgentă.

– Ah, da, sora văduvă a lui Archdale! zise consulul. Fără îndoială ceva de o importanță cutremurătoare. Poate că a descoperit o vocală. Abia dacă pot să-mi reținentuziasmul.

Deși pe domnul Salt îl interesa în principal achiziționarea de impresionante artefacte egiptene, avea preocupări savante și făcuse propriile încercări de a descifra amețitorul cod al hieroglifelor. Dar azi nu era în dispoziție sufletească pentru așa ceva.

Tocmai se întorsese dintr-o prea scurtă vacanță în suburbii, la dezastrul cu Carsington. Cufundându-se iute în negura nesfârșitelor sale probleme financiare, n-o putea privi pe doamna Pembroke cu detașarea unui cărturar.

Veşmintele de doliu pe care ea le purta din cap până în picioare (deşi soţul era mort de peste cinci ani!) nu contribuiau cu nimic la înveselirea consulului. Femeia îl ducea mereu cu gândul la anumite siluete fantomatice pe care le văzuse pe zidurile mormintelor regale.

Însă răposatul domn Pembroke îi lăsase totul tinerei sale soţii, iar totul cuprindea o minunată proprietate, impreună cu o şi mai minunată avere.

Dacă domnul Salt reuşea să mimeze entuziasmul cu privire la cine ştie ce viermişor pe care îşi închipuia Archdale că îl descifrase, atunci poate că văduva avea să se simtă îndemnată să-şi investească o parte din avere într-o campanie de săpături.

Când femeia intră, domnul Salt îşi curbă buzele într-un zâmbet binevoitor şi inaintă pentru a o saluta.

– Draga mea doamnă, spuse el. Ce bine că ne vizitaţi! Ce onoare! Vă rog, îngăduiţi-mi să vă ofer ceva răcoritor.

– Nu, mulţumesc.

Doamna Pembroke îşi trase spre spate vălul de văduvă, scoţând la iveală un chip palid, în formă de inimă. Umbre îi încercuiau ochii nefiresc de verzi.

– N-am timp pentru politeţuri. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Fratele meu a fost răpit.

Akmed nu era mort. Dar fusese bătut măr, iar când ajunsese in sfârşit in Esbekiya, se prăbuşise.

Ieri soarele apusese cu mult înainte ca el să capete suficientă putere cât să vorbească, şi atunci abia dacă fusese inteligibil. Până să priceapă Daphne ceva din povestea lui, era prea târziu pentru a mai acţiona. Noaptea străzile din Cairo le aparţineau în principal gărzilor şi infractorilor pe care acestea îi vânau.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, europenii care aveau greutăţi trebuiau să apeleze la consulii lor, nu la oficialităţile locale. Pentru că domnul Salt şi secretarul lui fuseseră plecaţi cu o zi înainte, Daphne trebuise să aştepte o lungă noapte.

Acum, cu trupul şi spiritul extenuate, era în pragul isteriei. Dar nu-şi permitea să cedeze nervos. Bărbaţii nu făceau decât să le liniştească pe femeile emotive. Ea avea nevoie să fie ascultată.

Dacă voia ca bărbații să acționeze, trebuia mai întâi să-i determine s-o ia în serios.

După prima declarație tulburată, îi îngădui domnului Salt s-o conducă spre un portic umbrit, cu vedere către grădină. Bău cafeaua tare și groasă adusă de un servitor. Asta o întremă. Spuse povestea de la început, așa cum i se ceru.

Fratele ei, servitorii și echipa lui se întorseseră din Giseh ieri-dimineață. La scurt timp după ce Miles coborâse de pe feribot în Vechiul Cairo, fusese luat de niște bărbați care pretindeau că fac parte din poliție. Când Akmed dăduse să-i urmeze, pentru a afla unde îl duc pe stăpânul lui și de ce, fusese săltat și el. „Polițiștii" îl târâseră pe slujitor într-un loc singuratic, îl bătuseră până nu mai știuse de el, apoi îl lăsaseră acolo.

– Nu pricep de ce l-au bătut pe Akmed și apoi l-au abandonat, spuse Daphne. El crede că oamenii aceia nu făceau parte din poliție, iar logica mă îndeamnă să fiu de acord cu el. Dacă erau într-adevăr oameni ai legii, de ce nu l-au luat și pe Akmed la secție, împreună cu Miles? Mai mult, e imposibil ca fratele meu să fi comis vreo infracțiune. Nici o persoană întreagă la minte n-ar visa măcar să intre în conflict cu autoritățile locale. Toți știu că aici convențiile diplomatice înseamnă foarte puțin.

– Presupun că totul se va dovedi a fi o neînțelegere caraghioasă, spuse domnul Salt. Unii dintre oficialii ăștia mărunți se simt prea repede ofensați de fleacuri. Nu sunt nici atât de oneşti pe cât ți-ai dori. Totuși, nu e nevoie să ne alarmăm. Dacă domnul Archdale a fost întemnițat, puteți fi sigură că autoritățile mă vor informa înainte de sfârșitul zilei.

– Eu nu cred că a fost întemnițat, spuse Daphne. Ridică tonul. Cred că a fost răpit!

– Hai, hai, sunt sigur că nu e vorba de așa ceva! Doar vreun oficial care umblă după o mită. O întâmplare cât se poate de comună, adăugă cu amărăciune consulul. Par să creadă că suntem făcuți din bani.

– Dacă nu voiau decât banî, de ce să nu-l fi trimis pe Akmed direct la mine cu cererile lor? întrebă Daphne. De ce să-l bată măr? E ilogic. Flutură din mână, alungând nervoasă din discuție orice gând dezordonat. Cred că slujitorul a fost bătut pentru a fi împiedicat să raporteze numaidecât incidentul.

Cred că în vreme ce dumneavoastră încercați să mă calmați cu explicații liniștitoare, pista ce duce către fratele meu se răcește tot mai mult.

– Pista? zise speriat consulul. Sper că nu luați în serios ideea că domnul Archdale ar fi victima vreunui complot. Cine ar risca tortura și decapitarea pentru a răpi un cărturar inofensiv?

– Dacă dumneavoastră, care sunteți consul general în Egipt de șase ani, nu puteți găsi un motiv plauzibil, e absurd să-i cereți asta unei femei care se află aici de nici trei luni, spuse Daphne. De asemenea, mi se pare ilogic să dezbatem motivele răufăcătorilor. Ar fi mai rațional să găsim persoanele răspunzătoare și să le descoperim pricinile interogându-le, nu credeți? Și cred că lucrul ăsta ar trebui făcut cât mai curând.

– Draga mea doamnă, vă rog să vă amintiți că nu ne aflăm în Anglia, spuse bărbatul. Aici nu avem polițiști englezi care să întreprindă o investigație. Poliția locală nu-i poate înlocui, căci este formată în cea mai mare parte din hoți amnistiați. Eu nu îndrăznesc să-mi abandonez numeroasele responsabilități ca să caut persoane dispărute, și nici de secretarul meu nu mă pot lipsi. În prezent, nici unul dintre agenții mei nu se află la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri de Cairo. Din păcate, așa cum se prezintă situația, avem prea puțin personal și prea puține fonduri pentru ceea ce se așteaptă de la noi. Toți suntem teribil de ocupați, neavând nici un minut să ne adunăm gândurile. Adăugă după o foarte scurtă pauză: Toți, în afară de unul.

Două ore mai târziu

Deși Daphne era acoperită din cap până în picioare, cu fața ascunsă de un văl, uitase cât de clar anunțau hainele ei: „european, femeie". Până să intre in Citadelă și să-i observe pe bărbații care se holbau la ea, apoi întorceau privirea și își murmurau ceva unul altuia, nu se gândise că s-ar putea să nu fie bine-venită.

Își spuse că (a) femeile nu era bine-venite în mult prea multe locuri și (b) părerile acelor bărbați nu contau. Pe lângă

servitoarea ei, Leena, şi secretarul consulului, domnul Beechey, mai avea şi o escortă oficială, adică pe unul dintre şeicii regiunii. Cu toţii îl urmau pe gardianul închisorii de-a lungul unor trepte din piatră foarte uzată, ce deveneau tot mai întunecate, în vreme ce aerul se făcea tot mai rânced şi mai apăsător.

Până să ajungă la baza scării, putoarea deja o îngreţoşa şi îşi dorea să nu fi insistat să vină. Ar fi putut lăsa aranjamentele în seama domnului Beechey. Nu trebuia să se afle acolo.

Dar nu gândise limpede. Fusese prea conştientă de scurgerea timpului, fiecare minut sporind pericolul în care se afla Miles. Avea nevoie de ajutor, şi se părea că singurul ajutor disponibil era ţinut într-o temniţă suficient de adâncă încât să se umple cu apă în timpul inundaţiilor. Oare asta era una dintre metodele de tortură folosite aici? se întrebă ea. Lăsau un om prins în lanţuri să privească apa crescând până când aceasta îl îneca? Oare Miles se afla într-un astfel de loc?

Se lăsă cuprinsă de un scurt tremur involuntar, apoi îşi alungă cu hotărâre imaginea din minte şi îşi îndreptă umerii.

Lângă ea, Leena murmură un descântec impotriva răului.

Bărbaţii fluturară torţele stranii ce funcţionau ca nişte felinare, risipind cât de cât bezna. Dar nu puteau limpezi aerul, care era dens şi nespus de scârbos.

– Bucură-te, *inglezule*, strigă paznicul. Vezi cine vine. Nu una, ci două femei.

Lanţurile zdrăngăniră. O siluetă întunecată se ridică. O siluetă intunecată şi foarte înaltă. Daphne nu putea să-i distingă trăsăturile în întuneric. Înconjurată de protectori, nu avea nici un motiv de teamă. Cu toate astea, inima începu să-i bată mai tare, pielea i se făcu ca de găină şi fiecare terminaţie nervoasă i se încordă cu o atenţie tremurătoare.

– Domnule Beechey, spuse ea cu o voce nu atât de sigură pe cât şi-ar fi dorit, sunteţi convins că acesta e bărbatul pe care îl vreau?

Un glas incredibil de profund, categoric nu al domnului Beechey, răspunse râzând:

– Depinde, doamnă, de lucrul pentru care mă vreţi.

Capitolul 2

Sunetul unei voci în engleză, al unei voci de *femeie*, i se păru lui Rupert mai bine-venit decât ar fi crezut.

Începuse să se plictisească de moarte. Glasul feminin îi reaprinse pe loc buna dispoziție.

Știa care din femei vorbise. Ochii i se obișnuiseră de mult cu bezna. Deși amândouă erau acoperite cu văluri, cea mai înaltă purta o rochie europeană. Știa că nu era doar englezoaică, ci și o lady. Îi spuneau asta inflexiunile cultivate ale glasului ei limpede și muzical, un pic nesigur în clipa de față.

Totuși, nu putea să-și dea seama dacă era tânără sau bătrână, frumoasă sau nu. Mai știa și că nu poți fi absolut sigur de silueta unei femei până când n-o vezi dezbrăcată. Dar, privind partea bună, ea sigur își avea toate membrele în stare bună. Iar dacă reușise să coboare toate acele sute de trepte, nu putea fi decrepită.

– Doamnă Pembroke, dați-mi voie să vi-l prezint pe Rupert Carsington, spuse Beechey. Domnule Carsington, doamna Pembroke a acceptat cu generozitate să plătească pentru eliberarea dumneavoastră.

– Adevărat, doamnă? Asta-i al naibii de generos din partea dumneavoastră.

– Nicidecum, răspunse ea încordată. Te cumpăr.

– Zău? Auzisem eu că turcii sunt severi, dar n-aș fi bănuit niciodată că o să mă vândă drept sclav. Măi să fie, înveți câte ceva nou în fiecare...

– Îți cumpăr serviciile, interveni ea, tonul muzical fiind ca de gheață.

– Ah, scuzele mele! Și de ce servicii ați avea nevoie?

Rupert o auzi trăgând brusc aer în piept.

Înainte ca femeia să-i poată răspunde, Beechey spuse cu glas mieros:

– E o mîsiune, domnule. Domnul Salt v-a scutit de obișnuitele dumneavoastră îndatoriri consulare, astfel încât s-o puteți sprijini pe doamna Pembroke în căutarea fratelui ei.

– Dacă tot ce vreți e un frate, n-aveți decât să luați unul de-al meu, spuse Rupert. Am trei. Toți, niște sfinți. Întrebați pe oricine.

El nu era un sfânt și nimeni nu l-ar fi confundat cu unul.

Femeia se întoarse către domnul Beechey.

– Sunteți sigur că acesta este singurul om disponibil?

– Apropo, cum ați reușit să vă pierdeți fratele? întrebă Rupert. Din experiența mea, o asemenea ispravă e imposibilă. Oriunde mă duc, hop și ei! Mai puțin aici. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care am profitat de ocazie atunci când tatăl meu mi-a oferit-o. A fost o mare ușurare, recunosc. În ziua în care m-a chemat la el la birou, am crezut că o să fie una dintre acele alegeri între ciocan și nicovală, ca aceea pe care i-a oferit-o lui Alistair acum trei ani: „Te însori sau înduri o soartă mai rea ca moartea", ceva de genul ăsta. Dar n-a fost deloc așa. A spus: „Ce-ar fi să te duci tu în Egipt, uite ce băiat bun ești, și să-i mai găsești verișoarei tale Tryphena niște pietre din alea cu desene pe ele". Pietre și... Ce-a mai zis ea că vrea? Șmecheriile alea maronii și rulate. Hârtie de orez sau așa ceva.

– Papirusuri! răsună vocea melodioasă, rostind cuvântul cu încordare printre dinții încleștați, după cum se auzea. Singularul este „papirus". Pluralul este „papirusuri". Cuvântul latinesc e derivat din vechiul termen grecesc. E o hârtie făcută nu din orez, domnule, ci dintr-o plantă asemănătoare trestiei, originară din aceste regiuni. Mai mult, obiectele la care te referi nu sunt „șmecherii", ci prețioase documente antice. Se opri, apoi spuse pe un ton mai blând, intrigat: Ai spus Tryphena? Nu cumva te referi la Tryphena Saunders?

– Da, verișoara mea. Cea care are o dambla cu scrisul ăla caraghios sub formă de desene.

– Hieroglife, spuse doamna. A căror descifrare... Nu contează! Încercarea de a-ți explica importanța lor ar fi, nu am nici cea mai mică îndoială, o risipă de vorbe fără rost.

Se întoarse brusc, cu un delicios fâșnet de mătase, și dădu să plece. Beechey se repezi după ea.

– Doamnă, îmi cer scuze că vă rețin în locul ăsta dezagreabil. Este firesc să fiți tulburată. Totuși, trebuie să vă rog să vă reamintiți...

– Omul ăla, spuse ea cu voce joasă, dar încă audibilă, este un idiot!

– Da, doamnă, însă e tot ce avem.

– Oi fi eu prost, spuse Rupert, dar sunt irezistibil de atrăgător.

– Dumnezeule mare, şi înfumurat pe deasupra! murmură ea.

– Şi sunt un mare bou, continuă el. Admirabil de uşor de manevrat.

Daphne se opri şi se întoarse către Beechey.

– Sunteţi sigur că nu există nimeni altcineva?

– Nu de aici şi până în Philae.

„Philae trebuie să se afle la mare distanţă, altfel doamna n-ar cutreiera temniţele din Cairo in căutare de ajutor" , se gândi Rupert.

– Sunt şi puternic ca un bou, spuse el pe un ton încurajator. V-aş putea ridica pe dumneavoastră într-o mână, iar pe slujnica dumneavoastră în cealaltă.

– E vesel, doamnă, zise Beechey, părând disperat. Trebuie să-i recunoaştem acest merit. Nu e remarcabil felul în care şi-a păstrat moralul ridicat în locul acesta respingător?

Îndatoritor, Rupert începu să fluiere.

– Este evident că mai mult nu-l duce capul, spuse doamna Pembroke.

– În situaţia de faţă, curajul e o mare calitate, spuse Beechey. Turcii îl respectă.

Doamna murmură ceva ca pentru sine. Apoi se întoarse către turcul care îi adusese (pasămite un personaj important, cu un turban imens) şi îi zise ceva într-una dintre acele imposibile limbi orientale. Bărbatul cu turban mare plescăi din limbă în semn de refuz al unei afaceri bune. Ea mai spuse ceva. El nu păru mulţumit. Continuară.

– Ce zice? strigă Rupert.

Beechey îi spuse că vorbeau prea repede pentru ca el să-i poată urmări. Slujnica se trase mai aproape de Rupert.

– Stăpâna mea se târguieşte pentru dumneata. Îmi pare rău că eşti aşa de încet la minte. Când am venit, era gata să plătească preţul aproape întreg, dar acum zice că nu meriţi atât de mult.

– Zău? Cât îi cereau?

– Cu toate şperţurile ajungea la trei sute de pungi, spuse ea. O sclavă albă, cea mai scumpă dintre robi, costă doar două sute.

– Presupun că nu ştii cât înseamnă trei sute de pungi în lire, şilingi şi pence? zise Rupert.

– Înseamnă peste două mii de lire englezeşti.

Rupert fluieră uşor.

– Pare cam exagerat, observă el.

– Asta îi spune şi ea şeicului, continuă servitoarea. Zice că nu faci prea mult pentru nimeni. Zice că ţeasta dumitale în vârful unui par ar fi bună pentru amuzamentul locuitorilor din Cairo, dar asta-i toată valoarea pe care o vede. Îi spune că lorzii sunt la fel de comuni în Anglia pe cât sunt şeicii în Egipt. Spune că numaî fiul cel mai mare al unui lord englez e preţios, iar dumneata eşti unul dintre cei maî mîci. Zice că tatăl dumitale te-a trimis de acasă pentru că eşti un imbecil.

– Uluitor, comentă Rupert râzând. Poate să spună toate astea deşi abia ne-am întâlnit. Şi încă pe întuneric. Ce femeie uluitor de inteligentă!

Bărbatul cu turban se lansă într-un discurs. Doamna ridică din umeri şi porni spre ieşire.

Preţul eliberării era ridicol. Nici un om în toate minţile nu l-ar fi plătit, nici măcar Lord Hargate. Cu toate astea, Rupert fu dezamăgit s-o vadă plecând.

Căutarea fratelui ei putea fi interesantă. Trebuia să fie mai interesantă decât scormonitul prin nisip după fărâme de pietre şi mult mai amuzantă decât smulsul papirusurilor din strânsoarea cadavrelor străvechi. Da, ştia care era cuvântul corect. Dacă îl auzise o dată, îl auzise de o mie de ori de la Tryphena. Îl folosise greşit doar pentru a-i auzi reacţia doamnei Pembroke. Şi fusese foarte distractiv.

Acum era posibil să nu mai afle niciodată cum arăta ea.

Servitoarea plecă pentru a-şi urma stăpâna. Beechey îşi azvârli mâinile în sus şi porni după ele. Rupert se uită după silueta feminină mai înaltă până când aceasta fu înghiţită de întuneric.

Atunci bărbatul cu turban strigă ceva.

Doamna Pembroke ieşi din umbră, iar inima lui Rupert avu o mică, dar înconfundabilă tresărire.

*

Daphne nu rămase pentru a asista la eliberarea domnului Carsington. După ce se înțelese asupra prețului, îl lăsă pe domnul Beechey să rezolve detaliile și să împartă mitele – bacșișurile care ungeau majoritatea tranzacțiilor din Imperiul Otoman.

Abia aștepta să plece din Citadelă. Simțea furnicături pe piele. Se mustra pentru că se târguise atât de mult cu șeicul. Dar să descopere de ce soi de nătărău urmau să atârne toate speranțele ei și apoi să fie brutalizată de un oficial care probabil nu era în stare nici să-și scrie propriul nume...

Toate astea aproape că o înnebuniseră.

Fratele ei era la ananghie, pierdut, rănit, poate mort, și toți bărbații pe care îi întâlnise până acum o trataseră cu superioritate, își bătuseră joc de ea ori încercaseră să i se pună împotrivă. Îi venea să plângă din pricina frustrării.

Dar cel mai mult își dorea să plece departe. Departe de Citadelă, de acea groapă puturoasă și de acei bărbați necioplți.

Când, în sfârșit, ieși la lumină pe una dintre ușile fortăreței, înghiți cu lăcomie aerul fierbinte al dimineții târzii.

– Știți de ce l-au băgat acolo, stăpână, atât de adânc sub pământ, în lanțuri? întrebă Leena după ce o ajunse din urmă.

– E evident, răspunse Daphne. Domnul Salt a spus că domnul Carsington e cel care l-a agresat ieri pe soldatul turc. Omul e un ticălos scandalagiu fără de minte.

Grăbi pasul către poarta Citadelei, dincolo de care așteptau măgarii lor și cei care îi mânau.

– Sper din suflet că măcar ceilalți fii sunt niște sfinți, așa cum pretinde acesta, continuă ea nervoasă. Așa, Lord și Lady Hargate ar putea avea o compensație pentru nenorocirea... Se întrerupse când desluși concluzia logică a propriilor vorbe. Oh, ce-am făcut?

Daphne se opri brusc, iar Leena se izbi de ea.

După ce își descâlciră vălurile, Daphne continuă:

– Trebuie să-i trimitem domnului Salt un mesaj prin care să refuzăm serviciile domnului Carsington!

– Dar l-ați cumpărat! spuse Leena.

– Nu gândeam limpede, zise Daphne. Locul putea îngrozitor, iar șobolanii erau tare îndrăzneți. Între timp, șeicul ăla analfabet încerca să mă sperie, iar domnul Carsington se purta atât de enervant cu „hârtia lui de orez" și „șmecheriile". Dacă n-aș fi fost

copleşită, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu poate exista un om mai nepotrivit pentru scopul meu decât el. Vom avea de-a face cu răufăcători, sunt sigură. Sarcina necesită o minte rece, calculată. Ce-mi trebuie mie e un alt Belzoni[1]: un bărbat care să ştie când să folosească persuasiunea, chiar viclenia, şi când să folosească forţa.

– Când am ajuns aici, iar domnul Beechey v-a condus să-l întâlniţi pe şeic, i-am auzit pe gardieni discutând, spuse Leena. Ziceau că nici un paznic nu-l poate ţine în frâu pe englezul acesta. E iute, şiret şi neînfricat. Ăsta e motivul pentru care l-au înlănţuit în cea mai adâncă temniţă din Cairo.

– Orîce om complet neînfricat e ori dement, ori nerod, replică Daphne.

Leena îşi duse mâna la cap.

– Aveţi destul aici cât pentru şase bărbaţi. Nu vă trebuie un om cu multă minte. Vă trebuie unul cu muşchi puternici şi mult curaj.

Daphne nu ştia dacă domnul Carsington avea muşchi puternici sau nu. Nu văzuse decât o siluetă înaltă şi întunecată. Totuşi prezenţa lui nu avea nimic obscur. Îl simţise tot timpul cât se tocmise cu şeicul. Îi auzise glasul profund în fundal: un bubuit cu o urmă de amuzament în el, când nu exista nici un motiv de râs. Auzise şobolanii mişunând. Simţise mirosul mizeriei. Şi ştia cum erau cei care îl luaseră în captivitate.

În timp ce se certa cu şeicul, mintea i se îndreptase în repetate rânduri către prizonier. Petrecuse douăzeci şi patru de ore în locul acela, în beznă, la propriu şi la figurat. Nu avea idee ce se va alege de el, dacă cei care îl ţineau captiv îl vor biciui, tortura ori mutila, dacă prietenii lui îl vor găsi vreodată sau dacă va muri acolo, de unul singur.

Miles putea fi în aceeaşî situaţie grea.

Un nod rece i se formă în stomac.

– Mă simt murdară, spuse ea. Îmi trebuie o baie. Vom avea timp din plin. O să treacă un veac până când şeicul şi domnul Beechey o să îndeplinească toate ritualurile lor birocratice.

[1] Giovanni Battista Belzoni (1778–1823), celebru arheolog italian, explorator al siturilor arheologice din Egipt (n.tr.)

*

Băile erau un lux păcătos pe care Daphne îl descoperise la începutul şederii ei în Cairo. Camerele acoperite cu faianţă ale băii femeilor izolau lumea de afară şi necazurile ei. Acolo nu trebuia decât să te laşi răsfăţată şi să le asculţi pe celelalte femei cum râd sau bârfesc.

Chiar şi azi baia îşi făcu vraja. Daphne plecă de acolo cu mintea mai limpede şi sufletul mai liniştit. Era perfect capabilă să conceapă o cale de a-l găsi pe Miles, îşi spuse în timp ce încăleca pe măgar. Nu-i trebuia decât un bărbat care să facă ceea ce ea nu putea. În cazul acesta, cu cât mai mare, cu atât mai bine, aşa cum sugerase Leena. Iar domnul Carsington era cu un cap mai mare decât majoritatea bărbaţilor de prin partea locului. Trebuia să fie şi puternic pentru a fi supravieţuit unei înfruntări cu brutalii soldaţi ai lui Muhammad Ali. Tot ce-i lipsea domnului Carsington era un creier, iar Daphne i-l putea oferi.

Lăsându-i pe vizitii să le mâne măgarii şi să le facă loc pe străzile aglomerate, ea şi Leena porniră în obişnuitul ritm rapid, ferindu-se de cămile, cai, negustori şi cerşetori, până la casa din cartierul Esbekiya.

Ajunse în faţa porţilor, descălecară. Lăsând-o pe Leena să-i plătească pe băieţii cu măgarii, Daphne o luă prin pasajul întunecos ce mărginea curtea. Era aproape de scări când o siluetă înaltă se desprinse din umbră şi o voce profundă, pe loc identificabilă, spuse:

– Douăzeci de lire?

Femeia se opri brusc, iar inima îi frână şi ea în piept, apoi reporni, mult mai puţin domol.

Zona era umbrită, dar nici pe departe la fel de întunecată precum temniţa din Citadelă.

Acum nu avea nici o dificultate în a-l vedea, chiar şi prin vălul ei de văduvă. Era înalt, cu umeri laţi, aşa cum îl ghicise in beznă. Ceea ce nu reuşise ea să zărească era chipul lui foarte frumos.

Sprâncene negre, arcuite deasupra unor ochi negri amuzaţi, ce o priveau de sus, peste un nas lung şi insolent. Râsul dădea târcoale pe la colţurile gurii prea senzuale.

Fierbinţeala o străbătu în valuri, topindu-i calmul şi încrederea cu greu câştigate, lăsând-o, pentru o clipă, copleşită de stinghereală, ca pe şcolăriţa ruşinoasă care fusese cândva.

Dar Daphne nu fusese niciodată atât de timidă pe cât ar fi trebuit, după cum îi explicase foarte des Virgil. Nici acum nu fu prea timidă pentru a observa restul: haină superb croită, vestă şi pantaloni, cămaşă apretată şi lavalieră. Privirea de moment fu îndeajuns pentru a-i întipări în minte o imagine vie a corpului suplu şi puternic pe care hainele strâmte nu făceau decât să-l scoată în evidenţă.

Gura i se uscă, iar creierul i se blocă şi pentru o secundă nimic nu mai avu sens. Însă numai pentru o secundă. Creierul îşi reveni şi, de îndată ce limba i se dezlegă, spuse:

– Domnule Carsington.

– Douăzeci de lire, repetă acesta. Trei parale. La atât ai scăzut suma în timpul negocierilor cu şeicul Cum-îl-cheamă. La băi am aflat că ăsta e preţul curent pentru un eunuc.

– Pentru unul dintre cei mai scumpi, da, răspunse Daphne, adăugând iute: Nu mă aşteptam să te văd atât de curând. Ai avut timp chiar şi să te îmbăiezi. Miraculos!

Mintea ei dădu naştere unei imagini a domnului purtând doar un *mahzam* – un prosop turcesc – înfăşurat în jurul taliei.

Îi ceru minţii să se oprească. *N-ar fi trebuit să fumeze la baie*, nici măcar pentru a se arăta politicoasă. Asta îi lăsa un gust neplăcut în gură şi o ameţea. N-ar fi trebuit nici să asculte discuţiile deocheate ale femeilor. Ele îi băgaseră în capul zăpăcit de fum tot felul de idei nepotrivite.

În mod normal, Daphne nu remarca bărbaţii decât ca pe nişte obstacole în drumul ei, ceea ce, din experienţa ei, părea a fi funcţia lor principală.

Trecu pe lângă el şi începu să urce scările, vorbind repede.

– E uimitor, nu-i aşa, Leena? De regulă turcii se întind ore în şir pentru cea mai măruntă negociere. Credeam că nu mai avem nici o speranţă de a începe până mâine.

– Nu mă îndoiesc că şeicului i-ar fi plăcut să tărăgăneze negocierile în obişnuitul stil tihnit, spuse domnul Carsington, dar l-ai epuizat.

– Închisoarea era dezgustătoare, îl informă Leena în timp ce urca treptele pe urmele lui Daphne. Ca să scăpăm de putoare, am mers la băi. Am fumat, am stat de vorbă cu celelalte femei, am aflat câteva glume obraznice, iar acum avem stomacul foarte îngreţoşat şi mintea foarte ameţită.

– Fumat? întrebă el. Glume obraznice? Excelent. Ştiam eu că o să fie mai interesant decât adunatul pietrelor.

Rupert o urmări pe doamna Pembroke cum urcă în continuare scările şi intră pe uşă cu un foşnet furios de mătase neagră. Plecase brusc de lângă şeic cam în acelaşi fel impresionant.

De vreme ce o găsea interesantă, Rupert fusese încântat să afle, la scurt timp după plecarea ei, că femeia nu era, aşa cum bănuise el, din aceeaşi generaţie cu Tryphena – cu alte cuvinte, îndeajuns de bătrână pentru a-i putea fi mamă.

Beechey îi spusese că Miles Archdale, fratele dispărut, era un învăţat amator de antichităţi, în vârstă de vreo treizeci de ani, iar sora lui avea cu câţiva ani mai puţin.

Rupert mai aflase că ciuma, care pe el îl ţinuse închis în Alexandria vreme de săptămâni întregi, ii transformase în prizonieri şi pe cei din Cairo. Carantina fusese ridicată abia de curând. Altfel, domnul Archdale şi sora lui s-ar fi aflat deja în Teba. Conform secretarului, Archdale era nerăbdător să-şi testeze teoriile lingvistice pe templele şi mormintele din Egiptul de Sus.

Beechey îi mai zisese şi că fratele trebuia să apară mai devreme sau mai târziu, poate într-o stare mai proastă din pricina desfrâului. Desigur, nu-i puteai spune asta surorii lui, însă consulul general era convins că servitorul Akmed minţise.

Cairo oferea distracţii pe toate gusturile, iar bărbaţii „dispăreau" zile la rând prin bordeluri şi spelunci în care se consuma opiu. Probabil că Archdale încă se îmbăta într-un astfel de loc. Fără îndoială slujitorul său fumase prea mult haşiş şi sfârşise enervând pe careva, care i-o plătise cu un toc de bătaie.

Rupert nu trebuia sub nici o formă să-i deschidă ochii doamnei Pembroke. Trebuia să-i facă pe plac.

– Ai putea să pui întrebări pe la poliţie şi lucruri de genul ăsta, ii spusese Beechey. Te-aş sfătui să-l chestionezi pe slujitor separat. Dacă îi dai de urmă lui Archdale sau acesta se întoarce

de unul singur, aşa cum e mai probabil să se întâmple, oferă-i surorii versiunea preferată de el. Nu pot sublinia îndeajuns cât este de important să rămânem în relaţii cordiale cu ei. Sunt în postura de a contribui mult la eforturile noastre de aici, atât în sens ştiinţific, cât şi financiar. Domnul Salt contează pe tine să dai dovadă de maximă discreţie, tact şi delicateţe.

Rupert dăduse din cap cu un aer înţelept, în timp ce se întreba în sinea lui dacă nu cumva Beechey, asemenea servitorului lui Archdale, fumase prea mult haşiş în ultima vreme.

Orice om cu mintea trează ar fi înţeles că Rupert Carsington era exact persoana nepotrîvită pentru o misiune care cerea discreţie, tact şi delicateţe. Rupert însuşi ar fi putut să spună asta şi în mod normal ar fi făcut-o. Dar îi plăcea felul în care doamna Pembroke îşi smucea fustele atunci când se simţea vexată şi voia s-o vadă cum arată. Aşa că, o dată în viaţă, îşi ţinuse gura, încercând să pară plin de tact şi discreţie.

Ştia că nu e o imagine pe care s-o poată păstra pentru prea multă vreme.

O urmă pe slujitoare de-a lungul treptelor şi în casă, trecând printr-un şir în zigzag de holuri şi camere, fiecare cu o treaptă mai sus sau mai jos decât următoarea, ajungând, în cele din urmă, într-o încăpere înaltă.

Într-un capăt se afla o porţiune ridicată, cu podeaua acoperită de covoare turceşti. De-a lungul celorlalte trei laturi se întindea o băncuţă joasă, plină cu perne. O masă lată, cu picioare scurte, încărcată cu cărţi şi hârtii, ocupa cea mai mare parte a centrului porţiunii ridicate. Pe un raft îngust dintr-o parte a camerei erau aşezate o grămadă de mici figurine din lemn.

Văduva privi spre masă, apoi căzu în genunchi şi începu să răscolească printre mormane.

– Stăpână? spuse Leena.

– Nu aşa le-am lăsat, zise doamna Pembroke.

– Cum poţi să-ţi dai seama? întrebă Rupert.

– Lucram la noul papirus, explică ea. Mereu îmi aranjez materialele într-un anume fel. Papirusul în dreapta, pentru referinţă. Copia în mijloc. Tabelul cu semne sub ea. Inscripţia Rosetta aici. Lexiconul limbii copte lângă ea. Notiţele privind gramatica

aici. Există o ordine. Trebuie să existe. Trebuie să lucrezi sistematic, altfel n-ai nici o speranță.

Femeia ridică tonul.

– Papirusul și copia au dispărut. Toată munca... toate zilele petrecute derulându-l... toată grija cu care am făcut o copie precisă...

Se ridică cu gesturi șovăitoare.

– Unde sunt servitorii? Și Akmed. El e bine?

– Vezi ce-i cu servitorii, i se adresă Rupert Leenei.

Doamneî Pembroke îi spuse:

– Liniștește-te! Numără până la zece.

Ea se uită la el... sau păru că întoarce capul în direcția lui.

– Dumneata nu-ți scoți niciodată chestia aia? întrebă el nervos. Trebuie să fi fost un om remarcabil, regretatul răposat, ca să merite atâta doliu.

Făcu un gest larg cuprinzând vălul greu și mătasea neagră.

– Probabil că e cald ca pe tărâmurile lui Hades sub toate alea. Nu-i de mirare că te-ai zăpăcit.

Femeia continuă să privească spre el pentru câteva clipe, apoi își ridică brusc vălul de pe față. Iar Rupert se simți ca și cum cineva l-ar fi izbit în moalele capului cu un baston greu turcesc.

– Bine, spuse el când reuși să-și recapete suflul îndeajuns cât să vorbească iar. Bine.

Și apoi se gândi că poate ar fi trebuit să ajungă treptat la etapa asta.

Vedea doi ochi verzi-verzi, adânc umbriți, așezați deasupra unor pomeți înalți, pe un chip alb în formă de inimă, încadrat de părul mătăsos, roșcat-închis. Nu era deloc drăguță. „Drăguță" era comun. Nu era nici frumoasă, nu conform standardelor englezești. Era ceva cu totul în afara frumuseții de rând.

Tryphena deținea numeroase volume despre Egipt, inclusiv întreaga *Description de L'Egypte*[1], ediția franceză publicată până atunci. Rupert mai văzuse acea față într-o ilustrație color reprezentând un mormânt ori un templu. Și-o amintea clar: o femeie roșcată, goală cu excepția unui colier de aur în jurul gâtului, cu brațele întinse spre ceruri.

[1] Descrierea Egiptului (în limba franceză, în original) (n.tr.)

Goală ar fi fost bine. Ochiul lui experimentat îi spunea că silueta doamnei muritoare putea foarte bine să fie la fel de extraordinară ca şi faţa.

Asemenea unei zeiţe temperamentale, ea îşi scoase vălul întunecat de pe cap şi îl aruncă pe jos.

Leena intră în grabă.

– Au dispărut! strigă ea. Toţi!

– Serios? spuse Rupert. E interesant.

Se întoarse către văduvă. Faţa acesteia era albă precum creta. Naiba s-o ia, urma să leşine? Singurul obicei feminin care îl înspăimânta mai mult decât plânsul era leşinul.

– Noi toţi credeam că fratele dumitale s-a pierdut prin vreun bordel, zise el. Dar vestea asta mă face să cred că poate nu-i aşa.

Roşeaţa se întinse peste pielea ei mult prea palidă, iar ochii verzi scăpărară.

– Un bordel?

– O casă rău famată, explică el. Unde bărbaţii tocmesc femei care să facă ceea ce majoritatea doamnelor nu vor să facă decât dacă te căsătoreşti cu ele, uneori nici atunci.

– Ştiu ce e un bordel! zise ea.

– Se pare că bordelurile din Cairo le fac pe cele din Paris să arate ca nişte grădiniţe ale quakerilor[1], continuă Rupert. Nu că aş fi absolut sigur. Amintirile mele din Paris sunt, în cel mai bun caz, înceţoşate.

Doamna Pembroke mijì ochii.

– Ce îţi aminteşti sau nu-ţi aminteşti dumneata din Paris nu are absolut nici o relevanţă în momentul de faţă, spuse ea.

– Voiam doar să subliniez cât de mare e tentaţia, replică bărbatul. Numai un sfânt (ca unul dintre fraţii mei) i-ar putea rezista. Aşa că, firește, neştiind cât de sfânt e fratele dumitale...

– Dumneata şi asociaţii dumitale aţi presupus pur şi simplu că Miles se zbenguie cu prostituatele şi dansatoarele.

– Iar cu haşişul, opiul şi mai ştiu eu ce, am presupus că a pierdut noţiunea timpului.

[1] Membrii unei secte protestante pacifiste şi austere, întemeiate în secolul al XVII-lea şi răspândite în Anglia şi în SUA (n.tr.)

– Înțeleg, zise ea. Și astfel ai fost desemnat să mă ții ocupată până când Miles ajunge sau este cărat până acasă.

– Da, așa mi s-a explicat, spuse el. Părea destul de simplu. Un frate pierdut – putem pune incidentul pe seama drogurilor și a femeilor. Dar acum am pierdut un papirus, ca să nu mai vorbim despre servitori. Treburile se complică.

– Nu pricep cum ar fi putut răufăcătorii să ajungă până aici, interveni Leena. Portarul Wadid era la locul lui atunci când am venit. N-a pomenit nimic despre vreo tulburare.

– Tipul ăla care stătea pe banca din piatră de lângă poartă? întrebă Rupert. Părea că se roagă. Mie cu siguranță nu mi-a dat nici o atenție.

Stăpâna și slujnica se uitară una la alta.

– Mă duc eu la Wadid, spuse Leena, după care ieși.

Văduva îi întoarse spatele lui Rupert și se întoarse la masa răscolită. Îngenunche și mută o carte la stânga. Scutură nisipul de pe o hârtie și o așeză sub carte. Ridică tocurile de pe podea și le puse înapoi peste călimară. Scânteia de furie îi dispăruse din privire, iar roșeața se risipise, lăsându-i fața palidă ca moartea, ceea ce făcea ca dârele de sub ochi să pară mai întunecate ca niciodată.

Rupert nu știa sigur ce-l făcuse să se gândească la asta, dar în minte îi apăru o vie imagine de demult: verișoara lui, Maria, plângând pentru păpușile ei, după ce Rupert și frații ei le folosiseră pentru a exersa trasul la țintă.

El nu avea surori și nu era obișnuit cu plânsul fetelor, așa că scena îl înnebunise. Când se oferise să lipească la loc membrele mutilate ale păpușilor, micuța Maria îl pocnise cu unul dintre cadavrele mari schilodite și îi învinețise un ochi. Ce ușurare fusese! Prefera de departe pedeapsa fizică celeilalte chestii: nesuferitul amestec de emoții.

Dârele negre de sub ochii doamnei Pembroke și paloarea rece a chipului ei îl afectau la fel de mult pe cât o făcuseră lacrimile verișoarei. Dar acum Rupert nu distrusese nici o păpușă. Nu-l rănise pe fratele femeii. De fapt, nici nu era sigur că dăduse vreodată cu ochii de individ. Cu siguranță nu se atinsese de prețiosul ei papirus. Nu avea nici un motiv să se simtă... aiurea.

Poate că era din cauza a ceva ce mâncase. A lăturilor de la închisoare, poate. Sau poate că era atins de ciumă.

– Aşadar chestia aia e clar dispărută? spuse el incet. Nu rătăcită sau amestecată printre celelalte hârtii?

– Mi-ar fi greu să confund un papirus străvechi cu hârtiile obişnuite, răspunse femeia.

– Ei bine, al naibii să fiu dacă pricep de ce s-ar deranja cineva atât de mult pentru un papirus, spuse Rupert. Pe drum încoace, am fost acostat de cel puțin şase ori de către egipteni care îmi vârau in față aşa-zise artefacte. Abia dacă poți să mai treci pe lângă o cafenea fără ca vreun tip vesel să răsară şi să-ți ofere brațe întregi de papirusuri – ca să nu mai vorbim despre surorile, fiicele şi nevestele lui de prisos. Toate fecioare, certificate şi garantate.

Daphne se lăsă pe călcâie şi ridică privirea spre el.

– Domnule Carsington, zise ea, cred că a venit de mult vremea să lămurim o chestiune importantă.

– Nu că m-ar interesa dacă sunt fecioare veritabile sau nu, continuă el. Niciodată n-am înțeles ce mare scofală e cu virginele. Din punctul meu de vedere, o femeie experimentată...

– Punctul dumitale de vedere nu e solicitat, domnule Carsington, spuse ea. Nu e nevoie să „pricepi" de ce se întâmplă una sau alta. Nu te afli aici ca să gândeşti. Dumneata urmează să participi cu forța musculară la această acțiune. Eu voi veni cu creierul. E clar?

Lui Rupert îi era clar că a o enerva reprezenta o metodă excelentă de a preveni lacrimile. Lumina îi revenise în privire, iar pielea, deşi încă palidă, nu mai era la fel de întinsă şi albă ca a unui cadavru.

– Clar ca lumina zilei, răspunse el.

– Bun.

Ea îi arătă un divan aflat în partea opusă.

– Fii bun şi stai jos. Am multe de spus şi e obositor să mă uit în sus la dumneata. Mai întâi, nu trebuie să-ți scoți pantofii. Obiceiul oriental e inconvenabil pentru cei care poartă haine europene. Nu că aş şti sigur de ce oamenii de aici se mai obosesc să-şi dea jos încălțările înainte de a călca pe covoare, când nisipul acoperă cu uşurință rogojinile, preşurile, divanele şi orice altceva fără nici un ajutor din partea noastră.

Rupert ocupă locul indicat, înfoie o pernă şi se sprijini de ea. În timp ce femeia se aşeza pe divanul din față, observă că ea îşi

dăduse jos pantofii. Surprinse o scurtă aparițiie a picioarelor îmbrăcate în ciorapi, înainte ca tânăra să și le strângă sub ea.

Se îndoia că gestul fusese intenționat. Ea nu era deloc genul acela de femeie. Dar picioarele aproape goale tot îl atâtară, iar acolo jos se porni obișnuita fierbințeală.

Doamna deschise gura pentru a-și începe predica, sau ce-o fi avut în minte, iar el tocmai își imagina cum arăta privelișteа de la gleznele ei în sus, când Leena dădu buzna înăuntru. Îl trăgea după ea pe tipul vânjos și vesel căruia Rupert îi făcuse cu mâna în curte puțin mai devreme.

– Drogat! strigă servitoarea. Uitați-vă la el!

Toți se uitară la Wadid. Acesta zâmbi și făcu o temenea.

– Toată ziua a fumat haşiş ori poate opiu, amestecat în tutunul lui, spuse Leena. Nu mi-am dat seama ce era pentru că un parfum ascundea mirosul. Dar oricine poate să vadă că Wadid se află într-un loc sublim și privește cu bunătate pe toată lumea. Nu ne poate spune nimic.

Rupert se ridică, se apropie la câțiva centimetri de fața portarului și privi în ochii pe jumătate inchiși ai acestuia. Wadid îi surâse, dădu din cap și îngână ceva.

Rupert il prinse de brațe, îl ridică de la podea și îl ținu in aer pentru câteva clipe. Wadid deschise larg ochii. Tânărul îl scutură, apoi îl coborî la loc.

Wadid se holbă la el, deschizând și închizând gura.

– Spune-i că data viitoare când o să-l ridic, o să-l azvârl pe fereastră, zise Rupert. Spune-i că dacă nu vrea să-și încerce îndemânarea în ale zborului, îi recomand să răspundă la câteva întrebări.

Leena vorbi rapid. Wadid bâigui un răspuns, aruncând din când în când câte o privire speriată către Rupert.

– Zice că îți mulțumește, bunule domn, repetă Leena. Mintea îi e mult mai limpede acum.

– Mă gândeam eu că s-ar putea să fie, replică Rupert.

O privi întrebător pe doamna Pembroke.

Și ochii ei remarcabili se deschiseseră larg. Gura ei, mai înainte strânsă cu dispreț, stătea acum căscată în formă de O. Se pare că expresia înțepată acționa ca un fel de corset. Eliberate de ea, buzele îi erau moi și pline.

Rupert ar fi vrut s-o ridice și pe ea, să aducă acel chip uluitor mai aproape de al lui și să încerce moliciunea acelor buze...

Dar nu era atât de prost.

– Doreai să-l interoghezi, parcă? spuse el.

Femeia clipi și, întorcându-se către Wadid, se lansă într-un șuvoi de cuvinte străine.

Wadid îi răspunse cu poticneli.

În timp ce ei făceau schimb de replici, Rupert plecă în căutare de cafea.

După câteva cotituri greșite prin labirint, găsi scara și, curând, la parter, ajunse la ceea ce părea a fi bucătăria.

Arăta ca și cum ocupanții ei ar fi părăsit locul în mare grabă. Văzu urme ale unei mese în pregătire. Un castron cu năut, parțial zdrobit. Ustensile din lemn pe podea. Un bulgăre de aluat pe o piatră. O oală pe vasul pentru jăratic.

Găsi un serviciu de cafea din argint, cu ceșcuțele lui fără toartă, dar nu descoperi nici urmă de cafea.

Păși în mica încăpere de alături, ce arăta ca un soi de cămară. Începu să deschidă borcane. În clipa aceea sesiză o mișcare. Un foșnet slab. Șobolani?

Privi în direcția din care venea sunetul. Câteva borcane înalte de ceramică stăteau așezate într-un colț întunecat. Zări un petic de pânză albastră.

Traversă încăperea. Spionul încercă să țâșnească pe lângă el, dar Rupert îl prinse de spatele cămășii.

– Ah, nu așa de repede, bunul meu prieten, spuse el. Mai întâi, haî să purtăm o discuție amicală, vrei?

Capitolul 3

Deși nu-ți puteai da seama doar uitându-te la ea, chiar dacă părea la fel de controlată ca de obicei, lui Daphne îi trebuî mult mai mult timp decât luî Wadid pentru a-și reveni după demonstrația de forță brută a domnului Carsington.

Pentru o clipă se simțise precum un personaj din *O mie și una de nopți* care, fără să vrea, lăsase să scape un duh dintr-o sticlă. Un duh mare, puternic și de necontrolat.

Încerca să se concentreze asupra puținelor indicii pe care le avea, însă mintea ei nu voia să coopereze. Îi înfățișa, prea clar, expresîa așternută pe chipul domnului Carsington în clipa în care ea își ridicase vălul.

Nu avea un nume pentru acea expresie. El era un bărbat aflat în afara îngustelor granițe ale experienței ei. Daphne nu-și putea numi nici măcar propriile emoții decât cu greu: un bubuit sălbatic în mijlocul unui vârtej de gânduri, fără vreo cale de a lămuri măcar unul. Avea doar o puternică senzație de conștientizare – a faptului că lumea devenise sălbatică, imprevizibilă și de nerecunoscut – și impresia că fusese lăsat liber ceva periculos.

Era ceva irațional, știa asta. Dar se simțea prea tulburată ca să mai gândească limpede: Miles dispărut, frumosul papirus furat, casa abandonată, portarul drogat.

Când mintea îi funcționa așa cum trebuîa, Daphne nu credea în duhuri, fie ele bune ori rele.

Se sili să analizeze logic problemele.

Își aminti că domnul Carsington era doar un bărbat englez cu o înălțime peste medie, însă în nici un caz neobișnuită. Părea uriaș pentru că (a) turcii și egiptenii obișnuiți erau cu câțiva centimetri mai scunzi și (b) avea musculatura asociată de regulă cu membrii claselor muncitoare, cum ar fi fierarii... și cu boxerii, poate, deși nu putea fi sigură, ținând cont că nu văzuse niciodată un boxer în carne și oase.

Mai mult, demonstrația de forță brută arăta cât de bine se potrîvea domnul Carsington scopurilor ei. Cu el prin preajmă, nimeni nu va îndrăzni s-o intimideze, să-i stea în cale sau să refuze cooperarea.

Adevărat, bărbatul era un nătărău, dar și lucrul ăsta o avantaja. N-o putea zăpăci ori intimida așa cum făcea deseori și cu ușurință eruditul ei soț. Domnul Carsington nu avea să presupună, asemenea lui Miles, că ea era prea intelectuală și prea ruptă de lume pentru a înțelege realitățile aspre ale vieții de zi cu zi.

Pe scurt, analizat calm și rațional, domnul Carsington era perfect.

Cu gândurile din nou în ordinea cuvenită, se concentră asupra lui Wadid.

Acesta se arăta mai dornic să vorbească acum. Problema era că nu ştia nimic.

Nu ştia care băiat de la cafenea îi livrase tutunul cu droguri. De unde să ştie? În Cairo erau o puzderie de astfel de băieţi, zise el. Fugeau. Mureau de ciumă. Îşi găseau de lucru în altă parte. Cine să le poată ţine socoteala? Habar nu avea de unde venise tutunul amestecat. Cu siguranţă nu de la sursa lui obişnuită, una dintre cele mai respectabile cafenele din Cairo.

Cât priveşte persoanele care invadaseră casa şi îi goniseră pe ceilalţi servitori, Wadid era la fel de neştiutor. Zicea că trăise într-un vis frumos. Oamenii veneau şi plecau. Oameni din vis sau reali, nu putea spune.

Când află că cineva furase frumosul papirus al stăpânului, plânse şi se învinovăţî. Spuse că speră ca stăpânul să revină curând şi să-l bată.

Dar vă rog, imploră el, ar vrea buna doamnă să-i spună uriaşului ei să nu-l sfâşie bucăţică cu bucăţică? Doamna este blândă şi miloasă, toată lumea ştie asta. Oare nu ea l-a înviat pe Akmed din morţi? Oamenii l-au cărat înăuntru, şi toată suflarea i-a pierit din trup. Apoi ea îi dă o băutură magică şi, ia te uită, el respiră din nou!

De fapt, Akmed respira, iar „băutura magică" era un ceai din preţioasele rezerve ale lui Daphne, remediul universal pentru orice suferinţă, fizică, emoţională sau mintală. Dar odată ce începuse să vorbească, Wadid nu dădea semne că s-ar mai opri. Tânăra îl lăsă să-şi continue monologul, în vreme ce ea se întreba ce se alesese de „uriaşul ei".

Era plecat de ceva timp.

S-a întors la consulat, fără îndoială, gândi ea posomorâtă. Şi cine l-ar putea învinovăţi?

Daphne avea minte de bărbat într-un trup de femeie. Artele feminine reprezentau pentru ea un mister mai mare decât scrierea egipteană. Pe cel din urmă avea măcar o speranţă raţională de a-l dezlega. Dar când venea vorba de feminitate, era un caz deznădăjduit. Eforturile lui Virgil de a o schimba nu făcuseră decât s-o infurie. Cam ca şi cum ar fi fost un bărbat.

Dacă ar fi deprins acele arte misterioase, dacă s-ar fi purtat mai drăguț cu domnul Salt, poate că el nu s-ar fi grăbit să-i treacă cu vederea grijile și să i-l paseze pe tâmpitul lui de ajutor aristocrat.

Cu domnul Carsington se purtase și mai puțin drăguț. O femeie adevărată ar fi dat dovadă de mai mult tact. Până și bestiile neroade au sentimente, iar bărbații pot fi sensibili în legătură cu cele mai ciudate lucruri.

Se ridică. Va trebui să-l găsească. Dacă va fi nevoie, se va întoarce la consulat și își va cere scuze.

– O să vorbim mai târziu despre asta, Wadid, spuse Daphne. Întoarce-te la locul tău. Poate cât timp vei sta acolo în liniște, îți vei aminti și altceva.

Se grăbi să traverseze încăperea și să iasă pe ușa pe care dispăruse domnul Carsington.

– Stăpână? strigă Leena în urma ei.

Daphne întoarse capul pentru a-i răspunde.

Și se ciocni de ceva mare, dur și cald. Foarte mare. Foarte dur. Foarte cald. Senzația fizică îi alungă gândurile, iar femeia se clătină, dezechilibrată.

O mână mare o prinse de braț și o susținu.

– Ce derviș ești, mereu goneşti încoace și încolo! spuse domnul Carsington. Te rog să iei în calcul căldura și posibilitatea unei inflamații cerebrale.

Îi eliberă brațul.

Căldura stărui, iar ea continuă să simtă atingerea unor degete lungi și puternice pe piele.

Făcu un pas în spate.

– Venisem să te caut, spuse Daphne cu vocea încordată, ca și cum ar fi escaladat cu greu o piramidă pentru a-l găsi. Credeam că te-ai... pierdut.

– Oh, eu nu mă pierd niciodată! zise el. Nu pentru mult timp, oricum. M-am dus doar după nişte cafea. Cafeaua turcească e o băutură minunată și mă gândeam că avem cu toții nevoie de un stimulent.

– Cafea, repetă ea prosteşte.

– Da. Și să vezi ce am găsit.

Se dădu la o parte. În spatele lui, Udail, în vârstă de doisprezece ani, ducea serviciul de cafea.

– Noroc că am fost eu în față, eh, Tom, altfel ea te-ar fi putut răsturna.

– Îl cheamă Udail, spuse Daphne.

– Tom, replică băiatul, privindu-l cu venerație pe domnul Carsington. *Esmi* Tom.

Adică AdicăMă cheamă Tom."

În trei minute, omul speriase un servitor făcându-l să i se supună și îl convinsese pe un altul să-l idolatrizeze.

Iar ei îi punea mintea pe moațe.

Daphne nu credea în duhuri. În clipa aceea, totuși, nu avea nici o îndoială că drumul ei până în temnița Citadelei eliberase o forță periculoasă.

Buzele ei, observă Rupert, nu erau doar moi și pline, ci și complet mobile: amenințător de mânioase într-o clipă și adorabil de stânjenite în următoarea. Le privise trecând de la stânjeneală la mânie în secunda care îi trebuise ei pentru a-și reveni în urma încântătoarei lor ciocniri.

O văzuse venind. Dar nu văzuse nici un motiv de a preveni coliziunea. Din contră.

Aerul ei furios nu-l tulbura câtuși de puțin. Nici faptul că ea îi spunea să nu-i reboteze servitorii.

– Dumitale ți-ar plăcea, întrebă femeia, dacă ți-aș schimba numele în Omar sau Muhammad?

– Un nume de alint, vrei să zici? întrebă Rupert. N-aș obiecta.

După o luptă vizibilă pentru a-și ține firea, ea spuse:

– Nu-i vorba la ce ai obiecta sau nu. El e un băiat egiptean, nu englez.

– Pe Tom nu-l deranjează, zise Rupert. În orice caz, n-aș putea spune care parte din trăncăneala pe care mi-a servit-o era numele lui.

– Probabil încerca să-ți spună ce s-a întâmplat, replică doamna Pembroke. N-am idee cu ce te-ai ocupat în timpul călătoriei către Egipt ori al ședерii în Alexandria. Totuși, e clar că n-ai folosit nici un minut ca să înveți limba.

Se răsuci brusc și dădu să intre în camera din care tocmai ieșise: versiunea din Cairo a unui salon sau a unei camere de primire, cu obișnuitul nume de nepronunțat.

– Parcă dumneata urma să faci toată treaba cu capul, iar eu să fiu responsabil cu partea fizică, spuse el. Cu siguranță nu te așteptai să-l interoghez eu pe flăcău? Mi-a fost al dracului de greu să-l fac să priceapă că vreau cafea.

Intrară în camera spațioasă. Wadid plecase. Dar Leena era acolo. După ce Tom lăsă jos serviciul de cafea, peste prețioasele hârtii ale doamnei Pembroke, slujnica îl apucă pe băiat de umeri, îl scutură, apoi îl îmbrățișă, turuind în tot timpul ăsta.

Când Tom își reveni după ce aproape că fusese sufocat la pieptul generos al Leenei, se lansă într-un foarte lung discurs.

Câteva ceșcuțe de cafea mai târziu, doamna Pembroke îi oferi lui Rupert varianta mai scurtă, în engleză. După câte s-ar părea, câteva persoane autointitulate polițiști veniseră și spuseseră că trebuie să percheziționeze casa. În clipa în care le auzise vocile, Akmed fugise.

Atunci când doamna ajunse la acest punct al narațiunii, Tom îi atrase atenția lui Rupert. Zicând „Akmed" și încă ceva, băiatul execută o imitație comică a unui om șchiopătând.

O căutătură urâtă din partea ochilor verzi ai doamnei Pembroke întrerupse spectacolul.

– Deoarece Akmed a dat bîr cu fugîții, continuă văduva, toți ceilalți servîtorî au făcut la fel. Tom, care tocmai se furișa cu grijă înapoi în casă atunci când Rupert intrase în bucătărie, s-a pitit în cea mai apropiată ascunzătoare.

Doamna Pembroke își așeză ceșcuța înapoi pe tavă.

– De vreme ce e evident că nu vom afla nimic de la ceilalți servitori, nu văd nici un motiv să le mai așteptăm întoarcerea, spuse ea. Singurul fel logic de a acționa este să refacem traseul fratelui meu.

– Mai întâi ar trebui să verificăm secțiile de poliție, spuse Rupert, amintindu-și sfatul lui Beechey.

– Miles nu e într-o secție de poliție.

Femeia se ridică brusc de pe divan, toată numai nervi și foșnet de mătase.

– Bărbații care au venit aici nu erau mai polițiști decât sunt eu. Iar fratele meu nu se află într-un bordel ori într-o văgăună în care se fumează opiu, așa că nu e cazul să-ți faci speranțe în legătură cu vizitarea vreunui astfel de local. Vom discuta cu aceia cu care

Miles a avut de-a face cel mai recent. Vom începe cu prietenul său, Lord Noxley.

– Granat, spuse Rupert când ea îşi luă pălăria şi vălul.

Femeia se întoarse şi îl privi cu un aer precaut.

– Poftim?

– Granat. Dacă cineva m-ar întreba ce culoare are părul dumitale, aş spune „granat".

Ea îşi trânti pălăria pe cap.

– Ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus?

– M-am rătăcit cu gândul, spuse el. Eşti mai degrabă înaltă pentru o femeie, cred.

Undeva peste un metru şaizeci şi cinci, estima el.

– Nu văd relevanţa înălţimii ori a culorii părului meu, zise ea.

– Asta pentru că nu eşti bărbat, răspunse Rupert.

Era chiar foarte deosebită de unul. Rochia părea concepută să-i mascheze calităţile în loc să i le scoată în evidenţă. Dar nu-şi putea ascunde mersul. Înainta ca o regină ori o zeiţă, cu bărbia ridicată, cu spatele drept. Iar legănatul arogant al şoldurilor trimitea cu gândul la o regină gen Cleopatra, la o zeiţă gen Afrodita. Mersul era o invitaţie. Hainele semnalau „Păstrează distanţa". Combinaţia era fascinantă.

– Vezi dumneata, pentru un bărbat, continuă el, aceste lucruri sunt de o importanţă uriaşă.

– Oh, da, desigur! spuse ea. Aspectul unei femei e cât se poate de important. Capacităţile ei mentale nu înseamnă nimic.

– Asta depinde, zise el, de ce gândeşte femeia.

Daphne se gândea că îi e foarte greu să chibzuiască în preajma domnului Carsington.

De obicei se pricepea să dezlege enigme. Dar singura idee pe care o avea în legătură cu evenimentele din ultima vreme era una ridicolă şi nu se ivea nici o alta.

Ea nu se lăsa distrasă cu uşurinţă. Îţi trebuie o uriaşă putere de concentrare, ca să nu mai vorbim despre o fire încăpăţânată şi tenace, ca să te lupţi cu străvechea scriere egipteană.

Ar fi putut ignora lejer un cutremur ori un foc de baraj din partea artileriei.

Pe el însă nu-l putea ignora.

Observase aerul lui preocupat în timp ce îi estima înălțimea și hotăra ce culoare are părul ei.

Acum, în timp ce îl trimîtea pe Udail afară să tocmească măgarii, era conștientă că atenția domnului Carsîngton aluneca de la persoana ei către masa pe care stăteau materialele ei.

Daphne își aminti ce reacție agitată avusese atunci când observase pentru prima dată dezordinea. Oare ce spusese? Se dăduse de gol? Dar nu, n-ar fi putut. Înșelătoria devenise deja un obicei, un lucru practic instinctiv. Miles avea sarcina cea mai grea, aceea de a pretinde că e un cărturar strălucit. Din fericire, foarte puțini oameni din lume pricepeau suficient de multe în legătură cu descifrarea încât să-l suspecteze, iar el avea grijă să nu-i întâlnească față în față.

Domnul Carsington se uita încruntat la copia pietrei din Rosetta.

– Papirusul ăla, zise el. Deduc că era ceva ieșit din comun.

Privi și ea cu atenție litografia, întrebându-se ce vedea el acolo. Un fragment de text hieroglific. Dedesubt, o altă bucată aproape completă, scrisă cu caractere pe care unii specialiști le numeau demotice. Apoi textul grecesc, șters, cu foarte importantele ultime trei rânduri ce anunțau că toate cele trei paragrafe erau identice din punct de vedere al conținutului.

– Îți place piatra din Rosetta? întrebă ea. Eu îmi doresc ca papirusul să fi avut câteva indicii în greacă. Dar era tot în hieroglife...

Ridică privirea spre el.

– Întrebi dacă era valoros?

Bărbatul dădu din cap în semn de încuviințare.

– Îndrăznesc să spun că da, răspunse ea încet, dându-și seama de adevăr pe măsură ce il rostea.

Nu se gândise astfel la papirus. Știa că costase mai mult decât majorîtatea, dar la urma urmei era un specimen superior. Însă pentru ea nu însemna mai mult decât atât. Poate că într-o oarecare măsură Miles avea dreptate: era mai degrabă ruptă de lume. Nu-i dăduse prin minte să încuie documentul așa cum nu-i dădea prin minte să încuie o carte.

– Presupun că ar putea fi considerat valoros, zise femeia. A costat mult.

Relată istorisirea negustorului despre misteriosul faraon şi presupusul lui mormânt neatins.

– I-am spus lui Miles că încurajează asemenea poveşti gogonate şi probabil creează un precedent negativ plătind atât de mult, continuă ea. Totuşi, papirusul era remarcabil. Scris în întregime cu hieroglife frumos desenate. Ilustraţii superbe. Celelalte pe care le-am mai văzut nu erau nişte opere de artă şi majoritatea fuseseră scrise cu caractere de mână. Nici unul nu era într-o stare atât de bună. Nu-i greu de priceput de ce Miles nu i-a putut rezista.

Privirea întunecată a domnului Carsington trecu de la materialele ei de studiu la chipul tinerei. Avea un aer nedumerit.

– Şi nu ţi-a trecut prin minte de ce s-ar putea ca hoţii să-l vrea? întrebă el. Un ghid către o comoară îngropată?

– Nu, nu mi-a trecut prin minte, răspunse ea. Nu mi-am putut imagina că ar fi cineva atât de prost încât să creadă povestea aia.

– Şi cu toate astea altora s-ar putea să li se pară că fratele tău, un învăţat, o crede.

Miles cu siguranţă dăduse impresia că o crede. Poate pentru că, într-un fel, era încă un băieţel. Şi avea o latură romantică.

Latura ei romantică se ofilise şi murise cu ani în urmă. Mariajul i-o mumificase.

– Nici un om educat n-ar putea socoti că Vanni Anaz, sau oricine altcineva, ştie exact ce e scris pe acel papirus, spuse Daphne. Nimeni, repet, nimeni nu poate citi scrierea hieroglifică. Dar documentul conţinea simboluri asociate cu regalitatea. Firesc, Miles plănuia să caute acele simboluri în Teba. Acolo au fost descoperite câteva morminte. Cu siguranţă vor fi găsite şi altele. E imposibil de ştiut dacă vreunul a rămas plin cu comori.

– Cineva crede, zise domnul Carsington. Cineva s-a străduit foarte mult să fure acel papirus.

– Dar la ce i-ar folosi? întrebă ea nervoasă. Nu-l poate citi.

– Fratele meu mai mare, Benedict, e interesat de faptele infractorilor, spuse domnul Carsington. El zice că răufăcătorul obişnuit e o persoană cu puţină dibăcie, nu cu multă minte.

În clipa aceea, ideea absurdă pe care o tot alungase înaintă cu paşi mari în prima linie a creierului ei.

Miles, răpit. Papirusul, furat.

– Ei cred că Miles îl poate citi, zise Daphne. Dumnezeule mare! Trebuie să fie complet analfabeți, ori disperat de naivi, ori...

– Francezi, spuse domnul Carsington.

– Francezi? întrebă ea.

Se uită la el fără să înțeleagă nimic.

– Sper că sunt francezi, explică bărbatul. Fratele meu Alistair a fost la Waterloo.

– Ucis? spuse femeia.

– Nu, deși s-au străduit.

Tânărul strânse pumnii.

– O să fie schilod pentru tot restul vieții. Așteptam o ocazie să le întorc favoarea.

Nu prea departe, într-un alt colț al orașului Cairo, un bărbat elegant de vârstă mijlocie stătea lângă unul dintre geamurile ce dădeau în curtea casei sale. Nu privea afară prin fereastra zăbrelită, ci în jos, cu adorație, spre obiectul din mâinile lui.

Jean-Claude Duval venise în Egipt odată cu armata lui Napoleon, în 1798. Împreună cu soldații sosise o altă armată: de oameni de știință, cărturari și artiști. Aceștia erau oamenii răspunzători pentru monumentala *Description de L'Egypte*. Pentru *monsieur* Duval, armata de savanți era dovada superiorității francezilor: spre deosebire de barbarii britanici, concetățenii lui căutau și progresul intelectual, pe lângă cuceririle militare.

Fusese în Egipt când compatrioții lui găsiseră piatra din Rosetta și, fiindu-le superior din punct de vedere al inteligenței, înțelesese pe dată valoarea ei. Fusese aici în 1801, când englezii îi învinseseră pe francezi la Alexandria și luaseră piatra, pretinzând că era „dobândită onorabil ca pradă de război".

Încă era aici și încă îi ura pe englezi pentru o lungă listă de motive – inclusiv, cel mai recent, faptul că îl angajaseră pe enervant de norocosul Giovanni Belzoni –, dar „furtul" pietrei din Rosetta constituia Motivele de la Numărul Unu până la Cinci.

Duval își petrecuse douăzeci de ani lucrând la egalarea scorului.

Totuşi, deşi trimisese în Franţa numeroase artefacte egiptene de calitate, nu găsise nimic care să se apropie de semnificaţia pietrei din Rosetta.

Până acum.

Cu mare grijă, derulă papirusul. Nu până la capăt. Numai cât să se asigure că era acela. Oamenii lui deja îl stricaseră destul. Dar era acela, agentul lui şef, Faruq, nu era prost, iar *monsieur* Duval strânse la loc documentul, cu aceeaşi blândeţe şi nu fără puţină frustrare.

Prima dată când îl văzuse, înţelesese că se ridica deasupra papirusurilor obişnuite. Chiar şi aşa, nu crezuse povestea spusă de negustorul Vanni Anaz pentru a justifica preţul nebunesc pe care îl cerea. Numai oamenii cei mai ignoranţi ar fi crezut-o. Toţi ceilalţi ştiau că nimeni nu putea citi hieroglifele ori vreo altă formă de scriere egipteană străveche. Aşadar, nimeni nu putea spune ce scria pe papirus.

Totuşi, era un specimen rar, iar Duval era hotărât să pună mâna pe el.

Dar înainte să poată aranja furtul lui, Miles Archdale, unul dintre cei mai mari specialişti în lingvistică ai lumii, mersese în magazinul lui Anaz, ascultase cu seriozitate basmul despre comoara îndelung ascunsă şi despre faraonul uitat, apoi achitase înspăimântătorul preţ. Fără să crâcnească.

Nu trebuia să fii un geniu al lingvisticii ca să înţelegi de ce: Archdale găsise cheia descifrării hieroglifelor.

Păstrase secretul, deoarece avea să ducă la mari descoperiri, iar el îşi dorea toată gloria şi onoarea.

Înţelesese că acest papirus urma să conducă la cea mai mare descoperire dintre toate, una ce depăşea cu mult orice făcuse Belzoni şi cel puţin la fel de importantă ca piatra din Rosetta: un mormânt regal plin cu comori.

Duval derulă copia papirusului, făcută pe hârtie de scris. Marginile ei conţineau numeroase notiţe în engleză, greacă şi latină, alături de câteva simboluri şi semne ciudate, toate de neînţeles.

– Dar ni le va explica el, murmură Duval. Fiecare cuvânt din papirus. Sensul fiecărui semn.

Şi după ce Archdale îşi va dezvălui toate secretele, va muri, iar nimeni nu-i va găsi vreodată trupul. Deşertul îşi păstra tainele

chiar mai bine decât Duval. Şacalii, vulturii, soarele şi nisipul se uneau pentru a face cadavrele să dispară cu o viteză uluitoare.

Dar între timp se impunea ca Duval să se ocupe de enervanta complicaţie.

–Astea trebuie să părăsească oraşul Cairo numaidecât, spuse el. Dar eu sunt nevoit să rămân, măcar pentru o vreme.

Bărbatul care îi adusese documentele păşi afară din umbră. Deşi îşi spunea Faruq, era polonez. Era educat, fiind printre cei mai inteligenţi dintre numeroşii mercenari şi răufăcători care găsiseră în Egipt o piaţă profitabilă pentru talentele lor.

Duval îşi dorea să-l fi trimis pe Faruq după Archdale. Dar de unde să fi bănuit că avea nevoie de cel mai bun agent al său pentru a duce la capăt o simplă răpire?

Oamenii trimişi pe urmele lui Archdale nu reuşiseră să-l prindă în Giseh. Era prea bine păzit. Nu putuseră să ajungă la el decât după ce traversase iar râul şi îşi risipise escorta în Vechiul Cairo. Când reuşiseră în sfârşit să-l captureze, îl bătuseră pe slujitorul lui şi îl abandonaseră drept mort, fără a se asigura de asta. Servitorul se târâse cumva înapoi până la sora lui Archdale, care raportase imediat incidentul la consulat. Până a doua zi toată lumea din Cairo avea să afle.

Autorităţile locale nu-l îngrijorau pe Duval. Erau lente, incompetente şî corupte. Cel care îl preocupa era englezul cunoscut drept Diavolul Auriu.

În ultimul an acesta devenise un zeu al răzbunării pentru Duval. Pe lângă faptul că era viclean, nemilos şi la fel de avid de glorie pentru Anglia pe cât era Duval pentru Franţa, Diavolul Auriu părea şi uşor nebun.

Duval detesta nebunii. Erau prea imprevizibili.

–Surorii n-o să-i pese decât de fratele ei, zise Duval. Ea va fi uşor de distras. Diavolul Auriu e problema cea mare. Tu trebuie să o iei înainte, să te alături celorlalţi în Minya[1], aşa cum am plănuit. Trebuie să iei papirusul. Indiferent ce altceva s-ar întâmpla, e musai ca documentul să nu cadă în mâinile lui.

[1] El Minya, oraş în Egipt, pe Valea Nilului, la 235 de kilometri sud de Cairo (n.tr.)

Deşi vorbise cu răceală, Duval era aproape să izbucnească în lacrimi de frustrare. Toţi visau să găsească un mormânt regal intact. Cheia se afla în mâinile lui, în acest papirus. Bărbatul care în sfârşît descătuşase secretele scrierii hieroglifice era prizonîerul lui Duval, aflat la nici o zi de mers distanţă.

Însă el trebuia să rămână în Cairo pentru a alunga bănuielile. Dacă pleca, cel mai detestat şi mai temut rival al său avea să ştie pe loc cine se afla în spatele răpirii şi al furtului. Dacă Duval rămânea, devenea numai unul dintre cei câţiva posibili suspecţi. Dacă aranja bine lucrurile, suspiciunile urmau să se mute curând în altă parte.

Aşa că *monsieur* Duval aşeză cele două documente într-o geantă de curier veche şi uzată ce nu tenta hoţii, i-o dădu lui Faruq, apoi îi spuse unde şi când se vor întâlni data viitoare.

Rupert nu trecuse cu vederea faptul că observaţiile lui despre francezi îi distrăseseră atenţia doamnei Pembroke de la a pune întrebarea logică: ce îi vor face fratelui meu când vor descoperi că nu poate citi papirusul?

Era o întrebare la care Rupert prefera să nu răspundă. Socotea că viaţa lui Archdale nu avea să mai facă nici două parale odată ce răufăcătorii îşi vor fi descoperit greşeala. Se indoia că viaţa omului ar fi valorat prea mult chiar şi dacă ar fi putut să citească documentul.

Totuşi, exista o şansă. În locul lui Archdale, Rupert s-ar preface şi ar minţi, amânând cât mai mult cu putinţă momentul adevărului. Între timp, ar căuta o cale de scăpare.

Dacă infractorii ar descoperi realitatea mai devreme decât ar fi convenabil, ar putea fi convinşi să ceară o răscumpărare. Le-ar spune că în felul acesta măcar nu trebuie să iasă cu mâna goală din toată afacerea.

Rupert îşi păstră aceste gânduri pentru sine şi se concentră pe a împiedica gândurile doamnei Pembroke să stăruie în chip nefericit asupra fratelui ei.

Spre norocul lui, Rupert Carsington avea un talent nativ pentru a le distrage atenţia celorlalţi.

Pentru că ea considerase rebotezarea băiatului Tom atât de supărătoare, primul lucru pe care îl făcu Rupert atunci când urcară pe măgari fu să-l numească pe al lui Cleopatra.

– Nu aşa îl cheamă pe animal, zise doamna Pembroke.

Îi spuse numele arab.

– Nu pot să-l pronunţ, replică Rupert.

– Nici măcar nu încerci, îi reproşă ea.

– Nu pricep de ce oamenii ăştia nu vorbesc engleza, zise el. E mult mai simplu.

Nu-i putea vedea faţa femeii, ea îşi pusese din nou maleficul văl, dar o auzi pufnind exasperată.

Porniră într-un ritm surprinzător de rapid, luând în considerare cât de înguste, înghesuite şi aglomerate erau străzile. Rupert se gândi că era minunat: măgarii tropăind monoton pe drumul lor, în vreme ce căruţe, cai şi cămile veneau drept spre ei; vizitii mergând pe alături şi în faţă, strigând cuvinte de neînţeles şi fluturând bete, încercând să elibereze calea în timp ce toţi păreau să-i ignore.

Îi lăudă pe măgari în faţa vizitiilor, le felicită pe animale când acestea trecură prin locuri deosebit de înguste şi le spuse bărbaţilor anecdote despre caii de poştă londonezi.

Doamna Pembroke îl suportă cât putu, ceea ce nu însemnă foarte mult, după care explodă:

– Habar n-au ce le spui!

– Ei bine, n-or să înveţe niciodată, nu-i aşa, dacă nu fac un efort, spuse el.

Dacă străzile n-ar fi fost atât de zgomotoase, era sigur că ar fi auzit-o scrâşnind din dinţi.

Văduva nu mai spuse nimic, însă Rupert era convins că o preocupa prea mult prostia lui uluitoare ca să se mai frământe din pricina fratelui ei.

Totuşi, el nu era genul de bărbat care să lase lucrurile în voia sorţii.

Când ajunseră la destinaţie, descălecă înainte chiar ca măgarul să se oprească şi fu numaidecât lângă doamna Pembroke.

Ridică mâinile şi o prinse strâns de talie.

– Nu-i ne...

Femeia se întrerupse când el o rîdică din şaua laborios lucrată. Îl prinse instinctiv de umeri. Zâmbind cu ochii la chipul ei acoperit de văl, Rupert o ţinu pentru o clipă la nivelul privirii. Apoi, încet-încet, o coborî pe pământ.

Ea nu se desprinse imediat de braţele lui.

El nu se desprinse imediat de talia ei.

Ea rămase complet nemişcată, uitându-se in sus către Rupert.

El nu-i putea zări faţa, dar îi auzea răsuflarea grăbită.

Apoi doamna Pembroke îi dădu drumul, se îndepărtă şi se răsuci cu foşnetul acela rapid şi furios pe care el îl găsea atât de delicios.

– Eşti absurd, îi spuse ea. Nu-i nevoie să faci o demonstraţie de forţă.

– Abia dacă a fost nevoie de forţă, răspunse Rupert. Cântăreşti mult mai puţin decât aş fi crezut. Straturile peste straturi de doliu au fost cele care m-au păcălit.

Dar nu complet. Mai era mersul.

– Nu pot decât să sper că vei fi la fel de zelos în a-mi găsi fratele pe cât eşti în legătură cu evaluarea dimensiunilor mele, spuse ea arţăgoasă.

Portarul apăruse deja. Privi către Rupert, însă doamna Pembroke se băgă la mijloc şi vorbi într-o arabă nervoasă.

Poarta se deschise şi intrară în curte. Un alt servitor îşi făcu apariţia şi îi conduse prin clădire.

În timp ce înaintau prin labirintul obişnuit în casele mai bune din Cairo, doamna Pembroke ii dădu câteva indicaţii lui Rupert.

– Concentrează-te asupra motivului pentru care suntem aici, spuse ea cu voce scăzută. Nu ne putem permîte să pierdem timpul. Te rog, rezistă tentaţiei de a le da porecle slujitorilor lordului Noxley. Mă îndoiesc că el ar aprecia asta şi aş prefera să nu petrec minute preţioase aplanând situaţia. Şi, te rog, încearcă să nu te abaţi de la subiect. Ori să spui anecdote. Nu te afli aici ca să distrezi pe nimeni. Te afli aici ca să obţii informaţii. Este clar?

– Eşti foarte uitucă, zise el. Nu-ţi aduci aminte când mi-ai spus că dumneata eşti creierul, iar eu sunt cu muşchii? Firește, mă aştept ca dumneata să porţi întreaga discuţie. Şi, normal, eu voi da pumni în cap şi voi arunca oamenii pe ferestre în funcţie de cum va fi nevoie. Sau am înţeles greşit? Vrei să gândesc şi eu?

Capitolul 4

Rupert îl displăcu pe vicontele Noxley de cum îl văzu.

Acesta era cu câțiva centimetri mai scund decât tânărul, nu la fel de lat în umeri și piept, dar destul de bine clădit. Părul și ochii lui aveau nuanța de maro-roșcat ce se cuvine să le aparțină pisicilor. Lui Rupert îi repugnau mai ales ochii și expresia lor atunci când o fixau pe doamna Pembroke.

Era privirea unui leu înfometat, îndreptată către o gazelă aleasă pentru cină.

Rupert își dorea ca ea să-și fi lăsat vălul peste față.

Dar și-l ridicase imediat ce intrase în cameră, iar chipul lordului se luminase ca soarele la vederea priveliștii.

Apoi, de îndată ce femeia explică cele întâmplate, parcă un mare nor de furtună se ridică peste capul individului.

Servitorii se grăbiră să intre cu cafeaua și dulciurile obligatorii, după care se grăbiră să iasă din nou la semnalul lui scurt.

– E incredibil! spuse Noxley. Abia dacă pot pricepe. Ce prost s-ar pripi să tragă o asemenea concluzie, darămite să mai și acționeze pe baza ei? Dar nu, trebuie să fie un nebun. Ideea e monstruoasă. Sunt sigur că fratele dumneavoastră n-a dat vreodată nici cel mai mic indiciu cu privire la o descoperire de o asemenea magnitudine. Ba din contră. E excesiv de modest în legătură cu munca lui. Cu greu îl poți convinge să vorbească despre ea.

– Sunt de acord că e bizar, spuse ea. Dar cele două chestiuni trebuie să aibă o legătură. Sau credeți că e o simplă coincidență?

– Nu, nu, și totuși nu prea știu ce să mai cred.

Bărbatul clătină din cap.

– E șocant. Am nevoie de câteva clipe să-mi adun gândurile. Dar sunt neglijent.

Arătă către tava pentru cafea, cu șirul ei de vase elegante din argint.

– Luați niște gustări, vă implor. Domnule Carsington, dumneavoastră s-ar putea să nu fiți familiarizat cu delicatesele locale.

Dădu explicații despre mâncare, in timp ce aranja cu drag un platou pentru doamna Pembroke. Cu mai puțin drag, pregăti unul

şi pentru Rupert. Odată ce duse sarcina la bun sfârşit, Noxley îl uită pe tânăr şi işi dedică toată atenţia doamnei.

Rupert îşi îndreptă atenţia asupra amenajărilor interioare. Încăperea era complet decorată în stilul local. Hectare de covoare turceşti. Pereţi tencuiţi şi văruiţi. Tavan din lemn vopsit, cu sculpturi elaborate, din care atârna un candelabru. Ferestre înalte, zăbrelite. Bănci joase de-a lungul a trei laturi ale camerei, ticsite cu perne şi pernuţe. Dulapuri placate deasupra băncilor. Uşi placate aşezate aproape faţă în faţă, dar nu cu precizie. Cea pe care intraseră era închisă. Cealaltă stătea parţial deschisă. Deschizătura se vedea clar din locul în care stătea Rupert. O siluetă trecu pe lângă ea, apoi se întoarse şi se învârti pe acolo. O faţă acoperită de un văl trase cu ochiul pe după marginea uşii, iar o privire întunecată o întâlni pe a lui.

Tânărul se prefăcu a cerceta modelul ceştii de cafea, în vreme ce se uita pe furiş la femeia care îl spiona.

După o clipă, aceasta prinse curaj şi se arătă mai mult. Şi avea multe de arătat, vălul fiind singura parte modestă a ţinutei ei. Probabil că era tare greu pentru ea, căci şi-l scăpă o dată sau de două ori.

Cu toate astea, Rupert era atent şi la conversaţia ce avea loc în apropiere. Doamna Pembroke îl îndemna pe Noxley să-şi amintească ceva ce Archdale ar fi putut să spună ori să facă pentru a determina pe cineva să se grăbească cu concluziile.

Noxley încă părea buimăcit. Descrise micul lor dineu – doar trei oaspeţi în afară de Archdale, toţi englezi: un artist şi doi colonei.

– M-am mirat, spuse el, încruntându-se. Motivele fratelui dumneavoastră pentru a merge la Giseh în momentul acesta mi s-au părut ciudate. Dar am presupus că trebuie să-l fi înţeles greşit. Ori asta, ori avea vreo problemă intimă asupra căreia prefera să păstreze discreţia.

Rupert deveni atent.

– Vă referiţi la o femeie? întrebă el.

Doamna Pembroke îl privi cu ochii mari.

Noxley îl privi şi el, iar expresia de pe chipul lordului se răci.

– N-am luat în considerare această posibilitate, răspunse bărbatul.

– Zău? spuse Rupert. E primul lucru care mi-a venit în minte.

– Domnul Archdale n-ar fi niciodată atât de nesăbuit încât să se încurce cu vreuna dintre localnice, spuse pe un ton glacial Lord Noxley. Musulmanii au idei stricte privind buna-cuviință, iar consecințele încălcării lor sunt aspre.

– Acele idei nu includ dansatoarele, am observat eu, zise Rupert. Din câte am văzut...

– Domnule Carsington! îl întrerupse doamna Pembroke.

El îi aruncă o nevinovată privire întrebătoare.

– Părem a ne îndepărta de la subiectul principal, zise ea. Subiectul, care se poate să vă fi scăpat, e posibilitatea ca fratele meu să fi mers la Giseh din alte motive decât acelea pe care mi le-a dat.

– Având în vedere teoria dumneavoastră cu privire la cele două incidente, doamnă Pembroke, mă întreb dacă nu cumva domnul Archdale a făcut până la urmă vreo descoperire la piramide, spuse domnia sa lordul. Sau poate în timp ce se afla la Giseh a spus sau a făcut un lucru care a trezit curiozitatea și a dat naștere la speculații. Egiptenii sunt niște bârfitori formidabili, după cum știți. Dezbat la nesfârșit cele mai banale probleme, înfloresc orice poveste aud și o transmit mai departe tuturor celor pe care îi întâlnesc. Veștile circulă în sus și în jos pe Nil cu o viteză extraordinară. Apoi mai sunt și francezii, cu spionii lor care urmăresc tot ceea ce facem, de parcă am fi încă în război. Sunt foarte invidioși pe reușitele noastre aici și știm cu toții că agenții lor nu sunt cele mai plăcute persoane.

– Francezii? întrebă Rupert.

– Par să creadă că Egiptul, cu tot ce se află în el, le aparține în întregime, zise Noxley. Sunt complet lipsiți de scrupule. Mita, furtul, ba chiar și violența nu înseamnă nimic pentru ei.

– Ei, uite ceva ce îmi place! comentă Rupert. Violență. Persoane neplăcute. Și francezi pe deasupra.

Se uită la doamna Pembroke.

– Păi, am face bine să pornim pe urmele canaliilor, nu-i așa? Apropo, unde mai exact e Giseh ăsta și ce e așa de irezistibil la el?

Amândoi se holbară la Rupert. Doamna Pembroke avea un aer comic de exasperare uimită.

Rupert ştia foarte bine că platoul Giseh se întindea de cealaltă parte a Nilului. Ar fi trebuit să fie orb ca să nu ştie. Faimoasele piramide se vedeau clar din numeroase locuri ale oraşului.

Pusese prostească întrebare doar pentru a-i vedea reacţia doamnei Pembroke.

– Doamnă Pembroke, vă implor să-mi îngăduiţi să vă ajut, zise Noxley. Sunt sigur că consulul general doreşte să facă tot ce-i stă în putere pentru a vă sprijini, însă resursele lui sunt limitate.

Aruncă o scurtă privire în direcţia lui Rupert.

– Vă rog, permiteţi-mi să vă pun la dispoziţie personalul meu. Şi pe mine însumi, desigur. Sunt convins că vom da de capătul acestei poveşti foarte repede.

Continuarea „mult mai repede decât ar face-o neghiobul de fiu al lui Hargate" rămase, în chip politicos, nespusă.

Rupert trebuia să fie de acord cu partea referitoare la neghiobie. Făcuse o mare gafă. De ce să nu se descotorosească doamna Pembroke de el în favoarea unui bărbat care dădea semne clare de inteligenţă?

Şi cum s-o învinovăţească Rupert pentru asta?

Era clar că Noxă[1] îl cunoştea mai bine pe fratele ei. Omul locuia de câţiva ani în Egipt. Părea să ştie pe toată lumea. Vorbea limba.

– Vai, vă mulţumesc! zise doamna Pembroke. Aş fi foarte bucuroasă dacă m-aţi ajuta.

„Idiotule!" se mustră Rupert. „Imbecilule!" Acum Noxă o să aibă parte de tot amuzamentul unei căutări împreună cu ea, iar Rupert o să ajungă în deşert, scormonind după pietre cu înscrisuri pe care nu poate să le citească nimeni.

Pe urmă ea şi Noxley au început să discute ca şi cum Rupert nici n-ar fi existat.

El ridică din umeri şi îşi îndreptă atenţia către uşa întredeschisă. Frumuseţea din umbră încă dădea târcoale.

Ce ipocrit era Noxă, arătându-se aşa de înţepat când Rupert vorbise despre dansatoare, deşi o membră a haremului domniei sale stătea la doar câţiva metri distanţă, pe jumătate goală şi clar

[1] În original, Noxious, un cuvânt ce parodiază numele purtat de Lord Noxley şi care înseamnă „rău, dăunător". (n.tr.)

nemulțumită de faptul că atenția lordului și stăpânului ei era îndreptată în altă parte.

Din când în când dispărea și se ivea din nou, părând tot mai vexată la fiecare apariție.

Cu ochii după ea, Rupert auzi cu jumătate de ureche conversația de alături. Noxley promise să discute cu niște oameni, începând cu cei care veniseră la cină seara trecută. Avea să trimită niște servitori pentru a afla ultimele bârfe de pe stradă. Urma să-l sune pe un oarecare șeic al districtului.

Lordul chemă un slujitor căruia îi dădu ordine în arabă. Doamna Pembroke interveni și ea.

Slujitorul ieși.

Apoi veni vremea plecării.

Mult mai supus ca la venire, Rupert o însoți până acasă. Era vag conștient de faptul că se făcuse mai târziu decât crezuse. Se întrebă cât stătuseră acasă la Noxă.

– Nu trebuia să mergem in altă parte? intrebă când ajunseră pe strada ei.

– N-ai fost atent? zise doamna Pembroke. Lord Noxley îi va suna pe ceilalți. E foarte frumos din partea lui. Până acum nu mi-am dat seama cât sunt de obosită. Dar n-am dormit deloc noaptea trecută. Trebuie să mă odihnesc ca lumea. Altfel n-o să fiu bună de nimic în Giseh.

– Ah, așadar te duci la Giseh! zise Rupert pe un ton melancolic.

I-ar fi plăcut să exploreze interiorul unei piramide, mai ales împreună cu ea. Auzise că pasajele sunt întunecate și înguste.

– Da, mă rog, el nu știe asta, răspunse femeia.

Rupert se întoarse brusc către ea. Dar vălul acela detestabil îi ascundea chipul expresiv.

– Cum se poate să nu știe? întrebă el. O să te vadă acolo.

– Lord Noxley? întrebă ea.

– Cine altcineva? replică Rupert.

– Dar el nu merge la Giseh.

– Nu?

– Nu, zise doamna Pembroke. Dumneata mergi.

Ajunseră la ușa ei.

– Merg? repetă prostește Rupert.

Ea oftă îndelung.

– Zău așa, domnule Carsington, mi-aș dori să încerci să fii atent. Cu siguranță l-ai auzit. E ca Vir... ca Miles. Ei cred că femeile... Of, lasă! Nu contează. El nu trebuie să știe, iar dumneata n-ai înțelege. Dar fii atent acum! O să mă duci la Giseh indiferent ce spune el. Trebuie să vii și să mă iei mâine în zori. E clar?

– Limpede ca lumina zilei, răspunse Rupert.

O conduse înăuntru, în siguranță, părăsi casa și, făcându-i cu mâna lui Wadid, ieși pe poartă și o porni pe stradă fluierând.

După ce doamna Pembroke plecă, toată lumina dispăru de pe chipul lordului. Lui Asheton Noxley îi plăcea ca lucrurile să meargă așa cum voia el. Exact așa cum voia el. Asta nu era ușor nicăieri. În Egipt era deosebit de greu pentru că oamenii de aici – chiar și, ba poate mai ales, europenii – nu respectau regulile știute ale *comportamentului* civilizat.

De la începutul ședерii sale învățase că documentele oficiale deveneau din ce în ce mai neînsemnate pe măsură ce te îndepărtai de oficialul care le emisese. De exemplu, se putea ca pașa să-i dea dreptul exclusiv de a excava în cutare sau cutare loc ori de a lua cutare sau cutare obiect. Dar dacă *situl arheologic* se afla, să zicem, la Teba, iar pașa era în clipa aceea la șapte sute de kilometri distanță, în Cairo, cel care putea de fapt să facă excavații era acela care ori le dădea cele mai mari bacșișuri autorităților locale, ori aducea cea mai mare bandă de tâlhari și criminali pentru a-i asigura drepturile.

Lordul Noxley găsea că autoritățile locale nu erau de încredere. Acceptau mite de la rivali. Azi te sprijineau și mâine te blocau. Opreau muncitorii, alimentele și bărcile după cum le venea cheful.

Drept consecință, strânsese o mare bandă de bărbați pe care se putea baza pentru a-i determina pe oameni să se poarte așa cum ar fi trebuit.

Acum avea agenți angajați în majoritatea satelor mari dintre Alexandria și A Doua Cataractă.

Deși Miles Archdale și frumoasa lui soră nu știau asta, lordul făcea aranjamente și în ceea ce îi privea. Domnia sa îl cultiva pe frate, cunoscut drept unul dintre cei aflați pe cale să scoată la lumină secretele scrierilor străvechi. Ei urmau să formeze echipa

ideală, credea Lord Noxley. Împreună urmau să dezgroape o mare comoară, mai mare decât orice descoperise Belzoni.

Lucru la fel de important, Lord Noxley urma să facă din sora lui Archdale vicontesa sa. O dorise din prima clipă în care o văzuse, deoarece ea, la fel ca papirusul cumpărat de fratele ei, era o raritate.

Nenumărate frumuseți ale Angliei se aruncaseră în brațele lui și putuse să aleagă în voie dintre echivalentele lor din Egipt. Doamna Pembroke nu avea echivalent.

Nu era nici drăguță, nici frumoasă. Nu știa sigur nici dacă era arătoasă. Dar avea un chip izbitor, o siluetă magnifică și era tot atât de bogată precum Cresus[1]. Mai mult, se afla, în mod convenabil, aici. Domnia sa lordul nu trebuia să revină în Anglia pentru a-și reînnoi plictisitoarea căutare a unei soții potrivite. Putea să rămână în Egipt ani întregi. Iar când totuși avea să se întoarcă, urma s-o facă împresurat de faimă și onoruri.

Dar cineva îi tulburase planurile. Archdale, unul dintre cei mai mari lingviști ai lumii, putea fi în pericol de moarte. Între timp, neastâmpăratul fiu al contelui Hargate ii adulmeca fustele viitoarei vicontese Noxley.

Lord Noxley trimise după agentul său Ghazi, care ajunse într-o oră.

Ghazi era asasinul și mâna dreaptă a domniei sale.

Lordul îi spuse ce se întâmplase și il întrebă de ce era el unul dintre ultimii care află.

– Voi trimite oameni în Vechiul Cairo, zise Ghazi. O să descopere cine l-a luat pe prietenul dumneavoastră. Însă e foarte ciudat. Într-o zi l-au răpit pe bărbat. Asta pricep. Au făcut-o pentru răscumpărare. Dar azi să fure un papirus? Asta nu pricep. Negustorul Vanni Anaz are o rezervă nesfârșită. Are și oameni care fabrică papirusuri. Țăranii le vând în toate satele. De ce să-ți bați capul cu furatul?

Lord Noxley îl lămuri.

– Ah! zise Ghazi. Dar e adevărat?

– Unii cred că da, răspunse lordul.

[1] Ultimul rege al Lydiei (a domnit între 560–546 î.Hr.), vestit pentru bogăția sa (n.tr.)

– Trebuie să fie francezii, comentă Ghazi. Devin disperați.

Asta pentru că agenții lordului Noxley îi goneau sistematic departe de siturile cele mai bogate. Dar nu era sigur că disperarea explica pe de-a-ntregul situația. Oare greșise în privința lui Archdale, confundând discreția cu modestia?

– Întrebarea e: cine are mijloacele necesare și e îndeajuns de crud încât să se preteze la astfel de ticăloșii? spuse el.

În afara lordului Noxley însuși, numai un singur om îndeplinea criteriile.

– Duval, deci, zise Ghazi.

– Cred că da.

– O să vorbesc cu oamenii lui.

Cuvântul „vorbesc", o știau amândoi, era un eufemism pentru o foarte largă gamă de activități.

Însă Lord Noxley înțelegea că lui Ghazi nu-i trebuiau specificații. Domnia sa adăugă doar:

– Și idiotul ăla de Carsington.

Îl descrise scurt pe cel de-al patrulea fiu al lui Lord Hargate.

– Mâine o să fie la Giseh. Îl vreau dat la o parte din drum.

Miercuri, 4 aprilie

Rupert sosi la domiciliul văduvei în zori de zi, așa cum i se ordonase.

Află că urmau să călătorească împreună cu o suită. Se pare că toți servitorii ei cei lași, cu excepția lui Akmed, se furișaseră înapoi în casă înainte de întoarcerea ei cu o seară în urmă. Femeia hotărâse că și ei trebuiau să vină azi la Giseh.

Lui Rupert îi trebui ceva timp să priceapă asta, deoarece încă încerca să se obișnuiască cu înfățișarea ei. Doamna Pembroke renunțase la mătasea neagră în favoarea unui costum: o haină maro tivită cu aurîu, peste o pereche de pantaloni lungî turcești, de un albastru strălucitor. Și un turban. Urmau să pretindă că ea e bărbat, traducătorul lui maltez, îi explică femeia.

Nu semăna nicidecum cu un bărbat, maltez sau de oricare alt fel. Îl ducea pe Rupert cu gândul la haremuri, concubine

şi dansatoare. În gândurile astea, hainele de orice fel nu jucau un rol important.

Îşi aminti cât de surprins fusese când o ridicase de pe măgar: era mai mică decât bănuise, deşi cu forme la fel de generoase. Mai că o simţea şi acum: curbura spre interior a taliei... fierbinţeala şoldurilor ei, acolo unde o atinsese cu latul palmei. O căldură familiară, ce nu avea nici o legătură cu temperatura dimineţii, i se răspândi în partea de jos a trupului. Drept urmare, avu nevoie de mult timp pentru a încerca să-şi îndrepte gândurile spre treabă.

Turbanul ridicol nu îmbunătăţea situaţia. Parcă îl implora să-l descolăcească, învârtind-o de jur împrejur ca pe un titirez până când ea se zăpăcea şi începea să chicotească... apoi ar fi luat-o în braţe...

Dar nu putea. Nu încă. Dacă s-ar mişca prea repede şi ar pune buzele ori mâinile acolo unde ea considera că nu le e locul, doamna Pembroke l-ar trimite înapoi la Salt. Rupert ar ajunge să trudească în deşert, supraveghindu-i pe localnicii care cerneau nisipul şi pietricelele. Lord Noxă ar avea parte de amuzamentul unei căutări împreună cu ea şi de luptele contra persoanelor neplăcute, foarte probabil franceze, în vreme ce Rupert ar muri de plictiseală.

Imaginea lui Noxă cu mâinile pe talia ei îi strivi imediat poftele lascive.

Aruncă o privire sceptică asupra servitorilor chirciţi de frică. Îşi compuse o mină aspră şi, adoptând tonul disprețuitor pe care tatăl său îl folosea în astfel de ocazii, spuse:

– Aş dori să ştiu, doamnă, ce vă aşteptaţi să facă gloata asta, în afară de a vă oferi o imagine excelentă cu spinările lor imediat ce vă ameninţă vreun necaz.

– Nu putem călători neînsoţiţi, răspunse ea. Nu doar că nu este respectabil, dar nici nu-i deloc sigur. Şi n-am avut timp să facem o cerere către şeicul local pentru a ne trimite înlocuitori.

Dacă erau nevoiţi să facă o cerere către un şeic pentru nişte servitori, avea să dureze o veşnicie. Deşi Rupert nu înţelegea mai nimic din limba arabă, ştia că expresii ca „grăbiţi-vă" sau „nu trebuie să pierdem nici o clipă", sau „vreau să spun acum" nu intrau în vocabularul local.

Pe scurt, trebuia să se descurce cu materialul aflat la îndemână.

– Leena, ceru el, te rog, fii atât de bună încât să le spui oamenilor ăstora că azi nu se fuge. Zi-le că, indiferent ce lucru îngrozitor i-ar amenința, nu va fi nici pe jumătate la fel de îngrozitor ca tot ce le voi face eu dacă își abandonează stăpâna.

Oferi o scurtă și însuflețită descriere a ceea ce urma să le facă, accentuând-o cu gesturi.

Leena traduse rapid.

– Cât o mai folosi și asta, comentă Rupert, jumătate pentru sine. Ar trebui ca mai întâi să-i prind, nu-i așa?

– N-or să fugă, spuse doamna Pembroke.

Se reîntoarse către ea și toată mina lui aspră se nărui în fața turbanului și a ciudatului chip în formă de inimă care n-avea ce căuta sub el.

– Nu? întrebă el, părând neajutorat.

– Umblă zvonul că ești un duh, explică femeia. Wadid le-a spus deja ce i-ai făcut ieri, iar isprava a fost exagerată până ce a devenit de nerecunoscut.

– Bine, zise Rupert. Asta mă scutește de a decide pe care să-l folosesc pentru demonstrație.

Ceva mai târziu, cu pumnii înfipți în șolduri, cu picioarele lungi și musculoase așezate de-o parte și de alta a unei crăpături ivite între niște blocuri de piatră sfărâmate, bărbatul care o adusese pe Daphne la Giseh fără să crâcnească se uita în sus la piramida lui Khafra.

Într-un ritm rapid, domnul Carsington renunțase la mănuși, pălărie, cravată și haină. Acum, sumar îmbrăcat și strălucind în bătaia soarelui, părea un colos din bronz.

Daphne era doar vag conștientă de prezența piramidei, una dintre minunile lumii. Nu putea să-l vadă decât pe bărbat și încă mult prea mult din el: cămașa întinsă peste umerii lați, materialul subțire, aproape transparent în lumina puternică, dezvăluind contururile spatelui și ale brațelor musculoase.

O liniștea oarecum să știe că nu doar ei îi luase ochii. Servitorii îi aruncau deseori priviri precaute. Bărbații care zăboveau pe lângă piramide pentru a-i ajuta pe vizitatori să urce în vârf ori să pătrundă în interior îl urmăreau și ei de la o distanță respectuoasă.

Iar Daphne ar fi putut foarte bine să fie umbra lui. Ghizii abia dacă o observau sau părea să nu le pese cine ori ce era ea.

Toți îl simțeau: magnetismul acelei siluete înalte, pericolul ce trosnea în aerul dimprejurul lui. Toți înțelegeau că printre ei sosise o forță imprevizibilă, incontrolabilă.

Daphne simțise asta chiar înainte de a-l vedea, pe când el era doar o siluetă obscură în bezna temniței.

– E mare, spuse tânărul în cele din urmă.

– Da, este, replică ea. Presupun că vrei să te cațeri pe ea.

Bărbații nu puteau rezista tentației.

– Nu în clipa asta, răspunse domnul Carsington. Dacă o să urc până în vârf, o s-o fac doar pe o scară teribil de lungă. Nu, pentru moment îmi place așa cum e, imensă și impresionantă.

Se întoarse către Daphne.

– Asta dacă nu cumva crezi că am putea găsi un indiciu în vârf.

Ea scutură din cap.

– Miles spunea că vrea să cerceteze interiorul. Părea să creadă că ascunde semne ce ne-ar ajuta să descoperim alte morminte.

Ghizii nu aveau nici o informație utilă despre Miles. Da, și-l aminteau pe englezul cu păr „alb". Venise cu câteva zile în urmă. Nimeni nu-și amintea nimic neobișnuit legat de vizită.

Domnul Carsington se dădu jos de pe pietre și i se alătură. Își descheiase nasturele de la gulerul cămășii, ceea ce îi permitea acesteia să atârne deschisă într-un V larg. Daphne își îndreptă privirea departe de pieptul bronzat și spre piramidă.

– De ce i s-au părut lui Lord Noxă atât de ciudate motivele fratelui dumitale de a veni aici?

– Lord cum?

– M-ai auzit, spuse el. Mă întreb cum poate plicticosul ăla nesuferit să fie tovarășul de chefuri al fratelui tău – sau al oricui altcuiva. Dar tipii vorbitori de engleză sunt rari pe aici, am observat eu. Noxă trebuie să-și fi câștigat poziția din oficiu.

– Nu l-ai simpatizat, zise ea.

O observație cam la fel de pătrunzătoare ca și remarca domnului Carsington despre faptul că piramida era mare.

Avea prea multă masculinitate în fața ochilor. Prea multă masculinitate insuficient îmbrăcată. Şocant, zău aşa! Nu era de mirare că nu putea gândi. Ar fi trebuit să-i spună să se îmbrace la loc.

– Nu după simpatîa mea umbla el, continuă tânărul.

Daphne întoarse brusc privirea spre el. Ochii negri scânteiau.

– Ce îngrijorat era pentru dumneata! spuse el. Atât de înțelegător cu privire la situația grea în care te aflai. N-a presupus că fratele dumitale umblă haimana prin vreun bordel, vizitând Grădina lui Allah cu ajutorul unei pipe cu haşiş. Nu, deloc. Domnia sa a fost cât se cuvine de compătimitor şi dornic până la disperare să-ți asculte porunca.

– Mi-ar plăcea să ştiu cum îl transformă asta într-o „noxă", zise ea.

– Tare s-a grăbit să-şi închipuie ce e mai rău, răspunse domnul Carsington. Majoritatea oamenilor ar fi spus: „Ei, gata-gata, sunt sigur că n-aveți motive să vă frământați. O să apară o explicație simplă, vreun mesaj rătăcit sau ceva de genul ăsta". În schimb, el a făcut mare caz, aruncând sugestii mai mult sau mai puțin voalate ca mai degrabă să te îngrijoreze decât să te liniştească.

– Detest replica „ei, gata-gata", zise ea. E condescendentă. Şi îmi displace teribil să fiu făcută să mă simt precum un copil care îşi imaginează lucruri. Aşa s-a purtat domnul Salt cu mine. E peste măsură de enervant.

– Poate consulului general îi place felul în care scânteiază ochii dumîtale când eşti nervoasă, comentă domnul Carsington. Şi felul în care ți se înroşesc obrajii chiar aici.

Cu degetul arătător, îşi trasă o linie de-a lungul pometelui.

Stătea la o distanță bună de ea şi cu toate astea Daphne îi simți atingerea, ca şi cum degetul lung ar fi mângâiat pielea ei şi nu pe a lui.

Simți fierbințeala urcând acolo şi ştiu că roşeața pe care o descria el probabil se adâncea. Se cuvenea să se îmbujoreze – de ruşine pentru că era atât de impresionabilă.

– Te pricepi să te abați de la subiect, spuse ea. M-ai întrebat ce era ciudat la motivele fratelui meu de a veni aici.

– Da. De ce să nu fi venit fratele dumitale să caute indicii aici? De fapt, de ce n-ar putea misteriosul mormânt să se afle chiar aici? Încă există o piramidă de cercetat.

Făcu semn cu capul către cea de-a treia piramidă, nedeschisă, a lui Mykerinos.

–Şi n-au descoperit o mulţime de mumii pe undeva prin preajmă?

Ea îşi îndreptă privirea spre cea de-a treia piramidă, apoi o întoarse brusc pentru a o întâlni pe a lui, la fel de inocentă ca a unui băieţel. Daphne însă nu era o fetiţă şi nu se lăsă dusă de nas.

–Ştii despre locul ăsta! zise femeia. Te jucai cu noi, punând toate întrebările alea absurde despre unde şi ce e Giseh.

El doar zâmbi şi se uită departe de ea, către un grup de ghizi.

–Azi n-am chef de un urcuş lung sub soarele arzător, spuse. Dar mor să arunc o privire înăuntru. Mi-ar plăcea să văd cu ochii mei de ce e o idee aşa de ciudată.

–Domnule Carsington! spuse ea.

Voia o explicaţie.

Dar el deja atrăsese atenţia unui ghid, căruia îi făcu semn. Bărbatul li se alătură în grabă. Domnul Carsington arătă către intrarea pe care Belzoni o descoperise cu trei ani înainte, devenită acum un dreptunghi negru pe faţada nordică a piramidei.

Ghidul chemă un altul, apoi cei doi ii conduseră pe poteca dintre pietrele sfărâmate care, vreme de atâtea secole, acoperiseră intrarea.

Daphne ştia că era mai înţelept să-şi păstreze forţele pentru chinul ce urma. Îşi aminti că făcea toate astea de dragul lui Miles, că-l iubea mult şi avea să întreprindă tot ce era nevoie pentru a-l aduce înapoi în siguranţă. Îşi spuse că ceea ce simţea în galeriile înguste era o senzaţie iraţională, o simplă emoţie. Ea era o fiinţă raţională. Nu trebuia decât să se concentreze asupra faptelor.

Galeria de la intrare era înaltă de un metru şi douăzeci de centimetri, lată cam de un metru, lungă de un metru şi treizeci de centimetri şi cobora într-un unghi de douăzeci şi şase de grade, îl informă doamna Pembroke pe Rupert.

El n-avea nici o problemă în a estima înălţimea şi lăţimea. O făcuse automat când intrase şi aproxima unghiul de coborâre chiar în timp ce urmărea legănatul inegal al frumosului ei spate.

Să-i admire dosul nu era puțin lucru, având în vedere că mergea îndoit aproape de la jumătate, pe o suprafață neregulată, și că își ținea mâinile pe ziduri pentru a-și păstra echilibrul și a ține socoteala caracteristicilor galeriei.

În orice caz, nici că își putea dori o vedere mai bună spre spatele doamnei. Torțele ghizilor duceau o bătălie pierdută cu întunericul.

Parcurseseră aproape cincisprezece metri, când doamna Pembroke îl lumină cu privire la dimensiuni.

– Le-ai măsurat, așadar? spuse el.

– Citez calculele lui Belzoni, răspunse femeia. La capătul acestui coridor, a întâlnit portalul. Îți închipui ce trudă a fost, în spațiul ăsta îngust, să ridice un bloc de granit înalt cât dumneata, lat de un metru și jumătate și gros de aproape patruzeci de centimetri.

Deși Rupert reușea să-și dea seama cum putea fi făcut, o lăsă să-i explice felul în care Belzoni analizase și rezolvase problema, folosind un punct de sprijin și un sistem de pârghii, apoi îndesând pietre în caneluri pentru a susține blocul pe măsură ce îl ridicau încet, centimetru cu centîmetru.

Când ajunseră la portal, Rupert nu fu nevoit să mimeze admirația. Ridicarea lui în spațiul îngust nu fusese o treabă ușoară. Se opri și își trecu mâinile peste lateralele deschizăturii, apoi peste marginea de jos a pietrei.

Apoi se ghemui pe sub el și continuă să înainteze câteva zeci de centimetri, până când doamna Pembroke se opri pentru a se întoarce spre el.

– În continuare trebuie să coborâm în puț, zise ea. Belzoni a folosit o funie și mai târziu a stivuit niște bolovani într-o parte, dar cineva a adus de curând o scară și a lăsat-o aîcî.

– Mai civilizat, comentă Rupert.

Observă o gaură deasupra capului în timp ce o urmărea cu câtă grație se răsucește, deși era obligată să se miște în același fel cocoșat ca și el.

Coborâră în puț pe calea civilizată, continuară în jos printr-o altă galerie, apoi în sus, pe urmă drept înainte. Drumul deveni mai ușor. Coridorul era suficient de înalt încât să-i permită

doamnei Pembroke să meargă dreaptă, cu toate că Rupert trebuia încă să-şi ţină capul aplecat.

În sfârşit pătrunseră în marea încăpere centrală, unde putea şi el să stea drept cu uşurinţă. Tavanul înalt al camerei se termina într-un vârf ascuţit, unghiul mimându-l pe cel al piramidei.

Ghizii rămaseră lângă uşă, ţinând torţele ridicate. Pe zidul sudic, litere mari (litere latine adevărate, nu cârlionţii şi viermişorii limbii arabe, nici ciudatele mici figurine hieroglifice) anunţau: *„Scoperta da S. Belzoni 2 mar. 1818"*.

– „Deschisă de Signore Belzoni", traduse doamna Pembroke, cu toate că până şi Rupert era în stare să deducă mesajul. Sarcofagul din piramida lui Keops stă pe podea, spuse ea, mergând către peretele vestic al încăperii. Dar aici, după cum vezi, este cufundat în pământ.

Nu era aşa uşor de văzut. Întunericul se lăsa atât de dens încât practic îl simţeai. Torţele nu făceau mari progrese împotriva lui.

Rupert privi prin cameră.

– Atâtea secrete, zise el.

Nu ştia prea multe lucruri despre Egiptul Antic în afară de ce îşi amintea din lucrările grecilor şi romanilor. De exemplu, unul era străvechiul călător grec Herodot, ale cărui *Istorii* cuprindeau un amestec de fapte, figuri şi mituri.

– Mormântul ăsta şi-ar putea păstra pe veci tainele, spuse doamna Pembroke. Nici urmă de hieroglife. Înţelegi de ce motivele lui Miles de a veni aici sunt atât de ciudate? În plus, papirusul cică ar proveni din Teba, de la sute de kilometri distanţă, de pe un teren mai muntos.

Rupert cercetă deschizătura dintre pietrele de granit care înconjurau sarcofagul. Ce intra acolo? se întrebă el. O efigie? Un cufăr cu comori? Sau doar o altă piatră?

– Cică, repetă el. E vreun amănunt legat de papirus de care să fim siguri?

– E cu adevărat vechi, răspunse ea. A durat câteva zile până să fie derulat. Nu poţi fi nerăbdător cu astfel de lucruri, căci altfel te alegi cu o mulţime de fărâme carbonizate. Şi cu greaţa de pe urma vaporilor de gaz cloros.

Femeia vorbea repede, pe un ton cu o notă sau două mai ridicat decât de obicei.

Dar vorbea aşa încă de când intraseră în piramidă, îşi dădu seama Rupert. Era excesiv de guralivă.

Ridică privirea de la curiosul sarcofag. Doamna Pembroke părea să se uite în jos la el. Nu putea fi sigur. Îi era greu să-i citească expresia în lumina slabă şi tremurătoare.

– Eşti bine? o întrebă el.

– Da, desigur, răspunse ea.

– Nu oricine ar fi, continuă Rupert. Unii oameni au o aversiune *morbidă față de spațiile închise*.

– E o reacție irațională pe care trebuie s-o depăşeşti dacă speri să înveți ceva, replică ea. O să explorăm mormintele din Teba. Acelea au scrieri în interior. A fost principalul scop al venirii în Egipt: studierea hieroglifelor din templele şi mormintele regale. Compararea numelor. Ştim ce hieroglife formează numele Cleopatra. Am dedus alte câteva nume de regi. Cu suficienți faraoni pentru comparație, ar trebui să putem deduce alfabetul.

Noi. Rupert observă pronumele ales. Nu el sau Miles.

– Între timp, ai prefera să nu fii aici, spuse el.

– Nu mă deranjează foarte mult, dar ne-am irosit timpul, răspunse doamna Pembroke. Nu-i nimic aici. A fost o greşeală stupidă. *Ar fi trebuit să-l ascult pe Lord Noxley.* I-aş fi putut chestiona pe ceilalți în Cairo. Ce credeam că o să aflu dintr-o grămadă de pietre?

Tonul tăios al vocii ei se înmuiase într-unul disperat.

Rupert se ridică şi porni către ea, în timp ce încerca să se gândească la o prostie pe care s-o spună pentru a o enerva şi a-i ridica moralul.

De undeva din măruntaiele piramidei răsună un țipăt care îți băga spaima în oase.

– NU! răcni Rupert, întorcându-sè către uşă.

Prea târziu.

Întrezări o ultimă licărire a luminilor ce se retrăgeau iute pe măsură ce ghizii fugeau. Apoi nu mai văzu nimic. Întunericul îi înghiți complet.

Capitolul 5

– Nu leşina! spuse Rupert cu voce joasă. Nu văd să te prind, iar o contuzie ar fi o problemă.

– Nu fi absurd! răspunse ea. Eu nu leşin niciodată.

Dacă tonul ei nu s-ar fi ridicat cu mult peste nivelul normal, ar fi crezut-o perfect calmă. Dar începea să-i înveţe schimbările din voce şi îi observase tendinţa de a ascunde lucruri. Propriul trup, de exemplu. Şi asta nu era tot.

Urma să se ocupe de celelalte secrete odată ce aveau să iasă din actuala situaţie grea.

– Stai pe loc şi continuă să vorbeşti, dar încet, zise el.

Rupert asculta. Paşii ghizilor se pierduseră în depărtare. În afara încăperii domnea tăcerea. Nu avea încredere în liniştea asta. Cineva stătea acolo, era sigur.

Între timp trebuia să se orienteze. Era un întuneric extraordinar. Niciodată nu mai întâlnise aşa ceva.

– N-o să leşin, spuse doamna Pembroke. Dar recunosc de bunăvoie că situaţia noastră actuală nu conduce la o dispoziţie relaxată.

Rupert înaintă cu grijă către ea. Nu voia să se împiedice de vreuna dintre pietrele pe care hoţii de morminte vechi le desprinseseră din podea, nici să calce în vreuna dintre găurile în care se aflaseră respectivele pietre. Un membru rupt sau ţeasta spartă nu le-ar fi încetinit înaintarea, însă i-ar fi stânjenit lui abilitatea de a crăpa capetele răufăcătorilor.

– Circumstanţele nu sunt nici pe departe favorabile, continuă ea pe acelaşi ton ridicat şi pedant. Auzim un ţipăt sinistru. Ghizii îşi iau pe loc tălpăşiţa cu singurele surse de lumină. Asta ne lasă pe noi la mila oricui ar fi provocat ţipătul.

Acum vocea ei era foarte aproape. Rupert întinse mâna şi degetele îi alunecară peste o curbă acoperită de o ţesătură.

Cu un gâfâit scurt, femeia se încordă. Apoi degetele ei se strânseră peste ale lui şi îi ridicară mâna.

– Eu nu-mi văd mâna când o țin la doi centimetri de față, spuse ea, și totuși dumneata nu întâmpini nici o greutate în a-mi dibui sânul.

– Asta era partea pe care am găsit-o? întrebă el. Ce noroc uluitor!

Ce sân splendid!

– Când o să ieșim de aici, zise doamna Pembroke, dacă o să ieșim de aici, o să-ți trag o palmă.

– O să ieșim, replică Rupert.

– Îmi tot revine in minte portalul, spuse ea. Dacă au îndepărtat pietrele care îl țineau ridicat, o să rămânem captivi aici.

– E prea mult de muncă. Le-ar fi mai ușor să aștepte în beznă și să ne înjunghie sau să ne împuște de îndată ce ne apropiem suficient.

– La asta nu m-am gândit, zise femeia. Pe mine mă preocupa perspectiva de a fi îngropată de vie. Cu dumneata. Nu-mi pot imagina ce subiecte de discuție am găsi in timp ce murim încet de foame și de sete.

– Discuție? întrebă el. Asta ai vrea să faci în ultimele dumitale ore de viață? Ce curios! Hai, ia-mă de mână! Până acum nimeni nu pare a se grăbi să ne reteze gâturile. Cred că am putea risca să pornim la drum.

– Unde e mâna dumitale? spuse ea.

Urmă o perioadă de orbecăială, timp în care el găsi și celălalt sân, provocând un alt gâfâit și un bombănit nepoliticos din partea ei. Dar în cele din urmă simți mâna ei subțire într-a lui. Se potrivea perfect. Moralul îi spori cu câteva grade în timp ce inima îi bătea mai tare ca înainte.

– Ai mâna caldă, spuse ea pe un ton acuzator. Pe dumneata nu te alarmează nimic?

Rupert o luase in direcția în care bănuia că s-ar afla ușa.

– Nu situația asta, zise el. Sunt înarmat, să știi, și este destul de simplu să găsim drumul spre ieșire.

– E destul de simplu dacă reușești să vezi pe unde mergi, replică ea.

Pipăind cu mâna liberă, tânărul descoperi cadrul ușii.

– Și dacă nu reușești? întrebă el.

– Îmi vin în minte vreo şase feluri diferite în care am putea muri, răspunse doamna Pembroke. Cu sau fără ajutorul răufăcătorilor.

Daphne ştia că trăncăneşte, dar vorbitul o ajuta să-şi ţină emoţiile în frâu.

Până în clipa aceea îşi îngăduise să nutrească o mică speranţă că grijile ei cu privire la Miles erau atât de caraghioase pe cât le înfăţişau bărbaţii din Cairo. Îşi permisese să spere, deşi logica se răzvrătea împotriva ideii, că fratele ei nu avea necazuri şi că Akmed ori minţise, ori înţelesese greşit cele întâmplate în Vechiul Cairo.

Ţipătul şi plecarea bruscă a ghizilor nu i se păreau simple coincidenţe, iar mica speranţă prostească îşi dădea ultima suflare.

Aşa că turuia informaţii.

– Galeria prin care am venit este una dintre cele două căi de intrare în piramidă, spuse ea. Paralel şi pe sub pasajul prin care am intrat se află un altul ce conduce către un coridor descendent. Acesta se întâlneşte cu cel de sus în dreptul puţului. Totuşi, intrarea mai joasă e încă blocată.

– Aşadar mai există o cale de ieşire.

– Da, dar e uşor să te rătăceşti, zise Daphne. Am putea sfârşi în galeria greşită. Coridorul de jos are şi el un puţ şi o încăpere laterală, dacă îmi amintesc corect.

Nu era sigură. Panica pe care încerca s-o înăbuşe îi zăpăcea mintile. Nu reuşea să vizualizeze corect diagrama lui Belzoni.

Însă nu avea de gând să-i dea de ştire domnului Carsington în ce hal se simţea.

Continuă cu răceală:

– Sunt convinsă că dumneata ai un simţ al orientării infailibil.

– Da, într-adevăr, răspunse el, masculul extrem de încrezător.

– Mă bucur să aud asta, continuă Daphne, căci este foarte uşor, într-un întuneric absolut ca ăsta, să te încurci şi să rătăceşti la nesfârşit prin puţinele galerii simple. Ori să te prăvăleşti într-un puţ.

– Dacă nu vrei să te încurci, îţi recomand să rămâi aproape de mine, zise domnul Carsington.

– Ar trebui să-ţi mai reamintesc, spuse ea cu încăpăţânare, că şi în cazul în care nu s-ar abate asupra noastră nici unul dintre aceste ghinioane, e posibil ca persoane mârşave să blocheze singura cale de ieşire. La urma urmei nu au decât un spaţiu mic de obturat: un metru douăzeci înălţime, un metru lăţime. Ar putea rostogoli fără prea mare greutate câteva pietre mari în josul galeriei.

– Cred că ghizii ar observa dacă cineva ar începe să care pietre mari către intrarea în piramidă, spuse el. Şi mă aştept să obiecteze vehement la încercarea oricui de a bloca galeria. Aminteşte-ţi, condusul oamenilor înăuntrul şi în afara piramidei e mijlocul lor de a-şi câştiga existenţa.

Da, da, desigur. Ea de ce nu se gândise la asta?

Pentru că îşi trăia unul dintre cele mai negre coşmaruri, închisă într-un spaţiu îngust, într-un întuneric beznă. Panica îi sufoca logica şi raţiunea.

Era pierdută, urmându-l orbeşte, agăţându-se de mâna lui mare în timp ce înaintau încet, dar nestingheriţi, prin coridorul orizontal mai înalt şi deci spre cel înclinat şi mai mic. Acolo fu nevoită să se desprindă de mâna lui şi să bâjbâie în spate.

Ştia că nu putea să-l ţină în continuare de mână în timp ce traversau tunelul mai scund. O parte a minţii ei, mica parte ce încă funcţiona, înţelegea necesitatea. Dar restul era prea haotic pentru a mai pricepe ceva, iar când îi dădu drumul, se simţi nenorocită, pierdută şi singură.

Spunându-şi să înceteze a mai fi atât de copilăroasă, îl urmă cât mai îndeaproape cu putinţă, ascultându-i paşii în timp ce îşi lăsa mâinile să-i alunece pe zidurile galeriei. După ceea ce păru a fi foarte mult timp, deşi ştia că nu puteau să fi parcurs prea mulţi metri, el îşi duse mâna în spate, atingându-i partea din faţă a turbanului.

– Cred că am ajuns la puţ, spuse blând domnul Carsington. Oricum, ai loc să stai dreaptă. Dar rămâi pe loc o clipă, până găsesc scara.

O altă aşteptare lungă. Daphne auzi foşnete, urmate de familiarul lui bombănit, prea încet pentru a-l înţelege. Apoi, cu un glas ceva mai clar, tânărul spuse:

– Mai bine m-ai lăsa să te ridic eu.

– Răufăcătorii au rupt scara? întrebă ea.

– Nu. Unde naiba eşti?

Vocea lui era întreruptă şi îndepărtată. O mână mare îi dibui braţul, cealaltă şoldul.

– Unde îţi e talia, fir-ar să fie?

Deşi interiorul piramidei era departe de a fi răcoros, Daphne simţea cu intensitate o foarte diferită căldură în locurile în care el o atingea şi o forţă pe care latura ei copilăroasă ar fi vrut să se sprijine.

Se retrase.

– Pot să urc scara şi fără ajutor, zise. Am coborât-o, nu-i aşa?

– Cum doreşti, doamnă. Încearcă să nu calci pe cadavre.

– Cadavre, repetă ea.

– Sunt ale unor oameni care n-au murit de foarte multă vreme şi care au căzut sau au fost aruncaţi pe o grămadă de pietre de lângă scară, spuse domnul Carsington.

– Dumnezeule mare!

– Nu leşina! zise el. Le-am împins la o parte din drum atât cât am putut, dar spaţiul e limitat. Dacă reuşesc să te urc pe treapta a treia, ar trebui să scapi de ele.

Daphne îşi reţinu un fior. Dacă şi-ar fi dat frâu liber, curând ar fi ajuns să tremure incontrolabil.

– Foarte bine, spuse ea.

Pipăi prin întuneric, cam pe acolo pe unde bănuia că trebuie să fie umărul lui. Îl găsi, cald şi tare ca piatra. Numai pânza subţire a cămăşii mai stătea între palma ei şi pielea lui. O harababură de senzaţii fără nume se iscă în ea, amintiri grăbite, spinoase şi sfredelitoare ale tinereţii, cu poftele ei nu tocmai uitate.

Le reprimă şi îşi croi iute drum de la umărul luî, înspre mână. Îi prinse degetele şi i le duse către talia ei.

– Aici sunt, spuse cu răsuflarea tăiată.

Două mâini mari îi înconjurară mijlocul.

– Ce naiba mai e şi asta? întrebă el.

– Talia mea, răspunse Daphne.

– Mă refer la chestia ca o eşarfă pe care ai înfăşurat-o în jurul ei. Ai bolovani în ea?

Domnul Carsington lovi uşor un loc din dreptul şoldului ei stâng.

– Se numeşte *hezam*, zise ea.

– Da, dar ce e?

– O cingătoare încolăcită în jurul mijlocului, explică Daphne. Folositoare pentru a ține obiecte. Cum ar fi cuțitele mele.

– Ai cea mai vagă idee cum să le folosești? întrebă tânărul.

– Știu că le ții de mâner, iar capătul ascuțit e partea pe care o vâri, șopti ea iritată. Ce altceva ar mai trebui să știu?

– Ține-l cu muchia ascuțită îndreptată în sus, nu în jos, spuse el. În felul ăsta ai mai mult control și ținteşti mai bine.

– Oh! Da, înțeleg.

– Bun.

O prinse ferm de talie, sau mai degrabă de *hezam*, și o ridică lin. O ținu până când ea își așeză bine picioarele pe treaptă și strânse în mâini părțile laterale ale scării.

Apoi:

– Nu te mișca, îi ceru tânărul cu voce scăzută. Nu știm ce-i acolo sus.

– Eu nu aud nimic, zise Daphne.

– Chiar și așa ar fi bine să merg eu primul.

– Există o singură scară și eu stau pe ea.

– Aș prefera să nu mă cațăr pe cadavre, spuse el.

– Nu, nu, sigur că nu.

– Atunci va trebui să mă strecor pe lângă dumneata.

– O să susțină scara două persoane?

– Vom afla curând.

Daphne îi simți mâna urcând de-a lungul spatelui și al brațului ei, până acolo unde degetele ei țineau scara. Se strânse într-o parte, pentru a-i lăsa loc, dar era puțin loc de lăsat. Câteva clipe mai târziu, simți lipit de spate bustul lui puternic, pe urmă un picior lung și musculos apăsându-i coapsa. Trase aer în piept. Flăcări urcară din locurile în care se atingeau și nici măcar rușinea rece care le urmă numaidecât nu reuși să le stingă pe deplin.

Apoi el trecu, iar Daphne se concentră pe a ieși din locul acela abominabil și a se îndepărta de oroarea aflată la doar câțiva centimetri distanță. Îl ascultă cum urcă și iese, după care auzi zgomotul înfundat al cizmelor lui îndepărtându-se de puț. Deveni conștientă de propria răsuflare, prea grăbită, și de ritmul la fel de rapid al bătăilor inimii. Gândurile i se îndreptară brusc către

corpurile moarte din apropiere, pe urmă către alte trupuri, încă în viață, pândindu-l pe domnul Carsington.

Panica dădu năvală în sufletul ei și odată cu ea o durere nebună. În cele din urmă auzi pașii lui care se intorceau. Ușurarea îndepărtă frica, iar durerea sălbatică se cufundă la loc in oricare ar fi fost acea văgăună întunecată a ființei ei din care ieșise.

– Pentru moment drumul e liber, spuse el.

Scara era aproape perpendiculară. Daphne mai că alergă până sus. Când ajunse la ultima treaptă, își desprinse degetele cu care se ținea strâns pentru a pipăi podeaua galeriei. Mâna ce orbecăia dădu peste genunchiul lui.

Atunci niște degete puternice ii încercuîră încheietura și ea o prînse la fel pe a lui.

– Ține-te bine, zise domnul Carsington. Te susțin eu.

Cealaltă mână a lui îi alunecă în jos de la umăr, peste sân, apoi o prinse ferm de subraț. Dacă domnul Carsîngton i-ar fi dat drumul, îi spuse mintea ei care lucra nebunește, ar fi căzut până jos. Peste cadavre. Dar strânsoarea lui era puternică și cât ai clipi Daphne se cățăra peste marginea puțului și se prăbușea în genunchi, în timp ce inima i-o lua la goană, iar răsuflarea ii ieșea sub formă de gâfâieli sfâșietoare.

– Ușurel, spuse el.

Nu-i dădu drumul.

Ea încercă să se liniștească, dar mâinile ii tremurau și parcă nu reușea să-și recapete suflul.

– Nu leșina! repetă domnul Carsington.

– Eu. Nu. Leșin. Niciodată.

Patru cuvinte rostite nervos, printre gâfâieli.

– Până la portal drumul pare liber, zise el. Dincolo de el se întinde prima galerie. Mă îndoiesc că cineva ar da târcoale pe acolo, atât de aproape de intrare.

Daphne își concentră mintea agitată asupra aspectelor practice în locul gândurilor isterice.

– Șase metri și șaptezeci de centimetri până la portal, spuse ea. Porțiunea ocupată de portalul însuși are doi metri și șapte centimetri.

Dar în vreme ce partea rațională a creierului calcula distanța rămasă, cealaltă latură a ființei ei, cea mai întunecată, era

copleşită de senzaţiile fizice: mărimea şi forţa mâinilor lui care o susţineau... apropierea de el, la o răsuflare distanţă, în spaţiul ingust... mirosul ca de mosc al Masculului, amestecat cu urme vagi de fum şi săpun.

Cămaşa subţire pe care o purta pe sub haină i se lipise umedă de piele. Înota în fierbinţeală şi confuzie, simţea un dor nebun de a se afla oriunde altundeva, curată şi în siguranţă, alături de fratele ei.

Era conştientă şi de un alt dor, mai întunecat, unul pe care ar fi preferat să nu-l cerceteze prea îndeaproape. Cele două sentimente se încâlceau şi înţelegea doar că era obosită, zăpăcită şi deznădăjduit de nefericită. Îşi lăsă capul in jos şi se aplecă înspre bărbatul care nu era fratele ei sau măcar prietenul de încredere al fratelui ei, până când turbanul i se atinse de pieptul lui. Domnul Carsington o apucă de umeri.

– Fără leşinuri, spuse el. Şi fără plânsete.

Daphne ridică brusc capul.

– *Nu plângeam, zise ea.*

– Oh! Mă găseai irezistibil? Scuze.

Încercă s-o tragă înapoi.

Daphne îi smulse mâinile de pe umerii ei şi se retrase cât putu de mult în spaţiul îngust.

– Eşti imposibil! exclamă ea.

– Dacă nu leşinai, nu plângeai şi nici nu-mi făceai avansuri, atunci ce făceai? întrebă tânărul.

– *Mă lăsam pradă disperării, zise ea.*

Era destul de adevărat, dacă nu întregul adevăr.

– Dar a fost ceva trecător. Mi-am revenit complet. Înaintăm? Şi ar trebui să fac asta cu cuţitul scos?

– Mai bine ţine-l unde e pentru moment, răspunse el. Altfel s-ar putea ca, din greşeală, să mă înjunghii mortal.

– Dacă o să te înjunghii mortal, spuse ea, n-o să fie din greşeală.

S-a întâmplat ca nici doamna Pembroke, nici altcineva să nu încerce să ucidă ori să facă tărăboi în drum spre ieşire. Rupert păşi nevătămat în bătaia soarelui.

Urmă un șir de evenimente cu care era mai mult decât familiarizat. Un grup mare de bărbați se strânse în jurul lor și, în ciuda protestelor furioase ale doamne Pembroke, rostite în ceea ce păreau a fi cinci limbi diferite, fură arestați.

Lui Ghazi, care se afla printre privitori, i se păru amuzant faptul că piramida lui Khafra, ce nu mai adăpostise un cadavru de mii de ani, găzduia acum două.

Polițiștii găsiseră doi ghizi, cu gâturile tăiate, prăvăliți pe bolovanii stivuiți lângă scară. Atâta tot. Nu reușiseră să descopere cine țipase. Nimeni din apropiere nu auzise, nici nu văzuse nimic.

Asta pentru că toți se strânseseră și ascultaseră captivați istorisirea unui locuitor din Cairo despre un duh rău ce locuia pe acoperișul casei vecinului său și le juca feste nemiloase trecătorilor.

Locuitorul din Cairo era unul dintre oamenii lui Ghazi.

Pe un altul Ghazi îl trimisese la poliția locală cu o poveste despre un englez nebun, cel care încercase să ucidă un soldat zilele trecute, pus pe fapte rele în piramida lui Khafra. Asociatul lui Ghazi se dusese acolo bine aprovizionat cu bani, pentru a-i încuraja pe polițiști să acționeze repede.

Ghazi fusese nevoit să improvizeze, și încă iute, căci lucrurile nu decurseseră așa cum plănuise.

Doi dintre oamenii lui se ascunseseră în piramida lui Khafra chiar înainte de ivirea zorilor. Îl pândeau pe englez pentru a-l „ajuta" să aibă un accident.

Nimeni nu se așteptase la apariția femeii.

Din fericire, Ghazi nu trimisese niște proști în piramidă. Cei doi știau că englezoaica era foarte importantă pentru Lord Noxley, bărbatul pe care îl cunoșteau drept Diavolul Auriu. Știau că nu trebuie s-o rănească. De asemenea, spre deosebire de niște proști, își dăduseră seama și că n-ar fi fost înțelept să-l rănească pe englez cât timp ea era prin preajmă. Femeia ar fi creat agitație, cam cum făcea și acum, și l-ar fi silit pe consulul general al Angliei să tulbure apele la rândul lui. Asta l-ar fi enervat pe Muhammad Ali. Când pașa era nervos, capetele și gâturile oamenilor porneau în direcții opuse. Uneori venea mai întâi tortura. Ocazional, apărea câte o eviscerare.

Prin urmare, asociații lui Ghazi reevaluaseră situația și îi uciseseră în schimb pe ghizi. Nimeni nu avea să facă tărăboi din pricina a doi țărani egipteni morți. Dar veștile despre incident urmau să circule repede și alți localnici urmau să decidă că era mai sănătos să se țină departe de doamna engleză și de preocupările ei.

Situația, hotărî Ghazi, era mai mult decât satisfăcătoare. Ea urma să nu mai aibă încotro decât să apeleze la stăpânul lui.

Până atunci, el urma să caute o altă ocazie de a-l înlătura pe bărbatul numit Carsington din calea stăpânului său.

Între timp, în bulaq, portul orașului Cairo, Akmed, servitorul lui Miles Archdale, își căuta de lucru pe una dintre cele mai bune ambarcațiuni de pe Nil. Aproape la fel de bine cunoscută ca și vasul de plăcere al pașei, Memnon îi aparținea unui străin care locuia în Egipt de câțiva ani.

Căpitanul cercetă îndelung chipul învinețit al lui Akmed.

– Luptător? întrebă el în cele din urmă.

– Am avut probleme cu niște soldați, răspunse Akmed.

Era destul de adevărat, deși nu reprezenta cauza rănilor lui. Soldații fuseseră gata să-i facă necazuri, cu toate că englezul înalt, care intervenise cu atâta curaj, încasase ce era mai rău. Englezul se purtase foarte bine cu Akmed. Își dorea să-l poată răsplăti într-un fel. Dar pentru moment nu putea decât să fugă.

Ieri, la sosirea falșilor polițiști, recunoscuse una dintre voci. Îi aparținea unuia dintre bărbații care îl luaseră prizonier pe stăpânul lui cu o zi înainte. Atunci Akmed își amintise că scotociseră după un papirus printre lucrurile stăpânului și fuseseră furioși când nu reușiseră să-l găsească. Îl bătuseră pe Akmed și îl lăsaseră pradă morții căci nu acceptase să le spună unde era documentul. Ar fi făcut la fel și dacă le-ar fi zis. Îl voiau mort. Era singurul martor al răpirii. De îndată ce aveau să descopere că nu-l uciseseră, aveau să pornească pe urmele lui. Și oricine ar fi încercat să-l apere, ar fi avut de suferit.

Trebuia să plece din Cairo.

Dar nu avea bani și nu îndrăznea să le ceară ajutorul rudelor sau prietenilor săi.

Așa că venise în bulaq, să caute de lucru pe un vas, unul care să-l ducă departe de oraș, cât mai repede cu putință.

Acesta promitea să-i servească scopul.

– Avem nevoie de luptători, spuse căpitanul. Niște tâlhari au luat ostatic un englez. Mergem să-l căutăm. Stăpânul meu, proprietarul bărcii, ne cere să fim gata de navigare până mâine în zori. E o muncă periculoasă, care cere bărbați curajoși, dar și pricepuți.

Inima lui Akmed bătea cu bucurie. Îi mulțumi în tăcere Creatorului său pentru această șansă de a-și ajuta stăpânul. Îi spuse căpitanului că vorbea engleza și puțină franceză, apoi că mai servise călători englezi și le cunoștea obiceiurile. Știa cum să-i radă, cum să-i îmbrace, să gătească și să coasă pentru ei.

– Din păcate, n-am scrisori de recomandare, zise Akmed. Soldații mi-au distrus toate bunurile.

Căpitanul zâmbi.

– Oricine poate falsifica o scrisoare, spuse el. Stăpânul meu judecă în funcție de rezultate. Descurcă-te bine și o să-ți fie bine. Descurcă-te prost și o să-ți meargă prost.

Și astfel, fără să știe, Akmed deveni un angajat al Diavolului Auriu.

Polițiștii îi escortară pe Rupert și pe doamna Pembroke până la o secție din Cairo și abia în după-amiaza următoare reuși domnul Beechey să pună la cale eliberarea lor. Până atunci doamna Pembroke era deja cuprinsă de o furie ucigătoare, iar Rupert fu nevoit s-o apuce cu hotărâre de braț în timp ce părăseau secția, pentru a o împiedica să rănească unul sau mai mulți oameni ai legii.

Pe Rupert îl dezarmaseră imediat, însă pe ea nici măcar n-o perchiziționaseră. Simțind pe dată că așa-zisul lui translator maltez e o femeie, nu un bărbat, polițiștii presupuseseră prostește că e inofensivă. O ținuseră despărțită de aparentul complice mai degrabă din motive de bună-cuviință decât de teamă că cei doi „suspecți" își vor uni forțele.

Pentru a se asigura că poliția continuă să rămână neștiutoare, Rupert o îmboldi să se îndepărteze de secție și fluieră după un mijloc de transport. Doi vizitii se apropiară în fugă împreună cu măgarii lor. Rupert o ridică pe doamna Pembroke și o așeză pe un animal, apoi îl încălecă iute pe celălalt. Femeia îl privi cu furie, dar le dădu vizitiilor adresa și porniră la drum, bărbații

alergând înainte, iar măgarii tropăind pe urmele lor pe străzile aglomerate.

Servitorii ei, care, mare minune, nu fugiseră când poliția sosise la piramide, se întorseseră în Cairo după arestarea stăpânei lor. Odată cu întoarcerea ei acasă, intrară în acțiune. Cafea proaspătă și o tavă uriașă cu mâncare neenglezească apărură la un sfert de oră de la venirea ei.

Stăpâna se uită cu mânie la toate astea, apoi își smulse turbanul și îl aruncă pe podea.

– M-am lăsat prostită! strigă ea. Dacă l-aș fi ascultat pe Lord Noxley, n-aș fi pățit niciodată așa ceva. Dar nu, mie mi-a trebuit să merg în Giseh după cai verzi pe pereți, împreună cu un om cunoscut drept un încurcă-lume! Dacă cineva ar fi găsit cu cale să mă informeze despre numărul de dăți în care ai fost arestat, ar fi trebuit să te las să putrezești în temniță! Poate că până acum l-aș fi găsit deja pe Miles, în loc să pierd mai mult de o zi întreagă!

Părul i se revărsa pe umeri. Era des, ondulat și strălucea în lumină ca pietrele prețioase de culoare roșie. Rubine și granate. Iar ochii ei erau ca... Nu, nu erau ca smaraldele. Aveau un altfel de verde.

Rupert se prăbuși pe divan și cercetă diversele mâncăruri din micile vase.

– Dumneata mi-ai dat de înțeles că Noxă voia să stai liniștită acasă în timp ce el umbla prin Cairo și își lua prietenii la întrebări. Păreai nemulțumită de metoda asta.

– Nu asta-i ideea! Ideea e că...

Lăsă propoziția neterminată și privi prin încăpere. Privirea i se opri asupra egiptenilor din lemn ce se holbau mut spre de pe raft.

– Aș fi înnebunit stând acasă și așteptând, spuse ea încordată.

– În schimb ai mers în Giseh și te-ai întors cu o imagine mai clară a dușmanului, zise Rupert.

Privirea verde se îndreptă către el.

– Așa am făcut?

– Sigur că da, răspunse tânărul. În clipa asta ești un pic tulburată, altfel ți-ai da seama cât de multe ai descoperit.

Doamna Pembroke se apropie de divan. Chipul ei remarcabil păstra o expresie precaută.

– Cum ar fi?

– Până şi eu am adunat câteva indicii, zise el.

Ridică degetul mare.

– În primul rând, nu avem de-a face cu nişte derbedei oarecare, ci cu o organizaţie.

Săltă arătătorul.

– În al doilea rând, omul care îi conduce e inteligent: răpire, furt de papirus şi evenimentele de azi – toate aranjate cu grijă. Aminteşte-ţi că în Giseh au fost omorâţi doi egipteni oarecare. Nouă nu ne-a fost vătămată decât mândria. Omul nostru ştie cât de departe poate să meargă.

– Viaţa egiptenilor e desconsiderată, murmură ea, dând din cap în semn de aprobare.

Rupert continuă să numere pe degete.

– În al treilea rând, ştie cum să manipuleze poliţiştii. Interesant, nu-i aşa, cum erau deja la locul faptei când am ieşit, cum întâi ne-au arestat şi pe urmă s-au dus să caute cadavrele.

– Mituiţi, zise ea.

Femeia începu să se plimbe de colo până colo, neştiind în inocenţa ei cât de ademenitor îi alunecau pantalonii subţiri peste picioare, cum îi ascundeau şi apoi îi descopereau liniile gleznei, gambei, coapsei, cum se mişca materialul în ritm cu legănarea şoldurilor.

Rupert o privea, deloc inocent ori neştiutor.

– În al patrulea rând.

Tânărul făcu o scurtă pauză.

– Mă doare s-o recunosc, dar Noxă a avut dreptate într-o privinţă: francez sau nu, răufăcătorul nostru are o reţea de spioni impresionantă.

– Cum altfel ar fi avut timp să organizeze evenimentele din Giseh? murmură ea, continuând să se plimbe. Nu pot exista mulţi oameni în Cairo care să îndeplinească toate criteriile astea. Trebuie să fie cineva care locuieşte aici de ceva vreme. Are legături trainice cu lumea interlopă locală. Probabil se mişcă liber în comunitatea europeană. Ar putea fi membru al curţii paşei. Orice persoană apropiată lui Muhammad Ali are influenţă, putere.

– Câţi se califică? întrebă Rupert.

– Habar n-am, răspunse ea. Egiptul atrage oportuniștii. Oameni ce pot fi considerați de proastă reputație în țările lor natale au aici șansa de a obține un grad de respectabilitate.

Se opri brusc, se uită la el, apoi își îndepărtă din nou privirea.

După câteva clipe se întoarse la divan și se așeză cu obișnuita ei grație rapidă. Stătea mult mai aproape de Rupert decât o făcuse mai înainte, la nici o lungime de braț distanță.

Cu o privire îngândurată, turnă cafeaua. Două cești. Aparent era iertat. Pentru moment.

Rupert își luă ceașca și bău bucuros. Nimic nu se compara cu cafeaua turcească. Ori cu pantalonii turcești pe o englezoaică atrăgătoare. Își dorea ca și haina să fi dezvăluit la fel de multe. Și-o imagină îmbrăcată în mătăsuri transparente, cu trupul ei interesant întins pe divan, în timp ce el îi evalua prețioasele dimensiuni cu mâinile și cu gura.

Ridică ochii spre ea și o găsi fixându-l cu privirea.

Era neliniștitor. Pentru o clipă crezu că doamna Pembroke putea să vadă drept în creierul lui. Nu că ar fi fost multe de văzut. Totuși, se îndoia că ar fi fost mai amabilă cu el dacă, de exemplu, ar fi putut zări cât spațiu mintal ocupau fanteziile lui de seducție in comparație cu colțișorul înghesuit destinat problemei privind ghizii uciși și polițiștii corupți.

– Înainte de a merge mai departe, trebuie să spun ceva, începu ea. Sunt temperamentală.

– Am observat, spuse el. E destul de captivant. Nu știu ce le spuneai polițiștilor la secție, dar nu părea că încerci să-i câștigi de partea ta.

– Ai bănuit corect, zise doamna Pembroke. Le atrăgeam atenția cât de ilogic ar fi fost ca noi să ne fi omorât ghizii și să fi rămas în beznă totală.

– Asta le spuneai? întrebă Rupert. Părea mult mai complicat.

Femeia se înroși.

– S-ar putea să fi făcut și niște comentarii nefavorabile referitoare la inteligența lor, apoi să fi adăugat una sau două trimiteri jignitoare la adresa părinților.

– Asta-i interesant! spuse tânărul. E o minune că nu ne-au decapitat pe loc.

– Nu gândeam limpede, recunoscu ea. N-am mai fost arestată niciodată. M-am înfuriat. Nerozia polițiștilor depășea orice altceva mai întâlnisem sau măcar îmi imaginasem până atunci.

– Și totuși, cumva, nerozii ăia au reușit să vadă dincolo de iscusita dumitale deghizare, zise Rupert.

Doamna Pembroke privi în jos la ea însăși. Făcu ochii mari. Își duse mâna la cap.

– Dumnezeule mare! exclamă. Am uitat complet.

Se ridică în grabă.

– Nu sunt deloc prezentabilă.

Pentru ea, „prezer
rul prins și acoperit
prefera versiunea dezordonată și temperamentală. Mai ales părul nepieptănat, care îl implora să-și încurce degetele în el.

– Sunt doar eu, spuse tânărul, servindu-se cu o curmală. Nu mă deranjează dacă ești puțin nearanjată.

Îi aruncă o privire inocent întrebătoare.

– Sau voiai să te faci mai atrăgătoare pentru mine?

Doamna Pembroke se așeză la loc.

– Te lămuream în legătură cu temperamentul meu... și poate ar trebui să pomenesc talentul dumitale genial de a-l ațâța.

Închise ochii și, după câteva secunde, îi deschise la loc.

Rupert se întrebă dacă număra până la zece. Oamenii făceau deseori asta când discutau cu el.

– Vreau să-mi cer scuze, spuse ea.

– Nu-i ne...

– E nevoie, îl întrerupse Aș fi fost nenorocită dacă nu m-ai fi dus în Giseh. Și, după cum ai spus, am aflat ceva.

Rupert nu-și dorea scuze și nici nu avea nevoie de ele. Nu-l deranja câtuși de puțin temperamentul ei. Ba chiar îi plăcea. Totuși, era frumos din partea ei că-și cerea scuze.

Dăduse dovadă de același curaj și în Giseh. De vreme ce părea să aibă o aversiune morbidă față de spațiile închise și întunecoase, trebuie să fi fost moartă de frică. Totuși strânsese din dinți și mersese mai departe, ieșind la lumină în formă bună pentru a se bate cu poliția.

Nici măcar noaptea petrecută în detenție nu o zguduise.

Pe când el, care avea experiență din plin cu închisorile, nu petrecuse cea mai confortabilă noapte. Își spusese că polițiștii nu or s-o rănească. Doar se abținuseră în timpul tiradelor ei, nu-i așa? Cu toate astea, stătuse toată noaptea în stare de alertă acută, atent la orice indiciu că ea ar fi fost la ananghie.

Alungă deconcertanta amîntire. Doamna Pembroke era o pacoste. Văzuse asta de la început. Nu părea genul de femeie liniștită. Ba chiar îl silea să gândească din când în când.

Făcu asta și acum, dornic să treacă peste scuzele ei.

– E evident că răufăcătorul nostru încearcă să te întârzie și să te conducă pe căi greșite, spuse Rupert. Asta ne spune că fratele dumitale e nevătămat și probabil nu prea departe.

Ea dădu din cap în semn de aprobare, însă ochii verzi îi erau pierduți în gânduri, mișcându-se dintr-o parte in alta.

Rupert reîncepu să mănânce în timp ce o privea cum gândește.

După câteva minute de cugetare, doamna Pembroke zîse:

– Toate indiciile noastre duc către o persoană inteligentă, puternică și periculoasă. Cu siguranță cineva din Cairo ar ști care sunt cei mai probabîli suspecți. Lord Noxley...

Scutură din cap.

– Nu, trebuie să vorbim cu cineva care și-a clădit căminul aici, cineva care știe despre toți și toate.

Ridică privirea spre Rupert, apoi pe lângă el, înspre șirul de misterioase figurine din lemn de pe raft.

– Dumnezeule mare! Negustorul!

Rupert se uită și el într-acolo.

– Am cumpărat majoritatea figurînelor de la același om care i-a vândut papirusul lui Miles, zise ea. De acolo ar fi trebuit să începem, de la Vanni Anaz. Cine i-a spus lui povestea despre mormântul pierdut al faraonului? Câtor persoane le-a mai relatat-o? Câți s-au arătat interesați de papirus?

– Excelentă idee. Rupert inghiți ultima gură de cafea și se ridică. Să începem cu începutul. Și am'face bîne să pornim cât mai repede, înainte ca răufăcătorul nostru să ne ghicească următoarea mișcare.

– Acum? întrebă doamna Pembroke.

Își duse mâna la cap și se privi îngrozită.

Rupert ridică turbanul pe care ea îl aruncase.

– Te ajut eu, îi spuse.

Capitolul 6

Mintea lui Daphne nu era în cea mai bună formă. Stătuse trează cu o noapte în urmă, ciulind urechile ca să audă ce se petrecea în secție și mustrându-se pentru că își pierduse cumpătul cu polițiștii. Dacă aceștia l-ar fi bătut sau torturat pe domnul Carsington, ar fi fost din vina ei.

Temperamentul era feroce, nepotrivit pentru o femeie. Cinci ani de reproșuri blajine din partea lui Virgil nu ajutaseră la înfrânarea lui. Din contră, reproșurile doar o enervaseră și mai tare.

Domnul Carsington nu era deloc deranjat de temperamentul ei. Captivant, așa îl numise, deși i-ar fi putut ucide pe amândoi.

Ridică privirea spre el în timp ce tânărul se lupta cu părul și turbanul ei.

Era... foarte viu.

Daphne îi simțea intens ridicările și coborârile pieptului, răsuflarea pe chipul ei și privirea întunecată concentrată asupra capului ei. Și mâinile, mâinile acelea capabile... atât de liniștitoare în timpul lungii și sumbrei călătorii prin piramidă. Și atât de periculoase, făcând-o să-și dorească mai mult, făcând-o să aștepte cu nerăbdare... să fie atinsă.

Inima începu să-i bată cu putere.

Îi azvârli mâinile în lături.

– Nu contează, spuse ea. O să port un șal.

Se grăbi să iasă din cameră și dădu drept peste Leena. Daphne o privi furioasă, apoi își continuă drumul. Când se îndepărtară suficient încât să nu mai poată fi auzite, întrebă:

– Ai tras cu urechea – ai ascultat la ușă?

– Da, răspunse Leena, câtuși de puțin rușinată. Dar vocea lui e foarte joasă, n-am putut auzi decât un mormăit. Face dragoste cu dumneavoastră?

Daphne își continuă zorită drumul.

– Sigur că nu.

Leena o urmă.

– Dar aveți părul desfăcut.

– Am făcut o criză de nervi și mi-am aruncat turbanul, zise Daphne. Trebuie să mă schimb. Mă duc la bazar.

– Acum? întrebă Leena nedumerită.

Intrară în dormitorul lui Daphne. Aceasta scoase din dulap o pereche de pantaloni turcești de damă și găsi o cămașă. Își smulse hainele pe care le purta încă de ieri și le aruncă pe podea.

– Arde-le, îi ceru servitoarei.

– Nu vă înțeleg, spuse Leena. De ce nu mă trimiteți pe mine la cumpărături în vreme ce dumneavoastră rămâneți și îl lăsați pe el să se ocupe de haine? La ce bun să mai fiți o mare doamnă dacă faceți toată treaba slujitorilor și nu vă bucurați de nici o plăcere?

Daphne se duse la ligheanul cu apă. În timp ce se spăla în grabă, îi aminti Leenei că nu era momentul pentru plăceri. Ca să nu mai spunem că ea era fiica unui cleric englez! Și văduva altuia!

– Da, dar ei sunt morți, iar dumneavoastră sunteți vie, zise Leena.

Îi întinse stăpânei sale un prosop.

– Iar bărbatul acesta... Allah, ați văzut cum l-a ridicat pe marele Wadid drept de pe podea?

Își apăsă cu mâinile dolofane pieptul și mai dolofan.

– Atât de puternic! Atât de chipeș! Am văzut cum vă uitați la el. Dumneavoastră...

– Fratele meu a dispărut, o întrerupse Daphne cu încordare. Au fost omorâți niște oameni.

– Da, dar nu și dumneavoastră.

Leena o ajută să îmbrace cămașa largă.

– Mi-ar plăcea să mă aflu într-un loc întunecat cu un astfel de bărbat. Nu m-aș grăbi să ies.

Principiile morale ale Leenei lăsau mult de dorit. Dar era inteligentă, poliglotă și foarte eficientă. În timp ce îi ținea predici stăpânei sale despre șansele ratate – și despre caracterul scurt și imprevizibil al vieții – mâinile îi mergeau la fel de iute ca și limba.

În foarte scurt timp, Daphne se întoarse în *qa'a*, echivalentul din Cairo al unui salon ori al unei camere de primire englezești.

Domnul Carsington o cercetă îndelung, privirea lui întunecată călătorind încet de la vălul pe care Leena îl prinsese de o pălărie dîn pânză, în jos spre mantia ce acoperea cămașa subțire și mare parte din pantaloni.

Era ca și cum mâinile lui ar fi făcut călătoria.

Daphne își putea închipui atingerea lui, practic o simțea. Pielea ei prinse viață și abia dacă mai putu sta locului.

Bărbatul își înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă. După care...

– Renunț, spus el. De data asta cine ești?

O fată nebună, rea și sălbatică.

Nu, o femeie care știe să-și domine cele mai urâte impulsuri.

– Nu contează, răspunse Daphne. Toți o să se holbeze la dumneata. Eu pur și simplu mă pierd în fundal.

– Nu cred, spuse el.

Daphne privi în jos la ea însăși, la trupul pe care nu-l înțelesese niciodată și în care învățase să nu aibă încredere.

– Încercam să nu par străină.

– E mai folositor să pari atrăgătoare, zise domnul Carsington. Să-l zăpăcești pe Anaz astfel încât să-și dezvăluie toate secretele.

– Nu contează cât de folositor ar fi, spuse ea. N-o pot face.

– Nu poți?

– Nu! replică ea ferm. Nu sunt genul ăla de... de...

El o privea fix, cu ochii lui negri de nepătruns. Inima lui Daphne bătea peste măsură de repede. Ceața din minte ei se îndesea.

– Nu sunt ca femeile pe care le-ai întâlnit în Societate... și în celelalte locuri, încheie ea. Sunt un șoarece de bibliotecă.

– Cititul imbunătățește mintea, zise el și nu era nici urmă de batjocură în privirea lui.

– Dar nu și personalitatea, continuă ea. Nu sunt fascinantă. Sunt lipsită de tact, țâfnoasă și încăpățânată.

Și mai rău. Ceea ce trebuia să recunoască o rușina. Lupta din interiorul ei, despre care nu putea vorbi niciodată cu voce tare, o rușina și mai mult. Drept urmare îi era groaznic de cald și știa că avea chipul stacojiu.

Dar dacă nu era perseverentă, atunci Daphne nu mai era nimic.

– Nu reprezint genul care să le placă bărbaților, spuse ea. Trebuie să găsim o altă cale de a-l stoarce de secrete pe domnul Anaz.

– Sigur că da, încuviință domnul Carsington. Îl storc eu dacă vrei.

Expresia ciudat de pătrunzătoare de pe chipul lui dispăru ca și cum nici n-ar fi fost, iar el redeveni nătărăul vesel drept care îl luase la început.

Daphne se destinse foarte puțin.

Se obișnuise să fie ignorată sau, când nu era trecută cu vederea, să stârnească dezaprobarea ori dezamăgirea vreunui bărbat. Învățase cum să se întărească în fața acestor reacții. N-o mai dureau.

Cu domnul Carsington era complet pierdută, rămasă la mila furtunii din suflet.

Își trase vălul peste față.

– Am face bine să plecăm, spuse ea.

Se întoarse către Leena, care stătea în ușă cu un aer atât dezaprobator, cât și dezamăgit.

– Dacă întreabă cineva, zise Daphne, am plecat să cumpărăm un covor.

Vanni Anaz era un fost mercenar de origini necunoscute – armean, albanez, sirian, grec, nimeni nu putea spune cu precizie. Dar toți știau că se stabilise cu mult timp în urmă în Egipt, unde făcea afaceri foarte profitabile cu covoare, trăsuri și antichități. Magazinul lui, îi spuse pe drum Daphne domnului Carsington, semăna mai degrabă cu cele din Europa decât cu obișnuitele *dükkan* cât niște dulapuri din marile cartiere comerciale. În dughenele obișnuite, înalte de maxim doi metri și late de un metru, un metru și douăzeci, nu intrau mai mult de trei clienți deodată. Aceștia se așezau, fumau și se târguiau jumătate de zi pentru o bucată de pânză ori pentru un vas de cupru. Podelele magazinelor se ridicau la șaizeci sau nouăzeci de centimetri deasupra nivelului străzilor, ajungând la aceeași înălțime cu băncile din piatră lipite de fațade, spre deranjul trecătorilor care încercau să se strecoare pe străzile înguste ale orașului Cairo. Aceste obstacole din piatră

sau cărămidă se numeau *mastabas*, explică Daphne, şi pe ele erau încheiate afacerile.

Magazinul lui Anaz semăna mai mult cu o locuinţă particulară. Intrai pentru a vedea covoarele şi negociai cu negustorul stând aşezat pe un divan.

Când pătrunseră înăuntru, nu observară aşezată la vedere colecţia de articole din mormintele prăduite de domnul Anaz şi agenţii lui.

– E privit ca un comerciant onorabil, îi şopti Daphne domnului Carsington în timp ce aşteptau apariţia vânzătorului de covoare. Dar cuvântul „onorabil" e mult mai flexibil în Egipt decât în Anglia. Mie mi se pare cât se poate de neonorabil să inventezi poveşti despre ghiduri hieroglifice spre comoara unui faraon.

– Spunea că papirusul conţine simboluri regale, zise domnul Carsington. Înţeleg că măcar se pomeneşte despre un faraon?

Ea încuviinţă dând din cap.

– Numele unui rege e încercuit într-un oval numit cartuş. Papirusul lui Miles avea două. Cel mai simplu conţinea un cerc, un scarabeu, trei linii verticale scurte şi un castron sau un coş puţin adânc.

Privi încruntată către uşa placată ce dădea spre încăperile din spate.

– Nu mai vine odată omul ăla? O persoană necinstită ar putea fugi cu jumătate din magazin cât se ţine el de fleacuri.

– Poate are o femeie acolo în spate, zise domnul Carsington.

Daphne ridică ochii către el.

– Dumneata te mai gândeşti vreodată şi la altceva?

– Încerc să mă pun în pielea celorlalţi indivizi, răspunse bărbatul. Mă întreb ce aş face eu. Sau ce ar fi mai probabil să fac.

Se uită în jos, drept şi adânc în ochii ei, iar cu acea privire întunecată o puse la grea încercare. Daphne nu reuşea să-şi recapete suflul ori să-şi găsească echilibrul. Mintea i se înceţoşă, mâna i se ridică şi aproape, aproape că îl apucă.

Un zgomot venit din spatele magazinului rupse vraja.

Domnul Carsington se uită în direcţia sunetului. Făcu şi ea la fel, îngreţoşată din pricina tulburării. Încercă să-şi spună că lipsa de somn era problema. Oboseala slăbea voinţa şi facultăţile

mintale. Dar o voce interioară, slabă şi răutăcioasă o luă în râs: somnul n-o să lecuiască ce ai tu.

– Domnule Anaz! spuse domnul Carsington.

Nu strigă, însă glasul lui profund parcă se extinse şi se intensifică. O asemenea voce, gândi Daphne, ar fi putut cu uşurinţă să conducă armate ori să potolească pe loc mulţimile bete adunate în Coloseumul din Roma. O readuse în prezent şi o făcu să fie cu ochii în patru.

Dar nu-l aduse în fugă pe negustor.

Expresia de pe chipul domnului Carsington se înăspri. Bărbatul se îndreptă către uşa din interior şi o împinse.

– Fir-ar să fie! exclamă el, apoi adăugă cu un gest de avertisment către Daphne: Nu te mişca!

Ea nu-i luă în seamă avertismentul şi se grăbi către uşă. Bărbatul ridică braţul, însă Daphne i-l împinse la o parte şi privi către ceea ce el încerca să ascundă.

Vanni Anaz zăcea pe podea, holbându-se la ei cu ochii larg deschişi. O linie roşie ii şerpuia pe gât, iar sub capul lui se întindea o baltă de sânge.

Rupert nu aşteptă să afle dacă ea urma să leşine sau nu, ci îşi scoase cuţitul şi traversă iute încăperea. Când intrase văzuse perdeaua unei uşi fluturând. Ucigaşul nu putea să fi ajuns prea departe.

Nu-l putea auzi pe cel care se furişase înăuntru, dar îi simţea prezenţa, o senzaţie ce devenea tot mai puternică pe măsură ce se apropia de uşa acoperită cu perdea. Dădu pânza la o parte şi se retrase imediat.

O uriaşă figurină din piatră se prăvăli la podea, exact unde s-ar fi aflat el, dacă instinctele sale ar fi dat greş.

O auzi pe doamna Pembroke strigând „Nu!" în timp ce el sărea prin cadrul uşii şi peste silueta care fugea. Ţinta luî căzu, dar se răsuci şi scăpă, apoi se rîdică în picioare. Îl lovi pe Rupert, care îl prinse de picior. Inamicul încercă să scape de el scuturându-se. Cu o smucitură puternică, Rupert îl dezechilibră. Bărbatul încercă să se rostogolească, lovind cu picioarele şi atacând. Rupert îl încetini cu un cot în cap şi curând îl ţintui la podea, apăsându-i şalele cu un genunchi.

– Ai grijă! strigă doamna Pembroke.

Rupert se feri, iar proiectilul îl nimeri în dreptul tâmplei. Văzu stele verzi. Îl observase şi el pe cel de-al doilea răufăcător aplecându-se deasupra lui, cu cuţitul ridicat. Rupert se repezi spre el.

Se prăbuşiră, încleştaţi într-o luptă corp la corp, în vreme ce vase de ceramică se spărgeau în jurul lor.

O altă siluetă apăru de nicăieri şi o altă voce strigă ceva în arabă. În timp ce Rupert îl lovea pe unul dintre atacatori, o zări cu coada ochiului pe doamna Pembroke înhăţând ceva de pe podea şi aruncându-se în încăierare.

Nu-şi putea da seama ce luase, nu avea timp. Dar auzi un scâncet, iar unul dintre atacatori se îndepărtă împleticindu-se, fără turban, strângându-şi capul în mâini. Ţinând în aer un obiect de mari dimensiuni, femeia porni după el, iar tipul fugi. Apoi Rupert fu izbit cu ceva în ceafă. Lumea deveni neagră, cu lumini intermitente. Pământul se deschise sub picioarele lui, iar el se prăvăli.

Luminile se stinseră.

Lumina reveni încet. Rupert simţi miros de tămâie, ambră şi încă ceva ce creierul lui numea o „ea". Ceva moale, cu aromă feminină, îi susţinea capul. O clipă mai târziu îşi dădu seama că era sânul unei femei. Mângâierea plăcută de pe obraz aparţinea mâinii gingaşe şi fine a unei femei. Şi aroma exotică era tot a ei. Tămâie. Parfumul unei zeiţe.

– Domnule Carsington, trebuie să vorbeşti cu mine, spuse ea.

El ar fi preferat să nu vorbească. Ar fi preferat să rămână exact unde era, cu capul sprijinit pe pieptul ei şi inspirându-i parfumul în timp ce ea ii dezmierda obrazul.

– Domnule Carsington!

Mâna renunţă la mângâieri pentru a-l bate pe obraz cu tot mai multă nerăbdare.

Amintindu-şi că femeia era iute la mânie, ştiu că bătăile blânde aveau să escaladeze curând spre palme în toată regula. Deschise ochii şi ii întâlni privîrea verde în care se amestecau îngrijorarea şi mânia.

– Unde sunt? întrebă el, cu toate că ştia perfect răspunsul.

Era o tactică de amânare. Pieptul ei forma o pernă perfectă. Nu voia să-l părăsească.

– Pe podeaua magaziei lui Anaz, răspunse ea. Se pare că ai leşinat.

– Leşinat? repetă el neîncrezător. Am fost lovit în cap. Ar trebui să ştiu. Mi s-a întâmplat destul de des.

– Asta explică multe, replică ea.

Doamne Pembroke dădu să se ridice. Ştiind că femeia nu va avea nici o mustrare de cuget în a-i lăsa bietul cap rănit să se izbească de podea, Rupert se săltă iute.

Privi în jurul lui. Cioburile obiectelor de ceramică şi ale micilor figurine sparte acopereau podeaua. Lângă el zăcea statuia de vreo treizeci de centimetri a unui şoim. O ridică, evaluându-i greutatea. Era făcută din piatră neagră lustruită şi cântărea mult. Cu asta îl atacase doamna Pembroke pe răufăcător.

– Şoimul e o reîncarnare a zeului Horus, spuse ea. Era cel mai apropiat obiect care ar fi produs ceva pagube. Figurinele alea micuțe sunt dulci, dar inutile ca arme.

Micile statuete din lemn semănau cu cele aflate pe raftul din casa ei. Rupert ridică una.

– Ce sunt? Păpuşi? Idoli?

– Nimeni nu ştie, răspunse ea. Astea, alături de cioburile de ceramică şi de mumii, sunt obiectele care se găsesc de obicei în morminte. Hoții au şters-o cu comorile acum o veşnicie.

– Atâtea secrete! spuse el.

Îşi îndesă figurina în buzunarul de la piept al hainei şî se ridică în picioare.

– Se pare că Vanni Anaz o să şi le păstreze pe ale lui până în ziua Judecății de Apoi.

– Deloc, zise doamna Pembroke. În vreme ce dumneata te repezeai orbeşte după răufăcători, fără să ai nici cea mai mică idee câți erau, eu m-am oprit să verific dacă omul mai e în viață. Era. Înainte de a-şi da duhul, a spus: „Căutați-l pe Ramses". Cel puțin asta mi s-a părut că a spus.

Vorbea pe un ton arțăgos.

Atunci îi observă Rupert petele întunecate de pe mantie. Femeia probabil îngenunchease pentru a-l ajuta pe muribund, întocmai aşa cum făcuse şi cu Rupert. Nu leşinase, nu țipase, nici nu fugise. Dăduse buzna în magazie, înhățase o armă şi îi înfruntase pe răufăcători cot la cot cu el.

Făcuse un gest prostesc de curajos.

Lucruri ciudate se petreceau în sufletul lui Rupert. Dintr-odată era năpădit de un sentiment pentru care nu avea nume. Pofta trupească avea şi ea un amestec, firește, pentru că era bărbat şi îi trebuiau mult mai mult decât nişte pete de sânge pe hainele ei ca s-o alunge.

Totuşi pofta trupească era o agățătoare, o veche prietenă la fel de obişnuită ca şi respirația. Lucrul de care se agăța părea tot atât de ciudat şi de curios ca şi figurina din lemn ascunsă în buzunarul hainei.

Nu înțelegea sentimentul şi nici nu încercă. Înțelegea doar că ea era supărată. Avea motive întemeiate.

– Cam mulți oameni morți in doar două zile, spuse el, pornind către doamna Pembroke.

Femeia ridică o mână. Tremurul era aşa de slab încât poate că nici nu l-ar fi observat dacă n-ar fi fost atât de atent la ea.

– Nu, spuse ea. Nici măcar să nu te gândeşti să mă consolezi.

Până şi pentru el alinarea era un gest instinctiv. Ştia cum să țină o femeie în brațe, cum s-o lase să-i plângă pe umăr în vreme ce el strângea din dinți şi îndura bocetele. Detesta treaba asta, dar o putea face. Nu că ar fi detestat ținutul în brațe. De partea cu bocetele se putea lipsi.

– Ai suferit un şoc, zise Rupert. Nu se poate să fii obişnuită să găseşti oameni cu gâturile tăiate.

– Nu vreau să fiu consolată, replică ea. Vreau o baie. Şi o ceaşcă de ceai. Lucrurile astea două, în orice ordine. Dar mai întâi...

Doamna Pembroke închise ochii, scutură din cap, apoi îi deschise la loc.

– Va trebui să anunțăm autoritățile.

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă el. Ai sânge pe haine. Adu-ți aminte că dumneata ai atras atenția asupra prostiei fantastice a polițiştilor locali. Cu siguranță vor crede că noi l-am ucis pe negustorul de covoare.

– Fuga o să pară mult mai incriminatoare, spuse ea.

Şi Rupert îşi dorea o baie. Şi să bea ceva mai tare decât un ceai. Nu voia să se întoarcă la secție şi s-o vadă cum se ceartă cu bătăuşii fără creier. El n-ar fi putut să calmeze pe cineva ori să uşureze atmosfera cu umor pentru că nu cunoştea limba. Şi categoric

nu voia să-şi petreacă încă o noapte într-o închisoare, despărţit de ea, incapabil s-o protejeze.

Nu-şi dorea ca Beechey să vină şi să-i elibereze, iar apoi poate să decidă că la urma urmei nu fusese aşa o idee bună să-l desemneze pe Rupert Carsington pentru a avea grijă de sora lui Miles Archdale. Rupert nu voia ca secretarul să-i sugereze domnului Salt că până la urmă ar fi poate mai bine să-i îngăduie unui voluntar civil, ca Lord Noxley, s-o asiste pe doamnă. Şi că poate ar fi mai bine să-l alunge pe domnul Carsington în deşert unde, cu ceva noroc, un obelisc de trei sute de tone o să cadă peste el.

Mai presus de orice, Rupert nu voia să-i dezvăluie doamnei Pembroke vreunul dintre aceste gânduri.

Afişă o expresie amabil-prostească şi spuse:

– Cum doriţi, doamnă. Dumneavoastră sunteţi responsabilă cu gânditul.

În decurs de o oră, în prăvălie se strânseseră domnul Beechey, poliţia, şeicul districtului şi un traducător. În prezent stăteau în camera din faţă. Aceasta părea neatinsă, cu excepţia petelor de sânge de pe podea. Însă magaziile din spate arătau ca şi cum ar fi fost răscolite, poate, sugeră Rupert, în timp ce unul dintre tâlhari îl ţinea pe Anaz ocupat în faţă.

– Poate că au făcut prea mult zgomot, speculă el, iar când Anaz s-a dus să verifice, primul răufăcător i-a tăiat gâtul.

Când vorbele lui fură traduse, şeicul se încruntă şi se îndepărtă pentru a examina cadavrul. După ce termină, trupul fu luat de acolo.

Între timp Beechey îl informă discret pe Rupert că situaţia putea deveni cât se poate de neplăcută. Vanni Anaz nu era unul dintre sutele de negustori egipteni lipsiţi de importanţă. Era un străin însemnat, care îi făcuse numeroase servicii lui Muhammad Ali şi căruia, prin urmare, paşa îi purta o mare afecţiune. Mai mult, era a treia persoană ucisă în preajma doamnei Pembroke şi a domnului Carsington în ultimele două zile.

Din fericire, şeicul Salim se dovedi a fi un personaj mai atent şi mai raţional decât poliţiştii. După ce studie trupul, continuă

cu examinarea magaziilor şi cu interogarea oamenilor din prăvăliile alăturate.

Se întoarse pentru a raporta că vecinii văzuseră nişte bărbaţi fugind din spatele magazinului, unul dintre ei cu capul descoperit.

Un bărbat ne-european fără turban reprezenta o privelişte la fel de rară şi de ciudată pe străzile din Cairo pe cât ar fi fost un adult cu turban pe drumurile din Londra.

Şeicul concluzionă că toate dovezile corespundeau explicaţiei oferite de „domnul învăţat" – adică de Rupert!

Doamna Pembroke fusese cea care explicase, pentru a se asigura că are parte de o traducere corectă. Dar când ea vorbea, şeicul se uita la Rupert şi lui îi răspundea, nu ei. Ea ar fi putut la bine să se afle în Northumberland. Rupert era sigur că asta o jignea, până şi lui i se părea enervant, dar indiferent ce ar fi simţit, doamna Pembroke ascundea bine. Ori poate că era pur şi simplu prea obosită ori prea tulburată ca să-i mai pese. Măcar şeicul fusese atent. Le spuse că sunt liberi că plece. Urma să le ceară poliţiştilor să cerceteze oraşul in căutarea unui bărbat căruia îi lipseşte un turban şi care umblă cu o mare umflătură intr-o parte a capului.

– Spuneţi-le să caute un tip care prezintă simptomele unei contuzii, zise Rupert. Doamna Pembroke i-a dat o lovitură sănătoasă, iar statuia era din piatră solidă.

Beechey îi aruncă o privire dură, dar nu spuse nimic până mai târziu, când plecară. Noaptea se lăsase de mult, iar ei ii urmau pe poliţiştii şi pe servitorii care o însoţeau pe doamna Pembroke până la locuinţa acesteia.

Secretarul încetini pasul şi spuse:

– Credeam că am vorbit limpede când am spus că doamna Pembroke trebuîe ocrotită cu orice preţ de ruşine şi suferinţă.

– Nu-i place să fie ocrotită, răspunse Rupert. Obiectează cât se poate de vehement la a fi tratată ca un copil.

– Asta nu-i o scuză s-o trataţi ca pe unul dintre amicii dumneavoastră, zise secretarul. Nu v-a dat prin cap că un alt răufăcător s-ar fi putea ascunde prin preajmă şi că ar trebui să chemaţi imediat ajutoare? În vreme ce dumneavoastră vă aruncaţi cu capul

înainte într-o ambuscadă pe care ar fi trebuit s-o prevedeți, ea putea fi atacată. Putea fi ucisă sau mai rău.

Rupert se opri brusc.

– Ce credeți că putea fi mai rău decât să fie ucisă?

– Mi se pare că v-am comunicat deja părerile și dorințele domnului Salt în legătură cu dispariția domnului Archdale, spuse Beechey. Credeam că am folosit termeni ușor de înțeles.

– Așa e, replică Rupert. I-am vorbit doamnei Pembroke despre toate în cam același fel.

– I-ați spus... După o pauză, Beechey continuă cu vocea încordată: Nu se poate să-î fi dezvăluit bănuielile privind... hmm... locurile cu reputație îndoielnică. Asta-i una dintre glumele dumneavoastră, presupun. Ha, ha!

– Ea mi-a zis că fratele ei n-a mers în vreun bordel ori local cu opiu și că în nici un caz nu trebuie să mă duc să-l caut în astfel de locurî, continuă Rupert. M-am supus, așa cum am fost obligat. Mi-ați spus că nu trebuie s-o supăr, nu?

Se lăsă acea tăcere furioasă cu care Rupert era mai mult decât familiarizat.

Nu era prima oară când își lăsa un interlocutor fără cuvinte și nu avea să fie nici ultîma. Continuară să înainteze în liniște, în vreme ce Rupert se întreba cât timp mai avea înainte ca Salt să-l trimită în deșert.

Deși doamna era peste măsură de bine protejată, Rupert merse mai departe cu escorta până acasă la ea. Rămase pentru a-i urmări pe paznicii desemnați cum își ocupă pozițiile în punctele strategice din jurul clădirii, apoi se despărți de Beechey și porni pe drumul său.

Era noapte, iar Rupert știa că oamenii cu scaun la cap nu umblă pe străzile din Cairo după lăsarea întunericului. Însă calea cea mai sigură nu fusese nîciodată preferata lui.

Urmă ruta pe care el și doamna Pembroke o parcurseseră cu două zile în urmă. Deși era noapte, nu avu nici o dificultate în a găsi locuința lui Lord Noxley – în afara oprîrilor repetate de-a lungul drumului pentru a liniști tot felul de polițiștî, gardieni militari și paznici bănuitori.

Strada era inchisă cu poartă, iar poarta încuiată, dar el deja memorase parola secretă. Paznicul spuse ceva într-o limbă străină, la care Rupert răspunse:

–*La ilaha ila-llah.*

Până la urmă, vrând-nevrând, s-ar putea să fie nevoit să se ocupe cu lecțiile de limbi străine, se gândi el. Privind partea bună, să învețe araba de la doamna Pembroke trebuia să fie mai plăcut decât să deprindă greaca și latina de la profesori monotoni.

Într-un târziu, după ce rosti cu grijă de câteva ori cuvintele: „Mesaj de la domnul Salt" și „consul britanic", fu primit în casa domniei sale lordul. Lucrul ăsta era împotriva regulamentului, după cum avea să descopere Rupert mai târziu. Totuși avu noroc: vizita lui coincidea cu criza de isterie a unei tinere femei geloase.

Frumusețea oacheșă pe care o observase în timpul primei sale vizite se numea Juman. Femeia tocmai trecea ca o furtună prin galerie când îl auzi strigându-l pe portar. Îl primi pe Rupert înăuntru și curând începu a-i face confidențe într-o engleză destul de strîcată, însuflețită cu mișcări complicate ale mâinilor.

Lord Noxley o cumpărase din piața de sclavi. Dornică să-i facă pe plac frumosului străin care o salvase de la o viață cu un stăpân mult mai bătrân și mai puțin atrăgător, fata învățase cu greu limba engleză. De vreme ce și ea era deosebit de frumoasă, domnia sa lordul o lăsase să-l satisfacă și în alte moduri. Drept consecință, Juman își crease așteptări – așa cum deseori făceau femeile, ființe fanteziste cum erau – cu privire la un aranjament permanent, de preferință incluzând ritualuri nupțiale.

Speranțele ei fuseseră sfărâmate ieri, când lordul plecase spre Cairo în căutarea fratelui doamnei din Anglia.

Abandonata Juman încă era bosumflată. De aceea îi spusese portarului că bărbatul de la consulat trebuie lăsat să intre în casă. De aceea îi povesti lui Rupert toate treburile personale ale stăpânului ei. Și de aceea se oferi să dovedească ce alte talente mai avea în afara de trasul cu urechea. Era extrem de talentată: Rupert avu nevoie de toată rezerva lui limitată de tact pentru a se desprinde de ea.

Abia mult mai târziu, după ce părăsise casa lui Lord Noxley şi se pregătea pentru somn în propria locuinţă, Rupert se întrebă de ce fusese atât de neprietenos. La urma urmei, frumuseţile oacheşe nu-ţi pică în braţe, la propriu, în fiecare zi. Când cerul îţi oferă asemenea daturi, numai un bădăran le-ar refuza. Deşi Rupert nu era sub nici o formă lipsit de defecte, bădărănia nu se număra printre ele.

Trebuie să fiu atins de ciumă, îşi spuse el. Apoi se întoarse pe-o parte şi adormi. Visă o zeiţă furioasă, cu ochii verzi şi un turban pe cap.

În vreme ce Rupert visa, Ghazi şi oamenii lui porneau spre deşertul din est.

Îi găsiseră pe doi dintre cei care îl jefuiseră pe Vanni Anaz, îi deposedaseră de papirusuri şi de celelalte artefacte furate, apoi îi bătuseră până când aceştia dezvăluiseră puţinul pe care îl ştiau.

Era doar nişte hoţi de rând, angajaţi, înţelese Ghazi numaidecât, pentru a abate bănuielile ce se îndreptau spre Duval făcând ca furtul primului papirus să pară doar unul dintre alte câteva, o infracţiune oarecare. De vreme ce tâlharii nu ştiau mai nimic, Ghazi i-ar fi putut lăsa în viaţă. Dar ei făcuseră o greşeală fatală: întraseră în panică şi îl omorâseră pe Vanni Anaz, un om util şi valoros. Ghazi îi sugrumă.

Pe baza acestei discuţii, găsi curând şi alţi informatori. În câteva ore Ghazi obţinu toate datele de care avea nevoie.

Răpitorii plecaseră cu prada lor într-o barcă greu de descris. Papirusul călătorea separat, pe uscat. Punctul de întâlnire era un sat aflat la sud de Minya, la peste două sute patruzeci de kilometri în amonte.

Ghazi îşi împărţi oamenii corespunzător: un grup pentru a pleca după răpîtori şi un altul pentru a urmări papirusul. El se aşeză în fruntea echipei papirusului. Răpîtorii clar nu erau cei mai inteligenţi ori mai eficienţi subordonaţi ai lui Duval. Pe de altă parte, Faruq, care ducea papirusul, era la fel de ager, calm şi inteligent ca şi Ghazi însuşi.

Ghazi abia aştepta să-l întâlnească.

Capitolul 7

Vineri, 6 aprilie

– A plecat?

Doamna Pembroke sări de pe divan într-un vârtej de mătase neagră, lovind tava din argint pe care se afla micul lor dejun.

Cafeaua plescăi în ceşti, iar *fateerah* începu să alunece de pe farfurie, însă Rupert prinse tava la timp, salvându-i preţioasa încărcătură.

În timp ce ea se îndrepta cu paşi mari spre raftul plin de figurine din lemn, Rupert luă o bucată din aluatul cu unt, o stropi cu miere din plin şi îşi înfipse dinţii în ea, cu un oftat tăcut de plăcere. *Fateerah* era până acum mâncarea lui egipteană preferată. Dar ea reprezenta numai o parte a desfătării momentului.

Doamna Pembroke era în toiul unei crize de nervi. Iar fiecare gest repezit îl lăsa să-i întrevadă picioarele subţiri, îmbrăcate în ţosete, şi gleznele perfecte.

– Din toată înfumurarea... începu ea. Abia dacă îmi vine să cred...

Se întrerupse şi Rupert îşi ridică privirea de la picioare spre faţa ei, pentru a o urmări cum încearcă să reţină zbuciumul în interior... şi eşuează, slavă Domnului!

Puţine privelişti îi aţâţau simţurile aşa cum o făcea doamna Pembroke atunci când se înfuria. Ochii ei aruncau flăcări verzi înspre micuţii egipteni. Pieptul ei frumos, ale cărui contururi perfecte nu puteau fi complet ascunse sub anostele haine de doliu, se ridica şi cobora ca o mare pe timp de furtună.

– Cred că Noxă n-a avut vreme pentru despărţiri delicate, spuse Rupert. Avea un răufăcător de ademenit afară din ascunzătoare.

– Ştia cine e, zise ea încordată.

– Am spus doar că servitoarea lui a pomenit despre un francez pe nume Duval, replică Rupert.

Îi povestise despre vizita târzie pe care o făcuse în locuinţa lui Noxă, dar fără detaliile inutile. Cuvântul „servitoare" acoperea cu discreţie o mulţime de frumuseţi oacheşe sumar îmbrăcate.

– Azi-dimineață am vorbit cu Salt și Beechey despre el, continuă Rupert. Descrierea lor se potrivește cu imaginea noastră despre răufăcător. Duval e unul dintre cei mai apropiați prieteni ai consulului francez. Îi disprețuiește pe englezi. Salt spune că omul încă poartă ranchiună pentru povestea cu piatra din Rosetta. Din câte se pare el crede că monumentul aparține de drept Franței.

– Duval, spuse ea.

O scurtă bucată de vreme femeia se plimbă încoace și încolo, mătasea neagră foșnindu-i pe lângă picioare.

– L-am întâlnit o dată. O cină la consulatul suedez. De înălțime medie, brunet, elegant – sau poate sclivisit e termenul mai potrivit. Maniere rafinate.

– Salt și Beechey spuneau că Duval e cunoscut în general drept un individ abil, zise Rupert. Dar în ultima vreme a suferit o serie de eșecuri în afacerile cu antichități.

– Pierderile par să-i acrească și să-i sluțească pe unii oameni, remarcă ea.

Se întoarse către el, cu un aer posomorât.

– Devin mânioși, neliniștiți, bănuitori. Sunt cuprinși de gânduri negre. Își pierd simțul măsurii. Îi supără reușitele și fericirea altora.

Rupert dădu din cap în semn de aprobare. Chipul ei tulburat, precum și tonul și vorbele sumbre, îi spuneau că femeia vorbea din experiență.

Deja bănuise că ea nu jelea atât de mult pe cât o arătau hainele.

Doamna Pembroke se întoarse spre divan.

– Nu e o stare de spirit potrivită unei gândiri limpezi.

– Asta ar explica faptul că Duval a tras concluzii pripite cu privire la fratele dumitale și la papirus, spuse Rupert. Iată-l pe Duval, clocotind pentru una și alta. Cu siguranță nu se încrede în englezi. Așa că îi e destul de ușor să aibă impresia că un cărturar britanic știe mai multe decât spune.

Ea se așeză pe divan, de data asta la numai o lungime de braț distanță.

– Până acum au murit trei oameni – despre care știm noi. Cu toții niște spectatori nevinovați. Individul trebuie să fie nebun.

– În orice caz e periculos, spuse Rupert. Presupun că de aceea Noxă n-a mai pierdut timpul. Ieri-dimineață a pornit la drum cu vasul lui. *Memnon*. O ambarcațiune impunătoare, deosebită și destul de faimoasă, din câte mi s-a spus. A avut grijă ca toți cei din port să afle că pleacă în căutarea fratelui dumitale. Fără îndoială voia ca francezul să prindă de veste. A funcționat. În drum venind încoace am trecut pe la locuința lui Duval. Se pare că a plecat val-vârtej către Cairo ieri după-amiază.

Doamna Pembroke nu spuse nimic.

Rupert îi turnă cafea. Ea luă ceașca și nu făcu decât să se uite lung la ea.

– Știi, sper, că e cel mai bine ca Duval să fie plecat din Cairo? spuse Rupert.

„Și Noxă la fel", continuă el în sinea lui.

– Nu vrei să riști să te ia ostatică. Atunci fratele dumitale n-ar mai îndrăzni să încerce o evadare.

Femeia ridică privirea spre el.

– Înțeleg asta. Dar acum am aflat că Miles nu e în Cairo, asta-i problema. Și nu-l pot întreba pe Lord Noxley unde s-ar putea să-l fi dus oamenii ăia îngrozitori pe fratele meu, pentru că și Lord Noxley a plecat. Am alergat în cerc, irosind timpul, când, dacă mi s-ar fi dat ceva informații, aș fi putut face progrese.

– E puțin probabil ca el să-și fi dat seama de asta, spuse Rupert. Lordul a presupus că dumneata aștepți cuminte și în siguranță acasă, cu un mare bou de la consulat drept gardă de corp. Între timp, pune-te în locul lui: plan genial, nu pierde vremea, rezolvă misterul, dă fuga să salveze. Se întoarce cu fratele și cu prețiosul obiect în aplauzele tuturor. Doamna izbucnește în lacrimi de recunoștință... și îi oferă... hmm... inima ei galantului cavaler.

Ea se încordă.

– O altă doamnă, poate, zise femeia. Nu aceasta.

– Ah, mă gândeam eu că nu! spuse Rupert.

Cu siguranță spera că nu. Nădăjduia ca ea să fie prea inteligentă și prea energică pentru a accepta rolul pasiv în care o distribuise Noxă.

Rupert o văzu încordându-se ca pentru bătălie. Doamna Pembroke credea că și el o subestimează.

– Deci să înțeleg că ne ducem după ei? spuse tânărul.

Ea clipi o dată şi tensiunea i se topi din trup, iar când îşi dădu seama, gura i se curbă într-un zâmbet strâmb. Ridică bărbia.

– Sigur că ne ducem după ei.

La asta se aşteptase din partea ei. Totuşi inima îi tresări nebuneşte pentru că la asta şi sperase cel mai mult. Şi pentru că o surprinsese şi o mulţumise îndeajuns încât s-o facă să zâmbească.

– Mă gândeam eu, spuse Rupert cu răceală. Bine, atunci cum îţi place doamnă: cu barca ori cu cămila?

Duminică, 8 aprilie

Două zile mai târziu, Daphne stătea în uşa cabinei sale de la pupa bărcii, foarte conştientă de faptul că domnul Carsington se afla teribil de aproape, în spatele ei.

– Ei bine? întrebă el.

– E destul de... spaţioasă, spuse ea.

E prea mică, se gândi, prea înghesuită.

Vasul era o *dahabeeya*, versiunea de pe Nil a unui iaht. Domnul Carsington, care o luase prin surprindere arătând că ştie câte ceva despre mitologia străveche, o botezase *Isis*, după zeiţa egipteană care răscolise lumea întreagă în căutarea trupului soţului ei.

Isis era mare şi luxoasă, cu şase cabine sub un acoperiş neobişnuit de înalt. Şeicul Salim o comandase pentru înaltul lui prieten, domnul Carsington. Oficialul nu voise ca amicul său englez să-i înţepenească gâtul pentru că este nevoit să stea permanent aplecat.

Privită de pe uscat, barca păruse impresionant de spaţioasă, mai ales în comparaţie cu alte vase. În interior, totuşi, era altă poveste.

Daphne îşi dădu seama prea târziu că stătea într-un spaţiu limitat, pe care urma să-l împartă cu domnul Carsington pe o perioadă nedefinită.

Greşise alegând călătoria pe râu.

Pe uscat ar fi trebuit să dea piept doar cu furtunile de nisip, cu cămilele temperamentale şi cu beduinii jefuitori. Dar era prea târziu să se mai răzgândească, iar raţiunea îi spunea că făcuse alegerea cea mai bună. Nu l-ar fi ajutat pe Miles cu nimic dacă

ar fi fost ucisă, iar călătoria prin deșert era o bună cale pentru străini de a-și pierde viața. O escortă numeroasă și bine înarmată poate că ar fi sporit puțin siguranța, însă lor le-ar fi luat mult mai mult să organizeze plecarea.

Ținând cont de situația actuală, domnul Carsington făcuse miracole. Tocmirea și aprovizionarea unei bărci ar fi trebuit să dureze săptămâni întregi. El făcuse totul în două zile, deși vineri, când începuse, era ziua sabatului mahomedan, când nu se putea întreprinde nimic.

Decât dacă se întâmpla să fii un duh.

– În dulapuri se află cărțile și caietele dumitale, spunea duhul. Leena ți-a așezat cea mai mare parte din garderobă și alte obiecte necesare în cabina ei de alături. Restul de cufere și cutii le-am pus în cabina următoare. N-am bănuit că vei avea nevoie de atâtea. Poate colecția dumitale de deghizări iscusite e mai amplă decât am crezut?

– Miles și cu mine plănuiam o călătorie la Teba, zise ea. Deja făcuserăm bagajele: medicamente, covoare, prețuri, pânză pentru țânțari, umbrelă, lanterne, mătură și lumânări – necesitățile zilnice. Dar conținutul celorlalte cufere îi aparține în mare parte lui.

Se răsuci cu grijă pe culoarul îngust și o luă înapoi. Aruncă o privire în cabina strâmtă a servitoarei. Leena avea să doarmă în camera stăpânei sale. Cu toate astea Daphne nu putea să împartă o încăpere cu ea, sau cu oricine altcineva, zi și noapte. Privată de singurătate, urma să se transforme într-o fiară închisă în cușcă. Cele două femei nu puteau nici să se vânture afară, pe punte, toată ziua. Atât obiceiurile, cât și căldura din miezul zilei le interziceau asta.

O să lucrez zi și noapte, își spuse Daphne. Hieroglifele îți solicită toată atenția, blocând sentimentele și pornirile tulburătoare. Nu o să-și facă griji pentru Miles. Nu o să se frământe din pricina trecerii timpului. Și, mai presus de toate, o să dobândească detașarea potrivită față de... atributele domnului Carsington.

Își dorea s-o poată face de acum, dar sarcina îi depășea capacitățile de muritoare.

Tehnic vorbind, el era complet îmbrăcat. Cu toate astea își desfăcuse cravata, apoi își descheiase nasturii de la haină

şi de la vestă. Privirea lui Daphne alunecă înspre gâtul lui şi înspre V-ul de piele bronzată de sub el. Îşi amînti căldura şi greutatea trupului lui lipit de spatele ei în interiorul piramidei.

Îî era imposibil să ţină în frâu senzaţiile vîbrante pe care i le stârnea silueta înaltă aflată la doar câţîva centimetri distanţă. Avu nevoie de toată puterea de concentrare pentru a-şi ţine mâinile acasă. Un singur pas ar fi adus-o alături de corpul acela musculos.

Înaintă încet pe lângă el, înspre uşa cabinei folosită drept depozit.

– Plănuiserăm să petrecem ceva timp în Teba, studiind monumentele şi mormintele, continuă ea în grabă. Cuferele astea conţin sextantul şi orizontul artificial al lui Miles, cronometrul, telescoape mari şi mici, barometrul sifon, termometrul şi ruleta. Şi hainele lui. Adu-ţi aminte că răpitorii nu i-au lăsat timp să-şi facă bagajele.

Vocea îi tremură puţin când rosti ultimele cuvinte.

– O să-l găsim, zise domnul Carsington.

– Da, da, trebuie.

În viaţă, spera ea.

– Duval are doar câteva zile de avans faţă de noi, continuă el. Reţine că fratele dumitale e preţios.

– Până ce răpitorii vor afla adevărul, spuse Daphne.

– E un om învăţat, replică domnul Carsîngton. Evident va şti cum să păstreze secretul, cum să-i facă să creadă că trebuie să aibă mare grijă de el dacă vor să-şi afle comoara. De fapt, dacă aş fi în locul lor, n-aş risca şi l-aş duce până în Teba, ca să-l ajut să caute mormântul. El poate să folosească mulţi termeni din jargonul de neînţeles al cărturarilor şi să-i ducă de nas luni întregi, în timp ce caută. Sau poate să-i pună să sape la întâmplare. Excavaţiile astea durează săptămâni întregi. Deci vezi, timpul e de partea noastră.

Vorbele lui îi ridicară moralul din adâncurile în care se cufundase pe neaşteptate. Cu toate că nu era omul de ştiinţă pe care îl credea lumea, Miles nu era în nici un caz prost.

– Da, ştiu asta, zise Daphne. Sau ar trebui să ştiu. Pur şi simplu...

Își aminti de femeia care fusese cu nici o săptămână în urmă, pe când își dedica viața în întregime minții, iar defectele îi erau ocupate în siguranță cu dezlegarea unui mister intelectual.

Privi în sus la domnul Carsington, în ochii aceia pe care ea, cea care putea citi în atâtea limbi, îi găsea atât de greu de citit și în care se pierdea cu atâta ușurință.

– Spre deosebire de dumneata, eu nu sunt obișnuită să am o viață palpitantă, spuse Daphne. Mintea mea e deprinsă să funcționeze într-un ritm egal, ordonat. Poate că, într-un fel, am fost ca acele femei încuiate în haremuri. Ele nu sunt înzestrate să înfrunte lumea exterioară. Mă simt ca și cum aș orbecăi incolo și încoace.

– Ah, asta-i tot?

Gura lui se destinse într-un zâmbet leneș. Firișoare de fierbințeală alunecară pe pielea ei, ca și cum buzele lui ar fi fost acolo... peste tot.

– Nu trebuie să-ți faci griji, spuse el. Dacă te poticnești, te prind eu.

Rupert stătea atât de aproape încât ea nici n-ar fi avut nevoie să se poticnească. Nu trebuia decât să se încline ușor înspre el și o parte din anatomia ei bine camuflată l-ar fi atins.

Tânărul adora barca asta. Era o idee strălucită. Camere apropiate. Culoare înguste și slab luminate. Și o punte mișcătoare, pe care ea își putea pierde ușor echilibrul, având nevoie să fie prinsă.

Doamna Pembroke se îndepărtă încet și porni spre partea din față a vasului.

– Asta-i cabina mea, spuse el, arătând ușa.

– Atâta lucru am dedus și eu, replică femeia și trecu în grabă spre cabina din față.

Rupert se aplecă pentru a trece pe sub coastă și o urmă în interior.

– După cum vezi, aici e salonul, zise el. E ăla cum îi zice al casei. Camera în care primești musafiri.

– Se numește *qa'a*, îl corectă ea.

– Mai spune o dată, ii ceru Rupert.

Când doamna Pembroke repetă cuvântul, el îi studie cu seriozitate gura. Buza de jos era puțin mai plină decât cea de sus, sugerând vag o mină îmbufnată.

– Nu e complicat, zise femeia. Poți să pronunți dacă încerci.

– *Kah,* rosti el.

Ea arătă spre gât.

– Mai multe silabe. Scoți sunetul de aici, din fundul gâtului.

Rupert se uită la gâtul ei – bucățica pe care putea s-o vadă, câțiva centimetri ispititori de piele albă deasupra gulerului modest al rochiei negre. L-ar fi simțit atât de neted sub limba lui. Iar pielea ei i-ar fi atins fața... și el i-ar fi sorbit mireasma. Se aplecă spre ea.

Barca se clătină. Rupert căzu peste doamna Pembroke, iar aceasta se prăbuși pe spate, pe divan.

Pentru o splendidă clipă femeia rămase întinsă sub el, cu sânii ei magnifici zdrobiți la pieptul lui. Inima i-o luă la goană, iar sfătuitorul lui personal deveni atent. Rupert săltă capul și privi în jos către ea. Femeia se uită în sus la el, cu ochii mari și la fel de întunecați ca o pădure de conifere. Îi simți răsuflarea pe pielea lui și o auzi, plăpândă și zorită. Deschise gura. Lăsă capul în jos.

Doamna Pembroke își îndesă pumnul în pieptul lui și izbucni:

– Dă-te jos! Dă-te jos, mototol mare ce ești! Vine cineva!

Atunci observă și el zgomotul de voci și pașii de afară. Se grăbi să se ridice în picioare, iar pe ea o săltă în șezut. Părăsi cabina, închise ușa în urma lui și respiră de câteva ori ca să se calmeze. Răbdare, se sfătui singur. Aici e nevoie de un asediu lent, nu de un atac brusc. După ce le mai lăsă organelor sale reproducătoare un moment pentru a se potoli, ieși afară.

Găsi un șeic Salim care îl aștepta zâmbitor.

Oficialul venise pentru a inspecta vasul și a le ura să călătorească în siguranță. Adusese cu el două pisici uriașe (pe care domnul Carsington le botează numaidecât Gog și Magog) pentru controlul șobolanilor. Mai adusese și alte daruri, precum și ingrediente pentru un ospăț. Spuse că îi pare rău deoarece trebuie să se despartă de prietenul lui englez cel învățat. Pentru a-și înveseli inima, hotărâse să dea o petrecere de care urmau să se bucure

împreună până ce *Isis* avea să ajungă în Vechiul Cairo, acolo unde el trebuia să-şi ia rămas-bun de la ei.

Daphne fu surprinsă când şeicul o invită la petrecere, de vreme ce femeile erau de obicei excluse. Dar cineva îl informase că „obiceiul englezesc e altul", explică el. Şeicul se arătă cât se poate de binevoitor, incluzând-o în conversaţie şi complimentând-o pentru cunoştinţele de limbă arabă.

Daphne înţelegea bine că acesta nu era un gest mărunt din partea lui. Profund emoţionată, se hotărî asupra unui dar de despărţire mai generos ca de obicei.

Îl puse pe domnul Carsington să-i ofere şeicului Salim un frumos set de pistoale.

După debarcarea şeicului, tânărul rămase pe punte. Daphne se întoarse în cabina din faţă. Pe urmă o părăsi şi merse în propria cameră. După care se întoarse în cabina din faţă. Se aşeză. Se ridică. Se aşeză la loc.

Nu se putea decide ce să facă.

Oare ar fi fost o dovadă de laşitate să-şi petreacă tot restul zilei şi noaptea ascunzându-se în cabina ei?

Nu se putea feri de el la nesfârşit.

Dar era teribil de conştientă că mai avea puţin şi o apuca amocul cu prima ocazie.

Mă tem că eşti puţin cam năvalnică, Daphne.

Îmi pare rău.

Tinereţea ta e de vină. Cu timpul vei învăţa să-ţi stăpâneşti emoţiile, ştiu asta.

Nu aflase înainte să i-o spună Virgil. Nimeni nu-i mai explicase până atunci că emoţiile erau nefireşti şi trebuiau strict controlate. Nimeni nu bănuise cât de nestăpânite se dovedeau a fi, afurisitele: furia... neliniştea... dorul nebun, la fel de apăsător ca foamea sau setea.

Pentru o secundă îngrozitoare, dorul fu mai mult decât putea îndura.

Se simţise atât de bine cu trupul acela mare şi puternic deasupra ei. Nu era corect, ştia. Era o senzaţie animalică, o pornire animalică: fiecare instinct în poziţie de atac... mâinile ei la numai o clipă distanţă de a se ridica şi a-i coborî chipul frumos spre al ei...

Uşa se dădu de perete.

– Ai reuşit! se auzi glasul profund. Credeam că nu pot fi şocat, *dar dumneata ai reuşit.*

Daphne fu cuprinsă de fierbinţeală. Urmă un val de ruşine rece.

– Eu...

– Acelea erau operele lui John Manton.

Domnul Carsington se trânti pe divan lângă ea.

– Mai că mi-a venit să plâng.

– Dumneata... acelea... nu...

Trase aer în piept pentru a se calma şi îi porunci creierului să se întoarcă la treabă.

– Cine e John Manton? *reuşi ea să rostească.*

El făcu ochii foarte mari. Picăturile de soare ce se strecurau prin obloane îi îmblânzeau trăsăturile. Asta şi expresia de neîncredere de pe chipul lui se amestecară pentru a-l face să semene, vreme de câteva secunde, cu băieţelul nevinovat care trebuie să fi fost cu multă vreme în urmă. Cu foarte multă vreme în urmă.

– Cine e Manton? repetă el. Cine e Manton?

– Ar trebui să-l cunosc? întrebă Daphne.

El o privi lung un timp.

– Spuneai că ai dus o viaţă liniştită, spuse bărbatul. Se întâmplă să fi trăit într-o peşteră? Într-o mănăstire?

Ea îşi împreună mâinile în poală.

– Ţi-am spus că am fost un şoarece de bibliotecă, îi răspunse. Nu prea umblu prin lume.

– N-ai fost niciodată la Londra?

– Ba da, bineînţeles, zise Daphne. Piatra din Rosetta se află în British Museum, nu-i aşa? Şi bustul Tânărului Memnon[1]. Firește că mergeam deseori la Londra pentru a asista şi la cursuri. Aşa am întâlnit-o pe verişoara dumitale, domnişoara Saunders.

Domnul Carsington scutură din cap.

[1] Colos din granit ce îl înfăţişează pe faraonul Ramses al II-lea. Statuia, rămasă fără trup şi membrele inferioare, a fost la origine una dintre cele două care flancau templul mortuar din Teba numit Ramesseum sau, în vechime, Memnonianum, de unde şi denumirea de „Tânărul Memnon". (n.tr.)

– Ignoranța dumitale depășește orice putere de înțelegere. Până și verișoara Tryphena știe că frații Manton de pe Dover Street sunt cei mai buni fabricanți de arme din toată Anglia, poate din toată lumea. Sper că alea nu erau armele fratelui dumitale. S-ar putea să te dezmoștenească. Și nu l-aș învinovăți câtuși de puțin.

– Înainte să plecăm din Anglia, am cumpărat numeroase daruri, spuse ea. Domnul Belzoni a fost foarte clar în privința asta. Știi, unul dintre rivalii săi a pierdut șansa de a obține bustul Tânărului Memnon pentru Franța deoarece l-a jignit pe șeful local cu un dar jalnic sub forma unui borcan de anșoa.

Domnul Carsington își luă un aer tragic.

– E mare distanță între un borcan cu anșoa și o pereche dintre cele mai bune arme ale lui Manton.

– Știu asta, răspunse Daphne. Miles mi-a spus că pistoalele sunt pentru persoanele care ne fac servicii ieșite din comun. Șeicul Salim ne-a scutit de o ședere în temniță, cel puțin, și poate de o călătorie scurtă până la călău. El a găsit barca asta și s-a făcut luntre și punte ca să te ajute s-o pregătești. Mai mult, a fost cât se poate de bun și de îngăduitor, invitându-mă la ospăț și chiar discutând cu mine.

Bărbatul ridică din umeri.

– Ar fi discutat cu dumneata din primul moment, dar i se părea necuviincios. Odată ce a înțeles că obiceiurile englezești îi permit să stea de vorbă cu o doamnă, a fost peste măsură de bucuros s-o facă. Spunea că n-a realizat niciodată cât de mare poate fi creierul unei femei. Eu n-am realizat niciodată că poate avea așa multe găuri uriașe în el.

– Zău, faci atâta caz pentru un set de arme de foc! spuse ea. N-ai văzut cât de mulțumit a fost?

– Sigur că a fost mulțumit. Cine n-ar fi fost? Sunt cele mai bune arme ale lui Manton. Am tot tânjit după ele până la vârsta asta.

– Atunci cred că ai deja o pereche. Sau vrei mai multe? De câte pistoale are nevoie un bărbat, mai exact?

El oftă.

– N-am stat prea bine cu banii în ultima vreme.

– Oh! zise Daphne.

Ar fi vrut să spună mult mai multe. Sau mai degrabă să întrebe. Își dădu seama că nu știa aproape nimic despre el.

Dar chestiunile legate de bani nu se discută decât cu partenerii de afaceri. Își coborî privirea spre propriile mâini, sperând să nu-și trădeze curiozitatea vulgară.

– Una dintre acele temute chemări în biroul tatălui meu, continuă el. Mi-a spus că dacă nu pot să trăiesc pe măsura bugetului, atunci n-am decât să trăiesc în închisoarea datornicilor. A vorbit serios. Toată lumea știe că Lord Hargate nu face amenințări deșarte. M-am gândit că temnița datornicilor s-ar putea dovedi oarecum restrictivă.

– Așa că ai învățat să economisești, spuse ea. Îmi doresc să fi luat și eu niște lecții. Și Miles de asemenea. El e chiar mai rău decât mine. N-are nici o noțiune despre ce e rezonabil și ce nu. Dacă ar fi avut vreuna, n-am fi intrat în beleaua asta.

Domnul Carsington o studie iar.

– Înțeleg, zise el, iar Daphne se întrebă neliniștită ce înțelegea mai precis. Asta explică situația. Toată lumea știe că mahării locali preferă să primească în dar arme de foc europene. Fratelui dumitale nu i-a dat prin minte că o simplă armă traînică ar fi suficientă.

– Sigur că nu i-a dat prin minte. Dacă l-ai cunoaște pe Miles...

Daphne clipi des și înghiți în sec.

– Spune-mi, vorbi domnul Carsington, dacă ai fi fost dumneata îi acea zi în prăvălia lui Vanni Anaz, te-ai fi tocmît?

Era o încercare disperată. Rupert nu știa dacă avea s-o enerveze sau nu, dar femeia era pe punctul de a da apă la șoareci, iar lui îi trebuia ceva cu care să-i distragă atenția. Întrebarea fusese prima care îi venise în cap.

Ea clipi, ștergându-și aproape-lacrimile care îi luceau în ochii verzi.

– Ai fi făcut-o? insistă Rupert. Te-ai fi gândit: „E un cadou adorabil pentru Miles" și i-ai fi zis lui Anaz: „Îl iau", fără să te oprești ca să aduni piaștri și parale, iar apoi să-i transformi în lire, șilingi și pence?

Doamna Pembroke stătu pe gânduri, ochii ei verzi mișcându-se într-o parte și în alta în felul acela al ei, ca și cum și-ar fi citit propriile gânduri.

– Păi... poate.

Se îmbujoră.

– Da, probabil. Foarte probabil. Era splendid. Imposibil să-i reziști.

– Mi-ai spus că era artistic lucrat, zise el. De calitate superioară. Cu alte cuvinte, varianta papirus a celor mai bune arme ale lui Manton.

– Oh, era! răspunse ea, iar tonul îi deveni melancolic. Îmi doresc să-l fi putut vedea și dumneata. Culorile. Desenele. În *Description de L'Egypte* există un frumos papirus ilustrat în culori care nu e nici pe jumătate la fel de arătos.

Continuă să-și descrie papirusul, căci ei îi aparținea, Rupert era convins de asta, și fiecare cuvânt pe care femeia îl rostea confirma ceea ce el bănuise încă din clipa în care o văzuse îngenunchind lângă masa din *qa'a*-ul casei sale din Cairo, atunci când descoperise furtul.

Ea practic memorase tot documentul. Îi descrise ilustrațiile, unele în blocuri mari, majoritatea în șiruri lungi deasupra coloanelor de semne. Îi spuse numele zeilor ușor de recunoscut și făcu speculații în legătură cu ceilalți.

Probabil își dădu seama că vorbea prea mult, pentru că se opri la jumătatea unei fraze pentru a-i explica:

– Eu am făcut copia pentru Miles, spuse femeia. De aceea îmi amintesc atâtea detalii.

– Pare a fi mult de muncă, zise Rupert. Jur, trebuie să fii cea mai devotată soră.

O roșeață pârâcioasă se întinse peste pomeții ei mari.

– Scrisul lui de mână n-a fost niciodată prea grozav și nu face decât să se înrăutățească. Abia dacă poate fi citit. Îi trebuie un copist, iar mie îmi dă ceva util de făcut. Și, desigur, înveți multe în timpul ăsta.

Dacă doamna Pembroke ar fi ieșit mai mult în societate, se gândi Rupert, ar fi știut cum să mintă mai bine. Nu era sigur de ce mințea. Dar era clar că nu avea suficient exercițiu. De exemplu, nu-i dăduse prin minte să-și ascundă cărțile ori să le amestece printre lucrurile fratelui ei.

Nu trebuia decât să arunci o privire spre colecția din dulap pentru a-ți da seama că ea stăpânea cel puțin o duzină de limbi străine.

Rupert se întrebă dacă același lucru se putea spune și despre Miles Archdale.

Sâmbătă noapte

Despre Miles Archdale se puteau spune următoarele: stătea pe o saltea subțire, năpădită de insecte, în cabina murdară a unei bărci ponosite. Se holba la lanțul pe care îl avea prins în jurul gleznelor. Calcula câte lovituri, și cu ce forță, ar fi sfărâmat metalul ruginit și se întreba cum s-o facă fără a-și rupe oasele în timpul ăsta.

Vasul părea să se fi oprit pentru noapte, ceea ce însemna o invazie de șobolani și de țânțari. Păcat că nu-i putea antrena pe șoareci să roadă lanțul. Ori să-i rontăie gazdele.

Una dintre ele arăta ca și cum ar fi fost deja rontăită de ceva.

Butrus, ce părea a fi conducătorul, era o brută pătrățoasă. Fața lui boțită și plină de cicatrice îi amintea lui Miles de chipul mutilat al Sfinxului, mai ales în partea cu nasul, căci al bărbatului era turtit. Deși cei aproximativ șase oameni care ocupau barca nu erau cei mai atrăgători dintre tâlhari, Butrus părea de departe cel mai urât.

Lui Miles i se îngăduia să iasă pe punte pentru a-și dezmorți picioarele, ca să spunem așa, dar numai după lăsarea întunericului și doar cu o escortă înarmată. În prima noapte petrecută afară, încercase să strige după ajutor. Butrus îl lovise cu patul unui pistol, lăsându-l o vreme lungit pe punte, fără cunoștință.

Când Miles își venise în fire pe salteaua jegoasă, Butrus îl sfătuise să nu mai încerce asemenea trucuri.

– Nu te vom omorî, îi spusese tâlharul în acea primă noapte. Nu trebuie să-ți retezăm limba pentru că organul ăsta e necesar. Nu trebuie să-ți tăiem mâinile. Dar o ureche? Câteva degete de la picioare? O labă a piciorului.

Rânjise, arătând un șir de dinți răzleți, strâmbi și maronii.

– Suntem nevoiți să te ținem în viață. Dar nu trebuie să te păstrăm întreg, cu toate părțile componente.

Inițial Miles presupusese că îl țineau pentru recompensă.

În a treia zi, pe măsură ce vasul continua să înainteze în amonte, începuse să fie nedumerit. Cu cât se îndepărtau mai mult de Cairo, cu atât mai puțin convenabil ar fi fost un schimb de bani contra prizonier. Acum călătoreau deja de câteva zile pe râu. Unde naiba îl duceau și de ce?

Soarele apusese, iar seara ce se lăsa încet storsese și ultimele dâre de lumină din cabină. Miles stătea în beznă, cu gândurile umblându-i de la problema lanțului din jurul picioarelor, la sora lui. Ea trebuia să fi aflat deja că el avea probleme. Spera că mersese la Noxley ca să-i ceară ajutorul.

Ușa se deschise, iar lumina unui felinar străluci nu foarte puternic, umplând pe dată spațiul cu umbre.

Butrus ducea felinarul. În spatele lui venea unul dintre tovarășii săi marinari, ducând familiara tavă din lemn. Căpetenia rămase pe loc, așa cum făcea de obicei, câtă vreme Miles își mâncă cina. Aparent astfel se asigura că prizonierul nu dosește singura unealtă folosită pentru hrană: o lingură de lemn. Fără îndoială se temeau că ar fi putut-o folosi mai târziu drept armă ori mijloc de a evada – poate fluturând-o incoace și încolo până când răpitorii lui aveau să moară de râs.

– Unde suntem? întrebă Miles.

Punea aceeași întrebare în fiecare seară. Și în fiecare seară Butrus se mulțumea să râdă de el. La fel se întâmplă și acum.

Dar în noaptea asta Miles se săturase de joc. Deși nu rostea cuvintele în arabă la fel de lin și firesc ca Daphne, stăpânea limba la un nivel mai mult decât suficient. Mai ales pentru a trata cu mocofani de rând ca ăsta.

– Să risc să ghicesc? spuse Miles.

Butrus ridică din umeri.

– Cui îi pasă, *inglezule?*

– Călătorim într-un ritm destul de constant de luni încoace, continuă Miles. Asta-mi spune că vântul ne-a fost favorabil în ce mai mare parte a timpului și suntem bine aprovizionați.

Făcu un scurt calcul. Apoi:

– Minya, rosti el. Estimez că nu suntem departe de Minya.

Dacă își amintea corect, era o zonă rău famată.

Butrus dădu din cap în semn de aprobare.

– Am auzit eu că eşti un om foarte învăţat, zise bărbatul. Isteţimea ta nu mă surprinde. N-o să mai treacă mult şi o să te ducem într-un loc liniştit. Acolo, dacă eşti la fel de înţelept pe cât eşti de învăţat, o să faci ce ţi se cere.

– Ah, urmează să fac ceva, spuse Miles.

Tâlharul ridică din umeri.

– Poate că ai să faci, poate că nu. Poate că n-ai să fii înţelept şi o să refuzi. Mai bine pentru mine, căci încă n-am torturat nici un *inglez* şi sunt interesat să-mi îmbunătăţesc astfel cunoştinţele.

– Un om ambiţios, văd, zise Miles. Cât se poate de lăudabil.

I se spusese că arabii nu pricep ironia ori sarcasmul. Nu-şi putea da seama dacă Butrus le înţelegea sau ba.

Bruta se mulţumi să strângă din umeri şi spuse:

– Curând vom ajunge într-un loc unde te aşteaptă nişte *feransa*. Au ceva să-ţi dea să citeşti.

Feransa. Nu *ferangi*, acel atotcuprinzător termen „franci", aplicat europenilor în general. *Feransa* era cuvântul pentru francezi.

– E scris în limba veche a ţării ăsteia, continuă Butrus. Un papirus.

– Hmmmm! exclamă Miles.

Nu îndrăzni să spună mai mult înainte de a-şi aduna gândurile. La început se gândi că era o glumă. Trebuia să fie o glumă. Problema era că Butrus nu glumea.

Noxley menţionase faptul că întâmpina ceva dificultăţi cu francezii şi agenţii lor. Belzoni de asemenea avusese câteva întâlniri neprietenoase cu ei.

Dar treaba asta mergea dincolo de rivalitatea obişnuită, oricât ar fi fost ea de intensă. Era o nebunie. Oare francezii chiar credeau că el, că oricine, putea citi un papirus?

Butrus probabil înţelesese greşit.

Miles spuse cu precauţie.

– O să-mi fie greu fără notiţele mele.

– Când o să te torturez, poate că-o să-ţi aminteşti ce e în notiţele tale. Poate ţi-ar plăcea să auzi cum o să te chinuiesc?

Miles se întrebă dacă era cu putinţă să omori pe cineva cu o lingură de lemn, căci clar trebuia să facă ceva şi încă repede...

Atunci începură strigătele.

Auzi paşi grei şi grăbiţi pe punte, apoi zdrăngănit de arme. Butrus sări în sus şi porni spre uşă. Aceasta se dădu de perete tocmai când barca se clătina. Butrus căzu pe spate. Un bărbat dădu buzna în încăpere, cu un altul pe urmele lui. Miles văzu licărul unei lame înainte ca felinarul să se răstoarne. O siluetă veni spre el. Miles împinse cu unul dintre picioarele încătuşate, iar omul căzu. O sabie se ridică şi se lăsă în jos. Un răcnet se porni, după care încetă brusc. Ultimul lucru pe care îl văzu fu strălucirea metalului despicând aerul în timp ce cobora către el.

Capitolul 8

Sabia izbi divanul de alături, apoi se ridică iar. Vasul se cutremură, iar atacatorul se poticni. Miles nu putea să vadă ce se întâmpla în continuare, deşi auzea clinchetul metalului lovindu-se de metal. Urmă un zbieret, retezat brusc. Un geamăt. Bufnitura produsă de un trup care cade – oare să fi fost mai multe? În cabină se lăsă tăcerea. Afară lupta continua.

Miles pipăi în jur, căutând o armă. Găsi un cuţit. Îşi croi cu precauţie drum spre ieşire, încercând să zornăie cât mai puţin posibil şi având grijă să nu se împiedice de vreun cadavru.

Înainta încet, când ambarcaţiunea se cutremură. El se prăvăli peste uşă, lovindu-se la cap. Auzi lemnul scârţâind şi gemând: se izbiseră de uscat.

Zgomotele omeneşti se potoliră iute. Câteva voci joase, nici una cunoscută, toate vorbind în arabă. Plescăituri. Nici o voce. Mai aşteptă puţin pentru a fi sigur. I se păru că aude paşi, dar acela putea fi vasul care se dezmembra.

Ieşi totuşi şi descoperi că puntea înclinată era aproape pustie. Zări două siluete întunecate într-o bărcuţă legată de vas. Atât. Nici un alt trup în mişcare.

Micuţa ambarcaţiune de serviciu îi oferea singura şansă de a ajunge viu pe ţărm. Nu putea să înoate, lanţurile l-ar fi tras la fund. Ar fi fost un prost dacă ar fi aşteptat să fie salvat. Oamenii din imprejurimi nu erau cunoscuţi pentru pornirile lor caritabile.

Oricine ar fi fost ceî care atacaseră vasul, trebuiau să fi făcut parte dintr-o bandă rivală de tâlhari. Curând aveau să sosească piraţii pentru a fura ce se mai putea. Sau poate că veniseră deja. Cei doi tipî din bărcuţă, de exemplu.

Dacă nu le lua barca, Miles era un om mort.

Cu picioarele încătuşate, având drept singură armă un cuţitaş, şansele lui în cazul unui atac direct nu arătau prea bine.

Trebuia să-şi pună mintea la contribuţie.

Gândi repede.

Apoi îşi trecu mâinile prin părul murdar, făcându-l să stea zbârlit.

Scoase un geamăt. Siluetele încremeniră.

Începu să înainteze încet către ei, făcând lanţurile să zdrăngănească zgomotos şi recitând monologul „Mâine" din *Macbeth*, cu vocea tânguitoare a uneî stafii răzbunătoare.

Ţipând, cei doi se aruncară peste bord.

Isis nu ajunse departe în cursul zilei de luni, căci vântul se întorsese împotriva lor. Reis, căpitanul, ceru echipajului să tragă la edec. Asta nu făcea decât să împiedice vasul s-o ia înapoi, purtat de curent. Mersul înainte părea să iasă din discuţie pentru moment.

În ciuda protestelor lui Tom şi ale Leenei cu privire la vocabular, Rupert reuşi să comunice cu Reis Rashad, care se dovedi util în mai multe rânduri. Lăsându-i pe cei doi servitori să se cîondănească în legătură cu care vânturi erau mai ucigătoare, Rupert se concentră asupra doamnei Pembroke. Întârzierea nu avea s-o bucure.

Conform spuselor Leenei, doamna era trează. Dar nu i se alăturase în salon pentru micul dejun, iar el era nerăbdător s-o vadă.

În noaptea trecută, Rupert şi Tom se retraseseră cu numeroase ore mai târziu decât femeile. Tânărul englez rămăsese pe punte mult după ce echipajul adormise, chipurile pentru a se asigura că barca e păzită cum se cuvine. De fapt, el avea nevoie să se răcorească, deşi temperaturile mai joase ale serii nu puteau să facă mare lucru pentru fierbinţeala pe care o îndura el.

Era genul de fierbinţeală vreau-s-o-dezbrac, genul vreau-să-i-ating-pielea, genul flăcări-jos-în-stomac.

Şi îl chinuia în parte pentru că se prăvălise peste ea. Mă rog, poate în cea mai mare parte din cauza asta: suplețea trupului moale sub al lui, piersica voluptuoasă a gurii, cu ispititorul ei aer puțin îmbufnat, ochii verzi, adânci ca oceanul, şi felul în care îl priveau.

Nu era o uitătură de tipul „dă-te jos". Era privirea pe care Elena din Troia trebuie să i-o fi aruncat lui Parîs, cea pe care Cleopatra trebuie să i-o fi aruncat lui Marc Antoniu. Izbucnesc războaie dîn pricina unor astfel de priviri.

Dar asta nu era tot. În timp ce şeicul Salim îi admira cunoştințele de arabă şi se minuna din pricina creierului ei mare, Rupert îşi dorea s-o dezbrace. Când ea vorbea despre papirusul ei, despre frumoasele lui mici desene şi despre coloanele de semne perfect trasate, el îşi dorea s-o dezbrace. În timp ce se gândea la acele cărți din dulapul ei, scrise într-o duzină de limbi, îşi dorea s-o dezbrace.

Nu ştia şi nici nu-i prea păsa de ce. Nu înțelegea decât că ea îl atâța într-un fel uluitor.

Până într-acolo încât îl ținea treaz jumătate de noapte.

Trebuia să-şi regândească planurile cu privire la asediul cel lent, hotărî Rupert în vreme ce se îndrepta către cabina austeră.

O găsi pe doamna Pembroke stând în genunchi, sortând mormanele de cărți pe care le adusese. Aceasta abia dacă ridică privirea când tânărul ciocăni în cadrul uşii.

– S-a întâmplat ceva cu barca? întrebă ea. Ne-am oprit, nu-i aşa?

– S-a întâmplat ceva cu vremea, răspunse el. Un vânt dinspre sud. Dacă am înțeles corect, se numeşte *khamsin*.

Femeii i se scurse toată culoarea din obraji. Umerii îi căzură şi se lăsă pe călcâie.

– Oh, nu!

– Nu se poate face nimic, spuse el. Vântul s-a pornit împotriva noastră.

– Dar răufăcătorii au un avans de câteva zile. Aproape o săptămână.

– Reis Rashad zice că vânturile potrivnice sunt normale în perioada asta a anului, explică Rupert. Rezultă că şi alte bărci de pe Nil întâmpină obstacole din când în când. Ceea ce înseamnă

că fratele dumitale ar putea avea o săptămână avans, dar nu foarte mulți kilometri.

Culoarea reveni, intensificată de o ușoară nuanță de roșeață în vârful obrajilor.

– Oh, da, de ce n-am luat în calcul și asta?

Scutură din cap.

– De obicei nu sunt atât de emotivă. De regulă gândesc limpede și riguros. Nu-mi îngădui să mă las pradă toanelor. Nici plângăcioasă nu sunt.

Își șterse colțul exterior al ochiului.

– De fapt, sunt o persoană previzibilă și plictisitoare. Asta...

Flutură agitată o mână în dreptul chipului său extraordinar.

– Nu sunt eu.

– Știu care-i problema, spuse Rupert.

Se lăsă încet pe divan, la nici o lungime de braț distanță.

– Problema e că nu ai destui frați. Cu cât ai mai mulți, cu atât îți e mai ușor să capeți o anumită detașare.

– Frații dumitale au obiceiul să se lase răpiți de nebuni? întrebă ea. E genul de treabă cu care omul se poate deprinde?

– Nu, cred că e vorba despre diversitatea încîdentelor, zise Rupert. Noi fiind cinci, întotdeauna apare o criză sau alta. Alistair, de exemplu, avea năravul de a intra în nenorociri costisitoare cu femeile. Așa că acum trei ani, când a plecat spre Derbyshire, toți ne-am așteptat mai mult sau mai puțin la o nenorocire costisitoare și ne-am văzut de treburile noastre.

Rupert se încruntă.

– De fapt, s-a dovedit a fi mai dezastruos ca de obicei.

– El e cel care a fost rănit grav la Waterloo? întrebă doamna Pembroke. Dumnezeule mare, n-a fost de ajuns? Ce i s-a întâmplat în Derbyshire?

– S-a logodît, răspunse Rupert înnegurat. Urmează să se căsătorească.

– Oh, Doamne! Înțeleg că femeia era nepotrivită.

– Nu, s-a logodit, repetă Rupert mai lent și pronunțând clar. Urmează să se căsătorească.

Ea își încrucișă brațele la piept și îl cântări din priviri.

– Pricep, zise. Căsătoria e marea catastrofă.

– Mă rog, fireşte că dumneata n-o vezi aşa, spuse bărbatul. Deduc că el a fost un sfânt.

Doamna Pembroke păru nedumerită.

– Fratele dumitale?

Rupert arătă spre hainele de doliu pe care ea le purta din cap până în picioare.

– Tot negrul ăla. Trebuie să fi fost un om remarcabil, ăăm... răposatul.

– Aaa, te referi la Virgil! Vocea îi deveni glacială. Era un învăţat. Un teolog respectat.

Începu să-şi facă din nou de lucru, împingând la loc în dulap alandala cărţile pe care le aranjase cu atâta grijă.

– Păcat că n-a trăit ca să facă această călătorie împreună cu dumneata, zise Rupert. Egiptul pare să fie ultimul răcnet al modei printre cărturari.

– Nu şi pentru Virgil, replică ea pe un ton mai rece cu câteva grade.

S-a zis cu Virgil Pembroke! Dacă ţinuta de doliu avea vreo legătură cu decedatul, Rupert şi-ar fi mâncat cizmele. Negrul respingător era o formă de camuflaj, exact aşa cum bănuise.

– El m-ar fi dus în Ţara Sfântă, spuse doamna Pembroke.

– Sunt sigur că merită...

– Ştiu că ar trebui să vreau să fac pelerinajul, dar nu-mi pasă, continuă ea. Dacă tot e să-mi fie cald şi să nu mă simt confortabil, dacă tot e să mestec nisip la fiecare masă şi să mă uit după şerpi ori scorpioni înainte de a-mi trage ghetele în picioare, atunci trebuie să fiu mânată de o curiozitate irezistibilă.

Îi aruncă o privire sfidătoare şi trânti uşa dulapului.

– Păi şi simţi o curiozitate irezistibilă pentru nişte ruine? întrebă Rupert.

– Sigur că da! răspunse ea iritată. Ruine egiptene. De asta mă aflu aici şi nu în Ţara Sfântă.

– Reis Rashad zice că suntem foarte aproape de Memphis, spuse el. Putem să tocmim nişte măgari şi să călărim până la ruine. Mi s-a spus că există o bucată fărâmată dintr-un templu şi un faraon. Nu departe de astea sunt o grămadă de piramide. Poate găseşti o fărâmă de piatră cu ceva ilizibil scris pe ea.

*

Daphne nu știa sigur ce se aștepta să găsească în Memphis. Evenimentele recente îi alungaseră orice gânduri de a explora. Atât cât ii stătuse mintea la asta, își imaginase vag un platou deșertic ca Giseh, conținând niște monumente.

Chiar și când porniră la drum, mintea nu îi era îndreptată spre destinație. Călărea alături de domnul Carsington de-a lungul unui drum pietruit, abia observând împrejurimile, din mai multe motive. Faptul că-l urmărea pe el cum se dezbracă era unul dintre ele.

Bărbatul pornise destul de bine în acea dimineață, purtând un soi de ținută orientală. Își înlocuise haina strânsă pe corp cu o tunică și schimbase pantalonii mulați cu unii largi, turcești, pe care îi îndesase în cizme. Dar acum, pe măsură ce se îndepărtau de râu, renunțase mai întâi la frumoasa tunică verde, apoi își desfăcuse cravata, apoi își descheiase complet vesta din mătase de un galben pal, lăsându-și astfel la vedere aproape întreaga cămașă, considerată lenjerie de corp.

Normal că Daphne nu putea înceta să-l privească.

Ar fi trebuit să-i spună, foarte ferm, că nu se cuvenea: mahomedanii erau oameni decenți și ar fi trebuit să le respecte sensibilitățile, chiar dacă nu avea nici o considerație pentru standardele englezești de bună-cuviință. Ar fi trebuit să insiste ca el să se îmbrace la loc.

Dar Daphne întotdeauna avusese probleme mai mari decât ar fi fost cazul cu ce „ar fi trebuit".

Asemeni fetiței neastâmpărate care fusese cândva, continuă să arunce priviri furișe. Observă felul in care hainele ce îl îmbrăcau de la brâu în sus i se întindeau peste umerii lați, felul în care, in unele momente și dintr-un anume unghi, vântul și soarele transformau cămașa într-o fluturătoare perdea translucidă. Prin ea distingea clar contururile bustului și ale brațelor musculoase, primul coborând spre o talie subțire, și abia dacă își mai putea dezlipi ochii.

N-ar fi trebuit să se uite mai jos de atât.

Se gândi la asta, în timp ce îi studia pe ascuns partea corpului care stătea în șa. Pantalonii largi nu-i ascundeau complet șoldurile înguste. Șezutul îi era fără îndoială la fel de puternic și încordat ca restul trupului.

Se simți brusc înfierbântată și slăbită.

Apoi interveni Virgil, vocea și imaginea lui aducându-i un fior rece, așa cum se spune că fac fantomele.

Un sfânt, îl crezuse domnul Carsington pe soțul ei.

Oh, foarte sfânt! De-a lungul căsniciei lor nu-l văzuse niciodată pe Virgil dezbrăcându-se.

Chiar și când făceau dragoste, asta se întâmpla pe întuneric, el purtând bluza de pijama, iar ea o cămașă de noapte. Și existau reguli, atâtea reguli, prea multe pentru ea, într-un moment în care nu voia să gândească.

Nu și-l dorea pe Virgil din nou în mintea ei. Încă era furioasă, furioasă până la a-și pierde orice urmă de rațiune, și asta din clipa în care îi rostise numele mai devreme, în barcă.

Atunci își amintise felul în care el închidea ochii când Daphne pomenea despre Egipt, surâsul răbdător pe care îl afișa după ce îi deschidea la loc și tonul îndurător pe care îl adopta invariabil când îi amintea îngăduitor că tot ceea ce trebuie să știe o doamnă despre Egipt este scris în Sfânta Scriptură, in cărțile Genezei și Exodului.

Dar acum era aici și nu avea să-l lase pe Virgil să-i strice călătoria, chiar dacă totul mersese prost. În prezent nu putea să facă nimic pentru Miles. Până la schimbarea direcției vântului n-avea decât să se frământe din pricina prezentului și să clocotească din cauza trecutului ori să profite la maximum de situație.

Se uită în jur... și descoperi că lumea se schimbase complet.

Intraseră într-o pădure de curmali. Copacii înalți și grațioși se ridicau de pe un covor de iarbă verde aprins, presărat cu flori roz și mov. Trecură călare pe lângă bălți scânteietoare, lângă care caprele își vegheau puii zburdalnici. Deasupra lor, o pasăre începu brusc să cânte, apoi o alta.

În cele din urmă ajunseră într-un luminiș.

Aici, pe marginea unui ochi de apă ce reflecta verdeața din împrejurimi și albastrul strălucitor al cerului egiptean, stătea un faraon întins cu fața în jos, cu buzele curbate într-un mic surâs tainic.

Captivată, Daphne alunecă jos din șa, aproape fără să-și dea seama ce face, și se îndreptă către capul statuii, cu degetele la gură.

– Oh! murmură ea. Ce frumos!

Abia acum pricepea cu adevărat cât de puține știa despre Egipt, cât de puține văzuse din el. Desenele din cărți erau foarte bune și îi puseseră pe jar imaginația, dar mai mult ca mistere ce urmau să fie dezlegate odată ce avea să rezolve ghicitoarea scrierii străvechi.

Piramidele erau minunate, o reușită imposibil de pătruns pe de-a-ntregul. Dar erau întunecate și goale pe dinăuntru, mormane colosale de pietre ridicate în aer liber. Erau morminte, monumente grandioase dedicate morților.

Și statuia aceasta era grandioasă: lungă de vreo doisprezece metri, chiar dacă îi lipseau membrele inferioare ale regelui. Dar reprezenta mai mult decât un monument aspectuos. Era o formă de artă dusă aproape de perfecțiune. Știai că e făcută din piatră și totuși piatra era sculptată cu atâta măiestrie încât părea a fi din carne și oase. Zâmbetul, acea urmă tainică de surâs, era magic.

Deveni conștientă de prezența domnului Carsington în apropiere, în spatele ei.

Luptă să se desprindă din vraja pe care locul acela o aruncase asupra ei și trecu la atitudinea pedantă, cea cu care se simțea cel mai în siguranță: cu fapte în locul larmei zăpăcitoare a sentimentelor.

– Dacă îmi amintesc corect, statuia asta a fost descoperită abia anul trecut, spuse Daphne. Conform lui Herodot și Diodor[1], acesta este Ramses al II-lea, cunoscut și drept Ramses cel Mare. Se zice că statuia s-ar fi înălțat în fața templului Vulcan, sau Ptah, care e numele egiptean. Tot acolo își aveau statuile regina sa și patru dintre fiii lui.

Înaintă de-a lungul siluetei uriașe și se opri în dreptul cotului. Se aplecă și înclină capul pentru a examina însemnele de pe cingătoarea care cuprindea mijlocul.

– Iată și cartușul lui, spuse ea, arătând cu degetul.

– Nu sunt sigur că e cuviincios să te uiți la cartușul lui, remarcă domnul Carsington.

[1] Diodor din Sicilia (n. cca. 80 – d. 21 î.Hr.), istoric roman de origine greacă. A scris „Biblioteca istorică", în 40 de cărți, păstrată fragmentar, care cuprinde istoria lumii antice începând din epoca mitologică și până la războiul lui Cezar în Galia (n.tr.)

Auzi remarca, simți căldura care îi șerpuia pe gât în sus și îngrijorarea meschină că el o surprinsese deja studiindu-i anatomia. Dar statuia exercita o atracție puternică asupra ei și toate celelalte preocupări se risipeau în dulceața acelui surâs enigmatic.

– Ți-am spus ce e un cartuș, replică ea, ghemuindu-se pentru a vedea mai bine partea din față a lui Ramses. Un oval conținând un înscris hieroglific. Are unul pe cingătoare, vezi. Și altul pe încheietură. Oh, și zăresc unul pe piept și altul pe umăr. Par a fi mai multe, dar nu pot ști sigur. Două arată a fi predominante.

– Așadar are două nume? întrebă domnul Carsington. Ori poate un nume și un titlu. Știi, ca regele: Maiestatea Sa George Augustus Frederick al IV-lea. Pe urmă vine grămada de alt nume: prinț de aia, duce de ailaltă.

– Foarte posibil, răspunse ea cu un aer absent, mintea și privirea fiindu-i concentrate asupra cartușelor.

Se chirci la pământ pentru a privi dintr-un unchi mai bun și fu străbătută de un fior.

– Cu siguranță e aici un semn al soarelui. În limba coptă, cuvântul pentru soare e *ra*, sau *re*. Of, ce n-ar da omul pentru o vocală ca lumea! Dar sunt trei cozi legate laolaltă, lângă o formă de cârlig. La fel ca în cartușul lui Tutmes. Combinația trebuie să fie *mos* sau *mes*. Domnul doctor Young s-a înșelat, așa cum credeam. Cartușul ăsta nu se poate să-i aparțină lui Maenupters, așa cum a susținut el. Identitatea statuii e indiscutabilă. Așadar semnele din cartuș trebuie să însemne Ra-mes, concluzionă ea triumfătoare.

– Fascinant! exclamă domnul Carsington.

Daphne se ridică încet, inima bătându-i cu putere. Prinsă în entuziasmul descoperirii, nu-și dăduse seama că gândise cu voce tare. Spusese mult prea multe, se dăduse de gol. Dar nu, nu în fața lui. El nu era un învățat. Pentru el totul trebuie să fi fost o trăncăneală fără sens.

Tânărul stătea și o privea, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii negri neliniștitor de pătrunzători.

– Nu-i vorba atât de ce spui cât de cum o spui, începu el. În acea primă zi, când ți-ai dat seama imediat că cineva răscolise materialele de pe masă. Ai spus că lucrai la papirus.

– Ți-am zis. Îl asist pe Miles.

– Știai exact unde fusese fiecare obiect, continuă el.

– Are el un sistem, replică Daphne.

Domnul Carsington zâmbi şi clătină din cap.

– Te dai de gol. Când eşti pe teren sigur, terenul dumitale, vocea ţi se schimbă, ochii capătă o minunată privire arogantă şi îţi ţii capul într-un anume fel.

Oare aşa făcea? Oare era atât de evidentă?

– Nu pricep ce relevanţă are felul în care îmi ţin capul, zise ea.

– Dă de înţeles că ştii. Iar când vorbeşti despre un semn şi un sunet, continuă el, când ştii cuvântul în limba coptă pentru soare, când conteşti cu răceală interpretările faimosului doctor Young, nu pot decât să concluzionez că...

– Miles...

– Mă îndoiesc, zise domnul Carsington. Mi-ai înşirat ce conţin cuferele fratelui dumitale. N-ai pomenit niciodată despre cărţile lui. Ciudat ca un expert în limbi străine să călătorească fără cărţi.

– De fapt...

– Dumneata, pe de-altă parte, umbli cu o colecţie remarcabilă. Greacă. Latină. Ebraică. Persană. Arabă. Coptă. Turcă. Sanscrită. Şi limbile obişnuite: germană, franceză, spaniolă, italiană. Mi-a scăpat ceva?

– Se pare că nu, rosti ea cu încordare. Mie însă mi-au scăpat multe. Dumneata trebuia să fii un mare bou.

– Sunt, replică bărbatul. Par aşa strălucitor de perspicace doar pentru că am o fanatică a hieroglifelor în familie. Dar verişoara Tryphena nu îţi seamănă şi nu numai pentru că e mai bătrână. De obiceî e imposibil de înţeles. Pe dumneata până şi eu pot să te urmăresc, mai mult sau mai puţin. Ea e arareori măcar puţin interesantă. Dumneata eşti mereu. Pui atâta pasiune!

Daphne se chirci la auzul cuvântului, cu miliardele lui de înţelesuri, multe dintre ele periculoase.

– Nu mă cunoşti în starea mea obişnuită, spuse ea. Sunt tare plicticoasă.

– Te găsesc interesantă, zise el. Trebuie să fie aerul de mister ce provine din faptul că duci o viaţă dublă.

– N-am de ales! izbucni Daphne. Nu sunt misterioasă. Nu sunt o persoană atrasă de intrigi. Sunt plictisitoare, un şoarece de bibliotecă şi mă mulţumesc să-mi petrec ore întregi singură, memorând un nou vocabular şi reguli de gramatică sau holbându-mă

la un singur cartuş. Dar nu poţi lucra izolat. Cei care o fac sfârşesc repetând greşelile altora sau pierzând timpul cu teorii dovedite drept false.

Ca Virgil, care risipise decenii.

– Sexul şi circumstanţele mă izolează, continuă ea. Am avut de ales: ori renunţ la munca mea, ori practic înşelătoria. N-am putut să renunţ.

– E al naibii de greu să renunţi la pasiuni, spuse el.

– Ai crede că încerc să seduc bărbaţi în loc să scot prepoziţii dintr-o bucată de pergament, spuse ea cu amărăciune. O târfă ordinară n-ar întâmpina mai multă dezaprobare, dispreţ, dezgust.

Începu să râdă, însă era un sunet furios. Încă se lupta. Încă o durea. Era sătulă să se lupte, să se prefacă.

– Poate că te-ai însoţit cu oamenii nepotriviţi, spuse el.

– Ce alt fel de oameni mai există? întrebă Daphne. Cei care în schimb râd de o femeie intelectuală?

– Mai sunt şi cei ca mine, zise domnul Carsington.

El nu se mişcă, însă depărtarea fizică nu conta. Îl lăsase să se apropie prea mult pentru că îngăduise ca emoţiile să-i dezlege limba, iar secretele i se revărsaseră la lumină.

Făcu un pas înapoi, lipindu-se de braţul pietros al lui Ramses.

Buzele domnului Carsington se curbară foarte puţin, asemenea celor ale faraonului din piatră, iar bărbatul parcurse distanţa pe care ea încerca s-o aşeze între ei.

– Probabil ai putea scoate o propunere de la mine, spuse el, dacă ţi-ai pune mintea.

– Prepoziţie, spuse ea. Am spus prep...

Bărbatul îşi strecură mâna pe ceafa ei, în părul ei, iar Daphne îngheţă. La exterior. Înăuntru se porni un bubuit feroce, iar locul în care obişnuia să stea creierul ei deveni acum un vârtej de frânturi întunecate la fel de misterioase ca limbile pierdute pe care se străduia să le descifreze.

Domnul Carsington îşi înclină puţin capul într-o parte, studiind-o.

– Of, păi s-a zis cu asediile lente, spuse el.

Se aplecă, iar Daphne fu prea lentă în a se feri ori a se retrage, aşa că buzele lui se lăsară peste ale ei, iar lumea se isprăvi.

Ridică o mână pentru a-l împinge așa cum ar fi fost cazul. Așa cum ar fi trebuit. Dar gura lui se mișca neobrăzată peste a ei, fermă și sigură, iar ea ajunse să se agațe cu degetele încleștate pe brațul lui. Acesta părea la fel de tare ca al statuii din piatră care îi bloca retragerea și totuși era cald, viu, având o fierbințeală electrică. Degetele o furnicară, iar curentul îi țâșni pe sub piele. Fiecare particulă din ea reacționă, ca și cum ar fi fost galvanizată.

Frânturile întunecate din mintea ei se rotiră ca prin ceață și bubuitul nebunesc nu se mai limită la inimă, ci i se răspândi prin vene și mușchi.

Îl strânse mai tare, ținându-se acum cu ambele mâini, ca și cum pământul însuși ar fi cedat sub picioarele ei, așa cum toate celelalte se fărâmau. Un braț puternic îi alunecă în jurul taliei și o trase mai aproape. Se încordă la întâlnirea cu acel trup tare ca piatra, dar în clipa următoare se topea în căldura lui și se mula pe el. Nu era suficient. Își duse mâinile în sus peste umerii lați și peste maxilarul tare. Pulsul de la gâtul lui îi bătea lângă latul palmei. Cuprinzându-i fața între degete, își desfăcu buzele, oferindu-se. El mai întâi o tachină, jucându-se cu limba peste buzele ei, apoi se furișă înăuntru, iar lumea începu să se învârtă pe măsură ce gustul lui se rotea în ea, ciudat de răcoritor, dulce și nemăsurat de imoral.

Mâna lui alunecă și mai jos, se încolăci peste fundul ei și o trase mai aproape, până când stomacul i se lipi de pelvisul lui. Era greșit, complet greșit, dar și ea greșea – așa se născuse –, lipsindu-i voința de a se desprinde. Tânjea să-i simtă copleșitoarea prezență fizică, trupul lung și musculos, presiunea membrului întărit lângă abdomenul ei. Se lăsă pradă căldurii sfârâitoare dintre ei și furtunii de senzații din corp.

Doruri adânc îngropate se cățărară afară din ascunzători. I se încâlciră în jurul inimii, i se încolăciră și i se răsuciră în stomac. Nu le putea numi. Ar fi fost nevoie de o nouă limbă sau de nici una. Toate înțelesurile se limitau la gustul gurii și pielii lui, la mireasma lui, întunecată, periculoasă și atât de familiară încât o durea, ca și cum ar fi fost amintirea neprețuită a unei suferințe redeșteptate.

Ar fi trebuit să se lupte cu instinctele primare și să se elibereze din capcana femeiască în care se afla. În schimb ea se zbătea

să ajungă mai aproape, mâinile încurcându-i-se în părul lui des, în timp ce limba i se împletea cu a lui. Atât de greşit. Atât de obscen.

Şi atât de straniu, de excitant, ca târâtul printr-o piramidă într-un întunerîc total.

El şi senzaţiile pe care i le trezea erau mult mai periculoase. Dar în clipa aceea iubea pericolul şi ar fi continuat drept spre distrugere. Însă mâna lui îi alunecă de pe fund, iar gura lui o părăsi pe a ei şi, odată contactul întrerupt, Daphne deveni conştientă de soare, de curmalii înalţi, de păsările ce cântau şi de uriaşul din piatră lângă braţul căruia îşi pierduse, într-un fel atât de prostesc, controlul şi, odată cu el, respectul de sine şi orice pretenţie la virtute.

Se trase înapoi.

– Oh! exclamă.

Apoi, pentru că nu ştia ce altceva să mai spună (nu avea un motiv bun să dea vina pe el şi nici vreo scuză plauzibilă pentru sine) făcu ceea ce obişnuia să facă pe vremea când ea şi Miles erau copii, iar ea ajungea să se simtă astfel. Îşi strânse pumnul, legănă braţul şi îl izbi puternîc cu dosul mâinii în piept.

Panică

O clipă întunecată, îngrozitoare. Rupert trebuia să spună ceva, să ascundă, să abată atenţia, s-o distragă, dar asta ar fi însemnat să gândească, iar mintea lui nu era în stare de aşa ceva.

Lovitura le aranjă pe toate de minune. Şi încă la timp, fir-ar să fie!

– Scuze, spuse el. M-am lăsat dus de val.

Era prea tulburător de adevărat.

– Lăsat de val? repetă ea indignată.

Ar fi putut să-i spună că bine îi mai stătea ei să fie indignată când cooperase în întregîme, mersi frumos, ba chiar prea mult, de fapt. Ceva mai mult decât anticipase el. Sau decât putea anticipa orice bărbat.

Rupert încă vedea stele verzi. Şi sateliţi, şi planete. Întregul univers se învârtea. Ametit, roti privirea în căutarea obiectului de mari dimensiuni – un şoim de piatră, de exemplu – cu care ea trebuie să-l fi lovit în cap.

Se opri la țanc.

Nu exista nici o armă. Ea era arma. Îl izbise cu pîersica păcătoasă a gurii ușor îmbufnate, cu trupul ei, acea minune de trup unduitor pe care diavolul însuși îl concepuse pentru a le distrage atenția bărbaților.

Şi mai era pasiunea, adâncă precum un ocean şi la fel de aprigă ca orice furtună pe mare.

Rupert avea bănuieli serioase în legătură cu cauza morții soțului ei.

Arătă în jurul lui.

– Ăăm... peisajul romantic. Femeia misterioasă.

Cu un posterior magnific. Şi cu un rar talent brutal de a săruta un bărbat, lăsându-l surd, mut, orb şi tulburat.

– Atmosfera de moment. Şi nimeni împrejur.

Voia să spună că spera să nu fi existat martori. Se uită pe lângă ea, dincolo de statuia uriaşă despre care presupusese că avea să-i ferească de privirile indiscrete. Ghidul lor, impreună cu o mână de servitori şi marinari care îi însoțeau, se adunaseră la o distanță respectuoasă. Stăteau la umbra unui pâlc de curmali, fumându-şi pipele şi ascultându-l pe Tom cum îi mergea gura ca o moară neferecată. În cealaltă direcție, vizitii rămăseseră cu animalele lor şi discutau în acelaşi fel însuflețit al egiptenilor.

– Nu sunt misterioasă, spuse ea cu arțag. Ți-am zis...

– Mintea dumitale e atât de interesantă, replică el. Plină de învățături. Şi de toate acele secrete. Complicată. Fascinantă.

Expresia de pe chipul ei deveni precaută.

– Mintea mea? întrebă ea. M-ai sărutat datorită minții mele?

– Nu fi ridicolă, răspunse Rupert. Vrei să vezi piramidele? Îi arătă. Sunt într-acolo.

Capitolul 9

Daphne ar fi vrut să alerge înapoi la barcă şi să se ascundă în cabina ei, ceea ce ar fi fost copilăresc şi caraghios, o ştia. Când va reveni în cele din urmă pe vas, va purta o discuție serioasă

cu ea însăşi. Nu putea redeveni şcolăriţa nechibzuită care fusese cândva, stăpânită doar de pasiunile ei. Atunci plătise cu condamnarea la temniţa căsătoriei. Acum urma să plătească cu reputaţia, ruşinându-l pe Miles, cel care îi permisese să-şi continue munca şi căruia îi datora sănătatea ei mintală.

„Dacă pentru tine onoarea nu înseamnă nimic, îşi zise ea, gândeşte-te măcar la a lui."

Cu voce tare, adunându-şi toată stăpânirea de sine de care era în stare, spuse că i-ar plăcea foarte mult să viziteze piramidele. De îndată ce va face copii după cartuşe.

Domnul Carsington îi scoase uneltele de desen din desaga atârnată pe şa, apoi se dădu la o parte din calea ei câtă vreme Daphne lucră. Nu-i luă foarte mult, iar când termină fu surprinsă să privească în jur şi să-l găsească stând sub un palmier, desenând.

– Nu ştiam că te pricepi la desen, spuse ea.

– E una dintre adâncile mele taine întunecate, replică bărbatul. De fapt, e singura. Şi nici nu e mare taină. Tatăl meu crede că un gentilom trebuie să ştie să deseneze la fel de bine pe cât ştie să practice scrima şi tirul. Dacă m-aş întoarce acasă fără nici o schiţă, n-ar mai înceta să mă bată la cap. Poftim!

Îi arătă desenul.

Era o schiţă reprezentându-l pe colosalul Ramses. Şi pe ea, aşezată pe scăunel, copiind însemnele de pe încheietura faraonului din piatră.

– E foarte bună, spuse ea, uimită.

Simţi şi un val de plăcere pentru că apărea în imagine, şi un fior de teamă pentru că apărea în imagine, iar portretul i se părea... intim. Dar era o idee ridicolă, emoţiile jucau feste raţiunii. Cine avea să ştie vreodată că Daphne Pembroke era micuţa siluetă de lângă imensul faraon care căzuse în nas?

Piramidele din Saqqara erau, după părerea generală, mai vechi decât cele din Giseh. Dar tot reprezentau nişte structuri impunătoare, se gândi Daphne în timp ce traversau câmpia. Destinaţia lor era construcţia principală, piramida în trepte.

Când ajunseră la panta din nisip şi pietriş ce ducea către platoul piramidei, ea şi domnul Carsington descălecară pentru a cruța măgarii.

Drumul era acoperit de resturi. Bărbatul se opri pentru un timp şi le cercetă cu o expresie bizară pe chip. Daphne nu spuse nimic, se mulțumi să privească mirată cum figura lui se înăspreşte pe măsură ce tânărul se transformă într-un om pe care abia dacă îl mai recunoştea. Masca glacială îi amintea de schimbarea din vocea lui atunci când găsiseră cadavrele din piramidă. Atunci vorbise ca un străin, foarte rece şi detaşat.

Daphne revăzu acum acelaşi străin. De obicei, chiar şi atunci când domnul Carsington nu zâmbea fățiş, ea simțea că surâsul era totuşi acolo. De regulă distingea în ochii lui negri o licărire de amuzament, ca şi cum el ar fi ştiut o glumă foarte bună. Fără îndoială acesta era motivul pentru care oamenii se lăsau uşor păcăliți să-l creadă un idiot amabil.

Buna dispoziție dispăruse complet. Bărbatul se îndreptă de spate şi, fără nici un cuvânt, înaintă in grabă, făcând paşi mari şi furioşi cu care ea nu putea spera să țină ritmul.

Nedumerită, Daphne începu să cerceteze mai îndeaproape resturile ce acopereau pământul. Fărâme de marmură şi alabastru.

Cioburi de ceramică. Aşchii strălucitoare, albastre şi verzi. Fâşii de pânză maronie murdară. Nişte bucăți ciudate de material negru. Şi... oase albe.

Se ridică şi privi în jurul ei.

Locul era un cimitir prădat. Acestea reprezentau rămăşițele conținutului mormintelor. Bucățile de material negru erau ceea ce mai rămăsese din mumii. Fâşiile de pânză erau urmele cearşafurilor în care fuseseră învelite. Celelalte frânturi trebuie să fi fost vestigiile obiectelor de îngropăciune.

– Of, bieții de voi! şopti ea.

Simți o durere şi un nod în gât.

Se frecă la ochi şi îşi spuse cu asprime să nu mai fie siropoasă. Colecția ei de papirusuri fusese furată din mormintele vechilor egipteni. Acelaşi lucru era valabil şi pentru mîcile ei statuete din lemn.

– Ce idioată, şi mare ipocrită mai eşti, să plângi acum de mila lor! se mustră singură.

Dar părea că azi, încă de când se trezise, se comporta ca o idioată. Îşi frecă ochii care o usturau şi trase aer în piept, apoi continuă să meargă spre piramidă.

Îl găsi pe domnul Carsington lângă o gaură neagră cu aspect rău-prevestitor, de pe faţada nordică. Aerul lui rece şi aspru dispăruse, iar licărirea îi revenise în priviri. Alături de el stătea un european îmbrăcat în haine arăbeşti. Domnul Carsington îl prezentă pe bărbat ca fiind Signor Segato. Daphne află că acesta explora piramida pentru baronul Minutoli.

– El îmi spune că interiorul e minunat de complicat, zise domnul Carsington. Din câte se pare, face ca mormântul lui Khafra să pară un joc de copii. Pe aici e intrarea.

Daphne se aventură mai aproape de gaură. Era mai mare decât intrarea în piramida lui Khafra.

– Puţul are doar cinci metri şi jumătate adâncime, continuă domnul Carsington.

– Imposibil să fie atât de uşor de pătruns înăuntru, zise ea.

– Nu, ăsta-i începutul, explică el. Camera mortuară se află la vreo treizeci de metri mai jos, sub piramidă.

– Treizeci de metri, repetă Daphne, în timp ce inima ei bătea speriată: Nu, nu! Nu, nu! Nu, nu!

– Este o coborâre treptată, spuse tânărul. Kilometri întregi de scări şi galerii descendente. Nişte puţuri şi chestii din astea. Şi un loc în care pietrele ameninţă să cadă. Te bagi, doamnă Pembroke?

Nu voia să intre în gaura aia, oricât ar fi fost ea de mare. Toate instinctele o trăgeau îndărăt, iar bunul-simţ o avertiză să n-o facă.

– Sunt nişte hieroglife pe o uşă, zise domnul Carsington.

– Înăuntru? întrebă ea. În interiorul unei piramide?

Nu mai auzise niciodată ca vreun om să fi descoperit hieroglife în interiorul unei piramide. Dar săpăturile de aici erau foarte recente. Îşi întoarse privirea către *Signor* Segato şi îl asaltă cu o serie de întrebări în italiană.

Da, da, se arătă el de acord cu doamna: era cât se poate de neobişnuit. El însuşi fusese foarte surprins când le descoperise: păsări, şerpi, insecte şi alte mici desene. Camera propriu-zisă era decorată şi foarte frumoasă.

Daphne înghiți în sec.

– Foarte bine, îi spuse domnului Carsington. Mi-ar plăcea să văd inscripția asta.

Drumul spre camera mortuară fu îngrozitor de lung și incomod, iar căldura de la adâncimea aceea era destulă pentru a coace cărămizi. Dar după ce strânseră îndeajuns de multe torțe și ea încetă să mai tușească din cauza fumului, Daphne putu să aprecieze interesantul labirint format din galerii și complexul de încăperi, toate foarte diferite de simplitatea piramidei lui Khafra din Giseh. Și construcția aceasta fusese golită de comori, ceea ce nu mai putea să surprindă pe nimeni. În Egipt jefuitul mormintelor nu era doar o simplă parte a vieții, ci o profesie ce data cel puțin de pe vremea lui Keops.

Dar Daphne descoperi în măruntaiele piramidei o comoară suficientă pentru ea.

Camera mortuară era întocmai cum îi promisese *Signor* Segato și mai mult decât atât. Pe tavanul pictat în albastru-închis străluceau stele aurii. Plăci ceramice turcoaz acopereau pereții. Însă cel mai fermecător dintre toate era cadrul ușii. Deasupra lui și pe laturi se întindeau hieroglife, frumos sculptate în relief.

Părțile laterale erau împodobite cu un motiv ce se repeta. Un șoim ce purta coroana faraonului stătea pe un piedestal dreptunghic împărțit în două pătrate. Partea superioară conținea trei semne: sus, securea ce simboliza un zeu, sub ea, forma de migdală care, hotărâse Daphne, trebuia să reprezinte litera „r", iar dedesubt un semn mai puțin familiar: un inel din coada șarpelui cu clopoței, o insectă, o floare sau un instrument muzical, nu putea ști sigur. Pătratul inferior era împărțit în patru secțiuni verticale. Oare acestea simbolizau niște stâlpi? se întrebă ea. Uși?

– Ăla e zeul Horus[1]? se auzi din spatele ei vocea profundă a domnului Carsington.

Glasul îi coborî drept pe șira spinării, apoi urcă la loc. Pentru a se apăra, Daphne își luă aerul pedant.

[1] În mitologia egipteană, zeul Cerului, devenit mai târziu zeu solar, iar apoi Soarele însuși, ca fenomen cosmic. Protector personal al faraonului, se confundă uneori cu acesta. (n.tr.)

– Aşa se pare, răspunse ea. Semnul de sub el este cel pe care domnul doctor Young îl interpretează ca simbol al zeilor. După cum vezi, Horus poartă o coroană de faraon. Regii erau consideraţi zei. Poate că acesta era strâns legat de Horus.

– *Signora* poate să citească scrierile străvechi? întrebă *Signor* Segato.

– Ah, nu! răspunse iute domnul Carsington. Dar a citit câte ceva în greacă.

– Pe Herodot, interveni în grabă Daphne.

Chiar trebuia să înveţe să-şi păstreze teoriile hieroglifice pentru sine. Aşa cum remarcase şi Noxley, egiptenilor le plăcea la nebunie să vorbească, iar veştile circulau repede. Dacă exploratorul ar pomeni despre o femeie din Anglia ce ştia să citească hieroglifele, curând tot Egiptul ar auzi despre asta... inclusiv tâlharii nebuni care îl răpiseră pe Miles. Şi care n-ar ezita să vină după ea.

– Ea foloseşte puţin din Herodot şi multă intuiţie feminină, zise domnul Carsington, folosind exact tonul condescendent care era de aşteptat din partea unui bărbat arogant.

În mod normal condescendenţa ar fi făcut-o să spumege de furie. Acum aproape că izbucni în râs, de uşurare, văzând cu câtă iscusinţă îi acoperise el gafa.

Era o ironie că se putea încrede în el să-i păstreze secretul mai bine decât o făcea ea însăşi.

Realiză că nu-l înţelegea nici pe jumătate şi că, din câte se pare, nu se înţelegea perfect nici pe sine.

I se părea că nu-şi pricepe decât propria muncă. Se uită la hieroglife, la cobra, vulturul, albina şi securea care îi erau familiare. Se gândi la semnificaţia semicercurilor ce apăreau sub majoritatea desenelor. Coşuri, oare, cele mai mari cu gura în jos? Dar cele mici, cu gura în sus? Sunete ori simboluri? Astfel întrebându-se, făcând speculaţii şi emiţând teorii, curând uită de orice altceva.

Ca s-o ia pe doamna Pembroke de lângă afurisiţii de şoimi şi celelalte cum-le-zice, Rupert avu nevoie de îndemnuri răbdătoare şi repetate.

Nu aşa îşi dorea el să procedeze.

În timp ce o privea şi o asculta, el voia s-o dezbrace.

De vină era sărutul care se lăsase cu stele verzi, ale cărui urmări încă le mai simțea, ceva asemănător cu dimineața de după o orgie, doar că nu capul îl durea.

De vină era ceea ce ea îi făcea acum şi care nu ştia ce reprezintă.

Femeia reuşise, la limită, să-şi ascundă cunoştinţele de Segato. Dar nu-şi putea masca entuziasmul. Acesta făcea ca aerul din jur să vibreze.

De vreme ce nu putea să alerge încolo şi încoace, gesticulând liber, emiţând teorii şi vorbind şase limbi deodată, se ţinea aproape de Rupert. Iar când nu se mai putea abţine, lucru care i se întâmpla tot la cinci minute, îl apuca de braţ şi îl trăgea ca să-i aducă urechea aproape de buzele ei, astfel încât să-i poată şopti.

El era nevoit să-i simtă răsuflarea în ureche, pe gât şi pe obraji, să fie conştient de apropierea gurii ei şi de faptul că nu trebuia decât să întoarcă faţa pentru a i-o gusta din nou. Şi a revedea stelele verzi.

Însă nu putea să-şi întoarcă faţa. Trebuia să fie cuminte pentru că nu erau singuri, motiv pentru care era silit să îndure tortura şoaptelor.

Din fericire pentru ea, Segato era italian. Presupunând că şoaptele aveau mai degrabă un caracter romantic decât unul pedant, bărbatul se ţinea la o distanţă politicoasă.

Această părere nu avea să facă nici un bine reputaţiei doamnei Pembroke. Totuşi, alternativa era mai rea.

Nu era greu de ghicit ce ar fi făcut Duval şi oamenii lui dacă ar fi aflat că răpiseră fratele greşit. Ar fi venit după ea şi ar fi ucis pe oricine s-ar fi întâmplat să le stea în cale: căpitan, membri ai echipajului, Leena şi Tom.

Dacă secretul doamnei Pembroke ar fi ieşit la lumină, nici unul dintre ei n-ar mai fi fost în siguranţă.

Păstrarea tainei se dovedea mai grea decât ar fi putut să prevadă Rupert. Ori de câte ori dădea cu ochii de o hieroglifă, femeia făcea astfel: vibra precum un diapazon, iar creierul ei uriaş se umfla şi îşi revărsa secretele: greacă, latină, coptă, nume de cărturari, cine ce credea, alfabetul ăsta versus celălalt, interpretările fonetice versus cele simbolice.

Lumina zilei începuse să pălească atunci când ieşiră, în sfârşit, din piramidă. Doamna Pembroke însă nu pălea câtuşi de puţin.

Câţiva din grupul lor veniseră de pe platou pentru a-i aştepta undeva prin apropiere. Cu toate că aduseseră apă şi mâncare, doamna nu le acordă nici o atenţie. Privirea îi fu atrasă de un morman de pietre aflat la câţiva metri distanţă. Se îndreptă într-acolo.

Tom veni în fugă la Rupert, cu hainele pe care acesta le dezbrăcase pe drum. Cu toate că era sfârşitul după-amiezii, aerul nu începuse încă să se răcorească. În orice caz, Rupert voia să-şi spele mai întâi stratul de nisip şi sudoare. Scuturând din cap înspre băiat, se întoarse pentru a o urmări pe doamna Pembroke.

Alături, Segato o privea şi el, remarcând cât de neobişnuit era să găsească o femeie care să-i împărtăşească entuziasmul pentru explorări şi care să îndure greutăţile cu atâta veselie.

Puţin spus.

Doamna Pembroke trebuia să fi fost cel puţin la fel de înfierbântată, murdară şi obosită ca Rupert. Asemenea lui, nu mâncase nimic de azi-dimineaţă. Şi totuşi, în loc să se repeadă către servitorii care aşteptau cu mâncare şi apă, ea se ghemuise pentru a cerceta o lespede ce se ţitea dintr-o grămadă de resturi.

Femeia o şterse, se aplecă mai aproape, clătină din cap şi, cu o tresărire de nerăbdare, îngenunche în nisipul amestecat cu pietriş. Scormoni şi, după câteva clipe, dezgropă celelalte două colţuri. Apucă marginea şi o trase afară. Părea a fi un soi de tăbliţă, iar aceasta era acoperită cu înscrisuri.

Rupert văzu toate astea, dar şi silueta întunecată ivită atunci când ea sprijini piatra de mormanul format din resturi. Zări şarpele ridicându-se, iar inima îi îngheţă în piept. Doamna Pembroke se lăsă pe spate şi Rupert răcni:

– Nu te mişca!

Bărbatul se ridică in timp ce vorbea. Îşi înşfăcă hainele din mâinile băiatului şi le aruncă pe toate, în afara tunicii, asta în vreme ce parcurgea în grabă cei câţiva metri până la locul în care se afla ea. Şarpele se legăna pe loc, probabil încă zăpăcit din pricina trezirii bruşte sau neştiind sigur de unde venea ameninţarea.

Doamna Pembroke, aşezată în genunchi, se lăsase cât putuse de mult pe călcâie, sprijinindu-se într-o mână şi cu ochii verzi aţintiţi asupra şarpelui.

– Nu te mişca, repetă mai calm Rupert.

Îşi scutură tunica precum un toreador care îşi întinde mantia. Reptila se repezi spre ea, fără a se îndepărta de femeie. Şarpele încă era conştient de prezenţa ei, o ameninţare mai mare şi mai solidă. Doamna Pembroke se afla încă în raza lui de acţiune, iar el era acum complet treaz, aşteptând. Dacă ea s-ar fi clintit, ar fi atacat-o.

În timp ce îşi flutura uşor tunica, pentru a-i distrage atenţia şarpelui, Rupert înaintă încet către femeie. Când reuşi în cele din urmă să aşeze pânza între ea şi reptilă, rosti în şoaptă:

– Acum. Retrage-te. Încearcă să te agiţi cât mai puţin posibil.

Ea făcu aşa cum i se spusese, dar şarpele trebuie să-i fi simţit mişcarea. Capul lui dungat se repezi înainte, iar colţii sfâşiară tunica.

În scurtul răstimp cât vietatea era ocupată, doamna Pembroke se retrase iute. Când ea ajunse departe de raza de acţiune a şarpelui, Rupert zise:

– E în regulă. Acum poţi să te ridici.

Deşi conştient că femeia se ridica şi pleca departe de pericol, el rămase concentrat asupra reptilei supărate.

– Gata, gata, dragule, rosti el pe un ton liniştitor. Acum eşti în siguranţă. Doamna cea obraznică s-a dus. Scuze că te-am deranjat.

Continuă să-i vorbească blând în timp ce îşi trăgea treptat tunica departe de reptilă.

Când Rupert ajunse şi el în afara razei de acţiune a şarpelui, acesta începu să se potolească. Bărbatul lăsă tunica să-i cadă uşor. Capul dungat coborî şi, după câteva clipe, vietatea alunecă cu o viteză remarcabilă în cea mai apropiată deschizătură a mormanului de resturi.

Rupert îl urmări până când şarpele ajunse în interior, la adăpost. Apoi privi în jur după doamna Pembroke.

Spre surprinderea lui, descoperi că aceasta nu fugise în josul pantei formate în nisip. Stătea la numai câţiva metri distanţă, uitându-se când la el, când la gaura în care dispăruse şarpele.

– Ar fi bine să ai grijă în preajma grămezilor de pietre, zise Rupert, încheindu-şi vesta. Din nu se ştie ce motiv şarpele s-a speriat.

– Da.

Doamna Pembroke îşi scutură nisipul de pe haine.

– Ce prostie din partea mea! Mulţumesc!

Se îndreptă de spate şi porni către ceilalţi. Rupert i se alătură.

Atunci deveni conştient de tăcerea ciudată care se lăsase.

Egiptenii nu erau niciodată tăcuţi. Din câte ştia el, nu se opreau din vorbit de când se trezeau şi până când adormeau.

Privi în jur. Însoţitorii lui şi ai lui Segato se strânseseră undeva în apropiere. Muţi şi neclintiţi, stăteau şi se holbau la el.

Segato întrerupse tabloul, alergând înspre doamna Pembroke. *Signora* era bine? Nu era rănită?

Era nevătămată, îi răspunse ea.

Italianul se întoarse către Rupert.

– Mai că nu-mi vine să-mi cred ochilor, spuse el. S-a întâmplat aşa de repede. Am deschis gura s-o avertizez pe doamna, dar prea târziu. L-am văzut ridicându-se... aşa.

Pocni din degete.

– Şerpilor nu le plac surprizele, zise Rupert. Adăugă către doamna Pembroke: Ai speriat-o. Te-a atacat pentru că s-a considerat în pericol.

– Oh, ai avut timp să-ţi dai seama că era femelă? rosti ea pe un ton ceva mai ridicat ca de obicei.

– S-ar putea să fi fost, spuse el. Era destul de frumuşică. N-ai observat dungile?

– Cunosc dungile alea, zise Segato.

Întoarse privirea către gaura în care dispăruse şarpele.

– Cunosc şi sunetul ăla. Toţi cei de aici cunosc sunetul: hârşâitul pe care îl scoate, ca un fierăstrău. *La vipera delle piramidi*. Care-i cuvântul in engleză?

– Viperă? întrebă doamna Pembroke, tonul crescându-i cu încă o jumătate de octavă. Vipera piramidelor?

– *Si*. Foarte năbădăioasă. Şi repede se mişcă, foarte repede. Otravă foarte rea. Nu doar că e viperă, dar dintre toţi şerpii Egiptului, ea poate să ucidă cel mai uşor.

Femeia se albi şi începu să se legene, iar Rupert spuse:

– Nu, nu!

Dar deja întindea mâinile s-o prindă când ea se îndoi şi căzu leşinată.

Daphne îşi reveni aproape imediat. Cu toate astea, domnul Carsington o purtă in braţe în josul pantei, certând-o tot drumul:

– De câte ori ţi-am zis? spuse el. Fără leşinuri.

– Eu nu leşin, mînţi ea. Eram puţin ameţită. Poţi să mă laşi jos, te rog.

N-o lăsă jos, iar ei îi lipsea forţa morală de a se împotrivi aşa cum s-ar fi cuvenit. Avea atât de puţină forţă morală încât se simţea chiar fericită acolo unde se afla.

Domnul Carsington era foarte mare, puternic şi cald, foarte viu. Era duhul ei care o purta în braţe, iar Daphne îşi îngădui să fie un copil şi să creadă în fantezie. Pufni, ca şi cum ar fi fost înfrântă, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui.

Cămaşa lui era udă şi pielea de pe maxilarul lui îi zgâria faţa. Dar el nu era rece şi rigid, lungit pe nisip, aşa cum uşor s-ar fi putut întâmpla. Şarpele s-ar fi putut îndrepta asupra lui. L-ar fi putut omorî într-o clipă. Asta văzuse ea cu ochii minţii atunci când *Signor* Segato îi vorbise despre vipera piramidelor: pe domnul Carsington zăcând mort pe pământul presărat cu resturi. Şi atunci auzise bâzâitul şi văzuse acea ciudată explozie de culoare, înainte ca valul de negură s-o târască la fund.

– Eu nu leşin niciodată, spuse bărbatul, imitând-o.

Nu, era cât se poate de viu şi deloc afectat de experienţă.

– Nu leşin, replică ea, cu buzele lângă gâtul lui.

– Ai leşinat!

– Am ameţit o secundă.

– Ai căzut grămadă, precum o marionetă cu sforile retezate. Recunosc un leşin când îl văd. Ai leşinat, după ce te-am avertizat de atâtea ori să n-o faci.

– Poate că am leşinat puţin, zise ea. Dar să ştii că n-am făcut-o intenţionat.

Domnul Carsington continuă s-o certe: ea făcuse tot ce putuse ca să provoace un leşin, pretindea el. Îşi petrecuse jumătate de zi cocându-se în interiorul unei piramide. Se extaziase peste măsură din pricina unor şoimi cu pălării. Nu mâncase nimic şi băuse

foarte puțin. Când în cele din urmă el și Segato o luaseră de lângă sfurisiții de șoimi, nu se oprise din vorbit nici o clipă, trăncănind de a lungul a kilometri intregi de galerii și trepte. Pe urmă, când în sfârșit ieșise afară la aer, oare se oprise să se odihnească și să înbuce ceva ca o femeie cu scaun la cap? Nu! Se dusese drept la un morman de pietre. Și înnebunise de frică un șarpe care dormea liniștit, văzându-și de ale lui. Bietul domn Segato! El și-a arătat cu atâta generozitate și răbdare minunatele descoperiri. Și în schimb ea i-a provocat un șoc de pe urma căruia sensibilul lui suflet italian s-ar putea să nu-și mai revină niciodată.

Daphne nu-l contrazise. Presupunea că totul era destul de adevărat. Se întâmplaseră atât de multe azi. Nu era obișnuită cu o viață palpitantă. Ea era o persoană plictisitoare. Viața ei era plictisitoare, judecând după standardele obișnuite. Totul se învârtea în jurul muncii ei. Atunci era ea însăși, controlată, cu pasiunile, toate, îndreptate asupra unei limbi pierdute.

Se întrebă cine era ea acum, în timp ce domnul Carsington continua să o dăscălească și să înainteze cu pași mari pe panta de nisip, la fel de repede pe cât o urcase, cu toate că acum purta o femeie în toată firea și deloc ușoară. Vru să-l întrebe dacă nu-l ingrețoșau rămășițele risipite împrejur, dar era prea obosită ca să-i întrerupă predica. Închise ochii și îl ascultă cum o critică. Suna ca un cântec de leagăn.

Rupert spera ca mintea ei prea complicată să nu se inflameze când trupul ei se relaxă în brațele lui.

Naiba s-o ia, oare leșinase iar? Sau intrase în comă?

– Fără leșinuri! mârâi el. Fără come!

Ea mormăi ceva, atingându-i gâtul cu buzele și se mișcă ușor la pieptul lui.

Nu în comă. Adormită.

– Ei bine, sper că stai confortabil, *madame*, bombăni el. Adormită! Zău, uneori ești ca un copil, un copil în toată regula!

Mă rog, nu chiar. Nici pe departe. În timp ce o căra în josul pantei, cu bucăți și frânturi de vechi egipteni crănțănindu-i sub tălpi, era conștient de fiecare curbă diabolică a trupului ei.

Îi fu mai uşor odată ce ajunseră pe platou. Ar fi putut s-o ducă în braţe tot drumul până la *Isis*, dacă ar fi vrut să-i zăpăcească de tot pe egipteni cu vitejia lui.

Dar ţinând în braţe o femeie adormită – una care pe deasupra îşi şi lipea nasul de gâtul lui, murmurându-i la ureche vorbe de neînţeles – cerea prea mult de la rezerva lui limitată de autocontrol. Ştia că n-o s-o dezbrace prea curând. Femeia îşi ridicase un zid de principii morale, pe care el trebuia să găsească o cale de a-l ocoli, împreună cu alte obstacole greu de identificat. N-avea nici un rost să se tortureze singur.

Rupert chemă măgarii, o trezi şi o aşeză pe unul dintre ei. Apoi îi lăsă pe servitori să se asigure că ea n-o să cadă, încălecă pe animalul lui şi îşi alungă frustrările din minte uitându-se după vipere şi răufăcători.

Capitolul 10

La apusul soarelui vântul potrivnic se domoli. Până atunci Daphne era deja la bordul vasului *Isis*. Era spălată, îmbrăcată cu haine curate, şi încerca să nu-şi plictisească de moarte comeseanul. Lucru greu pentru o învăţată anostă ca ea, chiar şi în cele mai bune condiţii. După o astfel de zi îi era imposibil.

Cartuşele lui Ramses... sărutul... piramida în trepte cu minunatul ei interior şi fascinantele motive reprezentând şoimi... sărutul... tăbliţa inscripţionată... şarpele atacând-o... moartea atât de aproape... sărutul... momentul straniu, oniric, in care fusese purtată precum o prinţesă adormită în braţele unui duh... sărutul...

Evitând numeroasele subiecte necuviincioase sau tulburătoare din mintea ei, se limita la cele mai anoste şi mai savante. Acum, în timp ce savurau dulciurile şi cafeaua, ea trăncănea despre limba coptă, considerată varianta modernă a egiptenei antice. Deşi nu mai era de mult folosită în viaţa de zi cu zi, rămăsese în limbajul bisericilor creştine din Egipt. Era scrisă

folosind alfabetul grec, cu simboluri adăugate pentru sunetele ce nu existau în greacă.

Îi explică în ce fel ar putea fi folosită pentru descifrarea hieroglifelor.

Domnul Carsington își privi încruntat ceașca cu cafea.

Daphne se întrebă la ce se gândea. Știa că nu la limba coptă, unul dintre cele mai plictisitoare subiecte din lume.

Se întrebă despre ce ar fi discutat dacă el nu i-ar fi descoperit secretul.

– Întotdeauna îi dau înainte prea mult, spuse ea. Miles strigă: „Gata, Daphne! O să-mi explodeze capul!" Dacă nu deschizi gura, domnule Carsington, n-o să știu când să mă opresc. Am tendința de a uita că puțini alții, inclusiv dintre oamenii de știință, găsesc limba coptă la fel de captivantă ca mine. Verișoara dumitale, domnișoara Saunders, e una dintre cei puțini. Ea și cu mine am purtat o corespondență cât se poate de antrenantă. De fapt, acum mulți ani, ea mi-a obținut câteva lexicoane ale limbii copte, atunci când am început să studiez cu toată seriozitatea hieroglifele.

Daphne se opri și își mușcă buza.

– Mă rog, nici asta nu e foarte interesant.

– Ba da, este, spuse el. Fascinant. Propria mea verișoară Tryphena ți-a făcut rost de cărțile astea.

– Și de câteva dintre papirusurile aflate în colecția mea, zise ea.

– Presupun că, fiind atât de devotat teologiei, domnul Pembroke n-a avut vreme să-ți vâneze lexicoane și papirusuri, spuse el.

– Domnul Pembroke nu era de acord, replică ea, încercând să folosească un ton relaxat, dar fără prea mare succes.

– Cu Egiptul în general?

Domnul Carsington ridică din sprâncenele lui negre.

– Înțeleg că voia să evite pericolele unei călătorii până aici, dar cu ce strică dacă studiezi limba?

– Domnul Pembroke, ca mulți alți bărbați, nu credea că îndeletnicirile intelectuale constituie o preocupare potrivită pentru o femeie, spuse ea.

– Zău? Mă întreb ce vedea rău în asta? Sau poate că devotamentul dumitale față de învățătură i se părea contestabil? Era gelos? Când stăteam lângă statuia lui Ramses, mi-ai spus că e o pasiune. Îți amintești? A fost cu câteva clipe înainte ca...

Daphne se ridică brusc.

– Abia dacă mai pot ține ochii deschiși, zise ea. Ar fi bine să mă culc mai devreme. Noapte bună.

Cu obrajii în flăcări, părăsi în grabă cabina din față și ieși pe coridor. Avea doar puțin de mers până în camera ei.

Nu îndeajuns de puțin. Îi auzi pașii în aceeași clipă în care îi auzi glasul aproape, în spatele ei.

– Ce neghioabă ești! spuse el. Suntem pe un vas. Cât de departe crezi că poți să fugi?

– Nu fug.

Asta făcea, deși știa că era o prostie și o copilărie. Nu se temea de el.

De ea însăși îi era frică, de sinele în care nu putea avea încredere, cel care își avea locul într-o cameră cu cărți și documente, cu stilouri și creioane.

– Nu ești o laşă, continuă el. De ce te porți atât de laș?

Daphne întinse mâna către ușa cabinei sale. Când prinse clanța între degetele, el își lipi palma de ușă și se sprijini de ea cu toată greutatea. Coridorul era îngust, iar acesta era capătul. Trupul domnului Carsington, aflat la doar câțiva centimetri de ea, îi bloca întoarcerea în partea din față a bărcii. Mâna lui mare ținea ușa închisă. El nu doar că ocupa cea mai mare parte din spațiu, dar părea că ia și mare parte din aer. Lui Daphne îi era greu să respire și aproape imposibil să gândească.

– Tu ai avut ocazia să vorbești despre limba coptă, zise el. Acum e rândul meu. Eu vreau să vorbesc despre... Harnașamente.

Daphne știa că n-o urmărise ca să discute despre cartușele faraonilor.

– Nu e necesar, replică ea. Deja ți-ai cerut scuze.

Întunericul de pe coridor ascundea expresia de pe chipul lui, dar îl auzi zâmbind când spuse:

– Așa am făcut. Nu-mi stă în fire. Mă intreb pentru ce naiba?

– Știu că pentru dumneata e un fleac. Își coborî vocea la nivelul unei șoapte, sperând că Leena, care se afla în cabină, nu stătea cu urechea lipită de ușă. Totuși, mulți oameni cred că e foarte necuviincios să săruți un reprezentant al sexului opus care nu îți e rudă apropiată.

– Oh, sărutul ăla n-a fost un fleac, zise el. Am avut parte de niște fleacuri, crede-mă, iar ăsta a intrat într-o cu totul altă categorie. Sărutul ăsta a fost...

– Cred că ar fi mai bine să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată, îl întrerupse ea disperată.

– Ar fi necinstit, răspunse bărbatul.

Spațiul deja îngust se micșora și se încălzea de la o secundă la alta. Daphne simțea cu disperare prezența mâinii uriașe proptite în ușă. Își aminti cu câtă ușurință o prinsese el, cu câtă blândețe, și totuși cu câtă fermitate, îi luase capul și o ținuse în vreme ce îi lua în stăpânire gura și o făcea a lui. Își aminti mâna lui puternică lipită de spatele ei, aducând-o atât de aproape, și de erecția lui care o impungea în stomac. Acum era scăldată in miresmele amestecate ale Masculului: cremă de ghete și săpun pentru bărbierit, pomadă și, cea mai amețitoare dintre toate, combinația care era în totalitate și în chip devastator a lui.

– A fost o aberație, o nebunie de moment, spuse Daphne.

– A fost înnebunitor de excitant, zise el, cu o voce atât de joasă încât ea mai mult o simți decât o auzi, pe gât, în spatele urechii și adânc, adânc în suflet, acolo unde diavolul îi dădea târcoale și o făcea să tânjească după lucruri sălbatice și necuviincioase.

Spuse, cu glas încordat și puțin prea ridicat:

– Dar mai presus de toate, a fost greșit, domnule Carsington.

Nu-l văzu mișcându-se, dar îl simți ca și cum ar fi venit mai aproape, prea aproape.

– Serios? spuse el. Ce-a fost greșit? Care parte? Ar fi trebuit să fac asta?

Își lipi palma celeilalte mâini de ușă, prinzând-o în capcană.

– Și asta?

Lăsă capul în jos și o sărută ușor pe frunte.

Fu cea mai blândă dintre atingeri. Lumea își încetini mersul, iar senzațiile se îngustară până la acel contact ușor între buzele lui și pielea ei. Fluturi. Petale de trandafiri. Scânteierea pe care o are roua dimineața. Prima notă a unui cântec de pasăre. Nu găsea în nici o limbă cuvinte care să descrie dulceața pe care o simțea.

– Și asta?

O sărută pe nas.

Daphne se temea să se mişte, se temea că dulcea senzaţie era doar un vis. Dacă s-ar fi clintit, dacă ar fi respirat, aceasta ar fi dispărut, aşa cum o făcuseră multe alte vise.

– Şi asta?

Buzele lui îi mângâiară obrazul.

– Oh! exclamă ea. Oh, asta e... Oh, mă gândesc că nu...

– Nu te gândi.

Îi atinse buzele cu ale lui şi Daphne se topi, tot ce era în ea transformându-se în lichid.

Se sprijini de uşă, cu mâinile întinse pe lângă corp, rămânând nemişcată sau cel puţin încercând asta. Nu-şi mai simţea genunchii. Murea de plăcere. Era ceva păcătos, dar foarte dulce. Dulceaţa o susţinu, o făcu să răspundă la fel, iar plăcerea se adânci şi se întunecă, transformându-se în poftă.

Ştia că nu trebuie să poftească la un bărbat, mai ales la unul de soiul ăsta. Ştia că dulceaţa însemna seducţie, nu afecţiune. Nu asta era senzaţia pe care o lasă inocenţa tinereţii. Ştia toate astea într-un colţişor sigur şi treaz al minţii ei bete.

Ar fi trebuit să-i întoarcă spatele sau să-l respingă. Nu putea, nu voia.

Trebuia să-i simtă buzele apăsându-le pe ale ei. Avea nevoie să-l guste din nou tot aşa cum un dependent de haşiş are nevoie de drogul lui. Nu se mai sătura de jocul lent şi indecent al limbii lui, de micii fiori fierbinţi pe care el îi stârnea în ceafa şi în stomacul ei. Într-un ungher al creierului începţoşat ştia că urma să aibă de suferit, dar suferinţa era îndepărtată, pe când el stătea aproape, iar mirosul şi gustul lui blocau orice altceva. Domnul Carsington o purta in întuneric şi lui Daphne i se părea că acolo îi este menit să meargă.

Rupert îşi ţinu mâinile pe uşă. Voise să se abţină, să aştepte. Se chinuise destul pe ziua de azi, iar urmărind-o, atingând-o, parcă şi-o căuta cu lumânarea. Totuşi, pentru moment, chinul era delicios.

Era doar un sărut. Doar cel mai lung sărut din lume, o mie de săruturi înflorind dintr-unul singur. Gura lui se juca peste a ei şi a ei peste a lui, iar cât ai clipi femeia stârni vârtejul de sateliţi, planete şi stele verzi.

Îți ținu în continuare mâinile pe ușă. Pentru echilibru. Pentru putere. Și pentru a împiedica momentul să se sfârșească. Nu trebuia să-și miște mâinile, nu trebuia să le lase s-o atingă, altfel ea s-ar fi speriat.

Dar putea s-o soarbă. Putea să-i inspire parfumul, o boare de tămâie purtată de vântul deșertului. Și putea să-i savureze gustul, o șampanie stranie, ușoară și proaspătă chiar în timp ce îi trecea precum focul prin vene.

Putea să-și lase gura s-o tachineze pe a ei, jucându-se deasupra buzelor vag îmbufnate. Putea să-și atingă fața de a ei, piele lângă piele, a ei ca de catifea mătăsoasă, o moliciune care îi pătrundea undeva în interior și îl lăsa cu genunchii moi, aproape râzând pe seama ușurinței cu care o femeie putea să îngenuncheze un mare tâmpit.

Presără sărutări pe chipul ei alb în formă de inimă și îi trasă cu buzele conturul pometilor frumoși. Îi descoperi locul sensibil din spatele urechii și pulsul de pe gât. Îl simți iuțindu-se sub gura lui și îi auzi inima bătând nerăbdătoare drept răspuns.

Mâinile îi alunecară în jos pe ușă și nu rămaseră neclintite. Și le puse pe umerii ei pentru că trebuia să se oprească. Destul înseamna destul. Nu era vreun sfânt. Abia dacă putea rezista tentațiilor în general și deja își testase limitele peste măsură.

Apoi, cumva, degetele îi alunecară pe întinderea netedă a gâtului ei și se împinseră în părul ei mătăsos. După aceea avu și mai multă nevoie de gura ei, de ciudata șampanie, de limba ei jucând un joc indecent, înrobind-o pe a lui.

Îi fu prea ușor să uite ce voise să facă. Ea era caldă, moale, atât de pasională și, pentru moment, numai a lui. În sfârșit avea aproape fiecare centimetru voluptuos și perfect al trupului ei, iar ea i se potrivea în brațe exact așa cum ar fi trebuit.

Își lăsă mâinile să-i alunece pe spatele ei drept, până la talie. O simțea atât de bine sub palmele lui, iar apropierea îl copleși. Uită de asediile lente, de ocolirea obstacolelor și de câștigarea ei treptată. Uită că era prea curând și că nu trebuia să se grăbească, altfel data viitoare ea avea să fie cu garda sus. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le țină minte. Mirosul eî îl îmbătase.

Fu doar vag conștient de exclamația care se transformă într-un suspin atunci când mâna lui șovăitoare se așeză peste

sânul ei. Acesta era cald, moale şi i se potrivea în palmă ca şi cum ar fi fost făcut anume pentru asta, menit lui încă de la început. Astfel că i se păru cel mai firesc lucru din lume să simtă nevoia de a atinge pielea, de a se întînde spre sforile corsetului...

– Dumnezeule mare!

Ea îl împinse cu atâta putere încât îl făcu să se clatine.

– Ce faci?

– Îţi scot hainele, răspunse Rupert.

– Nu! replică ea. Nu, nu, nu!

Smulse uşa, intră împleticindu-se şi o trânti in urma ei.

Gâfâind, Rupert se uită cu ochii mijiţi la uşa închisă.

– Ştiai că aşa o să se întâmple, îşi spuse cu voce scăzută, şi tot ai făcut-o.

Dar şi ea spusese că era greşit şi tot o făcuse.

Aşa că părăsi coridorul şi ieşi pe punte, fluierând încetişor.

Zawyet el Amwat, vizavi de Minya

Miles plănuise să vâslească până la apropiatul şi mai puţin populatul mal estic, să scape de cătuşe, să găsească o ascunzătoare în care să poată dormi pentru câteva ore şi să-şi poată aduna puterile, apoi să pornească la drum în zori. În barca de serviciu se aflau uneltele şi armele pe care le luase cu el, dar şi un coş cu pâine egipteană. Pâinea, împreună cu lintea, formau meniul echipajului. Ar fi trebuit să-i ajungă pentru o săptămână, la sfârşitul căreia, călătorind într-o barcă mică, purtat de curent, ar fi trebuit să ajungă înapoi in Cairo.

Tot ce îi trebuia, în afară de a-şi scoate blestematele de cătuşe, era o deghizare. Ar fi fost mai bine să nu atragă atenţia nimănui. Nu se putea da drept fantomă în timpul zilei şi nu putea călători la adăpostul întunericului, riscând să se lovească de o altă barcă sau de un banc de nisip. Până şi navigatorii experimentaţi de pe Nil aveau accidente, uneori în plină zi. Vânturile încărcate cu nisip din deşert remodelau permanent albia, iar navigarea era cea mai dificilă în perioada asta a anului, când fluviul atingea nivelul cel mai scăzut.

Își dorea să se fi gândit să fure niște haine înainte de a fugi de pe vasul care stătea să se scufunde, dar avea să se ocupe de asta mai târziu.

Se dovedi a fi mult mai târziu decât se așteptase.

Avu nevoie de toată noaptea pentru a scăpa de cătușe. Când termină, capul și mâinile îi pulsau de durere. Un val de greață și amețeală îl puse în genunchi. Vomită, dar greața nu făcu decât să se înrăutățească. Capul îi luase foc.

Răsărea soarele, nemilosul soare egiptean, în comparație cu care soarele din Anglia era doar o biată lanternă în ceață.

Nu putea călători, bolnav de ciumă sau ce-o fi fost, pe sub soarele arzător. Nu putea decât să ascundă cât mai bine barca, să împacheteze atât cât reușea să care, apoi să-și târască trupul tremurător și înfierbântat pe întinderea îngustă de pământ, până la stâncile ce se ridicau dincolo de ea.

Multe ore mai târziu, când se trezi într-un mormânt, nu-și amintea cum ajunsese acolo. Se întrebă dacă fusese văzut de cineva. Se gândi la Daphne și speră că va mai trăi s-o revadă. Acestea fură ultimele lui gânduri coerente. Până la lăsarea nopții începuse să delireze.

Miercuri, 11 aprilie

Când *dahabeeya* lui Lord Noxley, *Memnon*, ajunse în Minya, Ghazi era pe țărm, așteptându-l împreună cu doi bărbați.

Nici unul din cei doi nu era Miles Archdale, ceea ce aduse o ușoară încruntătură pe chipul angelic al lordului. Deși expresia părea destul de blândă, cei care îl cunoșteau deslușeau cu ușurință norul de furtună ce i se forma deasupra capului.

Ghazi îl deslușea. De fapt, se așteptase la el, motiv pentru care se grăbise să ajungă în Minya de îndată ce auzise despre dezastrul cu răpitorii. Îi lăsă pe cei doi bărbați să-i spună povestea stăpânului. Aceasta fu destul de scurtă.

Ei erau tot ce mai rămăsese din grupul pe care Ghazi îl trimisese să-l recupereze pe englez, prietenul stăpânului, spuseră cei doi. Toți ceilalți muriseră, inclusiv răpitorii.

Dacă bărbații ar fi fost o idee mai inteligenți, s-ar fi prefăcut morți și ei. Cu siguranță n-ar fi întârziat în Minya, așteptând să-i dea veşti proaste stăpânului lor. Dar, ca mulți dintre cei angajați de Lord Noxley, nu fuseseră tocmiți pentru abilitățile lor intelectuale. De asemenea, ca mulți dintre ceilalți, avuseseră de-a face doar cu locotenenții lordului, niciodată cu Diavolul Auriu în persoană.

– Răpitorii l-au ucis pe englez? întrebă domnia sa. Ce ciudat! De ce să omoare un prizonier valoros?

Bărbații nu reuşiră să explice.

– Sper că măcar ați recuperat trupul prietenului meu, spuse lordul.

Cei doi se uitară unul la altul. Îi spuseră despre fantoma care pornise pe urmele lor pe când ei încercau să-şi lege barca mai mică de vasul cel mare.

Lord Noxley vorbi puțin în timpul poveştii cu stafia, doar dând din cap cu ceea ce ei luară drept simpatie și înțelegere, asta în vreme ce norul de furtună pe care bărbații nu-l puteau zări se făcea tot mai negru și mai gros. La final le dădu drumul, spunându-le să se facă utili la bordul lui *Memnon*.

Pe urmă plecă împreună cu Ghazi pentru a-l vizita pe *kashef*, reprezentantul local al pașei.

Pe drum, Ghazi oferi o relatare mai puțin deformată a evenimentelor.

– Oamenii mei atacă barca. Cineva taie odgoanele care leagă vasul de țărm, iar acesta plutește pentru că toți se bat și nimeni nu stă la cârmă. Barca lovește un banc de nisip. Indivizii ăştia vin ultimii, la puțin timp după ceilalți.

– Și fug de o stafie „înaltă cât un uriaș și albă ca un giulgiu", cită lordul, clătinând din cap.

– Era prietenul dumneavoastră englez, da, zise Ghazi. Nu știa cine erau oamenii mei, a crezut că poate sunt hoți dintr-un sat. A vrut să scape. Avea nevoie de barcă. A procedat foarte isteț.

– Cred și eu, spuse domnia sa. Archdale e un geniu să știi.

– Am venit imediat ce am auzit, reluă Ghazi. Duval are urmăritori înspre sud. Într-acolo s-a dus Faruq. Până acum trebuie să fi auzit deja despre stafie, iar Faruq o să știe și el cine era pentru

că nu-i prost. Am venit să-l găsesc pe prietenul dumneavoastră înainte să dea de el oamenii lui Duval.

Norul de furtună se mai împrăştie puţin.

– Foarte înţelept, remarcă domnia sa.

Încurajat, Ghazi continuă:

– Stafia asta a fost văzută de cele mai multe ori pe malul estic, în locuri aflate între mormintele de lângă Zawyet el Amwat şi cele din Beni Hasan.

Arătă înspre malul estic al Nilului.

– O rază de vreo douăzeci şi patru de kilometri, spuse Lord Noxley.

Se opri pentru a privi în direcţia respectivă.

– Iar stâncile sunt presărate cu morminte. Ca să nu mai spunem că majoritatea apariţiilor au fost imaginare. Arabii sunt tare creduli. I se pare unuia că vede o fantomă şi curând toţi zăresc armate de stafii şi vârcolaci. Mă îndoiesc că Archdale şi-a făcut apariţia în mai multe locuri deodată. Găsirea lui ar putea dura săptămâni în şir.

– E adevărat că a fost văzut peste tot, admise Ghazi. Dar eu cred că un om inteligent se ţine departe de sate şi stă aproape de morminte. Nu-i imposibil să-l găsim, mai ales dacă ne ajută *kashef*. El are mulţi spioni.

– Atunci tot ce trebuie e un bacşiş, zise Lord Noxley, reîncepând să meargă. O să am eu grijă.

Înaintă o vreme îngândurat, apoi spuse:

– Ar fi bine să las găsirea lui Archdale în seama ta. Faruq tot trebuie prins.

– Ştie că-l urmărim aşa că o să-şi schimbe planurile, răspunse Ghazi. Cred că n-o să întârzie în Beni Hasan ca să-l aştepte pe Duval aşa cum au stabilit. În locul lui eu aş continua spre sud. În Dendera este un grup mare de francezi. Cred că acolo o să se ducă.

– Ştiu după ce umblă grupul ăla mare de francezi, blestemaţi să fie, zise lordul. Brutele au primit permisiunea să ia minunatul tavan cu zodiac din Templul lui Hathor. N-or să pună mâna şi pe papirus. O să plec imediat după ce discutăm cu *kashef*.

Merseră în tăcere. Când ajunseră la reşedinţa oficialului, Ghazi spuse:

– Oamenii ăia doi ai mei, laşii. Ce poftiţi în legătură cu ei?

– Tu găseşte-l pe Archdale, răspunse Lord Noxley. Lasă-i pe laşi în seama mea.

Vântul, care se oprise complet în noaptea trecută, se însufleţi în dimineaţa următoare, de data aceasta în favoarea lor. Spre uşurarea lui Daphne, bătea puternic şi statornic, împingând-o pe *Isis* în amonte. Recuperară o mare parte din timpul pierdut înainte, ajungând la Beni Suef în mai puţin de trei zile.

Localitatea se profila la orizont. La vest de sat se întindeau rămăşiţele străvechiului Herakleopolis. Pe malul estic, un drum ce străbătea deşertul ducea spre mănăstirile copte ale Sfântului Antonie cel Mare şi Sfântului Pavel Tebeul. Era imposibil să treci prin zonă fără să simţi măcar o tresărire a poftei de a explora.

Dar nu era decât tresărire. Găsirea lui Miles era pentru Daphne mai importantă decât orice monument. Îşi spuse că după aceea urmau să aibă la dispoziţie tot timpul din lume pentru a cerceta Egiptul, împreună, aşa cum plănuiseră.

Între timp, cu mintea mai limpede, dacă nu şi cu conştiinţa curată, putea merge mai departe cu descoperirile făcute recent. Nu trebuia să-şi mai facă probleme în legătură cu distracţiile. Era evident că domnul Carsington se hotărâse să fie „necinstit". Se prefăcea, aşa cum Daphne îi ceruse, că între ei nu se petrecuse nimic de natură intimă.

Redevenise nătărăul degajat care fusese atunci când îl întâlnise pentru prima oară. Încetase să mai pună întrebări jenant de pătrunzătoare. Nu mai făcea nicî o remarcă ori gest care să semene in vreun fel cu un avans.

Luau cine amicale, în timpul cărora discuta cu el, cam la fel cum ar fi făcut-o cu Miles, despre priveliştile pe care le zăreau în timp ce *Isis* înainta: diversele păsări, de exemplu, sau rocile structurate într-un fel interesant, sau metodele agricole egiptene ce păreau a nu se fi schimbat de pe vremea faraonilor.

Era clar că domnul Carsington nu avusese nici o problemă în a interpreta sensul lui „Nu, nu, nu!" şi semnalul dat de o uşă trântită în faţă. Îşi scosese din minte numaidecât, şi cu o uşurinţă uimitoare, cele două săruturi ale lor.

Daphne ar fi trebuit să se simtă mulțumită și ușurată.

Era enervată.

Cât de simplu i-a fost, se gândea ea cu amărăciune. Ea nu fusese pentru el decât una dintr-un lung șir de femei ușor de uitat. Odată ajuns în următorul oraș mare în care vor trage peste noapte, probabil că se va duce să caute niște dansatoare. Pentru el era totuna, poate cu excepția faptului că dansatoarele nu aveau să fie la fel de plicticoase ca ea, bâzâind întruna despre limba coptă, despre cartușe și șoimi încoronați.

Știa că pentru bărbații ca el ea era o ciudată, și încă una obositoare. Existau momente în care până și ea își dorea să nu fi fost împovărată cu un creier, momente în care își dorea ca Miles să fi moștenit faimosul intelect al familiei Archdale. Le-ar fi fost mai ușor părinților ei, mai ales tatălui, care își petrecuse atâția ani frământându-se cum să procedeze cu ea: s-o trateze ca pe o fată normală și să ignore darul primit de la Cel de Sus ori s-o educe așa cum cerea mintea ei, deși era un lucru nefiresc?

Lui Daphne categoric i-ar fi venit mai ușor dacă ar fi fost o fată normală. N-ar fi trebuit să-l asculte pe Virgil corectând-o permanent.

„Sunt sigur că ai vrut să iei în calcul..."

„Fără îndoială ai trecut cu vederea..."

„Firește, nu ți-ai dat seama..."

„Cu siguranță nu mi-ai cunoscut dorințele..."

Încă îi mai auzea glasul, atât de blând, de răbdător și de... enervant.

El își dorise o nevastă normală. Ea nu era normală. Și nici nu voia să fie, nu cu adevărat, altfel s-ar fi schimbat după voia lui. Nu-și dorea cu adevărat să fie ca alte femei. Munca ei îi stârnea curiozitatea, o stimula și o făcea fericită.

Știa că bărbații n-o înțelegeau. Majoritatea nici n-o simpatizau. Lor le plăcea persoana ei bine făcută, nu mintea ei bine mobilată. Lucrul ăsta fusese cu siguranță valabil, spre marea ei uimire și dezamăgire, în cazul lui Virgil.

Știa că interesul domnului Carsington era pur fizic. Și temporar. Știa că era corect și rațional ca el să nu mai atenteze la virtutea ei.

Ştia că era ilogic şi greşit ca ei să-i lipsească plăcerea şi fierbinţeala pe care le simţise, senzaţia că aşa trebuia să fie: fără reguli, fără ruşine.

Era ruşinos şi prostesc din partea ei, dar tânjea după mai mult. Când stătea aproape de el, pe puntea bărcii, de exemplu, în timp ce admirau peisajele care treceau în viteză pe lângă ei, îşi dorea, cu ceva ce aducea a disperare, să-şi lipească faţa de obrazul lui şi să-l soarbă. Îşi dorea, cu aceeaşi nerăbdare nebunească, să-i simtă trupul lipit de al ei.

Erau dorinţe pur animalice, la fel de profunde şi primitive precum foamea ori setea. Dar acele dorinţe erau raţionale: mâncarea şi apa sunt esenţiale în viaţă. Intimitatea cu el nu doar că nu era esenţială, dar îi şi făcea rău în o sută de feluri.

Ştia toate astea. Ştia că ar fi trebuit să se bucure că el o trata ca pe o soră. Dar se simţea nenorocită.

În dimineaţa asta, în timp ce barca trecea pe lângă Beni Suef, Daphne încă încerca să subjuge creatura sălbatică din ea. Nu era de mirare că făcuse atât de puţine progrese cu cartuşul pe care îl avea în faţă. Era unul dintre cele pe care le copiase de pe uriaşa statuie a lui Ramses.

Privi înspre zeiţa cu pana pe cap şi se întrebă dacă toate femeile ajungeau să aibă pene în cap când erau în preajma domnului Carsington sau numai ea.

O bătaie în uşă şi o voce familiară, incredibil de profundă, o scoaseră din cel mai recent acces de autoflagelare.

Aproape că îi spuse să intre. De fapt, tocmai deschidea gura s-o facă atunci când îşi aminti de dimensiunile reduse ale cabinei. Dată fiind starea ei tulburată, ar fi fost o idee deosebit de proastă să-l invite cu ea într-un spaţiu închis.

Se ridică, se duse la uşă şi o deschise. Şi îşi înăbuşi un oftat.

Iată-l: înalt, brunet, mult prea frumos pentru binele orîcui şi, ca de obicei, doar pe jumătate îmbrăcat. Pantaloni turceşti largi îndesaţi în cizme strălucitoare. O cămaşă în stil arăbesc, numită *kamees*, cu mâneci foarte largi. Peste ea purta o vestă englezească de culoarea vinului, descheiată. Nu se mai obosise cu cravata. Cămaşa nu avea nasturi, doar o despicătură în faţă. Asta îi lăsa gâtul, clavicula şi V-ul adânc al pieptului puternic complet expuse. Soarele egiptean făcuse ca pielea de pe gât să fie cu câteva nuanţe mai

închisă decât marginea V-ului. Îi venea să-şi treacă limba peste acea margine de piele mai palidă. Îi venea să-şi ingroape faţa în gâtul lui.

Îi venea să se dea cu capul de pereţi.

Îşi şterse mâinile umede pe fustă şi îl întrebă dacă s-a întâmplat ceva.

– Nici pe departe, răspunse bărbatul. Situaţia pare să devină mult mai interesantă. Reis Rashad îmi spune că intrăm pe teritoriul banditilor.

Sigur că domnului Carsington asta i se părea „interesant". O ocazie de a sparge capete, a trage cu pistoalele şi a lovi cu săbiile. O şansă de a sfida moartea. Daphne aproape că îi înţelegea entuziasmul. Şi ei i-ar fi plăcut să aibă o scuză pentru a fi violentă.

– Se pare că zona dintre Beni Suef şi Asyut e renumită, continuă el. Aproape trei sute douăzeci de kilometri de prăduitori. Leena zice că diseară trebuie să tocmim paznici din oraş, ceea ce îl va face pe şeicul local răspunzător pentru siguranţa noastră. Dar avem nevoie de cineva care să-i supravegheze pe paznici pentru că nu sunt buni de nimic. Nici pe timpul zilei să nu îndrăznim să întoarcem spatele măcar o clipă. Altfel...

Începu să gesticuleze în felul teatral al Leenei.

– Vor jefui barca până la ultima bucăţică, iar pe noi ne vor face harcea-parcea. Sunt păcătoşi, răi şi atât de urâţi şi de murdari încât ţi se face rău.

Continuă să vorbească, imitând stilul surescitat al menajerei şi repetând cumplitele ei avertismente.

Odată potolit tumultul interior, Daphne simţi cum un zâmbet îi saltă colţurile gurii. Cedă şi îl lăsă să se întindă.

– Perspectiva morţii te amuză? întrebă el, surâzând.

– I-ai surprins perfect comportamentul, spuse ea. Eşti conştient, sper, că Leena are tendinţa de a exagera?

– Am observat, răspunse domnul Carsington. Dar Tom pare să fie de acord cu ideile principale. A făcut câteva dintre numerele lui de pantomimă: un hoţ de buzunare, un tâlhar furişându-se în barcă. Pe multe le-a făcut cu un ochi închis. Leena pretinde că majoritatea localnicilor sunt desfiguraţi. O grămadă dintre ei sunt chiori. Ne asigură că interiorul se asortează cu urâţenia

de la exterior. Pe scurt, se pare că va trebui să punem la treabă pistoalele alea ale fratelui dumitale.

Daphne încercă să fie atentă la ce îi spunea, dar mintea eî nu voia să coopereze. Îşi dorea ca el să nu se fi îmbrăcat atât de provocator. Nu era corect să lase la vedere atâta piele, când ea era bântuită de amintirea miresmelor şi a gustului acelei piei. Nu trebuia decât să se apropie cu câţiva centimetri pentru a inspira provocatorul parfum de Mascul. Nu trebuia decât să întindă mâna, să-l apuce de ceafă, să-l tragă în jos...

– Doamnă Pembroke?

Auzi râsul din vocea lui. Chipul îi luă foc.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ziceai că...

Ce zicea?

– Se pare că eşti cu mintea în altă parte. Ochii lui negri trecură pe lângă ea, înspre hârtiile împrăştiate pe divan. Ah, desigur! Ramses. Cartuşele. Te-ai lămurit ce e cu doamna care poartă o pană pe cap?

– O zeiţă, răspunse Daphne.

– Şi pana?

– Asta îmi va spune ce zeiţă era, explică ea. Dar în prezent sunt într-o beznă totală în ceea ce o priveşte.

Bărbatul se aplecă pentru a privi peste umărul ei, iar ea simţi o aromă de săpun pentru bărbierit.

– Uşoară ca o pană, spuse el. Atingere uşoară. Uşuratică. Inimă uşoară. Stai! Închise ochii. Am mai văzut-o undeva. Pana aia a ei pe un cântar. Ce era în partea cealaltă? Ceva de pus în balanţă. Scena unei judecăţi, aşa arăta. Miroşi ca o zeiţă, a tămâie.

Domnul Carsington deschise ochii şi se uită drept într-ai ei. Daphne privi în prăpăstiile acelea întunecate, întrebându-se dacă auzise bine.

– Probabil am văzut-o într-una dintre cărţile cu imagini ale Tryphenei. Una dintre cele franţuzeşti. Făcu un pas înapoi. Unde găsesc pistoalele?

Ea încă îşi revenea de pe urma observaţiei „miroşi ca o zeiţă". Creierul ei avu nevoie de câteva clipe pentru a ajunge la altă revelaţie. Cărţi cu imagini. Franţuzeşti.

– *Description de L'Egypte?* strigă ea. Ai studiat-o?

– Nu trebuie să te isterizezi, zise el. Era teribil de populară printre doamne, cărora le plăcea să stea aproape şi să comenteze imaginile.

Domnul Carsington clătină din cap.

– Oricum, nu-mi amintesc unde am văzut scena. Tryphena are nenumărate cărţi şi desene. Poate că zeiţa cu pană pe cap stătea ea însăşi în balanţă. Cântărită cu... Se încruntă. Cred că în partea cealaltă să afla un borcan ori o vază.

Se juca acum cu creierul lui Daphne.

Totuşi, obiceiul şi obsesia preluară curând controlul. Ea încerca să iute în fundul minţii familiaritatea lui cu colecţia egipteană a domnişoarei Saunders şi utilitatea acesteia în a ademeni femeile să se aşeze lângă el.

– O balanţă ca aceea a dreptăţii, vrei să spui? întrebă nerăbdătoare.

Se întoarse, se repezi la divan şi înşfăcă unul dintre desene.

– Te gândeşti că e zeiţa egipteană a dreptăţii?

– Nu, doamnă Pembroke, răspunse el. Eu nu mă gândesc. Dumneata o faci. Dar sunt fericit să te văd atât de... entuziasmată. Totuşi, dacă aş putea să-ţi atrag pentru o clipă, doar o clipă, atenţia? Pistoalele? Frumoasele pistoale ale lui Manton?

Capitolul 11

Zawyet el Amwat, joi, 12 aprilie

La câţiva kilometri sud de Minya, un şir de morminte din piatră fuseseră săpate în dealurile arabe de pe malul estic al Nilului. Miles se refugiase în primul la care ajunsese. Se aşteptase să piară acolo.

Dar după trei zile în care se târâse mai mult pe jumătate mort, începea să-şi revină. Totuşi, aşteptă ca soarele să apună înainte de a explora împrejurimile. Egiptenii superstiţioşi, temându-se de stafii şi vârcolaci, evitau mormintele şi cimitirele după lăsarea întunericului.

Descoperi că majoritatea mormintelor erau prost îngrijite. Unele erau distruse, localnicii luând pietrele pentru a clădi în altă parte. Hotări să se mute în unul dintre cele mai bune, penultimul către sud. Pe pereții acestuia erau zugrăvite scene reprezentând munci agricole, pescuit, construcții de nave și fabricare de arme.

La căderea nopții era lihnit. Scenele cu mâncăruri îi aminteau că nu mai îmbucase nimic în ultimele câteva zile. În mormânt nu exista nici un fel de hrană. Ceva îi mâncase pâinea mucegăită. Ajunsese la ultima gură de apă.

Și astfel, când stelele începură să răsară, Miles își luă coșul și, la lumina lunii, își croi drum către râu, spre locul în care ascunsese mica barcă.

Aceasta dispăruse.

Chiar nu era o mare surpriză. Zona era renumită. De ce să nu-i fure cineva barca? Avea să întoarcă favorul furând-o la rândul lui pe al altcuiva. Mâine.

Dar în noaptea asta voia o masă ca lumea.

Se apucă să-și confecționeze o undiță.

La primele ore ale dimineții, stătea în mormântul lui, lângă micul lui foc, curățând o tristă colecție de peștișori foarte mici. Un zgomot slab îl făcu să ridice privirea.

Doi ochi ca două mărgele reflectau lumina flăcărilor.

– Va trebui să te bați cu mine pentru ei, amice Șobolan, spuse Miles.

Creatura veni mai aproape. Nu era un șobolan. Avea o blană cenușie, lungă și încâlcită, o coadă neagră și picioare roșietice.

Miles zâmbi.

– Măi să fie, o mangustă!

Puteau fi dăunătoare, omorând găini și furând ouă. Pe de-altă parte, le plăceau șobolanii, șerpii și alte lighioane. Drept rezultat, nu erau disprețuite. Unii localnici le domesticeau. Aceasta părea să fie una dintre cele îmblânzite. Era mică, poate o femelă ori o adolescentă. Când animalul se apropie, Miles observă că șchiopăta.

– Ar fi bine să nu te prefaci, zise el. Am avut cândva un câine care obișnuia să procedeze așa ori de câte ori făcuse ceva pentru care merita certat.

Mangusta puse ochii pe peşte.

– Nu! rosti ferm Miles. Am muncit din greu pentru ăştia. Du-te şi găseşte-ţi nişte şobolani. Sunt mulţi prin preajmă. Şi şerpi.

O privi cu îngrijorare. Mangustele erau foarte rapide. Aşa supravieţuiau bătăliilor cu şerpii veninoşi.

Dar aceasta nu putea fi la fel de iute ca suratele ei din pricina piciorului rănit.

Se uită la el. Se uită la peşte.

– Şobolani, spuse Miles. Garantez că lângă râu sunt mulţi şobolani frumoşi şi gustoşi. Oh, şi şerpi mari, delicioşi!

Animalul îl privi cu ochi trişti, scânteietori.

– Pun pariu pe orice că eşti femelă, bombăni Miles.

Luă unul dintre peştii necurăţaţi şi îl aruncă înspre mangustă.

– Restul sunt pentru mine, declară el. Am o lungă călătorie în faţă. Plină de pericole. Îmi trebuie putere.

Termină de pregătit ceilalţi peşti şi îi găti. Mangusta şi-l mâncă pe al ei şi nu mai cerşi altul. Dar nici nu plecă. Era încă acolo când el se trezi a doua zi de dimineaţă, chiar când cerul începea să se lumineze.

Dar mai târziu în acea zi, când bărbaţii veniră să-l ia, unul o lovi cu piciorul, iar mangusta fugi.

Sâmbătă seara, 15 aprilie

Contrar speranţelor lui Rupert şi predicţiilor Leenei, *Isis* şi toţi cei de la bord îşi petrecură următoarele două nopţi de după plecarea din Beni Suef fără nici un eveniment nefericit. Graţie unui vânt nordic puternic şi statornic, ajunseră în Minya în cea de-a treia zi.

Până să tragă la mal deja se lăsase întunericul, iar stelele sclipeau pe cerul de un albastru-închis. Totuşi, spre vest, o rază de lumină mai stărui la orizont timp de încă o oră şi ceva. Mult după ce şi această lumină dispăru complet, iar echipajul cină şi merse la culcare, Rupert era încă treaz.

Îşi jurase că n-o să mai facă. Minya era un oraş mare, cel mai mare până la Asyut, aflat la aproape o sută şaizeci de kilometri distanţă. Erau nevoiţi să-şi petreacă toată ziua de mâine aici,

refăcând proviziile. În vreme ce restul grupului avea să se târguiască la piață, iar doamna Pembroke avea să se uite la pietre, el urma să meargă într-una dintre cafenelele în care un bărbat putea găsi dansatoare și alte femei netulburate de chestiuni morale.

Știa că o scurtă perioadă de celibat nu l-ar fi ucis, dar nu mai putea continua așa. Nu se mai bucurase de o noapte de somn din seara în care făcuse acea greșeală tactică în fața ușii doamnei Pembroke.

Era un bărbat de lume, care își putea da seama când o femeie nu se simțea pregătită. Dar odată ce se apropiase destul cât să-i simtă parfumul ispititor, odată ce îi atinsese pielea cu buzele, nu mai știuse ce știa.

Cu toate astea, ai fi crezut că se potolise până acum. Dar nu! Cel mai rău ii era noaptea, când nu avea nimic altceva de făcut și nici un trup cald care să-l facă să nu se mai gândească la al ei. Trecuseră șase zile, iar cele șase nopți de neliniște îi făcuseră iute la mânie și greoi la minte. Așa că mâine la prima oră avea să-și găsească un trup cald, dornic, și avea să-și vină în fire.

Tocmai încerca să-și amintească cuvântul egiptean pentru dansatoare, când auzi plescăitul. Se trezi într-o clipă, iar în următoarea ieși din cabină și urcă pe punte, cu cuțitul în mână.

Ceva se izbi de el și îl doborî.

Daphne era trează și ea, foarte trează, cu inima bubuindu-i din pricina visului atât de real încât, în primul moment după trezire, chiar crezu că le făcuse pe toate, fiecare gest interzis și nedemn de o femeie.

În vis purta doar un văl transparent. Stătea în ușa cabinei domnului Carsington, zâmbi și lăsă vălul să cadă la podea.

Bărbatul era întins pe spate pe divan, cu privirea spre ea, cu o scânteie jucându-i în ochii negri. Scoase un râs profund, un râs păcătos, și îi făcu semn cu degetul să se apropie.

Daphne se coborî în patru labe și se târî spre el, apoi deasupra lui. Se aplecă și își trecu limba peste pielea bronzată din dreptul deschizăturii cămășii lui. Își lăsă mâinile să-i umble pe pieptul lui mare. Îl dezbrăcă. Îl sărută peste tot, îl atinse peste tot. Își folosi limba cu tot atâta obrăznicie ca și mâinile. Îl primi în ea și îl călări până când se prăbuși satisfăcută, extenuată.

Încălcase toate regulile lui Virgil, până la ultima.

Detestase întotdeauna acele reguli pentru că ea nu era ca alte femei. Avea un creier al cărui loc era în capul unui bărbat, atașat de trupul unui bărbat. Acesta îi dădea idei nespecifice femeilor, idei agresive, animalice. O făcea să-și dorească să se ducă după ceva ce își dorea, în loc să aștepte ca acel ceva să vină la ea. O făcea să vrea să se urce deasupra, în loc să stea cuminte dedesubt. O făcea să vrea să facă la fel de multe pe cât voia să i se facă. O făcea să-și dorească în ea o pisică sălbatică, în locul pisicuței dulci pe care o voia Virgil.

Stătea întinsă, cu ochii larg deschiși, privind în întuneric, cu nervii încordați ca și cum ar fi fost prinsă făcând ceea ce visase.

Știa că sălbăticia și păcatul se aflau în interiorul ei. Dar semăna cu întâmplarea din Saqqara: știa că erau șerpi acolo. Știa că se ascundeau de soarele arzător în locuri întunecate. Dar era o idee abstractă, la o lume întreagă distanță de creatura adevărată, ce apăruse brusc, cu colții la vedere, aducând cu ea moartea instantanee.

Ar fi trebuit să se îmblânzească poate cu timpul, odată ajunsă la maturitate să se potolească și să învețe să-și controleze pasiunile, în loc să se lase controlată de ele. Dar în viața ei apăruse domnul Carsington și atunci...

Crezuse că el era duhul eliberat din sticlă, forța periculoasă descătușată. Dar ea era cea eliberată. Să descopere cine și ce devenise era ca și cum ar fi ridicat o piatră și ar fi văzut șarpele târșnind.

Stătea întinsă, uitându-se în beznă, complet trează, dureros de atentă. De aceea auzi plescăitul, apoi mișcarea ce îl urmă la scurt timp, într-o cabină din apropiere sau pe culoar, nu-și putea da seama. Dar zgomotele o făcură să sară în sus. Își înhăță halatul și se înfășură în el.

Nu mai pierdu timpul orbecăind prin întuneric după o armă, ci își apucă una dintre ghete. Trecu în vârful degetelor pe lângă Leena care dormea, merse la ușă și se furișă pe culoar.

Chiar înainte ca Daphne să ajungă pe punte, auzi gemete și lovituri înfundate. Partea rațională a creierului îi spuse să fugă în direcția opusă, înapoi în cabina ei. Aproape că făcu asta. Apoi observă că ușa camerei domnului Carsington era întredeschisă. El era afară, probabil într-o încurcătură.

Murmură o rugăciune scurtă şi se năpusti pe uşa ce dădea către punte. O siluetă întunecată se repezi la ea. Nu era a domnului Carsington. Lovi cu gheata cât putu de tare, iar bărbatul se retrase, împleticindu-se. De ce nu adusese ceva mai greu, mai letal? Unde era domnul Carsington? Nu murise. Doamne, nu putea fi mort!

Deschise gura pentru a-l striga, când bărbatul mormăi un blestem şi o atacă iar...

Apoi scoase un scâncet şi căzu greu pe punte. Nu se mai ridică.

Pe vas era agitaţie, oamenii se trezeau, voci somnoroase se strigau una pe alta.

Din beznă răsună vocea profundă, rece şi calmă a domnului Carsington.

– Vă rog să nu vă deranjaţi, domnilor. Era doar un răufăcător venit să ne reteze gâturile, să ne fure proviziile şi să ne batjocorească femeile. Nu-i nevoie să vă alarmaţi. Doamna Pembroke ţine problema sub control.

Mai târziu, în cabina din faţă, în timp ce scotea aşchii din mâna lui Rupert, doamna Pembroke îi spuse că egipteniî nu înţelegeau ironia ori sarcasmul în nici o limbă.

– Poate că nu, dar m-am simţit eu mai bine, spuse el. Cred că ai ratat una.

Nu ştia, şi nici nu-i păsa, cu câte aşchii se alesese de pe urma ciocnirii cu puntea. Nu voia decât ca ea să continue să-i ţină mâna şi să se uite atent la ea, în vreme ce el urmărea cum lumina felinarului desenează în părul ei şuviţe roşcat-aurii, de culoarea granatelor şi a rubinelor. Acestea i se revărsau pe umeri, o cascadă înflăcărată peste cămaşa de noapte din şifon. Hainele de pe ea erau simple şi sobre, exact opusul unei ţinute provocatoare.

Aşa că, firesc, voia s-o dezbrace. Firesc, sfătuitorul lui personal se umflă plin de speranţă.

– N-ar fi trebuit să te furişezi pe punte ca să investighezi, îi spuse ea, înfigând iar penseta. Ar fi trebuit să faci tărăboi. Dacă nu s-ar fi întâmplat să fiu trează, n-aş fi auzit niciodată...

– Ai avut o noapte de insomnie?

Oare o ținea trează așa cum îl ținea și ea pe el? Ce tragică ironie a ceasurilor de noapte!

– Îmi pare rău să aud asta. Adică mi-ar fi părut rău, dacă n-ai fi apărut într-un moment crucial.

Lui Rupert nu-i venea să creadă că se lăsase luat prin surprindere de un tâlhar nătărău și posac. Asta ieșea din prea puțin somn și prea mult celibat: porniri trupești teribil de dezechilibrate.

– N-am avut insomnie, spuse doamna Pembroke. M-am trezit din cauza unui vis urât. Atunci am auzit zgomotul. Un plescăit. Și alte sunete care nu mi se păreau in regulă. Pe urmă ți-am văzut ușa întredeschisă și am bănuit că ai necazuri.

Venise să-l ajute, să-l salveze, draga de ea! Era emoționant, zău așa! Și înspăimântător. Putea fi răpită, ucisă.

– N-ar fi trebuit să te furișezi pe punte ca să investighezi, zise el, imitând-o. Ar fi trebuit să strigi și să-i trezești pe toți. Dacă aș fi fost cu o clipă mai lent în a mă dezmetici, tâlharul ți-ar fi venit de hac.

– Pe viitor o să țin un cuțit sub pernă, replică ea. Nu mi-a dat prin cap să mă înarmez înainte de a merge la culcare. Nici măcar acum nu-mi vine să cred că un prădător singuratic a încercat să se strecoare pe un vas cu atâția oameni.

Se încruntă.

– Dar ar fi fost mai rău dacă ar fi venit câțiva banditi. Mai bine m-ai învăța cum să folosesc o armă.

– Doamnă Pembroke, nu sunt deloc sigur că vreau să tragi cu arma pe întuneric. Pistolul nu e ca o gheată. Dacă m-ai fi nimerit pe mine, crezând că sunt intrusul...

– Oh, știam că nu ești dumneata! i-o reteză ea. Era prea scund și pătrățos, iar mirosul era cu totul altul.

– Mirosul?

– Murdar și ud. Din cauza râului.

Ea mirosea minunat. Atât de curat... cu o urmă de parfum plutind în jurul ei: fum și ierburi, cum ar fi tămâia. Rupert se aplecă o idee mai aproape.

– Și eu puteam să fiu ud, zise el. Era posibil să mă fi apucat cheful de o baie în miez de noapte.

Acum că se gândea la asta, o porție sănătoasă de înotat înainte de culcare l-ar ajuta probabil să se calmeze. Până găsea o dansatoare.

– N-ai fi atât de idiot încât să mergi să înoți în toiul nopții, fără să avertizezi pe nimeni, zise ea. N-ai vrea să stârnești agitație printre membrii echipajului.

– În caz că n-ai observat, ne-am echipat vasul cu oamenii care dorm mai adânc decât oricare alții pe lumea asta, spuse Rupert.

– Un motiv în plus ca eu să fiu mai bine pregătită de atac.

Îi dădu drumul la mână.

– Un sfeșnic greu e îndeajuns, zise el. Ai putea să scoți ușor din luptă un atacator, dându-i totuși o șansă de a supraviețui loviturii. Pe de-altă parte, dacă străpungi un om cu un glonț e foarte probabil ca el să moară. Iar necazul e că ai putea străpunge omul nepotrivit.

– Un motiv în plus, repetă ea, să mă înveți cum să procedez corect.

A doua bandă de tâlhari se dovedi mai civilizată decât prima. De fapt, Miles nici nu știa sigur dacă erau tâlhari. Intraseră destul de pașnic în peșteră, cu armele vârâte la brâu, nu ținute în mâini.

Totuși, conducătorul lor, Ghazi, îi cunoștea numele, iar asta îl puse pe Miles în gardă. Nu că i-ar fi folosit prea mult, când era depășit numeric doisprezece la unu și nici unul dintre ceilalți nu părea să fie în convalescență după un acces de febră.

– Acesta nu e un sălaș potrivit pentru dumneata, prietenul meu învățat, spuse Ghazi. Am un cort bun, mâncare și apă. Trebuie să-mi primești ospitalitatea.

– Trebuie? întrebă Miles, neliniștit la auzul cuvântului „învățat".

Butrus îl crezuse suficient de „învățat" încât să citească papirusuri... și îi vorbise cu o nerăbdare veselă despre folosirea torturii pentru a-i încuraja mintea lui Miles.'

Ghazi zâmbi.

– Nu-ți țin nici un cuțit la gât, nici o pușcă la cap. Dar în sat există o tânără văduvă care ne-a spus unde să te găsim. Dacă ne refuzi ospitalitatea, poate că unul dintre oamenii mei va lua asta

drept o insultă. Poate că o va ucide pe femeie pentru că ne-a trimis să fim insultați. Pe urmă copilașul ei va rămâne orfan. Poate că ar fi un act de milostenie să-l omorâm și pe copilaș. Dumneata ce părere ai?

– Sunt de părere că ar fi mai bine să fac ce mi se spune, răspunse Miles.

Ghazi zâmbi aprobator. Spre deosebire de Butrus, el își avea toți dinții.

Călătoriră către o tabără aflată la câțiva kilometri distanță. Acolo îi dădură lui Miles o masă bună și haine curate. Măcar era un tratament mai bun decât primise de la banda lui Butrus, care îi răscolise prin lucruri. Habar nu avea ce se așteptaseră să găsească, dar expresiile lor întunecate îi dădeau de înțeles că nu găsiseră. Îl lăsaseră doar cu o cămașă pe lângă cea pe care o purta în ziua răpirii. Amândouă erau murdare și zdrențuite, iar cea pe care nu o avea pe el rămăsese în adâncul peșterii, alături de rămășițele incriminatoare ale lanțurilor.

În dimineața următoare, această nouă gașcă de bandiți îl invită cât se poate de politicos să urce pe spinarea unei cămile. Miles hotărî că cel mai bine era să le urmeze instrucțiunile, altfel unul dintre sensibilii protejați ai lui Ghazi ar fi putut să se simtă ofensat și să răzbune insulta pe un privitor nevinovat.

Nu-i spuseră lui Miles care era destinația. Știa doar că mergeau spre sud și că el ar fi preferat să facă asta cu un alt mijloc de transport decât cămila.

Animalele cărau cu destul de mult calm poveri mari, neînsuflețite. Dar a lui dovedi o aversiune crescută față de ideea de a fi călărită. Cămila scoase sunete jignitoare în timp ce Miles îi dădea roată, căutând un loc în care să se urce. Vietatea se plânse zgomotos și îl blestemă amarnic pe limba cămilelor când bărbatul se așeză în sfârșit. Își arătă dinții, mârâi și se răsuci pentru a-i arunca priviri veninoase. Pe urmă, așa cum era de așteptat, refuză categoric să-l asculte. Când Miles încercă să-i miște capul, cămila dădu să-l muște de picioare. Când se răsti la animal să fie cuminte, acesta se întinse numaidecât pe pământ. Când în cele din urmă îi veni cheful să se ridice, avu grijă să-l arunce pe Miles cu putere înainte și inapoi.

Călătoria fu chinuitoare, cu toate că răpitorii lui Miles ținură seama de lipsa lui de experiență și nu călătoriră mai mult de opt ore la rând. Totuși, chiar și în ritmul ăsta, cu opriri lungi pentru odihnă și împrospătare, lăsară Minya în urmă mai repede decât ar fi putut-o face mergând pe apă. În loc să urmeze curburile Nilului, ei înaintau drept prin deșert. Mai mult, puteau să călătorească noaptea, și o făceau, fără să-și facă probleme că se vor ciocni de bărci, bancuri de nisip sau stânci. Singurele griji, îi explică Ghazi în prima seară, când se opriră să mănânce, erau banditii și furtunile de nisip.

– Furtunile de nisîp reprezentau voia Domnului. Banditii urmau să își înțeleagă repede greșeala, zise el vesel.

– Te cred, replică Miles. Mă întreb doar de ce atâta grabă și unde mergem mai exact.

– Am trimis oameni să te ia de pe vas, zise Ghazi. N-au izbutit. De aceea a trebuit să vin eu însumi după dumneata. Dar mai am și alte chestiuni de rezolvat, în sud, și trebuie să înaintez repede ca să recuperez timpul pierdut.

– Și dacă nu-l recuperezi?

Ghazi începu să râdă.

– Dacă nu-l recuperez...

Cu degetul arătător, își trasă o linie de-a curmezîșul gâtului.

– Așa, sau poate nu atât de repede și cu mai multă suferință, ha, ha. Omul care dă greș, prietenul meu învățat, este omul care moare.

Zawyet el Amwat, luni, 16 aprilie

A doua zi de la sosire o găsi pe Daphne pe partea cealaltă a Nilului față de Minya. În spatele ei, spre nord, o mână de cocioabe forma un sat. În apropiere, un grup mai numeros și mai întins de capele și morminte acoperite de cupole forma cimitirul districtului.

Daphne stătea la o distanță respectuoasă de cimitirul propriu-zis, uitându-se la un aranjament complicat din piese metalice a cărui funcționare îi era explicată de către domnul Carsington.

Bărbatul ținea în mână râvnitele pistoale Manton și îi povestea despre obturatoare, capse, cremene, cocoși și altele. Începea să înțeleagă cum se simțea el când ea vorbea despre limba coptă.

Aveau spectatori. Prin apropiere stăteau Udail/Tom, câțiva membri ai echipajului și o pereche de paznici trimiși de *kashef*, reprezentantul local al pașei, pentru a-i însoți. Ca de obicei, egiptenii vorbeau însuflețit. Daphne nu reușea să le urmărească discuția. Își aduna toate puterile pentru a urmări explicațiile domnului Carsington.

– Trebuie să știu cum funcționează? întrebă ea în cele din urmă. Nu pot să trag pur și simplu cu el?

– Dacă înțelegi cum funcționează, e mai puțin probabil să faci greșeli, zise el răbdător. Dacă te amenință pericolul n-o să ai răgazul s-o iei pe încercate sau măcar să stai pe gânduri.

Daphne deveni conștientă de râsetele din spatele ei.

Se întoarse într-acolo. Udail/Tom arăta înspre armă, înspre domnul Carsington și înspre ea, vorbind prea încet ca să-l poată înțelege. Bărbații clătinau din cap și chicoteau.

Trebuie să fi arătat la fel de grea de cap pe cât se simțea.

Se reîntoarse către domnul Carsington.

Își spuse că dacă putuse învăța limba coptă, putea învăța și asta. Dar îi era greu să se concentreze. El stătea foarte aproape și îi vorbea cu atâta seriozitate, cu atâta entuziasm, aproape drăgăstos, despre obiectul din lemn și metal pe care îl ținea în mână. Chiar scoase o batistă și șterse urmele de degete de pe mânerul lustruit.

– Prima dată o să-l încarc eu pentru dumneata, spuse bărbatul.

– Te rog, lasă-mă pe mine, ceru Daphne. O să învăț mai repede așa.

Va avea arma în mâna și va fi silită să fie atentă la ce făcea, în loc să se uite la unghiul pe care îl făcea maxilarul lui, la arcul sprâncenelor lui negre și la delicatețea cu care mâinile mari și pricepute mângâiau pistolul.

Domnul Carsington ridică din umeri, apoi îi dădu pistolul și cartușul.

– Unde e praful de pușcă despre care vorbeai? întrebă ea.

Bărbatul ridică scurt ochii spre cer, după care se întoarse spre ea.

– În cartuş, răspunse el. Trebuie să-l deschizi mai întâi.

Cartuşul era făcut din hârtie, cu un glonţ de metal în capăt. Avea nevoie de ambele mâini pentru a-l deschide. Încercă să-i întindă lui pistolul, însă tânărul scutură din cap.

– Îl smulgi cu dinţii, spuse el. Încearcă să nu înghiţi prea mult praf de puşcă în timpul ăsta.

– De ce? E otrăvitor?

Oare urma să explodeze? Dar nu. Praful de puşcă avea nevoie de o scânteie. Tocmai îi explicase toate astea. Ce era cu ea?

– Presupun că e toxic, zise el. Dar ideea e că dacă înghiţi prea mult n-o să-ţi mai rămână suficient ca să tragi cu arma.

Daphne îşi folosi dinţii, aşa cum insistase el, şi simţi clar gustul prafului, care era îngrozitor. Îl scuipă, dar gustul stărui.

După aceea pur şi simplu îi urmă indicaţiile, vărsă praful de puşcă în capsă, închise capsa, răsturnă restul prafului pe ţeavă, apoi cartuşul din hârtie ce conţinea glonţul. La urmă împinse totul folosind unealta primită de la el.

Deveni conştientă de linîştea care se lăsase în spatele ei.

Privi în direcţia aceea.

Bărbaţii se uitau la ea cu gurile căscate. O clipă mai târziu se răsuciră şi o luară la fugă spre cimitir. Îi văzu pitindu-se după una dintre structurile boltite. Udail/Tom râînji şi le făcu semn cu mâna, apoi tropăi pe urmele celorlalţi.

– Până la urmă ai avut dreptate, zise domnul Carsington.

Se întoarse pentru a-i întâlni ochii adânci şi întunecaţi, acum plini de seriozitate.

– În ce privinţă?

– În privinţa ideii de a învăţa să te aperi singură, răspunse el. Egiptenii au fost bătuţi cu cruzime în repetate rânduri. Ce motiv ar avea să se ridice şi să lupte pentru a ne ocroti pe noi, o grămadă de cotropitori străini? E mai logic să fugă. Dumneata şi cu mine va trebui să ne bazăm unul pe altul.

Mai că nu-i venea să-şi creadă urechilor. Domnul Carsington nu se arătase dornic s-o înveţe cum să tragă cu arma. Dar aceste vorbe erau rostite între egali, cuvinte de încredere, în judecata ei, în abilităţile ei, din partea unui bărbat. Inima îi tresări în piept, nu ştia dacă de plăcere ori de frică. Poate amândouă.

Domnul Carsington arătă spre o movilă înaltă aflată la vreo douăzeci de metri distanță. Prin împrejurimi se înălțau multe astfel de grămezi de resturi.

– Nu-mi trebuie o țintă? întrebă Daphne.

– Alege un punct pe care să-l ocheşti, spuse el. Pentru moment trebuie să exersezi mai ales încărcarea armei, ochirea şi apăsatul trăgaciului. Mai târziu vom putea lucra la dibăcia dumitale de țintaş.

Îi arătă cum să armeze complet pistolul. Se aşeză în spate şi, ținându-şi brațul pe lângă al ei, îi arătă cum să țintească. Arma era grea şi o speria foarte tare pe Daphne. Iar acestea nu erau singurele motive pentru care îi tremura mâna. Simțea mirosul lui. Era perfect conştientă de apropierea lui.

– Ține pistolul cu ambele mâini dacă ai nevoie, spuse bărbatul.

Făcu astfel şi o ajută, însă tremurul trecea dincolo de mâinile nesigure.

Apoi domnul Carsington se îndepărtă, iar ei i se limpezi mintea.

– Trage când eşti pregătită, o îndemnă el.

Daphne trase adânc aer în piept şi apăsă pe trăgaci. Urmară un declic, un mic nor de fum, apoi o explozie atât de puternică încât mai că scăpă arma din mână.

– Excelent! zise el. Ai nimerit mormanul.

Mormanul era de mărimea pieței Bedford. Legată la ochi şi cu greu l-ar fi putut rata. Se simți totuşi cuprinsă de un val de fericire. Îi venea să sară în sus şi în jos, îi venea să danseze. Îi venea să-şi arunce brațele pe după gâtul lui şi să-l sărute până îşi pierdea mințile, pentru că o învățase cum să facă ceva, un lucru util pe care bărbații ştiau să-l facă, un meşteşug pe care nici fratele ei cel indulgent nu voise să i-l dezvăluie.

– Mai încearcă o dată, spuse domnul Carsington. De data asta vezi dacă poți să tragi fără sprijin din partea mea.

Acum făcu pregătirile ceva mai încrezătoare, ținti şi trase. Glonțul nimeri iar undeva în piața Bedford.

Mai trase de câteva ori, iar gloanțele parcă ajungeau din ce în ce mai aproape de punctul pe care îl ochea.

– Până la urmă nu este foarte greu, zise ea pe un ton degajat, în timp ce inima îi bubuia de bucurie. Acum mi-ar plăcea să încerc puşca.

Capitolul 12

Era teribil de mulţumită de ea însăşi, îmbujorată şi zâmbitoare, cu ochii verzi scânteind. Pentru o femeie nu prea frumoasă, părea uimitor de drăgălaşă uneori, se gândi Rupert.

La început fusese palidă, fără îndoială speriată, aşa cum sunt deseori oamenii neobişnuiţi cu armele de foc. Dar nu avea de gând să se lase dominată de frică.

Remarcase asta încă din prima zi în care se întâlniseră. Probabil că era speriată în temniţa aceea. Era întunecoasă, duhnea a moarte şi putreziciune, iar acestea erau mirosurile cele mai agreabile. Cu toate astea doamna Pembroke îşi înfrânsese frica de dragul fratelui ei.

De atunci Rupert remarcase zilnic exemple ale curajului ei. Normal, toate îl făceau să-şi dorească s-o dezbrace, dar îi stârneau şi alte sentimente. Nu ştia sigur ce erau: un soi de drag, o formă de afecţiune, ceva ce semăna în mod ciudat cu ceea ce simţea pentru fraţii lui.

Dar nu se gândise prea mult la asta şi nu o făcu nici acum.

În prezent se distra de minune urmărind-o: încruntătura feroce apărută atunci când se concentra să-şi încarce pistolul, postura cumplit de hotărâtă atunci când îşi ţinea arma cu ambele mâini şi traiectoriile destul de drepte care îi reuşeau în ciuda felului nu prea sigur în care strângea arma.

Era foarte amuzant şi s-o înveţe, mai ales părţile în care trebuia să stea foarte aproape, atingând-o din când în când.

Rupert se uită în jos la puşca pe care o adusese şi zâmbi. Avea să fie mai interesantă decât pistolul.

– Pot să învăţ să trag şi cu aia, spuse ea, interpretându-i greşit zâmbetul. Probabil funcţionează conform aceloraşi principii de bază.

Tânărul încuviință dând din cap. Ea îi întinse pistolul și luă pușca.

În timp ce el punea cu grijă la loc pistolul, doamna Pembroke testă greutatea puștii și îi studie mecanismul cu aceeași seriozitate și intensitate cu care cercetase șoimii cu pălărie.

Nu avu nici o problemă în a o încărca, deși, la o lungime de aproape un metru și cincisprezece centimetri, pușca era mult mai complicat de manevrat.

Avea și mult mai multe componente de stăpânit. Curând avea să afle ea exact cât de multe. Urma să fie interesant.

Când totul fu gata, Rupert își compuse o mină foarte serioasă și se apropie.

– Sprijini patul pe umăr, așa, spuse el.

Îi explică despre recul, îi poziționă mâinile, îndreptă pușca, îi arătă cum să ochească și așa mai departe. Pe urmă trecu în spatele ei, mai făcu niște ajustări, apoi spuse:

– Trage când ești pregătită.

Ea își mișcă puțin spatele, căutând o poziție confortabilă. Armă complet pușca, își schimbă ușor postura și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un pocnet metalic, apăru un nor de fum, urmă o scurtă pauză, apoi explozia și reculul, care o împinseră în spate.

Cu toate că el o avertizase, doamna Pembroke nu fu pregătită pentru forța reculului. Pușca îi căzu din mâini, iar ea se împletici înapoi, în brațele lui. Dar Rupert era complet pregătit, așa că o prinse, strângându-și brațele peste pieptul ei, încrucișându-și ferm mâinile peste sânii ei. Ar fi putut să-și redobândească echilibrul, dar nu încercă. Pur și simplu se lăsă în voie și căzu pe spate, pe pământul nisipos, trăgând-o după el.

Era inutil și cât se poate de necuviincios (sânii ei nu erau în nici un pericol de a se desprinde), dar lui nu-i păsa. Probabil că în clipa următoare doamna Pembroke avea să-i tragă una peste față ori un cot, dar nu-i păsa.

Zâmbind fericit, rămase întins sub ea, cu mâinile peste pieptul ei splendid, așteptând explozia.

Trecu un lung interval de timp.

Apoi ea îi împinse mâinile la o parte, se răsuci brusc și se ridică pentru a-l privi furioasă.

Rupert îi zâmbi larg. Femeia îl fixă pentru o vreme, cu o uitătură feroce în ochii ei verzi. În cele din urmă deschise gura, iar el îşi spuse: „Imediat o să înceapă să-i dea cu gura".

Ea pufni vexată...

... iar gura ei moale coborî spre a lui.

Avea gust de praf de puşcă.

Rupert o prinse de talie şi o ţinu bine. Se simţea ca şi cum ar fi fost aruncat dintr-un tun sau azvârlit într-o prăpastie. Nu trebui decât ca ea să-şi ducă buzele spre ale lui, iar lumea se dezintegră şi el ţâşni spre locuri pe care nu le cunoştea.

Doamna Pembroke îşi împinse degetele în părul lui şi îl ţinu pe loc (de parcă el ar fi fost atât de imbecil încât să încerce să plece), apoi îşi trecu gura peste a lui. Mireasma ademenitoare de tămâie plutea peste tot, amestecându-se cu gustul şi cu mirosul prafului de puşcă, cu gustul şi cu mirosul ei: piersica pârguită a buzelor, pielea de catifea mătăsoasă, atingerea uşoară a părului ei, curbele trupului croite anume pentru mâinile lui.

Rupert aşteptase foarte mult. Fusese foarte răbdător, după standardele lui, şi foarte grijuliu, tot după standardele lui. Dar ea era altfel. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să-i semene. Nu mai avusese niciodată atâtea trăiri. Ar fi putut foarte bine să fie un şcolar necopt. Se încinsese într-o clipă, precum un băietan.

Nu că i-ar fi păsat cine ori cât de bătrân era el. Nu mai contau decât buzele şi farmecul limbii ei păcătoase, atrăgându-l mai adânc, cu acel straniu gust de şampanie, dulce şi acid în gura lui, învolburându-se în el pentru a-i înceţoşa creierul. Nu mai conta decât trupul ei, mişcându-se sinuos peste al lui, frecarea delicioasă a sânilor ei pe pieptul lui.

Soarele egiptean ardea, însă pentru Rupert era noapte. Nisipul aspru de sub capul şi spatele lui era un aşternut de mătase. Uită unde se afla şi de ce. Gura ei o părăsi pe a lui, iar femeia îşi frecă obrazul de maxilarul lui şi atingerea fu precum un pumnal în inimă. Ea îşi lipi buzele de grumazul lui şi îi presără sărutări până la baza gâtului, mici lovituri de fulger pe piele. Oriunde îl atingea, gura ei stârnea un foc şi îi declanşa în suflet bubuituri ca de tunet.

Dacă ar fi fost în stare să gândească, Rupert ar fi lăsat-o în voia ei, să înainteze în ritmul propriu. La urma urmei existau toate acele obstacole. El ar fi păstrat distanța, convins că timpul și apropierea îi vor înfrânge rezistența. Le-ar fi știut pe toate: ce să facă și ce nu, dar mai ales să n-o grăbească.

Dar asta se întâmpla înainte ca ea să-i distrugă mintea. Acum nu mai era în stare decât să simtă, iar senzațiile duceau toate la dorință. Se simțea înfierbântat, mintea îi era un hău negru, iar ea stătea aproape, în brațele lui, și trebuia s-o aibă. Acum!

Își trecu mâna în jos pe spinarea ei și o lipi strâns de mădularul care pulsa. Ah, ce bine era! Dar putea fi și mai bine, mult mai bine. Îi ridică fusta, își strecură mâinile peste ciorapi și jartieră, în sus pe sub fustele și jupoanele umflate, către partea din spate a coapsei.

Ea tresări ca și cum ar fi împușcat-o.

– Dumnezeule mare! strigă. Se rostogoli de pe el, trăgându-și hainele în jos. Ești nebun?

Rupert clipi și trase aer in piept.

– Păi, da, rosti el repede. Asta face pofta dintr-un bărbat.

– Credeai că o să facem... că o să faci... aia? În public?

– Nu m-am gândit unde suntem, spuse el.

Doamna Pembroke făcu ochii mari.

– Sunt bărbat, spuse el cu ceea ce era convins că trebuia să reprezinte, în situația dată, o răbdare de înger. Pot să fac una sau alta. Dragoste sau gândit. Dar nu pe amândouă în același timp.

Ea îl privi fix pentru câteva clipe. Apoi își trase genunchii la piept, îi cuprinse cu mâinile și își îngropă fața în brațele încrucișate.

Nu luă pușca să-i dea in cap cu ea.

Poate că nu era totul pierdut.

– Altundeva, atunci? zise el cu speranță.

Daphne își înălță capul și se holbă la el cu o uimire năucă.

– Într-un loc mai intim, continuă domul Carsington.

– Nu! spuse ea. Nu aici. Nici în altă parte.

– Dar ne plăcem unul pe altul, zise el.

– E ceva pur fizic, replică ea.

– Nu asta-i și ideea?

Daphne se ridică, își scutură nisipul de pe haine și încercă să-și îndrepte discret jupoanele. Încă îi mai simțea mâna pe dosul coapsei dezgolite. Pe dinăuntru încă tremura, încă simțea excitarea și nevoia fremătându-i în trup, alături de alte porniri pe care nu le putea numi și în care nu avea încredere.

Se apropiaseră atât de mult, prea mult! Și în public. În public!

– Ideea e să-mi găsesc fratele, spuse ea, păstrând un ton coborât și calm.

Nu-i era ușor.

– Asta nu e o croazieră. *Isis* nu e un serai. Eu nu sunt amanta dumitale și nici nu intenționez să devin amanta dumitale. Îmi pare rău că ți-am dat motive să crezi asta. Îmi pare rău că m-am purtat urât.

Of, dar cum să fi rezistat fata sălbatică din ea?

Dacă s-ar fi îndepărtat de lângă el în clipa in care căzuseră, ca o femeie decentă, ar fi avut o șansă. Dar ea nu era decentă și nu putuse. O femeie decentă ar fi fost revoltată. Dar ea era necuviincioasă și îi venise să râdă. Din pricina felului neobrăzat în care el își ținea mâinile încleștate pe sânii ei. Din pricina felului în care se simțea: atât de bine, de plăcut, de firesc. Savurase apăsarea mâinilor lui. Se bucurase de senzația pe care i-o dădea trupul lung și puternic de sub ea... dar, mai îngrozitor de necuviincioasă decât toate, atingerea excitării lui pe spatele ei o înfiorase până în măduva oaselor.

Cum Dumnezeu să se poarte cuviincios când pornirile primitive îi învingeau atât de ușor principiile morale?

Nu știa sigur cum sau unde găsise puterea de a-i împinge mâinile la o parte. Voise să rămână acolo, prinsă în brațele lui, simțindu-i în chip păcătos dorința pentru ea. Dar, cumva, descoperise forța de a se desprinde și de a se răsuci cu fața către el.

Ce să fi făcut când el rămăsese întins acolo, rânjind la ea, părând a nu se căi, un băiețel obraznic? Pornirile diavolești îi jucau în ochii negri. Ar fi trebuit s-o alunge. Dar în schimb chemaseră diavolul din ea, iar Daphne se lăsase în jos către el, pentru a-i cuceri gura păcătoasă și a o lua în stăpânire. Imediat îi atinsese buzele cu ale ei, îi simțise zâmbetul, apoi îi adulmecase mirosul, acea capcană diabolică pentru femei, care îi submina rațiunea, voința și morala.

Dar nu fusese vina lui.

Nu-l putea blama. La urma urmei era bărbat. Nu fusese vina lui că ea era atât de săracă în forță morală, sau putere a voinței, sau orice altceva ar fi folosît o femeie normală în astfel de situații.

– Ai un remarcabil magnetism animalic, continuă ea în tăcerea încordată care se lăsase. N-am experiență cu astfel de lucruri. Îmi pare rău că te-am indus în eroare. Am învățat principiile morale. Ar trebui să fiu capabilă să le respect. Nu voi mai face la fel pe viitor, îți promit.

Domnul Carsington se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse. Lovi cu picîorul o pietricică. Mormăi ceva în barbă. Luă puşca şî o scutură de nisip.

– Va trebui curățată pe îndelete, spuse el.

Vocea îi era seacă, detașată.

– Unde naiba sunt servitorii?

Fluieră, iar Udail/Tom veni alergând. Câteva minute mai târziu, Daphne află cu ce fusese grupul atât de ocupat mult după ce ea terminase de tras la țintă.

Unul dîntre paznici îi fermecase cu o poveste despre o stafie cu păr alb, care, în urmă cu o săptămână, făcuse ca o barcă să se lovească de un banc de nisip şi să se scufunde lângă Minya.

Fantoma, spunea paznicul, avea o barbă foarte mică, deşî părea a fi un bărbat în toată firea. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca domnul englez, şi îmbrăcată ca un străin. Era palidă şi purta lanțuri. Mai mulți oameni o văzuseră, zicea paznicul.

Unii de pe mal o zăriseră apărând pe vas în timp ce acesta se ducea la fund. Văzuseră doi bărbați sărind în apă şi îndepărtându-se înot, cuprinşi de groază. Mai târziu în acea noapte stafia apăruse din nou în amonte, plutind către mormînte, apoî se ivise din nou câteva nopți mai târziu, mergând spre râu. Acum, din pricina ei, toți ocoleau mormintele aflate dîncolo de dealul roşu.

În mod normal Daphne n-ar fi făcut decât să zâmbească la auzul poveştii. Viețile egiptenilor erau întens populate cu ființe supranaturale. Dar părul „alb" şi barba scurtă o făcuseră să se oprească şi să ceară o relatare completă.

În timp ce îî traducea istorisirea domnului Carsington, văzu cum expresia țeapănă şi distantă de pe chîpul acestuia se rîsîpeşte,

iar ochii lui capătă o privire fixă. Ca şi ea, bărbatul ghicise identitatea fantomei. Dar, ca şi ea, avea grijă să nu arate decât un vag interes pentru poveste.

Însă când paznicul termină şi li se alătură celorlalţi, domnul Carsington rosti cu voce joasă:

– Fratele dumitale, bănuiesc.

Inima lui Daphne îşi iuţi bătăile, cu speranţă, nerăbdare şi frică. Femeia se adună, se uită în ochii lui şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Paznicul zice că vasul s-a sfărâmat când s-a lovit de un banc de nisip. Se pare că au ieşit la suprafaţă câteva cadavre, dar nici un supravieţuitor. El trebuie să fi scăpat.

– S-a dat drept stafie ca să ţină oamenii la distanţă, zise domnul Carsington. Foarte isteţ din partea lui.

– Miles are o imaginaţie vie, spuse ea. Când e vorba de rezolvat probleme practice, poate fi uimitor de ager şi rapid, deseori ingenios.

– Asta-i bine, remarcă domnul Carsington. Din câte am auzit, Minya nu e un loc sigur pentru un european singuratic.

Adevărul fie spus, chiar şi cu o escortă numeroasă, înarmată, şi cu domnul Carsington înălţându-se deasupra tuturor, Daphne fusese bucuroasă să lase oraşul în urmă.

Leena nu exagerase în privinţa locuitorilor. Daphne nu mai văzuse niciodată atâţia chiori într-un singur loc, ori atâţia copii slabi şi schilozi. Ştia că boala de ochi numită oftalmie era unul dintre pericolele Egiptului, aşa că îşi adusese sulfat de cupru şi unguent pe bază de chitru, medicamentele recomandate pentru tratarea ei.

Dar egiptenii nu aveau medicamente şi nu-şi luau măsuri de precauţie impotriva bolii. Magia şi superstiţiile domneau peste tot. Văzuse prea mulţi copii mici, până şi bebeluşi neajutoraţi, cu muşte agăţate de ochi. Văzuse o mamă împiedicându-şi copilul să le alunge. Mai auzise şi că unii băieţi erau mutilaţi deliberat, pentru a nu putea fi înrolaţi în armata lui Muhammad Ali.

Muştele şi chipurile speriate erau motive suficiente pentru a străbate oraşul în grabă, chiar dacă acesta ar fi fost prietenos. Şi nu era. Oamenii erau ursuzi şi retraşi.

Miles, care se ocupase de pregătirea călătoriei lor, îi spusese totul despre cei trei sute douăzeci de kilometri de prăduitori. Nu era de mirare că făcuse tot ce putuse pentru a ține lumea la distanță.

– Egiptenii cred într-o multitudine de duhuri, bune și rele, îi spuse Daphne domnului Carsington. Fantomele, vârcolacii și demonii sunt feluri de duhuri. Ele umblă prin cimitire și morminte.

– Ei bine, în momentul de față el nu bântuie cimitirul, zise domnul Carsington. Presupun că iese la iveală doar noaptea.

– Există niște morminte nu prea departe de aici, spre sud, spuse ea și arătă cu degetul. Lângă colina roșie numită Kom el Ahmar.

– Atunci am face bine să aruncăm o privire.

Era periculos de aproape de apus când găsiră o urmă lăsată de Archdale și le fu clar că ajunseseră prea târziu.

Pe măsură ce ziua se stingea, însoțitorii lor egipteni erau din ce în ce mai puțin dornici să continue căutarea. În prezent, paznicii așteptau în afara mormântului. Cei mai mulți membrii ai echipajului se aventuraseră doar câteva zeci de centimetri dincolo de intrare. Numai Tom și un alt servitor tânăr, Yusef, care duceau torțele, îi urmaseră curajoși pe Rupert și pe doamna Pembroke în interior.

În adâncul mormântului găsiră rămășițele unui foc pentru gătit și alte semne că ar fi fost locuit. Rupert știa că nu era un lucru neobișnuit. Exploratorii străini se instalau deseori în morminte și temple, la fel cum făceau și unii localnici.

Dar în peștera asta se găseau frânturi de lanțuri, precum și resturile unor haine englezești de bună calitate. Deși erau murdare și zdrențuite, păreau veșminte regale în comparație cu ce purtau țăranii egipteni de rând. Nici un localnic ce își făcea veacul prin morminte n-ar fi lăsat în urmă, și la vedere, asemenea comori.

În clipa aceea, Tom și Yusef stăteau într-un colț, vorbind în șoaptă.

Doamna Pembroke ținea în mână hainele rupte și bucățile de lanț. Se holba la ele, cu chipul alb în lumina torțelor.

Aerul ei sfâșiat nu făcea decât să sporească emoțiile urâte pe care le trăia Rupert.

Ar fi preferat să nu se gândească la ce simțeau el sau ea. Voia să iasă de acolo și să treacă la următoarea treabă. Dar trebuia să facă ceva, să spună ceva. Doamna Pembroke începuse căutarea cu atâta speranță și nerăbdare, iar acum era amarnic dezamăgită.

Ca să nu mai spunem că Rupert era încă tulburat de pe urma celor întâmplate mai devreme.

N-o fi fost el un sfânt, dar avea reguli, simple reguli cinstite privind ceea ce făcea și nu făcea un gentleman. De exemplu, un gentleman nu se culca cu o doamnă necăsătorită. Se culca cu femei necăsătorite care nu erau doamne: actrițe, balerine, curtezane și tot așa. Putea să se culce cu o doamnă căsătorită, însă Rupert se ferise întotdeauna de asemenea legături, considerându-le mult prea complicate. Văduvele, totuși, nu erau complicate. Lipsite de feciorenie, cu soții dispăruți permanent din peisaj, ar fi trebuit să fie numai bune de vânat.

El și-o dorea cu disperare pe văduva asta. Ea îi dăduse semne clare că nu-i era indiferent. Nu se arătase ușor de sedus, iar provocarea o făcuse și mai atrăgătoare.

În plus, avea chipul și silueta unei zeițe, și un creier uriaș. Toți știu că zeițele sunt mai dificile și mai periculoase decât femeile obișnuite. Uite ce s-a întâmplat în miturile grecești! Nu te poți aștepta ca o doamnă extraordinară să se comporte precum una de rând.

Dacă doamna Pembroke l-ar fi izbit mai devreme cu patul puștii, dacă i-ar fi însângerat nasul sau dacă măcar i-ar fi administrat un perdaf usturător, ar fi acceptat pedeapsa cu bucurie. La urma urmei se purtase obraznic, folosind un mic accident drept scuză pentru a-și permite lucruri revoltătoare.

În schimb, uluitoare ființă, se învinovățise pe ea însăși și, ca să vezi, îi ceruse scuze! Era supărată pe ea însăși și nu pe el. N-avea nici un sens! Mai rău, îl făcea să se simtă aiurea.

Rupert trăia acea înfiorătoare senzație pe care și-o amintea din copilărie: conștiința. Nu-l mai deranjase de ani de zile. Acum țipa la el și îi lega noduri în stomac.

Din pricina unei pipăieli cu o văduvă care îi spusese pe englezește că îl place din punct de vedere fizic!

– Ei bine, se pare că am ajuns cu câteva zile prea târziu, spuse el în cele din urmă. Totuși, privind partea bună, știm că suntem

pe drumul cel bun: nu e ținut prizonier în Cairo. E cu mai puțin de o săptămână înaintea noastră.

– Sau în urma noastră, zise ea. Ar putea încerca să se întoarcă în Cairo.

Sau ar putea fi mort. Sau s-ar putea să se fi mutat într-o altă ascunzătoare. Stâncile erau presărate cu morminte. Mare minune că găsiseră un semn din partea lui Archdale după numai o jumătate de zi de căutări.

Dar doamna Pembroke știa toate astea la fel de bine ca și Rupert, iar dacă el nu spunea ceva care să-i ridice moralul, femeia avea să-și piardă elanul. Chipul ei avea să se facă alb ca moartea, căpătând expresia încordată care îi tulbura aproape la fel de mult ca și plânsul propriu-zis.

– Atunci este posibil ca Noxă să-l fi găsit deja, spuse Rupert. E posibil să-l fi căutat intens. Toți se opresc în Minya. Cu siguranță trebuie să fi auzit despre necazul cu barca și să fi pus lucrurile cap la cap. Nu e nevoie de un geniu pentru asta. La urma urmei și eu mi-am dat seama.

Femeia ridică privirea, iar Rupert o văzu ieșind din acel colțișor întunecat al imensului ei creier în care se afundase. Fața i se lumină. Chiar și în lumina tremurătoare a torțelor, putea să-i vadă ochii aceia remarcabili mișcându-se înainte și înapoi.

– Dumnezeule mare, uitasem de el! exclamă ea. Dar n-a fost nimic care să-mi amintească. Nimeni n-a pomenit de el. Nu-i ciudat? Vasul lui sare în ochi, așa ai spus. A călătorit în sus și în jos pe Nil de mai multe ori. Oamenii i-ar recunoaște barca. *Kashef*-ul ar ști despre el.

– Nu-i atât de ciudat, răspunse Rupert. Localnicii nu sunt cei mai deschiși egipteni pe care i-am întâlnit.

– Atunci va trebui să-i facem să vorbească, spuse ea.

Strângând la piept lucrurile fratelui ei, ieși în grabă din peșteră.

În timp ce se întorceau spre locul de debarcare, Daphne își calcula proviziile, întrebându-se dacă ar trebui să mai sacrifice un set de pistoale sau poate câteva dintre instrumentele lui Miles drept mită. Era bucuroasă să aibă asemenea planuri, ceva productiv la care să se gândească.

Nu-şi dăduse seama cu câtă profunzime – dureroasă – sperase, decât în clipa în care speranţele îi fuseseră spulberate. Nu realizase cu adevărat cât de dor îi era de Miles decât atunci când îi ţinuse în mâini cămaşa murdară. Apoi să vadă acele frânturi de lanţuri... să-şi imagineze ce îndurase şi să se simtă atât de neajutorată... Îşi spunea să nu se lase pradă disperării, să fie recunoscătoare că nu-i descoperise cadavrul. Îşi spunea să nu plângă. Nu avea să ajute la nimic.

Dar niciodată nu-şi dorise atât de mult să cadă în genunchi şi să plângă până ce nu avea să-i mai rămână nici o lacrimă.

Dar acum îşi revenise, graţie faptului că domnul Carsington îl pomenise pe Lord Noxley.

Domnia sa lordul subliniase viteza cu care circulau veştile pe aici. Era ciudat că nimeni din Minya nu spusese vreo vorbă despre el. Vasul lui trebuia să se fi oprit pentru provizii. Altfel ar fi trebuit să aştepte până în Asyut, aflat la aproape o sută şaizeci de kilometri distanţă.

Tot socotind mitele şi făcând speculaţii în legătură cu lordul, îşi ţinu mintea ocupată până ce ajunseră la locul de debarcare. Când se apropiau de apă, o tânără se împinse pe lângă bărbaţi şi îi vârî în faţă lui Daphne un bebeluş înfăşurat în cârpe murdare.

– Ajutaţi-mi copilul! strigă femeia într-o arabă chinuită. Daţi-i copilaşului magia dumneavoastră, doamnă din Anglia!

Câţiva dintre bărbaţi încercară s-o împingă la o parte.

Domnul Carsington îşi puse braţul pe umerii lui Daphne.

– Copilul ei e bolnav, spuse ea.

– Văd asta, zise tânărul. Dar toţi sunt bolnavi şi eu n-am încredere în nimeni. Tom, ia un ban din haina mea şi dă-i-l.

O trase pe Daphne mai aproape.

– Să plecăm de aici.

Daphne dădu să plece cu el, dar privi în urmă. Femeia era tânără, ceva mai mult decât o copilă. Scutură din cap înspre Udail/Tom, care îi întindea o monedă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Copilaşul meu! strigă ea. Vă rog, doamnă din Anglia.

Daphne ridică privirea spre domnul Carsington.

Acesta avea o expresie îndurerată.

Apoi îi spuse femeii:

– Vino cu noi.

*

Rupert vedea că mama era tânără, săracă și disperată. Nu voia să i întoarcă spatele. Dar putea fi o capcană. Sau putea să aducă necazuri. Dacă bebelușul murea, și părea foarte aproape de a-și da ultima suflare, se puteau întâmpla tot felul de lucruri, nici unul bun. Tom și Leena fuseseră de acord că dușmăniile ancestrale erau des întâlnite în zona rurală.

Rupert avea destule pe cap, trebuind să-i protejeze pe doamna Pembroke și pe însoțitorii ei de răufăcători. Nu mai avea nevoie și de o grămadă de săteni răzbunători porniți pe urmele lui.

Rațional ar fi fost să-i dea fetei un bacșiș generos și să plece cât mai iute cu putință.

S-ar fi comportat rațional, și la nevoie ar fi luat-o de acolo pe sus pe doamna Pembroke, dacă blestemata de femeie egipteană n-ar fi început să plângă.

Când zări primele lacrimi picurând, știu că nu mai avea nici o șansă.

Îi urcă pe toți în siguranță la bord și stătu de veghe cât timp traversară râul spre vasul *Isis*. Acolo își petrecu timpul pe punte, cu bărbații. Din când în când Leena ieșea din cabina aflată în mijloc, care fusese iute transformată în infirmeria ambarcațiunii. Relatările ei despre starea bebelușului era invariabil pesimiste. Copilul avea febră foarte mare, poate febră tifoidă ori ceva și mai rău. Febra putea să ucidă adulți puternici și sănătoși. Auzise că nu o dată îl adusese pe consulul general în pragul morții, iar el avea doctori cum se cuvine, nu șamani și cotoroanțe de prin sat. Ce speranță putea exista pentru un bebeluș slab, prost hrănit, care zile întregi nu fusese tratat decât cu farmece și vrăji? Acum aveau să se molipsească toți de febră și să moară într-unul dintre cele mai murdare și mai urâte locuri din lume, iar după ce se vor stinge până la ultimul, țăranii vor veni, vor jefui barca, apoi le vor arunca trupurile în râu, să fie mâncate de pești și crocodili.

După ce Leena se întoarse la stăpâna ei, și la o moarte sigură, din câte părea, Rupert putu să-și petreacă următoarele câteva ore blestemându-se pentru că, din nou, căzuse victimă lacrimilor femeiești.

Era un idiot! Ba nu, mai rău, era un clișeu!

Femeile plâng. Uşor şi des. Un bărbat în toată firea ar trebui să poată rămâne în toate minţile în timp ce ele se jelesc. Dacă Rupert ar fi rămas în toate minţile, doamna Pembroke n-ar fi fost în nici un pericol – cel puţin nu într-unul mai mare ca de obicei – de a contacta cine ştie ce boală străină de nedescris.

Se aflau la kilometri distanţă de civilizaţie şi de orice ar fi semănat măcar pe departe cu îngrijirea medicală. Doamna Pembroke nu avea la ea decât trusa medicală, al cărei conţinut se împuţina din pricina accidentărilor frecvente suferite de membrii echipajului. Tratase cu succes piciorul învineţit al cuiva, degetul umflat al altcuiva şi un caz de insolaţie. Rupert habar nu avea cât de multe ştia ea despre tratarea febrei. Mai multe decât el, fără îndoială. Dacă ea s-ar fi îmbolnăvit, el n-ar fi avut nici cea mai vagă idee ce să facă.

De la apus şi până ce ultima dâră de lumină se stinse pe cer, iar stelele se aşezară în constelaţiile cunoscute, Rupert se plimbă încoace şi încolo pe punte, mârâind atunci când i se vorbea şi respingând încercările repetate ale lui Tom de a-l ademeni în cabina din faţă pentru a mânca puţin.

Când auzi paşi în spatele său, presupuse că era tot Tom, venit să-l bată iar la cap.

– Nu, nu vreau nici o cină! spuse Rupert. Nu! Nu-i clar? Credeam că ai învăţat cuvântul în engleză. E limpede că m-am înşelat. Cum se zice „nu" în egipteană? Ce zici de *bokra?* Nu azi!

– *No is la*, se auzi un glas feminin amuzat. Refuzul politicos ar fi *be la shokran*.

Rupert se răsuci iute, iar inima îi bubui sub coaste. Reuşi să se abţină de la a se repezi spre ea şi a o lua în braţe. Dar nu putu să-şi stăpânească surâsul tâmp ori râsul de plăcere în care acesta se transformă.

Şi toate astea numai pentru că îi auzise vocea.

Dar ea părea bucuroasă. Firește că fu uşurat. Copilul nu murise. Prognoza trebuia să fie încurajatoare, altfel i-ar fi simţit dezamăgirea şi tristeţea în glas.

– Bebeluşul? întrebă el. E bine?

– E o ea, lucru uimitor, spuse doamna Pembroke. Fetele nu sunt foarte importante şi în mod normal n-ar fi meritat deranjul. Dar mama lui Sabah o consideră deosebit de preţioasă. Ştii,

numele înseamnă dimineață. I-am dat niște lichide, ceea ce a părut s-o ajute. I-am făcut o baie rece și a suportat-o bine, spre deosebire de mama ei care s-a arătat îngrozită. Pe urmă am încercat un decoct din chinchină. Febra pare să scadă. De fapt, scade chiar foarte repede.

Rupert expiră aerul pe care nici nu-și dăduse seama că îl ținea în piept.

– Mă bucur să aud asta, spuse el.

– N-ai idee cât de ușurată sunt eu.

Ar fi pus pariu că nu la fel de ușurată ca el.

– N-am nici un pic de experiență cu copiii, continuă doamna Pembroke. Totuși, i-am îngrijit pe părinții mei și pe Virgil, astfel că niște cunoștințe de medicină trebuie să se fi prins de mine. Destul de puține, dar oamenii ăștia nu au deloc. O compresă, o baie, o cataplasmă, cele mai simple remedii sunt pentru ei mari miracole și dovezi de magie. Dumnezeule mare, ce lume!

Vocea i se aprinse.

– Ai avut o zi lungă și grea, spuse repede Rupert. Vino înăuntru și ajută-mă să mănânc cina pentru care se tot agită Tom. Făcu o pauză, apoi adăugă: Doamnă Pembroke.

Ea începu să râdă când îl auzi, dar bărbatul îi simți încordarea din glas.

– Hai, sunt lihnit! spuse el.

Apoi fu un simplu gest instinctiv să-și pună un braț ocrotitor pe umerii ei și s-o conducă înăuntru.

Luară o masă liniștită, amicală, iar Rupert tocmai întindea mâna după a treia porție de aluat dulce, când Leena începu să țipe.

Capitolul 13

Toți dădură buzna pe coridor în același timp: Daphne, domnul Carsington cu o bucată de aluat în mână, mama Nafisah cu bebelușul strâns la piept și Leena, care trânti în urma ei ușa cabinei lui Daphne.

Servitoarea puse capăt avalanşei de întrebări cu un anunţ sumbru.

– Mangustă.

– Asta-i tot? spuse domnul Carsington.

Bărbatul îşi croi drum printre şirurile de femei şi apucă mânerul uşii.

– Credeam că îţi retează careva beregata.

– Mi-a arătat dinţii! se plânse Leena.

Domnul Carsington deschise uşa şi zâmbi.

– Doamne, e numai un pui! Mă rog, în orice caz nu e complet dezvoltat.

Zâmbetul păli.

– Dar el are... sau e o ea? De fapt, cred că e o ea.

– Ce are? întrebă Daphne.

O ocoli pe Nafisah care ţinea bebeluşul, trecu pe lângă Leena şi, ridicându-se pe vârfuri, privi peste umărul domnului Carsington.

– Oh, e cămaşa lui Miles!

Animalul ţinea între dinţi o mânecă mototolită. Se uita cu tristeţe la oamenii strânşi în uşă.

– Mangustele se pricep la şobolani, spuse domnul Carsington. Şi la şerpi. Ar putea fi utilă, doamnă Pembroke, când demontezi temple şi piramide.

În timp ce vorbea, se întoarse s-o privească în ochi, ai lui fiind negri ca noaptea. Îşi ţinea gura la doar câţiva centimetri de a ei, un surâs fluturându-i pe la colţuri. Daphne ar fi vrut să-şi ducă buzele spre acel început de zâmbet, să-l sărute şi astfel să-l fure de la el, luându-l asupra eî. Avea nevoie de zâmbet, de gluma secretă, de umorul care făcea parte din vioiciunea lui nestăpânită.

Se trase înapoi şi îşi impuse să fie calmă.

– Avem două pisici, spuse ea.

– Uciderea şerpilor veninoşi nu e tocmai specialitatea lor, zise domnul Carsington. Adu-ţi aminte, îţi place să-ţi bagi nasul in locuri în care viperelor irascibile le place să doarmă.

– Nu sunt deloc sigură că pisicilor o să le placă s-o aibă prin preajmă, spuse Daphne. În plus, ar putea fi sălbatică. Sau turbată. Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care o mangustă

normală la cap ar vrea să mănânce o cămașă murdară. Nu e ca și cum am duce lipsă de șobolani pe aici.

– Da, e foarte interesant, remarcă domnul Carsington. În preajma ta se tot petrec astfel de lucruri interesante.

Aerul lui amuzat pieri. Părea... confuz? Pierdut?

Dar sigur că nu putea fi pierdut. Sărutul indecent de ieri probabil că-i zăpăcise mintea lui Daphne la fel de mult pe cât îi zăpăcise simțul moral.

Ciudata expresie dispăru repede și privirea bărbatului se îndreptă iar către mangustă.

– Presupun că vrei să-i iau cămașa.

Animalul continua să-i privească, ținând haina între dinți. Își zbârli blana.

– Nu sunt sigură că ar fi înțelept, spuse Daphne. Pare pregătită să se lupte pentru ea.

Între timp Leena îi explicase lui Nafisah care era situația, iar acum tânăra mamă se apropie și întrebă dacă poate să se uite.

Daphne și domnul Carsington se dădură la o parte. Nafisah privi în cameră. Copilul arătă cu degetul și gânguri ceva.

– Cred că e mangusta vecinului meu, zise Nafisah. Este îmblânzită, dar în ultima vreme începuse să facă probleme. Într-o noapte am prins-o lângă găinile mele. Am gonit-o cu un băț. Peste puțin timp a venit vecinul meu și s-a înfuriat pe mine. Mi-a spus că am rănit-o la picior. Cică acum șchiopătează și nu mai poate să omoare șerpi pentru că e prea lentă. Eu cred că el a rănit-o, iar mangusta a venit să-mi fure ouăle pentru că îi era mai ușor decât să ucidă șerpi. Dar mi-a murit soțul și nu am pe nimeni aici care să-l înfrunte pe bărbatul acela. Asta îi dă curaj. Vedeți dacă e șchioapă, îi îndemnă tânăra. Vecinul a întins-o pe jos ca să-mi arate și mangusta a fugit. Am observat că o durea piciorul și mi-a părut rău. Mai târziu am ieșit iar s-o caut, dar am văzut stafia și mi s-a făcut frică. Vedeți dacă e șchioapă, repetă ea.

Arta de a fi succint nu era la mare preț în Egipt. Daphne reuși să rezume povestea în doar câteva propoziții în engleză. Când termină, domnul Carsington se ghemui, își întinse bucata de aluat și chemă animalul.

– Hai, draga mea. Nu ți-ar plăcea un dulce în locul cămășii aleia vechi și murdare?

Mangusta se uită lung la aluat fără să se miște.

– E egipteană, zise Daphne.

Se ghemui lângă el.

– *Ta'ala heneh*, o îndemnă ea. Vino aici.

Animalul ridică privirea spre ea și adulmecă.

– *Ta'ala heneh*, repetă Daphne.

Mangusta înaintă câțiva pași, târând cămașa după ea. Apoi se opri, țipă la ei și se așeză pe haină, cu dinții încă bine încleștați pe mânecă. Cei câțiva pași făcuți arătau că își proteja laba stângă din față.

– Așa merge Alistair, spuse domnul Carsington.

– Fratele dumitale, zise Daphne. Cel care a fost rănit la Waterloo.

El dădu din cap.

– Le topea pe femei. Oftau. Leșinau. Se aruncau în brațele lui. Poate că asta-mi trebuie, un șchiopătat.

Îi aruncă o strălucitoare privire piezișă.

Nu era o simplă privire. Era o căutătură intimă, cu tâlc. Aduna în ea gustul gurii lui, atingerea mâinilor, trupul lui puternic, valul de bucurie nebună pe care ea îl simțise când trăsese cu pistolul pentru prima dată și când îl sărutase. Lui Daphne i se înmuiară mai întâi genunchii, apoi mușchii, apoi capul.

În timp ce ea se lupta să recupereze ceea ce fusese cândva creierul ei, Nafisah spuse:

– E mangusta vecinului meu. Sunt sigură.

Daphne își puse gândurile în ordine, după care își îndreptă atenția asupra fetei și a cuvintelor cruciale pe care aceasta le rostise cu câteva clipe în urmă.

– Ai văzut-o în noaptea în care ai zărit fantoma, Nafisah, spuse ea. Povestește-mi despre fantomă.

Daphne traduse pentru domnul Cărsington mai târziu, când se întoarseră în cabina din față. Dar el deja prinsese ideile principale de la Leena.

Nafisah văzuse fantoma în seara zilei de miercuri. În dimineața următoare îi vorbise despre apariție soției vecinului ei. Nu după

mult timp, câțiva dintre oamenii *kashef*-ului veniseră la ea acasă și o chestionaseră îndelung cu privire la fantomă. Ea le descrisese tot ce văzuse și unde. Îi dăduseră niște bani și plecaseră. Mai târziu, fata observase un grup de bărbați mergând spre morminte. Erau străini de locurile acelea și de altă naționalitate. Nu proveneau din satul ei ori din Minya, însă majoritatea sătenilor păreau să-i cunoască și să se teamă de ei.

– Să ne reîntoarcem la *kashef*? întrebă Daphne. O mită suficient de mare probabil ar scoate la iveală informația pe care o vrem.

– O să discut eu cu el mâine la prima oră, spuse domnul Carsington. O să-l iau pe Tom cu mine.

– Tom a învățat engleza în cel mai bun caz pe apucate, iar vocabularul lui e deosebit de limitat, zise Daphne.

– Nici o problemă, răspunse domnul Carsington. Nu vreau să vorbesc prea mult.

– Dar...

– Dumneata nu vii cu mine, zise el. Am nevoie să preiei controlul vasului cât sunt plecat.

– Să preiau controlul?

– Îmi trebuie cineva aici pe care să mă pot baza, explică bărbatul. E musai s-o convingi pe Nafisah să călătorească împreună cu noi. Nu e în siguranță dacă se întoarce în satul ei. Nu mă îndoiesc că vecinul ei e unul dintre spionii *kashef*-ului și că toți par a fi în cârdășie cu tâlharii noștri.

– Dar dumneata...

– Dacă cineva încearcă să urce la bord, îl împuști, zise el. Ești singura pe care mă pot baza să-și păstreze mintea limpede în caz că sunt probleme.

– Dar eu nu trag drept! țipă Daphne.

– Mai nimeni nu trage drept, replică el. Cu toate astea oamenii îngheață de frică atunci când te văd armând un pistol. Dumneata doar începe să tragi și spune-i lui Reis Rashad să ridice pânzele.

– Dar dumneata...

– Dacă eu și cu Tom întâmpinăm greutăți o să vă ajungem din urmă mai târziu.

Aveau să-i ajungă din urmă dacă supraviețuiau întâlnirii cu *kashef*, asta voia să spună. Rupert anticipa că o să aibă necazuri.

De fapt, le aştepta cu nerăbdare. Dar îşi păstră aşteptările pentru sine.

În dimineaţa următoare, când îl vizită pe marele mincinos, Rupert se oferi pur şi simplu să-l înveţe să zboare. Apoi îi demonstră metoda sa de predare, apucându-l pe cel mai solid dintre paznici şi azvârlindu-l în perete.

Atunci câţiva dintre ceilalţi paznici se repeziră la el.

Îi spuse lui Tom să fugă, după care se ridică în picioare, cu braţele deschise, şi rânji înspre gărzile care se apropiau.

O luptă era exact ce sperase Rupert.

Nu se simţea bine dispus.

În seara trecută avusese parte de o experienţă tulburătoare, când îşi întorsese privirea de la mangusta dementă, la femeia care stătea lângă el. Se uitase în remarcabilii ochi verzi ai doamnei Pembroke şi îşi dăduse seama că nu mai avusese nici o clipă de linişte din secunda în care ea intrase în temniţa din Cairo.

N-ar fi putut spune de ce, dar asta îl neliniştea.

Nu mai fusese niciodată neliniştit şi nu-i plăcea senzaţia.

Între timp, era în continuare excitat şi încă nu dăduse cu ochii de vreo femeie atrăgătoare în tot oraşul acela provocator.

Aşa că se mulţumea cu următorul lucru bun: o luptă.

Daphne umbla de colo-colo pe punte, cu puşca în mână. Leena şi Nafisah, cea din urmă cu bebeluşul dezbrăcat aşezat pe umeri, în stilul egiptean, se plimbau pe lângă ea.

– O să se întoarcă în siguranţă, o asigură Nafisah pe Daphne. Mangusta e semn bun. Toată lumea recunoaşte asta.

– Băiatul o să spună ce nu trebuie, interveni Leena. *Kashef* o să se simtă jignit şi o să-i taie limba, poate chiar capul. N-ar fi trebuit să vă lăsaţi englezul să plece în dimineaţa asta, stăpână. Ar fi trebuit să mergeţi în patul lui şi să vă scoateţi hainele. Dacă l-aţi fi făcut astfel fericit, n-ar fi observat şi nici nu i-ar fi păsat că barca a pornit la drum. Am fi putut pleca la răsărit din locul ăsta blestemat. Ce ne facem dacă oraşul se întoarce împotriva noastră, iar vântul îşi pierde puterea? Toţi bărbaţii vor fi ucişi, iar noi vom fi vândute în piaţa de sclavi. Sau o să ne violeze şi o să ne lase în deşert, drept hrană pentru vulturi şi şacali.

Vântul nu dădea nici un semn că şi-ar pierde puterea. Dacă făcu ceva, atunci deveni tot mai intens de-a lungul dimineții. Dacă oraşul urma să devină ostil, barca putea porni dintr-o clipă în alta. Daphne şi domnul Carsington se consultaseră în zori cu Reis Rashad. Totul era pregătit pentru o plecare grabnică.

Dacă vântul se menținea.

– Fiți cu inima uşoară, doamnă, o îndemnă Nafisah pe Daphne. Barca asta e fermecată. Dumneavoastră aveți magie vindecătoare, iar stăpânul englez are putere asupra şerpilor.

– Nimeni nu se sperie de îmblânzitorii de şerpi, spuse Leena pe un ton batjocoritor.

– Dar în Saqqara el a stăpânit o viperă sălbatică, nu un şarpe domesticit şi fără colți, ca aceia din coşurile îmblânzitorilor, răspunse Nafisah. Toți cei de aici au auzit despre vraja pe care a făcut-o lângă piramida în trepte din Saqqara. Toți au auzit de puterea lui, asemănătoare cu a unui duh. De ce crezi că numai un bărbat a venit să vă jefuiască vasul noaptea trecută? Ceilalți se temeau de magie.

Daphne se opri din mers.

– Zău? Ce dezamăgitor pentru domnul Carsington. Abia aştepta să se bată cu banditii.

– Caută bătăile cu lumânarea, zise Leena pe un ton sumbru. Oricine poate să vadă asta. Coborând vocea, adăugă într-un mod aparte încă audibil destinat lui Nafisah: Se doresc unul pe altul. Dar sunt englezi, vezi tu, iar englezii au un fel ciudat...

Un strigăt o întrerupse. Atenția lui Daphne se îndreptă către mal.

Bărbatul despre care vorbeau venea agale spre locul de acostare, cu Tom pe urmele lui. Yusef, care coborâse pe uscat, alergă să le iasă în întâmpinare.

Daphne fu tentată să facă la fel.

Soarele sclipea în părul lui negru ca pana corbului. Vântul lipea mânecile fluturătoare ale cămăşii de brațele puternice ale domnului Carsington şi pantalonii turceşti de picioarele lui lungi.

Şi inima ei parcă era biciuită de vânt, bătându-i cu o fericire nebună sub coaste. El era viu! Se uita înspre Udail/Tom, care vorbea, şi râdea de ceea ce spunea băiatul. Apoi domnul Carsington

își întoarse privirea spre ea, zâmbi larg, ii făcu semn cu mâna, iar Daphne se gândi: sunt pierdută.

Isis porni la drum în clipa în care domnul Carsington și tinerii lui discipoli se urcară la bord. Până atunci Daphne își recăpătase deja controlul.

– Ești viu, spuse ea cu un calm uimitor. Nevătămat. Fără vânătăi vizibile.

– E vina lui Tom, zise domnul Carsington. Tocmai când lucrurile începeau să devină interesante, a început să trăncănească. A durat o veșnicie. Ceva despre duhuri și demoni, cred. Pe urmă, brusc, domnia sa a început să-și „amintească" diverse lucruri.

Un sunet venit de lângă picioarele lui îl făcu să se uite în jos. Mangusta stătea pe labele din spate, privindu-l. Animalul încă ținea cămașa între dințișorii ascuțiți.

Nou-venita avusese o dispută cu pisicile în seara trecută, dar atâta tot. Cocoșul, care avea motive să se teamă pentru găinile lui, chiar o hrănise. Iar membrii echipajului o acceptaseră. Toți cei de la bord, cu excepția mățelor, păreau să o considere un semn bun, așa cum spusese Nafisah.

– Ah, încă e cu noi, din câte văd! remarcă domnul Carsington.

Mai important, el era încă alături de ei. Viu! Nevătămat! Abia când îl văzuse plimbându-se degajat înspre locul de debarcare, realizase Daphne câtă îngrijorare ținuse în ea.

– Se pare că vrea să rămână, spuse femeia cu răsuflarea tăiată. Nafisah la fel. Nici o greutate în privința asta. Nu era prea nerăbdătoare să se întoarcă în satul răposatului ei soț. Vezi dumneata, acolo deja au inceput negocierile pentru adăugarea ei la colecția de neveste a vecinului, același vecin căruia îi aparținea mangusta asta.

– Acum este a noastră, zise domnul Carsington. Cum o să-i spunem?

– Nafisah, răspunse Daphne. Cu siguranță poți pronunța numele.

– Mă referem la mangustă, spuse el.

– Ah!

Daphne se uită la animalul care era incă fermecat de domnul Carsington. Cine ar fi putut să-i reziste tânărului?

Pisicile, Gog şi Magog. Ele îl tratau cu aceeaşi indiferenţă maiestuoasă pe care le-o arătau tuturor celorlalţi de la bord.

Of, dacă aş fi pisică! îşi spuse Daphne.

– Filimică, propuse el. Ce părere ai despre numele Filimică?

– Cred că e caraghios, răspunse Daphne, ceea ce se potriveşte perfect. E cea mai caraghioasă mangustă despre care am auzit vreodată.

Bărbatul se ghemui.

– Filimică? spuse el.

Mangusta rontăi bucata de cămaşă pe care o ţinea in gură. Domnul Carsington se ridică.

– Se mai gândeşte.

– În timp ce face asta, poate eşti atât de bun să-mi povesteşti ce şi-a amintit *kashef*, zise Daphne.

– Oh, asta!

Tânărul se încruntă.

– Hai înăuntru! Mor de poftă să beau o cafea.

Cafeaua veni, împreună cu ceva de mâncare. Tava încărcată cu preparate, nici unul dintre ele măcar pe departe englezesc, îi aminti lui Rupert că nu mai mâncase nimic de la micul dejun grăbit pe care îl luase în zori. Între îmbucături, începu să-i relateze doamnei Pembroke pe îndelete întâlnirea lui cu *kashef*-ul din Minya.

Când Rupert îşi descrise primele eforturi diplomatice (demonstraţia de zbor) femeia îl privi cu ochii verzî măriţi de uimire. Apoi uitătura palidă şi uluîtă se înroşi de mânie.

– Cum ai putut să fii atât de iresponsabil? izbucni ea. Te-ar fi putut omorî. Şi pe Tom. Atunci ce s-ar fi ales de noi? Ai uitat că avem câteva femei la bord, una ceva mai mare decât o copilă şi alta doar un bebeluş? Se ridică iute, într-un vârtej de şifon. Dar de ce mai întreb? Sigur că eşti iresponsabil! Dacă n-ai fi fost, n-ai fi ajuns într-o temniţă din Cairo. Dacă ai fi fost un individ raţional şi responsabil, domnul Salt n-ar fi sărit să profite de ocazîe ca să scape de dumneata.

Aşa cum era de aşteptat, creierul îi funcţiona excelent: avea dreptate din toate punctele de vedere.

– Haide, nu fi supărată! o îndemnă el. A fost o prostie, recunosc. Dar eram într-o dispoziție urâtă și nu gândeam limpede.

– Nu ne permitem să te lași pradă toanelor proaste, spuse ea. Nu pot să fac treaba asta de una singură. Mă bazez pe dumneata, domnule Carsington. Nu-mi place să... să te inhib. Știu că ești un om de acțiune, căruia probabil i se pare împovărătoare atâta răspundere. Dar trebuie să te r-rog...

Vocea începu să-i tremure.

– Oh, nu! exclamă el.

Doamna Pembroke ridică o mână.

– N-o să plâng, zise ea.

– Ba da, o să plângi.

Femeia se întoarse lângă divan și se așeză. Își mușcă buza. Rupert oftă.

– Dă-i drumul.

Ea scutură din cap.

– El în regulă, o îndemnă. Aș prefera să mă lovești, dar pedeapsa asta e și mai dureroasă. Exact ceea ce merit.

Doamna Pembroke zâmbi strâmb.

– De data asta o să fiu îndurătoare, zise ea. Dar nu trebuie să mai faci.

Zâmbetul strâmb ar fi putut foarte bine să fie un cârlig. Se implântă adânc într-un loc din străfundul ființei lui, iar Rupert ajunse s-o privească tâmp, asemenea peștelui ce putea fi, prins cu un surâs strâmb, în pragul lacrimilor.

– N-o să mai fac niciodată, declară el.

– Bine.

Zâmbetul pieri, iar ea se cuibări din nou pe divan, trăgându-și picioarele sub ea.

– Spune-mi ce ai aflat de la *kashef*.

– Faimosul vas al lui Noxă s-a oprit intr-adevăr aici, acum nici o săptămână.

Rupert se concentră asupra poveștii și a mâncării, pentru a nu se mai gândi la ce îi făcea ea.

– A fost o vizită scurtă, pentru a lua provizii. A trecut împreună cu un alt bărbat pentru a-i face o vizită *kashef*-ului. S-a discutat despre fantomă. După plecarea lui Noxă, celălalt individ a întrebat prin imprejurimi despre stafie. O zi și ceva mai târziu, s-a dus

împreună cu un grup de oameni la mormintele din piatră, ca să facă ritualuri sfinte pentru a chema fantoma şi a o face să dispară. Şi deodată – minune! Un duh a venit într-o furtună de nisip şi a dus stafia în deşert. Cu alte cuvinte, în prezent fratele dumitale călătoreşte prin deşert, în compania unor personaje antipatice, din diverse triburi şi naţionalităţi. Iar tipii ăştia sunt cunoscuţi drept angajaţii lui Noxă.

Ochii ei verzi se măriră.

– Dumnezeule mare!

– Toţi consulii din Egipt, inclusiv al nostru, tocmesc din când în când persoane de proastă reputaţie, spuse Rupert. Noxă încearcă să-ţi recupereze atât papirusul, cât şi fratele. Oamenii care l-au răpit pe Archdale erau literalmente nişte ucigaşi. Oricât mi-ar displăcea să-i iau apărarea, pot înţelege de ce domnia sa lordul a angajat bărbaţi de acelaşi soi.

– Poate că e de înţeles, zise ea. Dar să-l lase pe Miles în grija lor nu mai e de înţeles.

– Da, mă rog, situaţia e puţin mai complicată decât am crezut, spuse Rupert. Aparent are loc un adevărat război şi nu doar o simplă întrecere neprietenoasă pentru antichităţi. Se pare că e ceva personal, între Noxă şi Duval, şi e mai violent decât disputele obişnuite.

– Altfel spus, Miles a fost prins la mijloc, zise ea.

– Aşa par a sta lucrurile.

Rupert continuă să mănânce, ridicând din când în când privirea pentru a vedea cum ochii ei verzi se mişcă dintr-o parte în alta. Ştia că ea doar se gândea şi că nu era vorba despre seducţie. Doamna Pembroke analiza implicaţiile celor spuse de el. Se întrebă de ce i se părea atât de fascinant s-o admire gândind.

– Un război, rosti ea în cele din urmă. Şi de vreme ce oamenii lui Lord Noxley îi au acum pe Miles, ne putem aştepta ca ai lui Duval să vină după mine.

– Ai fi o carte bună de jucat într-o negociere, zise Rupert. Făcu o pauză, după care adăugă: Dacă am înţeles corect, toţi se îndreaptă către sud. În momentul ăsta, ştiind ce ştim, dacă dumneata crezi că ar fi mai înţelept să...

– În nici un caz! replică ea aspru. Nu mă întorc. N-au decât să se bată pentru prostia aia de papirus, dar eu nu-l las pe Miles

în mâinile tâlharilor şi asasinilor, indiferent ai cui angajaţi sunt. Nu mă întorc în Cairo fără fratele meu. N-am ajuns până aici ca să dau bir cu fugiţii la primul obstacol.

– Cu greu poate fi considerat primul obstacol, zise el. Ai uitat că am rămas prinşi într-o piramidă? Ţi-au ieşit din minte diversele cadavre peste care am dat? Aminteşte-ţi că am fost arestaţi. A urmat întâlnirea îndeaproape cu o viperă. Şi am fost invadaţi de o mangustă descreierată.

Doamna Pembroke alungă toate astea cu o fluturare lejeră a mâinii.

– Am ştiut de la bun început că Duval s-ar putea să mă urmărească pentru a mă folosi împotriva fratelui meu. Ameninţarea nu m-a impiedicat atunci şi n-o să mă împiedice nici acum.

– Mă gândeam eu că nu.

Rupert rânji prosteşte. Nu se putea abţine, aşa cum nu reuşea să-şi înăbuşe încântarea atât de tâmpă pe care o simţea. Ar fi dus-o înapoi dacă ea şi-ar fi dorit asta, cu toate că nu era deloc pregătit să întrerupă aventura lor.

Ea se ridică.

– O să continuăm cum am stabilit. Oamenii lui Lord Noxley trebuie să-şi întâlnească angajatorul mai devreme sau mai târziu. O să-l luăm pe Miles şi o să-i lăsăm să-şi poarte războiul fără noi. Dar pentru moment trebuie să-mi adun gândurile. Singură.

Deschise uşa, iar mangusta intră, târând cămaşa după ea.

– Filimică o să-ţi ţină companie.

Vântul se întetea cu fiecare kilometru străbătut. Se domolea la apus doar pentru a reveni cu mai multă forţă a doua zi, la răsăritul soarelui. Din fericire, era în favoarea lor şi îi dădea lui Daphne o scuză pentru a rămâne închisă în camera ei.

Nisipul purtat de vânt le ţinea pe femei în interior, în cabinele are căror crăpături erau astupate cu cârpe. Leena îşi petrecea mult timp cu Nafisah şi cu bebeluşul, lăsând-o pe Daphne să-şi studieze în linişte cartuşele.

Doar că Daphne nu avea linişte. Nu se putea concentra. Nu avea cugetul împăcat în ceea ce-l privea pe Miles, dar asta nu era singura problemă.

Ştia că depăşise o limită în ziua în care plecaseră din Minya. Izbucnirea în sine nu fusese exagerată în situaţia dată, dar nu spusese nici măcar jumătate din ceea ce simţea.

Se ataşase de el, o greşeală cât se poate de prostească, deoarece domnul Carsington nu era genul de bărbat care să se lege de nimeni, mai ales nu de un şoarece de bibliotecă plicticos, în vârstă de aproape treizeci de ani.

Se uita cu o nedumerire neajutorată la un şir de cartuşe din caietul ei, când auzi paşi pe coridor, apoi o bătaie în uşă.

Azvârli caietul cât colo, se duse la uşă şi o deschise. Iar inima i se deschise odată cu ea şi dădu o mică petrecere, cu dans.

Udail/Tom stătea pe culoare ducând tava pentru cafea. În spatele lui se afla domnul Carsington, îmbrăcat într-unul dintre costumele lui arăbeşti. Bine bronzat, cu părul negru răvăşit de vânt, arăta mai neîmblânzit ca oricând.

– Leena zice că eşti supărată, spuse el.

– Nu sunt, minţi Daphne. Lucram.

– Ba nu, nu lucrai, zise bărbatul. Nu eşti murdară de cerneală.

Privi peste umărul ei, în cabină.

– Hârtiile şi caietele nu-ţi sunt împrăştiate pe divan.

– Aranjate, replică ea. Materialele mele sunt aranjate cu grijă. Ţi-am mai spus, trebuie să existe o ordine.

– Ideea ta despre ordine mie îmi seamănă a harababură de cărţi şi hârtii. Dar eu sunt un idiot.

– Domnule Carsington!

– Ai nevoie de cafea şi dulciuri care să-ţi stimuleze creierul ăla imens, spuse el.

Îl bătu pe Udail pe umăr, iar acesta duse tava pentru cafea în camera ei şi o aşeză pe scăunelul de lângă divan.

După ce işi termină treaba, băiatul plecă.

Aroma cafelei turceşti proaspăt făcute umplu micuţa încăpere. Daphne se aşeză la loc pe divan. Domnul Carsington îşi sprijini un umăr mare de cadrul uşii şi întârzie acolo.

– Of, hai, intră! îl îndemnă ea. Ştii că nu pot să mănânc toată *fateerah* asta de una singură. Ca să nu mai spunem cât de ridicol ar fi să ne prefacem că voiai să pleci direct, când tava e pregătită pentru două persoane.

– Eşti foarte deşteaptă, zise bărbatul. Am avut un motiv ascuns. Scoase dintre pliurile cămăşii un sul de hârtie groasă. Trebuie să ne uităm pe hartă şi să hotărâm câte opriri ar trebui să facem înainte de a ajunge la Asyut, unde suntem siliţi să poposim.

În timp ce vorbea, domnul Carsington intră, se aşeză pe divan şi îşi strânse picioarele lungi la fel de uşor şi de natural ca şi cum ar fi fost prinţul arab cu care semăna atât de mult.

– Asyut, repetă ea, năucită pentru o clipă, apoi: Ah, da! Echipajul coace pâine acolo.

– Trebuie să le lăsăm la dispoziţie toată ziua, spuse el.

Bărbatul turnă cafea pentru amândoi.

Daphne nu-şi îngădui să se gândească la cât de intim părea gestul, chiar şi cu uşa deschisă aşa cum se cuvenea. Nu avea să-şi mai permită să fie proastă.

– Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care să ne oprim până atunci, cu excepţia nopţilor, zise ea. E foarte puţin probabil ca vreo persoană să ne ofere informaţii. Una dintre cele două tabere rivale îi va fi mituit ori speriat pe localnici pentru a-şi ţine gurile şi nu poţi intra în fiecare sat, să-i iei la bătaie pe oameni ca să-i încurajezi să vorbească.

Luă harta şi se îndepărtă puţin de el pentru a o întinde şi a căuta localitatea.

– Ah, da! Asyut e foarte bun. Este un oraş important. Acolo opresc caravanele. Îi putem trimite pe servitori în piaţă, ca să adune bârfe.

Cercetă harta.

– Nu mă îndoiesc că în ritmul ăsta am trecut deja de Beni Hasan.

– De mult, răspunse domnul Carsington. Reis Rashad se aşteaptă să ne petrecem noaptea într-un loc cu nume de nepronunţat. Sunt nişte ruine faimoase prin apropiere.

– Pe malul vestic ori estic? Antinopolis e spre est.

– Vestic.

– El-Ashmunein, atunci, zise ea. Prin apropiere sunt ruinele străvechiului Hermopolis. Aşezarea i-a fost închinată lui Thoth, regele egiptean al învăţăturii. El era echivalentul zeului Hermes al grecilor şi al lui Mercur din mitologia romană. Conform lui

Plutarh, Thoth era reprezentat de ibis şi avea un braţ mai scurt decât celălalt.

– L-am citit pe Plutarh, spuse domnul Carsington. Numai asta am citit. Greci şi romani, romani şi greci.

Daphne ridică ochii de pe hartă şi se uită la el. Bărbatul tocmai întindea mâna spre o altă bucată de *fateerah* din rezerva ce scăzuse considerabil în ultimele câteva minute.

– Cu alte cuvinte ai avut parte de o educaţie clasică temeinică, spuse ea.

Bărbatul îşi mâncă prăjitura, cu sprâncenele negre încruntate, ca şi cum ea ar fi spus ceva teribil de complex. Daphne puse harta deoparte şi sorbi din cafea, întrebându-se ce Dumnezeu îl putuse face să cadă pe gânduri... în legătură cu orice.

După o bună bucată de vreme, domnul Carsington vorbi:

– Presupun că educaţia mea a fost destul de temeinică, spuse el, dar îngrozitor de plictisitoare. Aceiaşi autori şi aceleaşi subiecte sunt mult mai interesante când vorbeşti dumneata despre ele. La început am crezut că asta se întâmplă pentru că eşti atât de plăcută ochilor.

Era o nimica toată, doar câteva vorbe rostite în felul cel mai relaxat cu putinţă. Tânărul bea din cafea şi abia dacă se uita la ea.

Daphne nu ştia unde să se uite. Inima ei îşi reîncepuse dansul prostesc. Ştia că bărbaţilor le plăcea foarte mult silueta ei. Până şi lui Virgil. Lui se pare că nu-i plăcuse nimic altceva.

Era conştientă că nici faţa ei, deşi nu frumoasă, nu li se părea respingătoare.

Cu toate astea se simţea emoţionată. Totul în interiorul ei părea să se deschidă, asemenea mugurilor proaspeţi.

– Oh! spuse ea, ştiind că roşeaţa îi ardea obrajii. Un compliment.

– E un adevăr destul de simplu.

Vocea lui scăzu, devenind un murmur ce vibra în adâncul ei.

– Când nu pricep despre ce vorbeşti, mă prefac că sunt într-o galerie de tablouri, iar dumneata apari în toate picturile.

Daphne se gândi că probabil o să explodeze de plăcere. Nimeni, nimeni nu-i mai spusese aşa ceva până acum. Era mai mult decât un compliment. Era... era... aproape o poezie.

– Dar nu e vorba doar despre aspectul fizic, continuă domnul Carsington, cu privirea îndreptată în altă parte, îngândurat. E vorba despre entuziasm. Despre dragostea pentru ceea ce faci. Transformi subiectele în ceva interesant pentru că îți sunt dragi. Poți vorbi despre cele mai seci lucruri și totuși mă simt ca ăla, cum îl cheamă, ascultând-o pe Șeherezada.

Atunci chipul lui se schimbă, se întunecă. Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, Daphne ar fi crezut că se îmbujorase. Dar privirea lui întunecată se întoarse spre ea, iar domnul Carsington scutură din cap și râse în felul lui lipsit de griji.

– Vezi dumneata, eu sunt ca un copil, ușor de distrat. De ce crezi că tipul ăla, mă refer la zeu, era diform?

Aprilie

Era aproape de răsărit.

Dahabeeya lui Lord Noxley, care se oprise peste noapte în Girga, porni la drum cu mult înainte ca soarele să fi luminat orizontul. Doi sau trei kilometrî în amonte, Memnon se apropie de un banc de nisip pe care dormeau șase crocodili. Erau primii văzuți de la începutul călătoriei, căci de-a lungul timpului reptilele se retrăseseră din locurile sudice pe care obișnuiau să le frecventeze.

Câteva clipe mai târziu, domnia sa lordul se uita cum cei doi bărbați care fugiseră de „fantomă" erau legați și aruncați în apă. La auzul primului plescăit și al primului țipăt, creaturile se treziră și luară micul dejun.

Cea mai mare parte a grupului, obișnuită cu metodele Diavolului Auriu, privi spectacolul la fel ca și el, fără nici o emoție evidentă.

Câțiva dintre cei prezenți, care nu erau familiarizați, întoarseră spatele.

Unul dintre ei fu Akmed.

Până acum, servitorul îl considerase pe Lord Noxley un om bun. La fel ca îndrăgitul stăpân al lui Akmed, englezul plătea bine, nu țipa niciodată, nu-i abuza pe cei care îl slujeau și nici nu îngăduia bătăile.

Acum Akmed pricepea de ce țipetele și abuzurile erau inutile și de ce toți cei de la bord munceau cu sârg.

Acum își dădea seama că se putea să fi făcut o greșeală îngrozitoare.

Dar își dădea seama și că stăpânul lui avea mai multă nevoie de el ca oricând.

Nici nu se punea problema să fugă.

Capitolul 14

Asyut, 21 aprilie

Isis își continuă drumul, vântul rămânând credincios și puternic, potolindu-se la apus doar pentru a reveni, cu forțe proaspete, în zori.

În cea de-a patra zi de la plecarea din Minya, ajunseră în Asyut.

Târgul aglomerat era locul în care se înălțase străvechiul Lycopolis, ai cărui locuitori venerau șacalul sau lupul. *Description de L'Egypte* conținea profiluri și alte ilustrații detaliate ale câtorva dintre cele mai elaborate morminte săpate în dealurile din apropiere.

Era un drum de aproape o oră, de-a lungul uneia dintre cele mai întinse porțiuni de pământ fertil ale Nilului, apoi peste un pod, până la necropola de pe coline. Deschiderile mormintelor și ale peșterilor se vedeau bine de la distanță. Mai jos se întindea un cimitir modern.

Dar nu celebrele cavouri din piatră erau destinația lui Rupert și a doamnei Pembroke. Ei se hotărâseră să se aventureze pe dealuri și în deșertul aflat dincolo de ele, acolo unde oamenii s-ar fi putut simți mai liberi să răspundă la întrebări.

Prin urmare, îmbrăcați în haine arăbești care nu aveau să atragă atenția, Rupert și doamna Pembroke porniră la drum călare pe măgari, însoțiți de Tom, Yusef și doi paznici din oraș.

Când ajunseră pe coasta dealurilor, Rupert observă că vântul se schimbase. În dimineața aceea bătuse mai domol, deși încă favorabil, și bărbatul regretase pierderea de timp aproape la fel de mult ca doamna Pembroke. Dar în cursul călătoriei din acea zi vântul se stinsese de tot.

Acum, pe măsură ce se apropiau de marginea câmpiei deșertice, adierea se însuflețea. Dar își schimbase direcția.

După câțiva kilometri, Rupert începu să aibă o presimțire rea. Paznicii se țineau mult în spatele lor, iar flăcăii păreau neliniștiți.

Se uită în ochii lui Tom.

– *Simoom*, spuse băiatul. Vine *Simoom*, cred.

De lângă el, Yusef clătină din cap în semn de aprobare și dădu drumul unui potop de cuvinte în arabă.

Vântul ridica nisipul în vârtejuri.

Doamna Pembroke zise:

– Cred că ar fi mai bine să...

Tom scoase un țipăt și arătă către sud. Rupert se întoarse într-acolo. Un banc uriaș de ceață galbenă se înălța la orizont.

Un alt țipăt îl făcu să privească în spate. Paznicii se îndepărtau la galop.

Yusef strigă:

– *Hadeed ya mashoom!*

– *Allahu akbar!* urlă Tom.

Rupert cunoștea sensul ultimei replici. Dumnezeu e mare. Era o vrajă pentru alungarea răului. În Minya aflase că, conform credinței egiptenilor, duhurile umblă în timpul furtunilor de nisip.

Fuga la adăpost era cu siguranță cea mai bună idee.

– Duceți-vă! le spuse băieților. Luați-vă după paznici! Doamnă Pembroke! strigă el apoi.

Auzea mugetul vântului apropiindu-se.

– Da, eu...

Cuvintele se preschimbară într-un zbieret când măgarul ei se retrase și o porni la galop în direcția opusă.

Rupert își mână animalul după al ei. Ceața se umflă într-un val de nisip ce se revărsa înspre ei. Cu o clipă înainte ca bărbatul să-i ajungă din urmă, măgarul doamnei Pembroke se oprî dintr-odată, se răsuci brusc și căzu. Rupert descălecă, apoi se grăbi să ajungă la călăreață și la animalul căzut.

Dar măgarul deja se chinuia să se ridice în picioare.

Tânărul n-apucă să-l înşface, că animalul, eliberat de povară, o luă la fugă. Rupert înhăţă frâul măgarului său înainte ca şi acesta să poată face acelaşi lucru.

Doamna Pembroke se luptă să se ridice la rândul ei, dar căzu la loc.

– E doar piciorul, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Asinul ăla caraghîos a căzut pe el.

Valul de nisip se ridica tot mai mult, asemenea unei bulboane cu susul în jos. Se transformase într-un stâlp rotitor şi gonea drept spre ei.

Rupert îi cuprinse talia cu un braţ şi o ridică de la pământ, cu cealaltă mână continuând să ţină strâns frâul măgarului său neliniştit. Îi târî pe amândoi înspre povârnişurile pietroase ale cimitirului de pe coline.

Nisipul îi biciuia faţa, îi înţepa ochii şi îi umplea nasul. Stâlpul rotitor aproape că se abătuse asupra lor.

Îi cără pe femeie şi pe animal in cea mai apropiată crăpătură. Îşi scoase mantia, apoi se trânti pe jos, trăgând-o pe doamna Pembroke după el. O trase între picioarele lui îndoite şi înfăşură haina în jurul amândurora. Măgarul se lipi de oameni.

Furtuna de nisip se coborî deasupra lor, scrâşnind şi mugind.

Bărbaţii care urmăreau grupul schimbară brusc direcţia şi fugiră înapoi spre Asyut. Aşteptară să treacă *simoom*-ul într-o cafenea de lângă poarta sud-vestică din spatele oraşului, cu faţa către morminte. În localul acela puteai face rost de cafea „albă" sau „neagră", prima fiind îndoită cu interzisul coniac. Bărbaţii băură cafea albă. Erau toţi mercenari şi lucrau pentru un francez pe nume Duval. Primiseră ordinul de a o captura pe englezoaica roşcată pe care o pândiseră în ultima vreme. Astăzi aveau o ocazie grozavă. Femeia îşi lăsase în urmă majoritatea însoţitorilor. Călătorea spre morminte doar cu câţiva slujitori şi cu doi paznici pe care se putea conta să fugă la primul semn de necaz. Englezul uriaş care îi ţinea tovărăşie nu-i îngrijora pe bandiţi. Un bărbat singur nu avea nici o şansă în faţa a zece ucigaşi experimentaţi.

Dar după câteva ceşti de cafea albă, începură să se certe din pricina englezului. Cu toţii auziseră că era fiul unui mare lord a cărui avere o depăşea cu mult pe cea a lui Muhammad Ali. Acum unii dintre ei spuneau că bărbatul ar fi valorat mai mult viu decât mort. Cu fiecare ceaşcă de cafea băută, discuţia deveni tot mai aprinsă. Îl treziră din aţipeală pe paznicul din apropiere, care îşi părăsi postul pentru a cere să se facă linişte. Unul dintre bărbaţi, Khareef, îşi ceru scuze, apoi îl însoţi pe portar afară din cafenea. În clipa în care ieşiră din raza vizuală a privitorilor, Khareef îi infipse un cuţit în coaste. Propti cadavrul în locul său obişnuit, unde acesta rămase netulburat până în dimineaţa următoare, la schimbarea de tură, toţi trecătorii crezând că paznicul doarme ca de obicei. Khareef găsi treaba asta teribil de amuzantă şi din când în când mai izbucnea în râs când îşi amintea.

Rupert nu putea estima cât timp se scursese de când începuse furtuna. Părea să fi trecut o veşnicie.

Vântul urla, iar nisipul îi biciuia precum un monstru furios. Nu era de mirare că arabii credeau în duhurile care călătoreau în furtuni de nisip.

La adăpostul mantiei era cald şi întuneric. Şi mirosea a măgar. Dar stâncile îi fereau de cea mai rea parte a cruzimii vârtejului, iar ţesăturile dese blocau cea mai mare parte a muşcăturilor nisipului.

Doamna Pembroke stătea agăţată de el, mută, neclintită şi, of, atât de delicată! Îi simţea răsuflarea, inspiraţiile şi expiraţiile iuţite din pricina fricii, pe gât, acolo unde cămaşa îi atârna desfăcută. Simţea cu intensitate ridicările şi coborârile grăbite ale sânilor ei lângă pieptul lui, precum şi uşoara apăsare a fundului ei pe coapsă şi în zona lui intimă.

Se aplecă şi o sărută liniştitor pe creştetul capului. Părul ei era mătăsos şi se revărsa în valuri, precum nisipul unduitor al deşertului.

Îşi dădu seama că ea îşi pierduse vălul, acel văl nesuferit pe care el îl detesta, deşi era conştient de ocrotirea pe care o oferea împotriva soarelui egiptean şi a iscoditoarelor priviri bărbăteşti. Nu era negru, îşi aminti Rupert, dar nu-i veni în minte ce culoare

avea. Realiză că ea nu mai purtase negru de câteva zile încoace. Din Minya?

– O să fie bine, spuse bărbatul.

Abia dacă își auzea propriile vorbe peste șuieratul și vaietul furtunii. Nu știa dacă ea îi răspunsese sau nu. Știa totuși că ea îl ținea strâns, cuprinzându-i talia cu brațele, ca și cum s-ar fi temut că altfel vârtejul o să-l ia de acolo.

Din când în când lui Rupert i se părea că s-ar putea întâmpla așa ceva. Vântul nu semăna cu nimic din ce mai văzuse pe uscat. Aducea mai mult cu o furtună pe ocean, ca și cum ar fi fost prins pe o mare învolburată de nisip. De două ori crezu că volbura o să-i smulgă din crăpătura lor pentru a-i azvârli câțiva kilometri prin aer, ca apoi să-i lase să cadă sub formă de bucățele peste dealurile Lîbiei.

Dar dacă ar fi fost așa, i-ar fi luat ori pe amândoi, ori pe nici unul. El nu avea de gând s-o lase pradă forței omului sau a naturii, indiferent cât ar fi fost de mare. O strânse mai tare în brațe, afundându-și degetele în țesătura hainei pentru a o ține închisă, în timp ce înălța rugi ca furtuna să se termine curând, înainte să se sufoce amândoi.

Nu-și mai bătu gura de pomană cu vorbe liniștitoare pe care ea nu le putea auzi din pricina vântului. Doar își lipi buzele de capul ei, iar și iar, sperând că doamna Pembroke îl înțelegea: urma să aibă grijă de ea. Nimic nu avea s-o rănească atâta timp cât el era în viață.

Câteva vieți mai târziu, lumea începu să se domolească. Vântul încă bătea cu putere, iar nisipul continua să-i șfichiuiască, dar nu la fel de sălbatic. Forța neînduplecată a vârtejului plecase mai departe, pentru a semăna distrugere în altă parte.

Rupert săltă capul. Dădu ușor drumul hainei și privi afară.

– Cred că putem *respira* în siguranță, spuse el.

Ea scoase un șuierat, apoi tuși.

– Scuze! zise bărbatul. Îi sărută tâmpla. Scuze! N-am vrut să-ți zdrobesc coastele.

Brațele îi alunecară de pe talia ei. Doamne Pembroke săltă capul. Se îndepărtă cu câțiva centimetri de zona lui intimă.

O voia înapoi. O voia cuibărită la pieptul lui, cu părul ei moale gâdilându-i bărbia. Voia să-i simtă răsuflarea lângă gâtul lui, apăsarea blândă a sânilor şi a fundului.

După câteva clipe ea se târî şi mai departe, apoi începu să scuipe nisip.

– Dumnezeule mare! exclamă. Dumnezeule mare!

– Eşti bine? o întrebă Rupert. Piciorul?

Doamna Pembroke încercă să-l răsucească.

– Pare să funcţioneze, răspunse ea. Am ghetele pline de nisip. Am pantalonii plini de nisip. Sunt un sac de nisip ambulant. Nu, nu ambulant. Nu încă. Stai să... îmi recapăt suflul.

Îşi trase genunchii la piept, îi cuprinse cu mâinile şi îşi lăsă capul peste braţe.

Rupert privi dincolo de ei. Vântul adunase un morman uriaş de nisip în dreptul deschizăturii prin care intraseră. Se ridică apoi cu grijă şi se uită către sud-est.

Un nou val gălbui dădea să se ridice.

– *Una*, spuse el.

– Da, mă ridic într-un minut.

– Nu sunt sigur că mai avem un minut, zise Rupert. Şi nu mă încântă ideea de a fi îngropat aici.

O ridică şi începu să-i târască pe ea şi pe măgar in susul colinei.

Faptul că fusese ridicată brusc în picioare şi smucită în susul unei coline o lăsă pe Daphne şi fără jumătatea de suflu pe care reuşise să şi-o adune. Nu mai avea aer pentru comentarii. Nu că el le-ar fi ascultat – sau că ar fi avut nevoie de ele. Curând văzu şi ea că domnul Carsington rezumase cu precizie situaţia in care se aflau.

O privire aruncată în urmă îi arătă de ce era el atât de nerăbdător să pornească. Nisipul deja le umpluse parţial adăpostul şi un alt vârtej se repezea spre ei.

Din fericire, pe coasta dealului fuseseră bătătorite ori săpate cărări pentru accesul la morminte. Cu domnul Carsington drept călăuză, Daphne putea să înainteze destul de bine. Era recunoscătoare pentru pantalonii turceşti care îi îngăduiau să se mişte mai uşor decât cu obişnuitele straturi de jupoane pe sub fustele

nu foarte ample. Măgarul nu întâmpina nici un fel de probleme şi îi urma destul de lejer.

Daphne se întrebă unde se dusese animalul ei şi dacă bietul de el mai era în viaţă. Se uită după el fără prea multă speranţă. Vizibilitatea era în cel mai bun caz scăzută. Soarele ori era o pată de un roşu diabolic în spatele unui văl de nisip, ori dispărea cu totul. Nu că ai fi putut privi prea mult în vreo direcţie. Ochii, urechile, nasul şi gura ţi se umpleau de ţărână. Abia dacă puteai respira din cauza nisipului. Simpla încercare de a se proteja de el o epuiza pe Daphne. Cu toate astea ştia că ceea ce trăia acum nu era nici pe departe cea mai rea pedeapsă pe care o putea abate vântul fierbinte asupra lor.

Se sili să nu se mai uite în urmă la ceaţa galbenă şi ucigaşă care gonea înspre ei şi se concentră asupra tovarăşului ei de drum.

Îşi aminti momentul de panică prin care trecuse atunci când măgarul căzuse, iar ea văzuse monstruosul val de nisip rostogolindu-se în direcţia ei. Pentru o clipă, orbită de ţărâna care zbura împrejur, se simţise singură, abandonată. Dar numai pentru o clipă, căci în următoarea el era acolo.

Atâta vreme cât domnul Carsington se afla prin preajmă, Daphne putea să înfrunte orice. Îl urmase în întunericul deplin al piramidei, strecurându-se pe lângă cadavre. Fusese arestată şi aruncată în temniţă ca un răufăcător de rând. Dăduse buzna într-o încăpere plină cu ucigaşi şi îi atacase. Îngenunchease lângă negustătorul muribund şi încercase să-l aline în timp ce ultimele picături de sânge i se scurgeau din gâtul retezat. Trăsese cu pistolul şi cu puşca, deşi fusese întotdeauna îngrozită de armele de foc.

Nici măcar acum nu ştia sigur cum de făcuse toate astea. Poate că până la urmă nu se cunoştea cu adevărat. Poate că, într-un fel, domnul Carsington o cunoştea mai bine.

Va supravieţui, îşi spuse ea. Tot ce trebuia să facă era să rămână aproape, să nu-l lase să fie omorât şi, curând, aveau să lase în urmă şi aceste greutăţi.

Domnul Carsington o trase în primul mormânt lângă care ajunseră. Măgarul se opri în loc. Se trase brusc înapoi, smulgând frâul din mâna bărbatului. Pe urmă rămase neclintit la intrarea în peşteră, zbierând.

– Hermione, treci înăuntru! se răsti domnul Carsington.

Măgarul zbieră şi lovi pământul cu copitele.

– Hermione, nu mă face să vin după tine!

– Of, pentru Dumnezeu! exclamă Daphne. E un măgar Egiptean. *Ta'ala heneh!* spuse ea aspru către animalul agitat. *Ta'ala!*

Măgarul sforăi şi işi smuci capul.

– *Ta'ala*, zise domnul Carsington.

Animalul tropi înăuntru, se duse direct la el şi îi împunse braţul cu botul.

Normal!

– E speriată, spuse bărbatul, mângâind-o pe nas. Presupun că e vorba despre miros.

Era un miros cu care Daphne începuse să se obişnuiască: al morţii. Nu moartea obişnuită, ci moartea specifică mumiilor, acea duhoare de mii-de-ani-uscat-şi-pietrificat specifică Egiptului.

– Mai bine decât în bătaia furtunii, zise Daphne. Putem să înaintăm în interior?

Acum că scăpase de pericolul iminent, tremura.

– Mi-ar plăcea să stau jos. Dar departe de vânt şi nisip.

Fără să-l mai aştepte, o porni către galeria de la intrare.

Aceasta era mai largă decât intrarea obişnuită a unei piramide. Daphne distingea siluete desenate pe ziduri şi, mai încolo, ceva ce părea a fi un grup de hieroglife. Dar curând se făcu prea întunerîc pentru a mai vedea ceva, iar femeia înaintă mai încet, cu grijă, rămânând aproape de perete, testând drumul cu piciorul pentru a evita să se împiedice ori să se lovească de ceva.

– E suficient de departe, doamnă Pembroke, se auzi din spate vocea lui gravă. Ne-am îndepărtat mult de nisip, iar Hermione tremură ca o frunză. Hai să aşteptăm să treacă furtuna într-un fel liniştit şi odihnitor, ce zici?

Odihnă, da.

Rupert avea nevoie să-şi tragă sufletul, să-şi adune gândurile. Ar fi putut s-o piardă în furtuna de nisip. Îi trebuia o clipă pentru a se linişti, asta era tot.

Nu voise să adoarmă.

Le văzuse pe toate instalate în interior: desaga măgarului şi, cel mai important, plosca din piele, plină cu apă şi păstrată

în siguranță, un loc curățat de resturi și doamna Pembroke așezată pe un covor. Apoi Rupert se sprijini pur și simplu de zid, pentru a se odihni și aduna.

În clipa următoare se trezi într-un întuneric total. Și, desigur, în căldură, căldura care continua să-l surprindă deși ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu ea.

În Anglia, în adâncul unei peșteri ca asta ar fi fost umed și rece. Dar nu aici. Era ca în piramide. Te așteptai ca, mergând în jos sub atâtea mii de tone de pietre, să fie răcoare. Dar în Egipt pietrele și munții adăposteau mii de ani de soare fierbinte din deșert.

Și mii de cadavre. Fie că fusese tulburată de egiptenii morți de mult ori de vreo superstiție măgărească, Hermione se liniștise. Îi auzea respirația egală. Dacă mai era cineva care răsufla prin apropiere, Hermione îl acoperea.

– Doamnă Pembroke! spuse Rupert.

Întinse mâna spre locul în care o văzuse ultima oară, pe covoraşul pe care el îl scosese din desagă și i-l întinsese pe pământ. Covoraşul era acolo. Mantia ei era acolo. Ea nu.

– Doamnă Pembroke! repetă el, ceva mai tare.

Nimic.

– Doamnă Pembroke!

Hermione sforăi, dar nici o voce omenească nu răspunse.

– Fir-ar să fie!

Încă ametit, Rupert se ridică în picioare. Îi trebui o clipă pentru a-și aminti din ce direcție se intra și în ce direcție se ieșea. Se duse mai întâi spre gura peșterii, amintindu-și că ea încetinise acolo, captivată, așa cum era de așteptat, de imaginile înșirate pe pereți.

Vântul fierbinte încă bătea, spulberând nisip și bucăți de pietre în galeria de la intrare. O lumină slabă pătrundea înăuntru, dar nu ajungea departe. Greu puteai ghici ce oră era. Dar Rupert putea să vadă că ea nu se afla nicăieri în culoarul exterior al mormântului. Se întoarse și merse înapoi.

– Doamnă Pembroke! strigă din nou.

Acum nici o urmă de somn nu se mai agăța de el. Era dureros de treaz și inima îi bătea iute, cu putere.

– Doamnă Pembroke!

Hermione spuse ceva pe limba măgarilor atunci când Rupert trecu pe lângă ea, dar acesta fu singurul sunet pe care bărbatul îl auzi, în afara scârțâitului propriilor cizme pe podeaua mormântului.

Știa că nu putea să dea fuga orbește în interiorul peșterii. Ar fi putut foarte ușor să se izbească de vreun perete ori să se împiedice de ceva, să se lovească, și atunci n-ar mai fi fost de nici un folos nimănui. Nu vedea nici propria mâna ridicată în fața ochilor ori pământul pe care călca. Podeaua mormântului abunda în obstacole și capcane: gropi, crăpături, bucăți de piatră, schelete de animale și alte rămășițe la care prefera să nu se gândească. Nu se gândea decât la cum să rămână în picioare și să o găsească. Singură, în beznă, ea se putea sinucide în sute de feluri. Putea să dea peste un puț de îngropăciune și să cadă sute de metri, ajungând inconștientă, ori moartă, pe fundul prăpastiei.

– Doamnă Pembroke! urlă el.

Un sunet. O voce, în sfârșit. Îndepărtată, înfundată.

– Doamnă Pembroke, unde dracu' ești?

– Oh, în cel mai minunat loc! strigă ea. Vino să vezi!

Rupert înaintă împleticindu-se, pipăind pereții mormântului, aparent nesfârșiți. Dădu de fundături și trebui să orbecăiască pentru a ieși din ele. Tatonă lateralele unei încăperi până când îi găsi ușa. Înaintă încet de-a lungul unei lungi galerii.

Apoi, în sfârșit, văzu lumina pâlpâind și contururile unei camere.

Peretele dîn spate al încăperii avea trei nișe. Ea se afla în cea din mijloc. Pe zid, un străvechi egiptean urma trei femei ce duceau flori. Bărbatul reapărea undeva, stăpânind un grup de oameni și îndeplinind ceea ce păreau a fi niște ritualuri.

Rupert remarcă toate astea fără a le vedea cu adevărat. Atenția îi era îndreptată asupra ei, vie și nevătămată, ocupată cu oamenii ei străvechi și negândindu-se câtuși de puțin la el, în timp ce Rupert aproape că înnebunise de frică pentru ea.

– Lumânări, spuse el încordat. Nu mi-ai zîs că ai lumânări.

– În *hezam* – cingătoarea mea, explică doamna Pembroke, aplecându-se pentru a studia unul dintre desene. Atunci când am fost

abandonați în piramida lui Khafra am învățat să port cu mine un amnar și câteva lumânări de ceară. Nu-i așa că-i frumos?

– Nu mi-ai spus că pleci, o mustră el.

Ea trebuie să-i fi simțit tensiunea din glas căci își luă ochii de la desen și se uită la Rupert.

– Ai adormit, zise ea. Vorbeam cu dumneata și mi-ai răspuns cu un sforăit.

– Eu nu sforăi niciodată.

Ea ridică din umeri.

– Atunci trebuie să fi fost Hermione.

Rupert își dorea să poată nega că adormise ori să dea vina tot pe măgar, dar nu avea cum să iasă cu grație din încurcătură: picase de oboseală.

Păi, când avusese el parte ultima oară de o noapte de somn bun? Și ce să mai zicem despre ziua de azi, când le târâse pe ea și pe măgăriță în susul unei coline, luptându-se cu vântul și cu nisipul, zbătându-se să tragă un strop de aer în plămâni? Și tot timpul fusese îngrozit că o va scăpa din mână, iar vântul monstruos o va smulge și nisipul o va îngropa atât de adânc încât n-o va putea găsi înainte să fie prea târziu.

Până și Hercule își avea limitele lui, iar Rupert nu era un semizeu. Era un bărbat muritor care nu putuse îndura mai mult. Avusese nevoie măcar de o clipă de răgaz.

Totuși, nu-î venea să creadă că se prăbușise lângă ea ca un prăpădit.

Rușinea nu-i îmbunătățiți starea de spirit.

– Ar fi trebuit să mă trezești, spuse el. N-ar fi trebuit să pleci de capul dumitale. Ai fi putut să cazi într-un puț de îngropăciune.

– Aveam o lumânare, spuse ea pe tonul vorbesc-cu-un-idiot, care nu făcu decât să-l enerveze și mai tare. Mai mult, puțurile sunt destul de ușor de dibuit. Dacă ai fi fost atent la diagramele și profilurile din *Description de L'Egypte*, ai fi știut că puțurile sunt localizate în adâncurile mormintelor și nu-ți apar sub picioare tam-nisam. Înmormântarea e o chestiune elaborată, iar locurile de îngropăciune sunt răspândite conform unui sistem îngrijit. Un puț ar fi marcat de o intrare, propriu-zisă ori simbolică, ca de exemplu nișa asta. Dar, desigur, dumneata n-ai acordat toată

atenția ilustrațiilor franceze. Ele erau doar un mijloc de a-ți atrage femeile alături.

Rupert n-avea chef de predici despre diagrame, principiile lui morale sau orice altceva.

– Ideea e că ar fi trebuit să rămâi cu mine, în loc să mă faci să orbecăi prin locul ăsta infernal în căutarea dumitale, zise el.

– Mă plictiseam, replică ea, cu mai puțină răbdare. Crezi că ar trebui să mă mulțumesc să stau lângă dumneata pe întuneric, ascultându-te cum dormi?

– Aș crede că te-ai gândi la posibilitatea să existe șerpi, mârâi Rupert. Și scorpioni. Și prăpăstii, și capcane. Dar dumneata n-ai nici o noțiune despre precauție. Când există o hieroglifă prin apropiere ori vreun zeu cu cap de jivină, te desparți de orice bun-simț. Te arunci cu capul înainte spre pericol...

– Eu? exclamă ea indignată. Râde ciob de oală spartă...

– Ce m-aș face dacă te-ai răni? explodă el. Ce m-aș face dacă ai muri? Te gândești vreodată la mine? Nu, de ce te-ai gândi? Eu sunt doar un mare bou. N-am sentimente, așa că de ce să le iei în calcul?

– Sentimente? strigă femeia. Ce știi dumneata despre sentîmente?

– Asta!

În răstimpul aceleiași răsuflări, parcurse spațiul dintre ei. În clipa următoare o trase în brațele lui. Doamna Pembroke nu se lăsă ușor. Încercă să scape, însă Rupert o ținu bine. Și odată ce o prinse strâns, ea începu să-i lovească pieptul.

O trase tare lângă el și o sărută.

Ea încetă să-l mai lovească.

Gura ei, la început încordată de furie, se relaxă numaidecât. Apoi mâinile îi urcară pe piept lui, împingând cămașa la o parte și alunecând în sus, cu palmele goale pe piele, peste umerii lui. Îl ținu strâns, așa cum el își dorea s-o simtă făcând, ca și cum ar fi avut nevoie de el.

Doamna Pembroke îl sărută la rândul ei, iar Rupert îi simți foamea ca pe a lui, împletită cu disperare și mânie.

Nu voia să se simtă astfel. Nu știa de ce avea asemenea trăiri ori când începuseră. Cu o clipă în urmă fusese conștient doar de un tumult de sentimente, iar acestea îi păruseră întunecate

precum şerpii şi scorpionii ce pândesc nevăzuţi la adăpostul umbrelor.

Ea făcea ca lumea să fie întunecată şi zăpăcitoare, însă acum lui Rupert nu-i mai păsa. O ţinea în braţe, gustul ei era o ciudată şampanie, iar trupul ei unduitor fusese creat pentru a se înlănţui cu al lui. Ademenitoarea ei mireasmă de tămâie îi umplu nările, conştiinţa. Uită despre tumultul interior, despre furtuna ucigaşă de afară, despre praful străvechi şi moartea ce pluteau în jur, pe sub picioarele lor, în aerul pe care îl respirau.

Ea îşi mişcă mâinile peste pielea lui, peste umerii lui şi în jos, împingându-i cămaşa la o parte pe măsură ce înainta. Rupert tânjea să-şi rupă veşmântul, dar nu voia să-i dea drumul femeii din braţele sale. Îşi trecu degetele peste spatele ei, spre talie şi în jos, dar cingătoarea îi stătea în cale, o eşarfă lungă şi lată, împăturită, răsucită şi încărcată cu nu se ştie ce. Nu-i trebui decât o secundă ca s-o dezlege. Apoi aceasta alunecă, iar conţinutul scoase un zgomot înfundat când atinse podeaua pietroasă.

O prinse de talie. Părea atât de mică în mâinile lui mari, fără toată acea încărcătură, fără vreun corset vătuit care s-o îngroaşe. Adevărul minunat era că nimic nu-i mai stătea în cale în afara vestei lungi, strâmte, şi a cămăşii din crep subţire de dedesubt... şi a brâului pantalonilor.

Rupert conştientiza toate astea, constrângerile reprezentate de haine, în acel colţişor al minţii lui pregătit să rezolve probleme, colţişorul în care un bărbat îşi păstrează tehnicile de dezbrăcat femei.

Dar in prezent conştientiza mai mult curbele suple de sub mâna lui şi felul în care femeia se mişca atunci când el îşi trecea palmele peste ea. Se mişca precum o pisică, mlădios şi unduitor, cerând fără jenă să fie dezmierdată: da, aici. Ah, da, acolo! Mai mult din asta! Din nou aia! Da!

Gura ei o părăsi pe a lui pentru a-i lăsa urme de fierbinţeală pe faţă şi în josul gâtului. Între timp mâinile ei îi mângâiau pieptul pe sub cămaşă. Nu exista nici o şovăială, nici o nesiguranţă: ea era a lui şi o ştia. Rupert se sprijini de perete ca să prindă puteri, pentru că doamna Pembroke îi înmuia genunchii şi pentru că el voia totul deodată: trebuia s-o aibă atunci, acolo, în clipa aceea. Şi totuşi nu voia să se mişte, nu voia să facă nimic care

să întrerupă şuvoiul de senzaţii ce se scurgea prin el. Nu avea nume pentru ceea ce simţea. Din câte ştia el putea foarte bine să fie pe moarte. Plăcerea întrecea orice altceva. Lasă să-l omoare!

Ea n-avea decât să-l ucidă cu fierbinţeală şi plăcere ori să-l tortureze. Atâta vreme cât îl dorea, putea să-l posede oricum îi plăcea. Rupert era puternic, putea să îndure orice i-ar fi făcut, şi încă bucuros. Dar o voia la rândul lui şi nu putea aştepta o veşnicîe.

O prînse de ceafă şi îşi încurcă degetele în părul ei, apoi îi trase capul pe spate şi o sărută. Nu cu blândeţe. Nici ea nu-i răspunse cu gingăşie. Limbile li se împletiră, iar mâinile ei îi alunecară pe sub cămaşă, frământându-i muşchii de pe spate până când el ajunse să geamă cu buzele lipite de ale ei.

Rupert îi împinse vesta de pe umeri, îi împinse mânecile strâmte în josul braţelor, trase şi se luptă până când haina se desprinse în sfârşit. O aruncă pe jos. Desfăcu şireturile din partea de sus a cămăşii, apoi dădu în lături materialul, lăsând la vedere frumoşii ei sâni. După aceea se opri, în ciuda căldurii, a nevoii şi a nerăbdării de a o poseda.

Pieptul ei părea auriu în lumina lumânării, iar el se simţi ca un jefuitor de morminte străvechi care a dat peste comoara unuî faraon. Se aplecă, sărută pielea mătăsoasă şi îi auzi gâfâielile speriate alunecând într-un suspin. Îşi trecu degetul mare peste sfârcul ispititor, pe urmă îşi duse buzele acolo. Ea scoase un mic ţipăt. Apoi îşi trecu degetele prin părul lui, ţinându-l, lipindu-l de ea, iar pauza liniştită luă sfârşit.

Fierbinţeala şi nevoia dădură din nou năvală, nimicind raţiunea, iar el se trezi smulgându-şi cămaşa, după aceea pe a ei, şi trăgând-o din nou la piept, piele lângă piele. Dar nu era suficient de aproape, nicidecum.

Îi cuprinse fesele în palme, strivind-o de pelvisul lui, de mădularul erect, însă asta nu avea să fie niciodată îndeajuns. Într-o clipă găsi nodul sforii pantalonilor ei, iar în următoarea îl şi desfăcu, aşa că pantalonii alunecară peste şoldurile ei, în josul picioarelor ei frumoase. Rupert îşi lăsă mâinile să-i alunece peste fundul şi mijlocul ei, peste umflăturile coapselor.

Pielea ei era catifea fierbinte. Tremura sub dezmierdările lui. Bărbatul îşi urcă mângâierile către triunghiul moale dintre

picioarele ei. Era o zonă atât de fină, de delicată! Din nou furtuna sălbatică a poftei se domoli. Rupert nu se mai grăbi, avu grijă, alintă gingaş, atât de gingaş, trecându-şi uşor degetele peste locul acela.

– Doamne! spuse ea. Doamne!

Îşi lipi nasul de gâtul ei. Îi simţea gura moale lângă urechea lui, şoptindu-i cu voce răguşită:

– Oh, e... da! Oh, da!

Mângâie mai adânc, degetul lui mare răsfăţând bumbul sensibil. Ştia ce să facă. Ştia cum să satisfacă o femeie. Dar ea era fierbinte, şi udă, şi spunea „da".

O vijelie se porni in mintea lui, iar Rupert nu-şi mai putu aminti ce trebuia făcut. Fără să se gândească, îşi smuci propriii pantaloni. Ţesătura căzu, iar organul lui fu eliberat. O prinse de sub coapsă, ridicându-i piciorul. Ea îi cuprinse talia între picioare şi el o pătrunse. Femeia strigă:

– Oh! Oh, Doamne!

Rupert i-ar fi ţinut isonul, dar depăşise de mult etapa cuvintelor.

Era pierdut în ea şi în nevoia de ea. Dorinţa îl răvăşea precum o furtună de nisip. Era o forţă de nestăpânit, de neoprit. Se împinse iar şi iar, o auzi ţipând şi îi simţi corpul tremurând când ajunse la orgasm. Dar nu era destul. Mai mult! Mai mult! Mai mult! Mângâieri apăsate, deznădăjduite, ca şi cum ar fi putut să ajungă la începutul şi la sfârşitul ei, s-o aibă cu totul.

Doamna Pembroke nu se abţinu şi îl posedă cu aceeaşi sălbăticie, înfiorându-se în timp ce avea un orgasm după altul. În cele din urmă ii luă faţa în palme şi il sărută cu patimă. Atunci Rupert fu străbătut de şuvoiul plăcerii. Şi odată cu el apăru o stranie exaltare, asemenea stâlpului de lumină ce se ridică deasupra orizontului egiptean la apusul soarelui. Abia în ultimele clipe conştientiză ce făcea şi se retrase din ea. Sămânţa i se vărsă pe coapsa ei, urmată de eliberare şi de liniştea intunericului.

Daphne se prăbuşi lângă el, piciorul ei gol alunecând peste al lui. Rămase acolo, aşteptând ca inima să înceteze a mai bubui şi ca răsuflarea să i se domolească. Îşi lăsă capul pe pieptul lui mare şi îi ascultă inima încetinind treptat. Se agăţă de el, cuprinzându-i

cu brațele talia încordată. Încă nu voia ca totul să se termine, iar sufletul ei nesigur tresări când îi simți bărbia sprijinită de creștetul ei. Își aminti cum el o sărutase pe cap în timpul furtunii de nisip și cum emoția crescuse în ea din pricina acelor atingeri teribil de asemănătoare cu afecțiunea.

Nu voia să se gândească la valul de emoții. Era mai înspăimântător decât vijelia de afară. Mai devreme plecase de lângă el pentru că doar așa reușise să nu se cuibărească în brațele lui în timp ce dormea, să nu se lipească de el, prefăcându-se că e al ei și ea a lui.

Se refugiase în imaginile ce împodobeau pereții mormântului. Se întrebase cine erau doamnele și ce simbolizau florile lor, astfel încât în mintea ei să nu mai rămână loc pentru gândurile despre domnul Carsington și despre cât de mult se atașase de el, deși știuse de la început, poate din prima clipă în care îi auzise vocea, că el era făcut să frângă inimile femeilor.

Se străduise mult să nu fie rănită iar. Acum uite ce făcuse!

El o mângâia pe cap, degetele lui lungi alunecându-i spre gât.

– Fără plânsete, murmură bărbatul.

Daphne săltă capul și s-ar fi smuls din brațele lui, dar el o ținu acolo, cu mâna așezată blând, dar ferm, pe ceafa ei.

– Nu plângeam! spuse ea indignată. Nu sunt genul de femeie plângăcioasă. Nu sunt emotivă. Nu sunt...

Spre uimirea ei, din ochi i se scurse o lacrimă.

– Știam eu, zise el.

– Nu plâng din pricina ta, replică Daphne. Sau a celor întâmplate... adineauri. Ridică bărbia. Se pare că era ceva inevitabil, rezultatul apropierii îndelungate și a stimulării emoționale excesive. Am auzit despre astfel de lucruri: gesturi disperate după o întâlnire îndeaproape cu moartea.

– Ah! exclamă el. A fost un gest disperat?

– Da, răspunse Daphne.

– Zău!

– Da. Își șterse lacrima. Nu înseamnă nimic. E un fel de... de instinct, poate. O reacție primitivă. Chiar irațională.

Carsington o cuprinse în brațe și o lipi de el.

– Nu fi prostuță, zise bărbatul. N-a fost nimic de genul ăsta.

Lui Daphne îi trebuiră câteva clipe să-și adune gândurile. Acestea aveau chef să umble aiurea: la pieptul puternic de care

se striviseră sânii ei, la senzațiile plăcute ce însoțiseră acea strivire, la senzația umedă a contactului ce avea loc mai jos.

Of, trupul lui era magnific! Dumnezeiesc! N-ar fi trebuit să aibă astfel de idei necuviincioase, dar ele i se revărsau în minte la un loc cu amintirile. El putea foarte bine să fie un zeu, căci o purtase spre paradis și înapoi de zeci de ori. Mâinile acelea, mâinile acelea păcătoase și pricepute...

Și pe urmă...

– N-a fost? întrebă ea.

Își lăsă capul pe spate ca să-l privească. Umbrele tremurau peste chipul lui frumos, ca întotdeauna, imposibil de citit. Dar amuzamentul părea să sclipească în ochii cei negri.

– M-ai dorit din secunda în care ne-am întâlnit, spuse el.

– Nu e deloc...

– Și, în sfârșit, după ce te-ai purtat în cel mai smintit fel pentru vârsta asta, ai făcut ceea ce era logic și rațional.

Bărbatul își lăsă mâna să-i alunece peste spatele și fundul ei.

Peste fundul ei complet gol.

Atunci Daphne își dădu seama că pantaloniî îi zăceau grămadă la glezne. Un crac îi era încă legat sub genunchi. Ar fi trebuit să fie ruşinată la culme. Câtuşi de puțin. Din contră, simțea o nevoie aproape copleşitoare de a chicoti.

– S-a întâmplat ca până la urmă să-ți vină mintea la cap, continuă el. În sfârșit, după ce te-ai amăgit cu tot felul de prostii puritane, ai recunoscut adevărul: sunt irezistibil de atrăgător.

Daphne tocmai dădea să obiecteze la auzul acestei declarații succinte, când el îi puse mâna peste gură.

– Mmmph! mormăi ea.

– Șșt! Aud ceva.

Capitolul 15

Ce auzeau ei era măgarul. Părea agitat, deşi Rupert cu greu ar fi putut şti sigur. Sunetele circulau în mod ciudat acolo. Nu era

de mirare că doamna Pembroke, cu mintea la Egiptul antic, nu-l auzise strigând-o mai devreme.

– Ceva a speriat-o pe Hermione, spuse el.

Nu voia să-i dea drumul femeii din brațele lui, atât de gingașă și de docilă. Dar nu putea să-și asume riscul ca măgarul să o ia razna și să fugă. Ea le-ar fi oferit un mijloc de transport dacă vreunul dintre ei ar fi sfârșit rănit ori bolnav. Iar dacă situația ar fi devenit disperată, le-ar fi servit drept sursă de hrană.

Cu mișcări blânde, o lăsă pe doamna Pembroke lângă el.

– Mai bine să văd care-i problema.

Se aplecă și își luă pantalonii, îi ridică, apoi porni la drum, legând șnurul din talie în vreme ce înainta.

– Stai, stai! strigă ea.

Rupert se întoarse. Ea se poticnea pe urmele lui, goală de la brâu în sus, trăgându-și pantalonii cu o mână, iar în cealaltă ținând lumânarea:

– Ia lumânarea! Eu mai am una.

Pe Zeus, dar era un specimen magnific de femeie, se gândi el cu regret, în vreme ce alerga către Hermione care devenise isterică.

Daphne nu era cu mult în urma lui. Până să ajungă în prima încăpere, unde Hermione făcea o larmă înfiorătoare, se îmbrăcase deja în *kamees*.

– Credeam că e un șarpe, strigă domnul Carsington peste zbierete. Dar nu văd nimic care să miște. Nici un șarpe, scorpion sau altă jivină îngrijorătoare.

Daphne se lăsă pe vine și își mișcă încet lumânarea pentru a cerceta podeaua camerei.

– Nici eu nu văd nimic viu, zise ea. Bucăți de pietre și ghips. Biscuiți, ori trestie uscată, ori bălegar uscat, ori... oh!

Carsington liniștea măgarul.

– Haide, draga mea, e în regulă. Acum suntem aici. Presupun că te-ai speriat de întuneric, biata de tine. Te-am abandonat și ai început să-ți închipui că sunt monștri.

– Cred că-i vorba despre asta, zise Daphne.

Ridică un obiect lung, în formă de pară, ușor deformat. Era făcut dintr-o substanță maronie cunoscută.

Hermione obiectă zgomotos şi încercă să se retragă afară din mormânt, târându-l pe domnul Carsington după ea. În timp ce acesta se lupta cu măgarul, Daphne merse în capătul opus al camerei.

Hermione se mai linişti oarecum, deşi încă era neliniştită, încă se văita.

– Ce naiba e aia? întrebă bărbatul.

– Nu sunt sigură, îi răspunse Daphne.

Picură nişte ceară pe podeaua pietroasă şi aşeză lumânarea deasupra ei. Apoi se ghemui în stilul egiptean, pentru a studia obiectul la lumină.

– Un soi de animal sau pasăre. Mumificau pisici, să ştii. Iar pe aici prin împrejurimi, lupi şi şacali.

– O mumie, zise el. Vocea îi era rece şi distantă. Ar fi trebuit să ghicesc. Eşti sigură că nu-i umană?

– Destul de sigură, spuse ea. E încă invelită, dar pare prea mică şi prea deformată pentru un om, fie şi un copil. Deduc că Hermione a călcat pe ea. Ori a mirosit-o, căutând ceva de mâncare. Este remarcabil de sensibilă, nu? Ai crede că un măgar egiptean ar fi obişnuit ...

– Poate o pui pe undeva, zise domnul Carsington cu aceeaşi voce glacială. La distanţă. Unde să n-o poată adulmeca.

Mintea lui Daphne fu străfulgerată de o amintire: Carsington uitându-se la resturile risipite pe pământ în apropierea piramidei în trepte din Saqqara... expresia întunecată... urcarea în grabă a pantei de nisip.

– Şi tu eşti sensibil? întrebă ea.

– Sigur că nu!

– Uimitor, spuse Daphne. Te credeam complet neînfricat.

– Nu mă tem de o grămadă de materie pietrificată, zise el bătos.

– Hai încoace! îl îndemnă femeia.

– Încerc s-o calmez pe Hermione.

– E calmă, zise ea. Stau suficient de departe incât să n-o îngrijorez. Nu vrei să te uiţi. E foarte interesant. N-am mai văzut niciodată un animal mumificat, cel puţin nu întreg... cât de cât. E puţin crestat.

– Hermione nu este atât de calmă pe cât pare, spuse Carsington. Am face bine să nu-i oferim un pretext s-o ia la goană. Dacă fuge...

– Ți-e frică, îl tachină Daphne.

– Nu fi ridicolă!

– Atunci vino încoace! spuse ea.

Bărbatul mângâie măgarul.

– Vino încoace! repetă Daphne.

El bombăni ceva către Hermione despre „femeile caraghioase".

– Domnule Carsington, zise Daphne, vino aici!

Bărbatul mângâie uşor capul măgarului şi începu să fluiere încetişor.

– Rupert! spuse Daphne.

În sfârşit el se întoarse şi o privi.

– *Ta'ala heneh*, zise ea.

„Tipic", se gândi Rupert. „Te culci cu o femeie, apoi ea are impresia că te-a luat în stăpânire."

Mă rog, poate că a făcut-o.

„Rupert", rostise ea spontan. Îi spusese pe numele de botez şi nici măcar nu făceau dragoste. Şi totuşi în urechile lui sunau a vorbe de dragoste: felul în care îi îngânase numele, felul în care cuvintele străine ieşiseră din gura ei. În mintea lui se iviră haremuri, concubine şi dansatoare, iar ea parcă era în toate, în cele mai ispititoare femei ale lumii.

Of, Rupert era într-o stare proastă, o stare foarte, foarte tristă!

Se duse la ea. Ascultător, îşi coborî privirea spre chestia pe care o avea în mână. Mintea i se revoltă, iar ochii îşi schimbară direcţia, îndreptându-se către sânii ei. Erau în mare parte dezgoliţi, de vreme ce ea neglijase să-şi încheie gulerul cămăşii de crep.

Cu excepţia nesuferitelor văluri, egiptenii ştiau cum să îmbrace ca lumea o femeie.

– Te dezgustă? îl întrebă femeia.

– Sigur că nu! răspunse el.

Doamna Pembroke se uită în jos la ea însăşi, la bustul abia acoperit ce sclipea auriu în lumina lumânării.

– Mă referam la mumie, zise ea.

Nu încercă să acopere pielea expusă.

Lui Rupert lipsa de decență i se părea perfect agreabilă. Totuși, nu îl ajuta să gândească mai ușor. Încercă, deși nu era sigur de ce o făcea.

– Nu e tocmai dezgustător, rosti el în cele din urmă.

– Mumiile te tulbură, spuse ea. Am mai observat asta. Și pe mine mă tulbură, mai ales când le găsesc făcute bucăți, după ce careva le-a răvășit, căutând amulete și astfel de lucruri. Dar mă și încântă. Mângâie ușor cu arătătorul lucrul pe care îl ținea în mână. Vezi ce frumos e învelită, cu cât drag e păstrată?

Rupert încercă să vadă frumusețea despre care vorbea ea, dar nu reuși. Îl neliniștea să se uite la chestia aia. Se întoarse.

Urmă un moment de tăcere. O simțea gândind, întrebându-se.

– Odată am văzut o mumie dezvelită la Londra, spuse el cu voce aspră în liniștea ce se lăsase. O mare distracție, cu mulți aristocrați căscând ochii și cu un medic supraveghind procedurile. Era o femeie, goală, biata de ea, odată ce i-au îndepărtat acoperământul pregătit cu drag. Pretindeau că e o cercetare științifică, dar cei mai mulți spectatori erau acolo pentru caracterul senzațional. Lor nu li se părea decât un spectacol, ca și cum ea n-ar fi fost cândva o femeie vie, ca soțiile, surorile, mamele și fiicele lor.

I se puse un nod în gât când își aminti. Nu mai putu spune nimic. Se blocase.

– Înțeleg.

Doamna Pembroke lăsă jos mumia și se ridică. Rupert se uită la ea, apoi la lucrul pe care îl lăsase deoparte. Știa că și-l dorea. Văzuse dorul din ochii ei, aceeași privire pe care o avea când o găsise studiind desenele de pe pereți. Și totuși lăsase deoparte mica mumie de dragul lui. I se strânse inima.

– E doar o pasăre ori o pisică, zise el. Companionul ori animalul sacru al cuiva. Tu ai găsit-o. Ai putea foarte bine s-o păstrezi. Următoarea persoană care va ajunge aici o să calce pe ea din greșeală ori o s-o distrugă intenționat, căutând o comoară. Măcar tu o s-o tratezi cu bunătate.

Se aplecă și ridică mumia. Mirosul îi întoarse stomacul pe dos. Își ținu respirația și îi întinse obiectul. Femeia ridică din sprâncene.

– Da, da, ia-o, spuse el cu glas înecat, rezistând impulsului de a i-o arunca.

– Eşti sigur?

Dar doamna Pembroke îi luă mumia din mână, slavă zeilor!

Rupert făcu un pas înapoi.

– Sigur că da. Nu ţi-am spus că sunt uşor de stăpânit? O partidă însufleţită de sex mă face să fiu ca lutul în mâinile tale. Jur, dau pe dinafară de bunătate şi generozitate.

... şi de altceva, ceva diferit de acea stare de bine pe care o simţea în mod obişnuit. Simţea o durere, ceva nu tocmai bun şi nu tocmai rău.

– Dar îmi dă şi o foame de lup, adăugă el iute. Din câte îmi amintesc, avem pâine în desagă.

Nu însemnase nimic pentru el, lui Daphne îi era clar. Bărbatul vorbise despre sentimente, dar se referise numai la dorinţă. Îşi satisfăcuse o poftă trupească, cu nimic diferită de foame. Aşa vedea el lucrurile. O spusese: ea îl dorea, iar reacţia logică era să facă dragoste. În cazul foamei, reacţia logică e să mănânci.

Cu alte cuvinte, momentul pasional nu avusese pentru el o mai mare însemnătate decât masa simplă formată din pâine şi apă pe care o luară ceva mai târziu, într-un colţ al primei camere, înconjuraţi de imagini reprezentându-l pe proprietarul mormântului cu femeile lui şi de lungi coloane de hieroglife.

Între timp, lui Daphne i se sfărâmase toată lumea în cap. Se holba în gol la hieroglifele ce tremurau în lumina lumânării. Se simţea ca şi cum şi-ar fi petrecut toată viaţa adultă într-un soi de întuneric, traducându-şi cel puţin o parte din existenţă în limba greşită.

– Ai vreo idee ce spun? întrebă el.

Îşi îndreptă privirea spre Carsington. Nu-şi îmbrăcase din nou cămaşa. Flacăra slabă licărea pe pielea bronzată şi trasa contururile bustului musculos. Ochii lui erau întunecaţi, de nepătruns.

Nu că ea i-ar fi putut citi cu uşurinţă, chiar şi la lumină bună. Ochii lui Rupert Carsington nu erau ferestre către sufletul lui, aşa cum fuseseră ai lui Virgil. Dar, la urma urmei, Rupert Carsington părea să păstreze foarte puţine taine. Vorbele şi faptele îi erau simple şi directe. Furia, la fel. Nu şi-o ascundea în spatele unei

măşti de gentilețe şi răbdare dumnezeiască. El îşi rostea gândurile cu voce tare... în loc să încerce să le demonteze pe ale ei.

– Ştii că nu, răspunse Daphne. Ți-am explicat în repetate rânduri dificultățile descifrării.

– Da, dar acum că ți-ai ostoit îngrozitoarea poftă a trupului care îți împovăra mintea, mă gândeam că s-ar putea să ai o revelație ori o explozie de inspirație, zise el.

– Am avut o revelație, replică ea, dar nu în legătură cu hieroglifele. Cât despre poftă...

– Ah, da! Presupun că nu e tocmai ostoită.

– Nu asta am...

– Problema cu pofta trupului e că nu poți scăpa de ea decât cu sârguință, spuse el. Cu sârguință repetată. Aşa că, de îndată ce începe să te jeneze iar, ai grijă să-mi spui.

– Nu asta am...

Dar subiectul făcea parte din ceea ce o preocupa, aşa că rosti iute, ca să termine:

– Mă găseşti feminină?

– Furtuna de nisip ți-a uscat creierul? întrebă Rupert. Crezi că te-am confundat cu un bărbat?

– Vreau să spun, mă găseşti băiețoasă?

El se aplecă mai aproape şi îi cercetă chipul, acum fără îndoială stacojiu.

– Unde? spuse. În ce fel?

– Ne... feminină. Lipsită de delicatețe. Prea...

Îşi aminti admonestările blânde ale lui Virgil, răbdarea lui enervantă, iar furia alungă ruşinea.

– Prea tumultuoasă, zîse ea încordată. Când fac dragoste.

– O femeie... prea tumultuoasă... în dragoste, repetă Rupert, nevenindu-i să creadă. Nu există aşa ceva! De unde ți-a venit ideea asta prostească? Nu contează. Nu-mi răspunde. Pot să ghicesc. N-ar fi trebuit să te măriți cu un bărbat bătrân.

– Virgil avea cincizeci şi patru de ani când ne-am cununat, spuse ea. Nu era tocmai Matusalem.

– Tu câți ani aveai?

– Nouăsprezece şi jumătate, răspunse Daphne.

– Ți-ar fi fost mai bine cu doi soți de câte douăzeci şi şapte de ani, comentă el. Cât despre regretatul răposat, el ar fi trebuit

să se însoare cu o femeie mai apropiată de vârsta lui, ale cărei porniri animalice să aibă aceeaşi forţă cu ale lui. Poate că ar fi trăit mai mult. Mai important, nu ar fi fost nevoie să-şi acopere lipsa de vigoare criticându-şi soţia frumoasă şi pasională.

– Lipsa... lui... de vigoare, repetă Daphne. Asta era...

– Nu că ar fi avut vreo scuză, continuă Rupert indignat. Să spună astfel de minciuni dureroase, şi încă el, un preot! Sper că l-ai lăsat fără multă, multă vreme, cel puţin două săptămâni, ca să-i dai o lecţie. Doamne, a fost nedemn de un gentleman – şi te-ai legat pe viaţă de bruta aceea! Te-a făcut să te simţi lipsită de feminitate – pe tine, dintre toate femeile! ... când el era cel lipsit de bărbăţie. Îmi face sângele să clocotească. Vino încoace!

– Nedemn de un gentleman? spuse Daphne. Lipsit de bărbăţie?

– A fost un bărbat mărunt, zise el, altfel n-ar fi încercat să te reducă la nivelul lui.

Ea se holbă la Rupert, încercând să înţeleagă. Virgil îi spusese că era lipsită de feminitate... el, un bărbat cu multă experienţă.

– Trebuie să aud adevărul, zise ea. Nu e cazul să te comporţi cu tact. E important.

– Cu tact? repetă bărbatul. Nu-mi vine să cred că o femeie inteligentă ca tine n-a reuşit să-l vadă cu adevărat. Trebuie să le fi fost evident până şi celor mai nătărăi că era gelos pe mintea ta, deoarece ştia că a lui nu era la fel de ascuţită. Se temea că o să ai o reuşită şi o să-l pui în umbră. De aceea ţi-a interzis să studiezi străvechea scriere egipteană. Clar era invidios pe energia şi pe pasiunea ta. Erai prea feminină pentru el.

– Prea feminină, repetă Daphne, savurând cuvintele.

Nu prea puţin. Nu prea asemănătoare cu un bărbat. Acesta era creierul ei masculin. Era pur şi simplu creierul ei, atât tot.

– Poate ai observat că pentru mine nu eşti prea mult.

Ochii lui negri scânteiară.

– Ţie nu-ţi pasă de mintea mea.

– Eu nu mă tem de mintea ta, spuse el. Vino încoace! *Ta'ala heneh!*

O luă în braţe şi o sărută.

Nu fu un sărut politicos şi nici blând. Fu lung şi obraznic, păcătos de profund şi lasciv, topindu-i muşchii laolaltă cu restul principiilor morale. Nici măcar nu se prefăcu a se împotrivi.

Se cufundă în brațele lui și își lăsă mâinile să-i umble peste liniile puternice ale pieptului și umerilor lui, ale brațelor și spatelui.

Nu era sigură că se va sătura vreodată să-l atingă. Nu știa cum de reușise să-și țină mâinile departe de el atâta vreme. Era cald, puternic, sălbatic de vivace... oh, și era superb creat, la scară mare, perfect proporționat! Mâinile ei alunecară în jos pentru a-l prinde de fese, atât de netede și încordate, iar bărbatul gemu cu buzele lipite de ale ei, apoi se retrase.

Daphne deschise ochii, speriată. Fusese prea îndrăzneață, îl dezgustase. Dar nu, el îi spusese că nu putea fi prea îndrăzneață.

– Mai devreme am vrut să te satisfac, spuse el.

Mormăi.

– Ai reușit, replică ea.

Nu mai fusese atât de satisfăcută în viața ei. Niciodată nu bănuise că era cu putință să fii atât de satisfăcut... și că lumea era atât insuficientă.

– Dar mă grăbeam, explică el, după ce așteptasem al naibii de mult să-ți vină mintea la cap.

– Am fost perfect satisfăcută, zise Daphne.

Crezuse că o să moară de plăcere și bucurie. Crezuse că o să explodeze din pricina lor, din pricina senzațiilor atât de puternice.

– Ce știi tu? întrebă el. Amantul pe care l-ai avut înainte a fost un bătrân.

O sărută în locul acela special din spatele urechii. O sărută pe gât, la baza gâtului.

Ea nu se împotrivi. Ce știa ea? Nimic, se pare, când venea vorba de făcut dragoste

Dar bărbatul acesta știa. Îi scria mesaje misterioase sub formă de săruturi pe piele, de-a lungul claviculei și mai jos, peste sâni, și mai jos. O desprinse ușurel din brațele lui și o așeză pe covoraș. Hainele îi alunecară de pe trup, iar gura lui rămase în locul lor, oferindu-i cele mai ușoare dintre atingeri, înscrîindu-i mesaje pe piele.

Buzele lui spuseră o lungă și complicată poveste pe abdomenul ei, apoi săruturile se mutară mai jos, iar degetele lui ajunseră și ele acolo, trasând contururile celui mai tainic loc al ei. Faptul că era explorată și cunoscută astfel îi stârnea o durere în fundul stomacului, o dulce și ucigătoare durere.

Îşi înfipse degetele în părul lui pentru că trebuia să-l atingă, să facă ceva. Durerea se răspândise peste tot, pulsându-i în inimă, trimiţându-i un curent straniu prin vene şi bătându-i darabana pe piele. Oh, şi acolo... micul mugur de piele, păcătosul... degetul lui mare tachinându-l... şi apoi o cuprinse cu gura.

Oh, nu, nu trebuie! E... indecent... desfrânat. Greşit, cu siguranţă. O să fim pe veci blestemaţi... Nu-mi pasă! Să fiu blestemată! Nu te opri! Nu te opri vreodată!

Plăcerea, aproape insuportabilă, dădu năvală în ea, val după val de bucurie întunecată. Încă o dată şi încă o dată Daphne tremură la marginea extazului. Încă o dată şi încă o dată el o duse dincolo de ea. Până când nu mai putut îndura, nu singură. Se încovoie şi îl prinse de umeri.

– În mine, şopti printre gâfâieli. Intră în mine.

El se lăsă în genunchi. Ea îşi trecu mâinile peste pieptul lui, peste abdomenul încordat şi peste membrul lui viril, uriaş în erecţie şi fierbinte la atingere. Îl mângâie, drăgăstos, drăgăstos, şi scoase un râset înăbuşit.

– Ah, păi atunci nu fi timidă, spuse el.

Îşi aşeză mâna lui mare peste pieptul ei şi o împinse în jos, apoi rămase pe loc pentru o clipă, privind-o.

Daphne se uită în sus la el şi, în clipa aceea, în întunericul străpuns de lumina slabă şi pâlpâitoare a lumânării, i se păru că pătrunde în infern şi că cel care o încăleca nu era un muritor, ci un semizeu.

El zâmbi şi intră în ea, foarte încet, foarte chibzuit. Ah, dar adânc, adânc, acolo unde avea nevoie de el.

– Aşa? întrebă. Să intru în tine aşa?

– Da, răspunse Daphne. Îşi schimbă poziţia, primindu-l şi mai adânc. Şi aşa.

De data asta el se mişcă lent în trupul ei, ca şi cum ar fi avut o eternitate la dispoziţie. Încet, Daphne se legănă în acelaşi ritm cu el, dând frâu liber căldurii şi valului de plăcere. De data asta ea era a lui şi el era al ei. Nu se grăbeau să ajungă la capăt şi la despărţirea ce trebuia să urmeze.

Bărbatul se aplecă şi o sărută pe vârful obrazului cu atâta tandreţe încât Daphne crezu că o să i se frângă inima. Dar aceasta continua să bată, mai iute şi cu mai multă putere. Plăcerea

lentă crescu într-o nevoie pulsatilă, iar femeia se pierdu din nou în furtună. Dar acum el îi era alături, iar vijelia părea bogată, sălbatică şi plină de minuni. Se afundă în vârtej laolaltă cu el, în acelaşi fel în care se adânciseră împreună în piramide, în pericol. Ploi de aur luminară lumea, iar în ea şi prin ea se revărsă o bucurie asemănătoare cu întrezărirea unui viitor perfect. Scoase un ţipăt gutural, apoi se cutremură o dată şi fu umplută de o fierbinţeală lichidă.

Furtuna se domoli, bărbatul se prăbuşi peste ea, iar Daphne se cufundă la rândul ei într-o bine-venită linişte şi pace.

În secunda în care îşi veni în fire, Rupert îşi dădu seama ce făcuse.

Era a doua oară când se purta precum un adolescent la prima iubire.

Prima oară îi dăduse zor de parcă ar fi fost întâia şî cea din urmă ocazie pe care urma s-o mai aibă, de parcă moartea urma să vină în clipa următoare.

A doua oară reuşise să obţină părţile esenţiale ale plăcerii ei, numai pentru a-şi pierde capul în momentul crucial.

Nu numai că se prăvălise peste ea, ca un prost uriaş şi neîndemânatic ce era (iar femeia stătea întinsă deasupra unui covoraş subţire, pe o podea pietroasă), dar îşi şi vărsase sămânţa în trupul ei.

Idiot, idiot! Un mare bou!

Dacă...

Nu mai conta. Îngrijorarea nu ducea nicăieri.

Se ridică de pe ea şi o cuprinse în braţe. Alunecă într-o poziţie şezândă şi o aşeză în poală. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi Rupert îi simţi răsuflarea pe piele. Îi mângâie părul, rubine şi granate lucind la lumina lumânării. Privirea lui rătăci mai jos, unde văzu tot rubine şi granate.

Zâmbi, uitându-şi pentru moment supărarea faţă de sine. Partea aceea o luase prin surprindere.

Era o femeie experimentată, da, dar puţin experimentată, iar acel puţin nu de foarte bună calitate.

Gândul ăsta îl inveseli. Îşi spuse că era ca şi cum ar fi avut parte de toate avantajele unei virgine, fără nici unul dintre neajunsuri.

Cât despre greşeala lui... ei bine, răul fusese făcut şi nu mai putea fi luat înapoi. Nu putea decât să aibă grijă de ea. Şi pentru asta era bine pregătit. Se relaxă, se sprijini de zid şi adormi imediat.

– Trezeşte-te! Trezeşte-te!

O şoaptă înnebunită în întuneric. Cineva împungându-l.

Rupert îşi alungă iute somnul.

– Ce? spuse el. Ce?

– E cineva acolo, şi eu... Şşt!

Rupert ascultă.

Voci. Voci de bărbaţi. Paznicii lor? Se ridică şi începu să-şi tragă hainele pe el.

– Sunt mai mulţi, şopti ea. M-am dus să văd ce face Hermione pentru că se văieta iar. I-am auzit afară. Nu ştiu dacă ei m-au auzit pe mine. Dar ştiu că ne caută.

– Păi era şi timpul să vină cineva...

Ea îi astupă gura cu mâna.

– I-am auzit pentru că se certau... dacă să te omoare ori să te păstreze pentru răscumpărare. Trebuie să ne ascundem.

Rupert îi dădu mâna la o parte. Îşi înfăşură în grabă eşarfa în jurul taliei, îşi găsî pistolul şi îl indesă la brâu.

– Nu putem să ne ascundem, zise el. În primul rând...

– Nu vorbi, doar ascultă, îl întrerupse ea. Uruitul ăla pe care îl auzi e ecoul unei şoapte.

Îl împinse.

– În spate. În cea mai îndepărtată cameră.

Rupert nu ştia unde era „în spate". Lumânarea ori arsese, ori fusese stinsă în mod inteligent de către doamna Pembroke. Întunericul era de nepătruns. Dar ea îl apucă de mână şi îl conduse, părând a şti unde se afla.

De data aceasta nu le trebui mult să ajungă în capăt.

În capătul ce se înfunda.

– O să rămânem captivi, bombăni el. Exact asta încercam să-ţi spun. Asta dacă n-ai descoperit un pasaj secret.

– Nu tocmai, spuse ea.

– Atunci ce?

Pipăi zidurile şi găsi o nişă.

Apoi își aminti: diagramele franceze despre care îl dăscălise ea mai devreme. Un puț ar fi marcat printr-o intrare, simbolică ori reală, cum ar fi nișa asta.

Ea îl trase de mânecă.

– Nu nișa din mijloc. Pe aici.

– O să ne ascundem într-un puț de îngropăciune, zise el. Ăsta-i planul tău cel isteț.

– Nu există o altă cale de ieșire, spuse ea. Mai devreme am explorat toată încăperea, deoarece am citit că unele dintre mormintele tebane sunt adevărate labirinturi. Ăsta nu e. În timp ce vorbea, îl trăgea spre stânga. Grăbește-te! spuse ea.

Acum Rupert reușea să audă glasuri, distorsionate, aparent îndepărtate. Dar știa că nu erau la mare distanță. Locul nu semăna cu interiorul unei piramide. Cu ajutorul unor torțe ori felinare, bărbații puteau ajunge la ei în câteva minute.

El ar fi vrut să rămână pe loc ca să lupte și ar fi făcut-o, dacă ar fi avut vreo idee în privința șanselor de izbândă. Dar nu putea ști câți oameni erau cu totul ori cât de risipiți. Trei puteau să intre în mormânt, în vreme ce alți zece sau douăzeci să aștepte afară. Iar dacă îl ucideau pe el, ce urma să se aleagă de ea?

– Mai bine m-ai lăsa pe mine primul, spuse Rupert, deși raționea se răzvrătea împotriva perspectivei: un puț îngust de îngropăciune, la capătul căruia probabil se găsea un spațiu îngust, suficient cât pentru un coșciug și mai nimic altceva. Oricine i-ar fi vrut morți n-ar fi avut prea mai greutăți în a rezolva problema.

– Nu, lasă-mă pe mine, zise doamna Pembroke. Știu unde e. Of, grăbește-te! Îi aud. Lasă-te in jos! E mai sigur să te târăști. Cineva a săpat... ah, aici e! Îl simți? Îl prinse de mână și i-o îndoi peste marginea unei deschizături. Aici, spuse ea. E liber până jos. Am verificat mai devreme.

– Intru eu primul, zise Rupert.

Puțul cobora într-un unghi abrupt. Rupert intră cu spatele și aproape că alunecă până la fund. Femeia îl urmă îndeaproape, folosind aceeași metodă. Camera mortuară era surprinzător de mare. Însă pe podea erau risipite gunoaie, iar în preajmă

plutea neplăcutul miros familiar ce ducea cu gândul la morți străvechi.

Dar Rupert nu avu vreme să se gândească la răposați. Doamna Pembroke nici nu ajunsese bine la capătul puțului, că și auziseră voci. O trase înapoi, departe de gura puțului.

Din locul în care se aflaseră câteva clipe mai devreme venea o lumină, iar niște glasuri strigau în arabă.

Rupert își încărcă pistolul.

O voce nouă vorbi, de data asta într-o franceză cu accent pronunțat. Nu erau motive de teamă, spunea vocea. El și prietenii lui veniseră să-i salveze pe doamna engleză și pe gentleman. Toată lumea din Asyut îi căuta încă de la asfințit, de când se potolise vântul.

Rupert îi atinse buzele doamnei Pembroke, făcându-i semn să tacă și, înaintând cu grijă câțiva centimetri, o trase de lângă puț, până când ajunseră să se lipească de colțul unui perete.

Nu mai aveau unde să meargă.

Rupert se mută în fața ei.

Multă vreme nu se mai auzi nici un sunet în afara răsuflării lui și a ei. Ceilalți, cei de deasupra, ascultau și ei, fără îndoială, căutând semne de viață. Însă ar fi trebuit să se apropie mult mai mult ca să audă ceva.

În sfârșit cineva vorbi. Apoi altcineva. Păreau să se certe. Rupert surprinse câteva cuvinte: *inglezi*, duh și demon.

Oare discutau despre el?

Tom se folosise de minciuni gogonate despre presupusele puteri magice ale lui Rupert pentru a-l convinge pe *kashef*-ul din Minya să coopereze. Băiatul înflorise din plin diversele incidente ce avuseseră loc de-a lungul călătoriei în amonte, folosindu-le drept „dovezi" ale relației apropiate pe care stăpânul său o avea cu puterile supranaturale. Pasămite, Rupert poseda și o abilitate de temut în a face „de deochi" – atragerea blestemelor și a calamităților asupra celor care îl jigneau.

Pe de-altă parte, bărbații poate că doar dezbăteau în continuare dacă să-l împuște ori să-i reteze capul, sau poate că se certau dacă s-o vândă pe doamna engleză ca sclavă ori s-o violeze și s-o ucidă. Pomeniseră despre demoni doar pentru că se știa despre aceste ființe că obișnuiesc să bântuie camerele mortuare.

Rupert se întoarse şi îşi lipi buzele de urechea doamnei Pembroke.

– Ce spun?

– Mormântul e bântuit, şopti ea. De ce să coboare când demonii ori foamea o să ne scoată curând la suprafaţă? zice o tabără. Ceilalţi se tem că o să găsim o cale de a ieşi. Se pare că ei...

Se întrerupse pentru că larma de deasupra lor încetase.

Rupert auzi mişcări la gura puţului, foşnete şi scrâşnete. Era clar că cineva hotărâse să rişte o înfruntare cu demonii. Îşi armă pîstolul.

Chiar înainte să pătrundă în cameră, bărbatul fu uşor de văzut. Ţinea o torţă în mână şi era bine luminat de către torţele ori felinarele de sus, însă nu-i reperase încă pe Rupert şi pe doamna Pembroke care stăteau în umbră. Din câte se auzea, un alt îndivíd îl urma îndeaproape pe primul.

Rupert ţinti.

Apoi ceva trecu pe lângă el, iar bărbatul se prăbuşi la podea.

Doamna Pembroke îi lipi de coaste un obiect tare, cu formă neregulată. O bucată de piatră.

Nu spuse nimic, dar Rupert înţelese. Se aplecă şi luă câteva resturi de pe podea. Când tovarăşul tâlharului dădu să pătrundă în cameră, el le azvârli cât de tare putu. Bărbatul căzu jos.

Cineva strigă de sus.

În timp ce bărbaţii rămaşi la gura puţului îşi chemau amicii inconştienţi, Rupert se repezi către unul dintre trupuri, îl apucă de picioare şi îl târî mai adânc în mormânt. Fără să i se ceară, doamna Pembroke făcu la fel.

Pentru Dumnezeu, era o femeie minunată!

Pietre în locul armelor. Distrugere aproape fără nici un sunet.

Mult mai eficientă decât pistoalele, cu gloanţe ce puteau să ricoşeze în zidurile de piatră şi foarte probabil să doboare întreaga structură şubredă peste capetele lor.

Cei de deasupra urmau să audă, în cel mai bun caz, sunete făcute de pietre. Ceea ce putea însemna resturi care cad. N-aveau cum să ştie sigur ce se afla jos: prada lor ori vârcolaci înfometaţi.

Câteva voci îi strîgau acum pe Amin şi Omar.

La adăpostul zgomotului, Rupert spuse:

– Dacă vin și ei...

– Ajută-mă să-i bag pe ăștia doi în sarcofag, șopti ea.

– Sarc... Ce?

– Nu pot să omor un om cu sânge-rece, zise doamna Pembroke. Nu avem nimic suficient de trainic cu care să-l legăm. E chiar aici. Are capacul spart.

Torțele bărbaților zăceau acolo unde aceștia le scăpaseră, una încă arzând slab. Dădea foarte puțină lumină. La început Rupert nu reuși să distingă sarcofagul. Dar ea deja începuse să-l târască pe unul dintre bărbații leșinați. Făcu și el la fel, ghidat de sunetul gâfâielilor ei.

Urcarea bărbaților în sarcofag fu destul de ușoară. Ținerea lor acolo era o altă poveste. Rupert stivui peste ei câteva bucăți din capacul spart. Asta măcar avea să-i încetinească.

Se îndoia că aveau să fie îndeajuns de amabili încât să rămână inconștienți până ce prietenii lor vor renunța și vor pleca.

Se îndoia că prietenii lor vor renunța și vor pleca.

Poate că era mai înțelept să-i ucidă pe cei doi acum și să crească șansele. Un cuțit ar fi făcut treaba fără prea mult zgomot.

Toată ființa lui Rupert se împotrivi. Încă nu omorâse pe nimeni și, la fel ca doamna Pembroke, considera că ideea de a face asta cu sânge-rece era dezgustătoare.

Atunci ea spuse:

– M-am înșelat.

Tânărul se uită în direcția din care venea vocea ei. Abia dacă reușea să-i distingă silueta în bezna din jur.

– În spatele coșciugului, zise ea. E o gaură.

Capitolul 16

Galeria era mai mică și mai neregulată decât puțul ce ducea către camera mortuară. În anumite momente Rupert fu nevoit să se târască pe burtă. Era și mult mai lungă.

Cândva de-a lungul interminabile călătorii, el ceru o pauză.

– Ești bine? o întrebă.

– Nu-ți irosi răsuflarea cu politeturi, îi răspunse doamna Pembroke pe un ton arțăgos. Nici așa n-avem destul aer. Și nu-mi trebuie odihnă. Nu poți merge mai repede?

– Doamnă Pem... Fir-ar să fie, nici măcar nu-ți știu numele de botez.

– Daphne, spuse ea.

– Daphne, repetă Rupert. E adorabil.

– Doamne, ce contează? Vrei te rog să te miști?

– Ai nevoie de odihnă, spuse Rupert. Pari să fi rămas fără suflu.

– Vreau să ies, zise ea. Acum!

Atunci își aminti de aversiunea ei morbidă față de spațiile închise. Reîncepu să se târască, de data asta cât de repede putea. Probabil că femeia era în pragul isteriei, și pe bună dreptate. În tunel era cald, iar puținul aer părea rânced și nesănătos. Și el voia să scape.

Rupert continuă să se târască, sperând ca la capăt să găsească aer proaspăt, dacă nu și lumină. Mai presus de toate, spera să nu fi sărit din lac în puț.

La gura puțului de îngropăciune, Khareef descoperi că oamenii nu căpătau întotdeauna curaj după ce beau niște coniac. Nici unul dintre ceilalți nu era dornic să-i urmeze pe Omar și Amin în josul puțului.

Era prea liniște acolo jos, spuneau ei. Era ceva rău acolo jos.

– Locul ăsta e malefic, zise unul dintre lași. Măgarul este posedat.

Ceva mai departe în spatele lor, lângă intrarea în mormânt, măgarul străinilor continua să zbiere sălbatic.

– Am făcut prea mult zgomot, spuse un altul. Englezii ne-au auzit venind și au fugit.

– Unde puteau să se ducă? întrebă Khareef. Nu există decât o cale de intrare și una de ieșire.

– Cum rămâne cu gaura hoților? întrebă altcineva.

Khareef începu să râdă.

– Dacă au găsit-o, n-or să ajungă prea departe. Se prăbușește. Vor fi nevoiți să se întoarcă.

– Poate că o să le cadă în cap.

– Atunci o să moară.

– Duval n-are să fie mulțumit.

– Femeia nu trebuia rănită.

Khareef, la fel ca și ceilalți, era beat. Menționarea numelui Duval îl trezi. Femeia trebuia să devină ostatica lui Duval. În ce scop Khareef nu știa și nici nu-i păsa. Dar știa și îi păsa de ce urma să se întâmple cu el dacă dădea greș în această misiune.

Înhăță o torță de la unul dintre bărbați și porni în josul puțului.

Ceilalți se ghemuiră în jurul gurii și așteptară.

La un moment dat, vocea lui Khareef urcă până la ei, umplând aerul cu blesteme.

– Veniți jos, lașilor! strigă el. Veniți jos și ajutați-vă frații!

Unul câte unul, oamenii începură să coboare în puț. Îl găsiră pe Khareef aplecat deasupra unui sîcriu din piatră.

– Uite ce a făcut porcul ăla de englez! spuse el.

Fu nevoie de doi bărbați ca să îndepărteze suficiente bucăți de capac spart încât să-i scoată afară pe prietenii lor bătuți și îngroziți.

– De ce n-ați strigat după ajutor? întrebă Khareef. Muierile astea bătrâne credeau că v-a mâncat vreun vârcolac.

– Englezul, șopti Omar. Demon. Pietre.

Își prinse în mâini capul însângerat.

– Femeia, zise Amin. Neînfricată și feroce ca o leoaică.

– E doar o femeie, spuse Khareef pe un ton mustrător. A aruncat cu pietre în voi, cum fac băieții obraznici. Bărbatul e doar un om. Dar o să vedeți când o să iasă din gaură.

Arătă cu pistolul înspre tunelul hoților.

Se sprijini de sarcofag și așteptă.

Daphne nu era neînfricată.

De fapt, era aproape moartă de frică.

Nu era deloc dornică ori bucuroasă să traverseze piramide și puțuri din morminte. Totuși, acelea păreau promenade spațioase în comparație cu tunelul ăsta săpat grosolan. Se îndoia că făcea parte dintr-un complex mortuar. Mai probabil era opera jefuitorilor.

Cu siguranță munciseră mult, căci era mai lung decât oricare dintre galeriile nesfârșite ale piramidei în trepte de la Saqqara.

Dar poate că părea mai lung decât era. Habar nu avea cât de departe ajunseseră când domnul Carsington iar se opri brusc. Avu o bănuială nefericită cu privire la motivul opririi.

De-a lungul ultimilor câțiva metri, îi tot căzuseră în cap bucăți de pietre și țărână. Acum podeaua tunelului era acoperită de resturi.

– E de rău? întrebă ea.

– Nu-i de bine, răspunse bărbatul. Drumul e blocat.

Judecând după cum se auzea, el muta bolovani.

– Privind partea bună, e loc, spuse Rupert.

Chiar că partea bună! Chestia aia putea să cedeze și să-i îngroape de vii.

– Pe de-altă parte, continuă el, nu-mi dau seama până unde se întinde blocajul.

Dacă trebuia să parcurgă în sens invers întregul drum lungi și sufocant pe care venise, Daphne avea să înnebunească.

– Oamenii din vechime săpau în piatră folosind unelte primitive, zise ea. Cu siguranță putem să ne croim drum printre resturi folosindu-ne mâinile ori cuțitele.

– Putem să încercăm, admise el. Dar riscăm să dureze foarte mult și mai încolo pietrele ar putea fi mult mai înghesuite. Ești sigură că nu vrei să ne întoarcem?

– Sunt convinsă că ei o să ne aștepte, spuse Daphne.

O să-l omoare. „Mai întâi o să-l ucidem pe bărbat", spusese unul dintre tâlhari. „Cu el mort, ea n-o să ne facă nici o problemă."

Dar ceilalți ziceau că englezul e mai valoros în viață: puteau să-l țină prizonier pentru răscumpărare ori să-l transforme într-un eunuc și să-l vândă drept sclav. Cineva adusese în discuție dificultatea de a găsi un cumpărător potrivit. Altcineva atrăsese atenția că ar fi fost mult mai ușor să scape de un cadavru decât să ascundă un englez mare și violent. Și așa mai departe.

Se ciondăneau pentru viața domnului Carsington așa cum s-ar fi târguit pentru prețul unei pipe.

Nu avea să-l lase să cadă în mâinile lor.

– Dacă mă strecor pe lângă tine, spuse ea, te pot ajuta să mişti resturile din drum. Avem mai multe şanse folosind două perechi de mâini.

Iar dacă aveau să fie îngropaţi de vii, măcar va sfârşi lângă el.

– Nu mai trebuie să spui nimic, drăguţă! zise el. M-ai convins din clipa în care ai propus să-ţi strecori superbul trup pe lângă al meu.

– Eşti imposibîl! zise ea. Sunt murdară. Şi miros urât.

– Şi eu la fel, răspunse el vesel. Şi totuşi te-ai oferit. Nu mă hotărăsc dacă eşti disperat de curajoasă ori disperat de înfumurată. Poate amândouă.

Daphne se împinse pe lângă el, forţându-l să se tragă într-o parte.

– Când o să ieşim de aici, dacă o să ieşim de aici, o să te iau la palme, spuse ea.

– O să ieşim, replică domnul Carsington.

– Termină cu vorba! Apucă-te să sapi!

Rupert termină şi cu gânditul, apucându-se să înlăture pietrele din drum. La fel ca şi în mormântul din care fugiseră, cele mai multe resturi erau bucăţi de rocă. Putea fi mult mai rău, îşi spuse in sinea lui. Prăbuşirea probabil că era destul de recentă. Rămăşiţele nu stăteau înghesuite. Nu erau formate din nisip. Imediat ce mută o parte din gunoaie, îşi dădu seama că tunelul era mai lat aici decât la început. Probabil se apropiau de capăt.

Dar nu spuse nimic în legătură cu speranţele pe care le avea, ci lucră cu sârg şi în tăcere, simţind şoldul ei lângă al lui, el atacând o parte, ea pe cealaltă. Mintea îi lucra la rândul ei, trecând în revistă ultimele ore, ziua părând să adune în ea o viaţă întreagă: furtuna de nisip, frica şi furia pe care ea i le stârnise, dragostea (ah, asta merita amintită), pasiunea şi curajul ei.

Daphne.

Era un nume grecesc. O zeiţă? O nimfă?

– Care era Daphne? întrebă Rupert.

Ea se opri din muncă. Mai mult o simţi decât o văzu frecându-şi faţa.

– Care ce? zise femeia.

– În mitologia greacă. Ea care era?

– Fiica zeului râului. Cea care s-a transformat într-un dafin pentru a scăpa de Apollo.

– Ah, da, acum îmi amintesc! Femeile din Grecia făceau mereu asemenea lucruri. Se transformau în copaci, in flori, în ecouri. Excesiv, mi s-a părut mie întotdeauna. Ce e rău în a avea o durere de cap? Şi oricum, ce fel de fiinţă sucită fuge de Apollo? El nu era unul dintre ăia frumoşi?

– Mie întotdeauna mi s-a părut un prost, bombăni Daphne. Apollo, dintre toţi zeii! Dar miturile alea nu au nici o rimă, nici o noimă. Ai o femeie care acceptă atenţiile unei lebede, alta pe ale unui taur. Pe de-altă parte, există... Domnule Carsington, ce-i cu mirosul ăsta?

– Mai devreme eram Rupert, se plânse el. Acum de ce sunt domnul Carsington? E vina mea că tunelul prin care fugim s-a surpat? În orice caz, dacă miros mai rău ca înainte, e doar din vina săpatului şi a faptului că aici trebuie să fie aproape nouăzeci de...

Atunci simţi şi el: mirosul distinct al egiptenilor morţi de mult. Era foarte puternic, mai puternic ca oricare altul pe care îl mai simţise până atunci.

Acum mişca pietrele mai iute, în ciuda repulsiei şi a fricii.

Mirosul devenea tot mai puternic.

Dar drumul era liber. Rupert întinse mâna în faţă, în gol. O lăsă în jos. Ceva trosni sub ea.

– Cred că am ajuns la capăt, spuse el.

O simţi mişcându-se alături, înaintând către spaţiul aflat în faţa lor.

– Categoric miroase a mormânt, zise ea.

– Presupun că nu ţi-a mai rămas nici o lumânare. Podeaua pare... cam aglomerată.

Auzi un foşnet.

– Mai am un muc de lumânare prins la brâu, spuse femeia. Dar nu-mi găsesc amnarul.

Rupert dădu de al lui şi, după câteva încercări eşuate, reuşi să aprindă bucăţica de lumânare. Nu dădea prea multă lumină, dar era suficientă încât să-i arate că intraseră într-o încăpere mortuară ale cărei podele erau pline de mumii distruse.

*

O puse pe Daphne să țină lumânarea aprinsă până când el găsi deschiderea spre puț.

Nu voia să calce pe mumii, îi spuse el.

Era greu să nu calci pe ele. Camera mortuară adăpostise o familie numeroasă. Cadavrele fuseseră făcute bucăți, membre și craniile fiind împrăștiate pe jos. Căutarea unei eventuale comori trebuie să fi avut loc de curând, bănui Daphne. Ori asta, ori altcineva călcase pe aici nu cu multă vreme în urmă, căci praful mumiilor încă plutea in aer. Îi intra in nări și îi pișca ochii.

Însă praful pietrelor în acoperea deja nasul și ochii, oferind o oarecare protecție in calea resturilor de mumie.

În orice caz, nu întârziară acolo.

Grație recentelor săpături și profanări, drumul era liber și scurt. Mormântul acesta nu era la fel de adânc ca acela pe care tocmai îl părăsiseră. Odată ce se îndepărtară de cadavrele dezmembrate și de puț, stinseră lumânarea.

Razele lunii se vedeau prin intrarea aflată la câțiva metri în față. Se repezită într-acolo, pe lângă pereții săpați grosolan și lipsiți de ornamente.

Odată ajunși la intrare, se opriră.

În Egipt luna părea să arunce o lumină mai puternică și mai profundă decât în Anglia. Priviră afară.

Ieșiseră pe partea de colină ce dădea către Asyut. Orașul se intindea în mijlocul câmpiei mănoase, cu minaretele lui părând albe ca zăpada la lumina lunii. Pornind dinspre el, un dig de pământ, clădit pentru a ține în frâu inundațiile anuale, înainta șerpuit până la Nil, ale cărui unduiri se vedeau bine de la mare distanță.

La fel de vizibil era și micul sat El-Hamra, portul orașului Asyut, încărcat cu bărci. *Isis* era imposibil de zărit printre ele.

Dar nu *dahabeeya* era principala lor preocupare în momentul acela. Ci să ajungă vii în port.

– Riscăm să străbatem orașul? întrebă Daphne. Ne-ar putea lua ore întregi să-l ocolim.

– Dacă toate porțile sunt încuiate, n-o să avem de ales, spuse el. Dar aș prefera să încercăm mai întâi cu orașul. E târziu și cei mai mulți oameni sunt prin case. Cu puțin noroc, o să-l traversăm fără să atragem atenția.

– Bărbații ăia, zise ea. S-ar putea să fi descoperit tunelul. Sau poate că știu unde duce.

– Atunci am face bine să ne mișcăm repede.

Nimeni nu-i opri la poarta dinspre sud-vest. Paznicul părea adormit, la fel ca și restul localității. Tâlharii care îl voiau mort pe domnul Carsington nu își făcură apariția. Daphne și cu el aproape că reușiseră să traverseze orașul fără nici o problemă. Dar în timp ce se apropiau de poarta principală, cea aflată cel mai aproape de râu, fură acostați de un soldat turc.

Din fericire era doar unul, și beat pe deasupra. Când începu să le facă probleme, Daphne își scăpă „din greșeală" vălul. Acesta căzu, lăsându-i la iveală pieptul aproape dezgolit. În timp ce soldatul se holba, domnul Carsington scoase pistolul de la brâu și îl lovi în ceafă. Scoțând un geamăt gutural, soldatul se prăbuși. Ea îl ajută pe domnul Carsington să-l târască pe cea mai apropiată alee.

Pe urmă tânărul îi spuse:

– Fugi!

Fugiră.

Ajunseră, gâfâind, la poarta principală.

Era încuiată.

– Asta, zise domnul Carsington, este picătura care a umplut paharul.

Îl trezi pe paznicul adormit și ceru să fie lăsat să iasă. Păzitorul căscă și îi mormăi să se care.

Daphne încercă să rostească cererea în arabă.

Paznicul îi făcu semn cu mâna să plece. Trebuie să înceteze cu larma, le spuse el. Poarta se va deschide la ora cuvenită și nu înainte. Dacă vor face tărăboi, vor fi duși la secție.

Atunci, din umbra zidului, se iți o voce tânără și somnoroasă.

– Stăpâne?

– Tom? întrebă domnul Carsington.

Băiatul veni în fugă.

– Oh, domnule, oh, domnule!

Căzu la pământ și începu să îmbrățișeze genunchii idolului său.

– Ştiam eu că nu sunteţi mort. Sări în sus. Oh, doamnă, mă bucur să vă văd! Duhul furtunii de nisip nu v-a răpit.

Daphne îl luă pe băiat şi îl îmbrăţişă.

– Şi tu eşti în siguranţă! spuse ea pe limba lui. Mă bucur din suflet! Şi Yusef?

– Ne-am ascuns în mormântul cel mare, cel căruia i se spune Grajdul lui Antar. Când furtuna de nisip s-a sfârşit, v-am căutat toată ziua, până la lăsarea nopţii.

Se întoarse către paznic.

– Iată, acesta e stăpânul cu haremul lui! Ţi-am spus că vor veni. Furtuna a încercat să-i înghită, dar stăpânul e puternic şi l-a făcut pe duh să-i scuipe afară. Însă e furios pe locul acesta, căci are în el oameni malefici care îi vor răul. Lasă-l să plece cu haremul său şi nu mai permite nimănui să iasă după el până la ora cuvenită. Te rog să faci asta înainte să te deoache.

Avertizarea în sine poate că n-ar fi avut efectul dorit, dar monedele întinse de Tom îl avură.

Poarta se deschise cât se putut de puţin şi se închise în clipa în care ei ieşiră.

În timp ce se grăbeau spre port, Daphne auzi ţipete furioase.

Poarta rămase închisă.

Ajunseră la vas şi îşi găsiră echipajul treaz. Potoliră iute ţipetele de bucurie şi recunoştinţă. Câteva minute mai târziu erau la bord, iar *Isis* părăsea portul.

Nici nu păşiseră bine pe punte, că femeile veniră şi o luară pe Daphne în cabina ei.

Rupert îşi amintea doar vag cele întâmplate după aceea. Se spălă – sau cineva îl spălă. Mâncă – sau cineva îl hrăni. Nu era deloc sigur. Odată ce a adus-o în siguranţă la bord, o oboseală profundă şi-a făcut loc, iar bărbatul a îndeplinit toate ritualurile spălatului şi mâncatului precum un somnambul. Nu-şi amintea momentul întoarcerii în cabina lui ori cel în care adormise.

Dar îşi amintea visul.

Stătea la baza colinei, în cimitir, urmărind un şoim ce se înălţa deasupra capului. Atunci o văzu pe ea la intrarea într-un mormânt uriaş. O strigă, însă ea nu păru să-l audă. Intră în mormânt. Rupert se repezi pe urmele ei şi în interiorul peşterii. Îi auzi

glasul venind din adâncul cavoului. Se luă după sunet, dar acesta nu păru să se apropie vreun pic. Ajunse in camera mortuară şi, cu inima bubuindu-i în piept, se duse la sarcofag. Era deschis. Privi înăuntru. Gol.

Auzi vaiete şi merse în direcţia sunetului, dar din nou fu un fel de farsă crudă. Nimeni. Nimic. Nici măcar o frântură de mumie. Doar un hău întunecat şi nesfârşit. Apoi, din depărtare, răsună un ţipăt de jale.

Se trezi în căldura şi lumina puternică a soarelui ce pătrundea prin crăpăturile obloanelor de la fereastră. De afară se auzeau vaietele pe care le recunoscu drept muzică egipteană. Marinarii cântau, unul dintre ei acompaniind la fluier şi altul la tobă.

Se ridică în şezut şi se uită prin cabină. Privirea lui o întâlni pe a lui Tom. Băiatul, care stătuse ghemuit şi răbdător lângă uşă, se ridică acum şi îi aduse ulciorul, ligheanul şi prosopul.

Rupert se spălă.

– Vă bărbieriţi, domnule? întrebă Tom.

Rupert îşi pipăi faţa şi se strâmbă. Spera că erau firele crescute peste noapte. Spera că nu zgâriase pielea delicată a lui Daphne cu smocurile alea ucigătoare.

„Daphne", se gândi el. „O cheamă Daphne." Îl făcu să zâmbească, fără să ştie de ce.

– Domnule?

– Da, da. *Eywa.*

Se bărbieri şi se gândi la trupul ei, la felul în care se mişca sub mâinile lui, la gustul ei. Îşi aminti cum femeia fugise după el, goală de la brâu în sus, ţinându-şi doar cu o mână pantalonii ce stăteau să cadă.

Lipsită de jenă, fără inhibiţii, pasională...

... şi acum, îşi dădu el brusc seama, de neatins.

Nu mai erau izolaţi de lume.

Ocupau o barcă spaţioasă, dar o mică lume preţioasă, căci nimeni nu ştia ce se petrecuse în mormântul de deasupra localităţii Asyut. Dar toţi aveau să ştie ce urma să se petreacă pe *Isis.*

Oh, nu era bine, nu era bine deloc!

El nu se pricepuse niciodată să reziste tentaţiilor. Era obişnuit să facă ce poftea, cu anumite limite, desigur, chiar dacă unele foarte generoase. Toleranţa tatălui său îşi avea limitele ei, iar

Rupert nu era într-atât de prost încât să le încalce. Nu se temea de părintele lui. Nu se temea nici de şerpi. Asta nu însemna că şi-ar fi băgat mâna de bunăvoie în cuibul unei vipere.

Mai mult, nici măcar Rupert n-ar fi visat să păteze reputaţia unei doamne. Până aici se întindeau limitele comportamentului cavaleresc.

Anglia era la o lume întreagă distanţă, adevărat. Dar scrisorile tot ajungeau în ea. Călătorii britanici aveau să le transmită noutăţi scandaloase prietenilor şi rudelor cu acelaşi entuziasm aici, ca şi acasă. Rupert trebuia să fie discret. Trebuia să se ţină departe de ea până când...

Doamne, cine ştie până când?

Îşi spuse să nu se mai gândească la asta. Nu avea nici o soluţie, iar frământările nu aveau decât să-l transforme într-o companie dezagreabilă. Termină cu bărbieritul. Se îmbrăcă.

– Vă aduc cafea acum? întrebă Tom.

– Da. Nu. O s-o beau în cabina din faţă. Stăpâna s-a trezit?

– Trezit, da, răspunse băiatul. După o pauză adăugă: Nu bine. Bolnavă, domnule. Mi-au arătat uşa în faţă.

Îşi duse mâna spre chip.

Abia atunci observă Rupert cât de tăcut fusese flăcăul. În mod normal, Tom ar fi trăncănit într-un ritm sălbatic, într-un amestec ameţitor de arabă şi engleză. Înţelese cu întârziere cuvintele băiatului.

– Bolnavă? repetă Rupert, inima bătându-i cu putere.

Da, foarte bolnavă. Femeile îl goniseră pe Tom de la uşă pentru că făcea prea mult zgomot cu plânsetele lui. Dar nu se putea abţine. Duhul furios al furtunii de nisip o lovise pe stăpână în inimă deoarece ea îi scăpase. Era o stăpână foarte bună, spunea Tom, o mamă bună cu el. Niciodată n-ar fi permis să fie bătut, nici măcar atunci când strica lucruri. Se îngrijea de el când era bolnav. Îl întorsese din morţi pe unchiul lui Akmed. Băiatul începu să plângă în hohote.

– Încetează cu tărăboiul, se răsti Rupert. Nu e pe moarte.

Cu toate astea, ieşi în grabă din încăpere şi străbătu culoarul îngust până la uşa cabinei austere. Bătu la uşă.

Leena întredeschise uşa.

– Stăpâna mea nu poate veni să vă țină companie, șopti ea. E prea bolnavă.

– Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat? Ieri era bine. De ce nu m-a trezît nîmeni?

– Nu vrea să vă vadă, spuse Leena.

Începu să închidă ușa.

Rupert trase și o deschise.

Daphne zăcea încovrigată pe divan. Chipul îi era încordat și albit de durere.

El simți o durere în piept ca și cum ar fi alergat kilometri întregi.

– Ce e? întrebă el încet. Febră mare?

Oare până la urmă se molipsise de la bebeluș? Dar știa ce să fac. Ea îi spusese. O baie rece. Un decoct de... de ce?

– Pleacă! îi ceru Daphne.

Și vocea îi era încordată.

Rupert îngenunche lângă divan și îi puse mâna pe frunte. Era umedă, dar nu fierbinte.

– Pleacă! repetă ea.

– Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, zise el. Tom jelește de-i sar ochii din cap. În clipa în care membrii echipajului o să se oprească din cântat, o să-l audă și atunci toată lumea o să se pună pe plâns și văitat. Se aplecă mai mult, vorbind cu voce și mai scăzută: Daphne, știi cât de emotivi sunt oamenii ăștia. Toți te iubesc pentru că le vindeci degetele rupte și creierii arși de soare și le readuci la viață copiii muribunzi. Nu trebuie să ne lași... să îi lași să-și închipuie ce e mai rău. Ce s-a întâmplat? Spune-mi cum pot să te ajut?

– Nu poți să mă ajuți.

Se răsuci puțin ca să-l poată privi. Se chirci de durere. Rupert se chirci și el, prin simpatie.

– E în regulă, spuse Daphne. Nu sunt pe moarte. N-ai nici un motiv de îngrijorare. Serios! Nici un motiv.

– Dar nu te simți bine. Până și un mare bou poate să vadă asta. Să-ți faci niște ceai tare și fierbinte? Sau îți trebuie ceva din trusa medicală? Un decoct de... de ceva.

Daphne se întoarse mai mult către el și reuși să schițeze un zâmbet.

– Nu-mi trebuie decât timp, răspunse ea. Sunt blestemele mele lunare.

Rupert se lăsă pe călcâie.

– Oh!

– E perfect normal, zise ea. Durerea e mai neplăcută ca de obicei, dar n-o să mă ucidă. N-ai ce altceva să faci decât să aştepţi să treacă.

Nici un motiv de îngrijorare. Nu o lăsase gravidă. Era uşurat, da, sigur că era. Nu trebuia să se mai gândească la... complicaţii. Era o problemă feminină, nu o vină a lui şi nici treaba lui. Femeile urmau să se îngrijească de ea. El ar fi trebuit să plece, să-i îngăduie puţină intimitate.

Nu-i plăcea s-o lase singură, suferind, chiar dacă el n-avea nici o vină, iar singurul leac era timpul.

– Pentru o femeie atât de inteligentă, eşti jalnic de neştiutoare. Se pot face multe.

Habar nu avea ce se putea face. Nu avea surori şi chiar dacă ar fi avut, ele i-ar fi ascuns problema asta, la fel cum făceau toate celelalte femei. Până şi amantele lui foloseau o frază codificată pentru a-i da de înţeles că nu era o perioadă convenabilă. Cu siguranţă nu se aşteptau ca el să le îngrijească. De fapt, nici nu-şi dăduse seama că femeile aveau nevoie de îngrijire în astfel de momente. Niciodată nu văzuse vreuna doborâtă din pricina asta.

S-o vadă doborâtă – pe ea, cea atât de îndrăzneaţă, de curajoasă, de inteligentă...

Era foarte tulburător.

– Ce-ţi trebuie ţie e... ăăm... o cârpă rece pe frunte, improviză el. Şi să fii masată pe spate. Şi nu pricep de ce zaci aici, suferind din cauza durerii, când ai o rezervă întreagă de laudanum în trusa medicală.

– Ăla e pentru dureri acute, pentru urgenţe, zise ea. E ridicol să ei laudanum din cauza unui eveniment lunar perfect normal.

– Dacă nu te poţi ridica din pat, dacă stai întinsă în pat ţinându-te de burtă şi încovoindu-te ca un bebeluş, socotesc că durerea se califică drept acută, spuse Rupert. Şi nu e un eveniment lunar perfect normal. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat în Asyut. Nu numai că ai fost târâtă printr-o furtună de nisip şi în sus pe o colină,

dar a trebuit să sapi ca să scapi dintr-un tunel al hoților ce stătea să se surpe. Printre altele.

Afișă unul dintre rânjetele lui obraznice, cu toate că nu se simțea deloc obraznic. Se simțea pierdut.

– Când o să-mi revin, zise Daphne, o să te iau la palme. Între timp... Făcu o grimasă. Poate că o să iau un strop de laudanum. Dar numai un strop. Acum pleacă.

Rupert nu plecă. Îi amestecă doctoria cu miere și apă, apoi o privi cum bea. Îi udă cârpe, le stoarse și i le puse pe frunte. O masă pe spate. Îi distrase atenția cu anecdote din familie. Nu plecă decât după ce ea adormi.

Călătoria lui Miles pe spinarea cămilei luă sfârșit la Dendera, la Templul lui Hathor.

Auzise despre locul acela. Văzuse imagini în *Description de L'Egypte*. Citise istorisirile călătorilor. Și Daphne îi vorbise despre el. Dar când Miles și răpitorii lui intrară în spațiul plin de nisip, și gunoaie, ce forma curtea, bărbatul era interesat în principal de umbra pe care avea să i-o ofere templul în adâncul lui.

După un drum de nouă zile prin deșert, călare pe o cămilă ostilă, după șfichiuirile repetate ale furtunilor de nisip, nu voia decât să se întindă și să moară într-un loc ferit de soare, de vântul fierbinte și aspru.

Oamenii îl conduseră în interior, iar Miles se împletici ostenit pe lângă ei. Din când în când ridica privirea înspre coloanele masive. Daphne ar fi fost încântată, se gândi el. Locul era plin de hieroglife.

Se întrebă ce părere ar fi avut sora lui despre faimoasa Hathor, echivalenta egipteană a Afroditei. Miles o găsea deosebit de neatrăgătoare. Avea o frunte joasă, ochii apropiați și obraji mari, grăsuni. Două urechi de vacă îi răsăreau din lateralele capului, ca două mânere de ulcior. I se părea că seamănă mai mult cu un gargui decât cu o zeiță. Dar, la urma urmei, el nefiind în cea mai bună dispoziție, poate că n-o putea aprecia cum se cuvine.

Bărbații îl duseră printr-un uriaș vestibul și dincolo de o ușă, într-un coridor mai mic, deși tot imens, pe marginile căruia observă deschizături înguste ce dădeau spre încăperi întunecate. Însoțitorii lui nu se opriră nici o clipă. Îl conduseră mai departe,

drept înainte prin mai multe camere şi, în sfârşit, într-un spaţiu mic, închis şi profund întunecat. Nici măcar lumânările nu puteau lumina decât porţiunile inferioare ale zidurilor acoperite de imagini în relief.

Dar nu aveau nici o problemă în a-l lumina pe bărbatul aflat acolo.

– Noxley? spuse Miles, pe jumătate nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Lord Noxley înaintă şi îi strânse mâna.

– Dragul meu prieten, ce uşurat sunt să te văd!

– Nici pe jumătate cât sunt eu de uşurat să te văd, zise Miles. Ca să nu mai spunem plăcut surprins. Nădăjduiam că sora mea va veni la tine odată ce-şi va da seama că ceva s-a întâmplat cu mine, dar aveam puţine speranţe că o să te văd atât de curând.

– A fost cât pe ce, zise Noxley, eliberându-l din strânsoarea surprinzător de puternică. Consulatul tindea, ca de obicei, să tărăgăneze lucrurile. Dar doamna Pembroke a luat problema în propriile mâini. Drept rezultat, am putut să pornesc pe urmele tale la nici trei zile după ce ai fost capturat. Dar putem vorbi pe îndelete mai târziu, după ce te vei fi odihnit. I se adresă lui Ghazi: Mai ai ceva pentru mine?

– Curând, răspunse Ghazi. Câteva zile.

– Duval nu e aici, spuse Noxley. Nici unul dintre oamenii lui nu e aici.

Ghazi zâmbi.

– Poate au auzit că nu e un loc sigur.

– Va trebui să-l găsim, spuse Noxley. Dar mai întâi treaba cealaltă.

– Mai întâi treaba cealaltă, da, repetă Ghazi. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, eu o să plec acum.

– Ar fi cel mai bine, zise lordul.

Scoase un săculeţ din haină şi i-l dădu lui Ghazi. Săculeţul zornăia.

Bărbatul îl luă cu mulţumiri, îşi luă rămas-bun cu obişnuita lui amabilitate suavă şi plecă, luându-şi asociaţii cu el.

– Presupun că te şochează alegerile mele în privinţa angajaţilor, spuse Noxley. În Anglia omul acela ar fi un banal infractor.

– Deloc banal, replică Miles. Manierele lui sunt excelente şi are un fel fermecător de a se oferi să ucidă trecători nevinovaţi dacă cineva nu cooperează.

– Vai, fără oameni cum e Ghazi nu poţi face nimic în locul ăsta barbar! zise Noxley. Când eşti la Roma... ştii tu. Zâmbi dezarmant. Nu te-aş fi găsit niciodată atât de repede fără ajutorul lor.

– Nu-i vina lor că n-am ajuns mai devreme, zise Miles. Ne-au trebuit nouă zile să venim dinspre Minya din cauza furtunilor de nisip.

– O nenorocire pentru tine, nu mă îndoiesc, spuse Noxley. Dar altfel ar fi trebuit să soseşti aici cu câteva zile înaintea mea. Vânturile ne-au încetinit şi pe noi, cei de pe râu.

Îl conduse afară din încăpere.

– Doamne, tare sunt fericit să te văd! continuă lordul, coborând vocea. Treaba asta s-a dovedit a fi una într-adevăr urâtă. Blestemaţii de francezi...

Se opri şi privi prin templul întunecat.

– Iau tavanul cu zodiac, porcii. Vezi tu, paşa le-a dat permisiunea. O să-l ducă la Paris, iar eu nu pot să fac nimic până nu pun la punct afacerea asta afurisită.

Clătină din cap.

– Dar dă-i încolo pe francezi! Te-ai simţit mizerabil în deşert. Tânjeşti după o baie, bănuiesc, după haine curate şi mâncare ca lumea. Iar eu... dacă mai stau mult aici, o să fiu tentat să comit o crimă.

Capitolul 17

Deşi Daphne luă laudanumul în cantităţi mici, medicamentul o ajută mult. Chiar îi era recunoscătoare domnului Carsington pentru că insistase şi îi spuse asta cu prima ocazie.

În particular, o minuna faptul că bărbatul se deranjase pentru suferinţa ei lunară. Dar, la urma urmei, el îi părea un individ neobişnuit. În cele două zile pe care şi le petrecu în pat, se gândi la domnul Carsington şi la toate felurile în care o surprindea.

Cu toate că doctoria îi cam înceţoşa mintea, un lucru îi era clar: el nu era deloc bădăranul drept care îl luase la început. În schimb, îi făcea pe ceilalţi bărbaţi să pară bădărani, mai ales pe Virgil. Răposatul eî soţ o făcuse să se simtă defectă, uneori chiar monstruoasă. O lăsase cu o avere uriaşă şi cu foarte puţină încredere în sine.

De-a lungul săptămânilor petrecute alături de Rupert Carsington, încrederea ei crescuse constant. În ziua şi în seara din Asyut, supravieţuise fricii, pericolului şi pasiunii, trecând prin încercări una după alta. Şi nicicând nu se simţise mai vie.

În ciuda minţii înceţoşate, simţea foarte limpede mâinile lui mari şi pricepute aşezându-i pe frunte cârpele umede şi reci ori masându-i cu blândeţe spatele. Îi auzea glasul profund, acum colorat din când în când de câte un hohot de râs, în timp ce spunea o istorioară amuzantă.

Era conştientă că, asemenea laudanumului, şi el putea deveni cu uşurinţă un obicei periculos.

În dimineaţa celei de-a treia zile spasmele de durere se transformaseră în junghiuri ocazionale. Fu în stare să se ridice, să observe lumea dimprejur şi să se gândească cu nedumerire la cât de rău se simţise. N-avea cum să fie doar menstruaţia de vină, hotărî ea. Aceasta o făcea mereu să se simtă obosită şi nervoasă, deseori îi provoca dureri, dar niciodată atât de mari. Niciodată n-o mai lăsase complet neputincioasă.

Dar viaţa ei nu mai fusese niciodată atât de tumultuoasă.

Decise că dispepsia sau vreo altă boală de stomac agravase problema.

Orice ar fi fost părea să fi dispărut, căci se trezise cu poftă de mâncare. Nafisah îi aduse ulciorul şi ligheanul de îndată ce Daphne se ridică în capul oaselor.

– Vă e mai bine, zise fata, zâmbind. Văd asta pe chipul dumneavoastră.

– Mult mai bine, răspunse Daphne.

După ce se spălă, observă că bebeluşul nu era prin preajmă.

– Unde e Sabah?

– În camera din faţă cu stăpânul şi cu băiatul Tom, zise Nafisah.

– Îl cheamă Udail, rosti automat Daphne.

– El îşi doreşte să fie Tom. Zice că e sclavul stăpânului şi că va merge cu el oriunde pentru că stăpânul v-a salvat viaţa.

– Nu eram pe moarte, spuse Daphne. Ştii că suferinţa nu este fatală.

– V-a salvat şi din furtuna de nisip. Şi eu slujesc cu bucurie un asemenea stăpân, care arată atâta bunătate haremului său şi o serveşte ca un sclav.

Cuvântul harem făcea din Daphne proprietatea domnului Carsington: o femeie care îi aparţinea, care făcea parte din gospodăria lui. Se simţi prost la auzul termenului şi totuşi înţelese cât de nechibzuit ar fi fost s-o corecteze pe Nafisah. Fata n-ar fi priceput. Din punctul ei de vedere, orice femeie aparţinea unui bărbat sau altuia. În orice caz, ar fi fost imprudent să-i încurajeze pe servitori să facă prea multe speculaţii cu privire la relaţia dintre „stăpân" şi angajatoarea lor.

Relaţiile dintre bărbaţii europeni şi femeile lor oricum îi deconcertau pe numeroşi egipteni, deşi cei mai mulţi le acceptau, filozofic vorbind. Practicile pe care în mod normal ei le-ar fi considera necuviinţe, le explicau şi scuzau cu: „Ăsta-i obiceiul lor".

Echipajul şi servitorii ştiau foarte bine că slujnica lui Daphne împărţea camera cu ea, că Tom stătea în a „stăpânului" şi că între cele două se afla cabina lui Nafisah şi a lui Sabah, acum încărcată şi cu diverse obiecte casnice.

Dacă aranjamentul ăsta s-ar fi schimbat, toţi cei de la bord ar fi aflat. Daphne nu ştia dacă bărbaţii şi-ar fi făcut o părere mai proastă despre ea ori ar fi ignorat chestiunea ca fiind un obicei străin. Dar nu se îndoia că în cele din urmă povestea ar fi ajuns la urechile lui Miles. În funcţie de cât erau de vorbăreţi oamenii ei, bârfele şi speculaţiile puteau să circule în sus şi în jos pe Nil.

În Anglia ea ducea o viaţă izolată, iar părerile celorlalţi n-aveau nici o importanţă. Totuşi nu stârnise niciodată vreun scandal. Miles era singura rudă pe care o mai avea. Nu-l putea face de ruşine.

Cele petrecute în Asyut trebuiau să rămână începutul şi sfârşitul oricărei relaţii intime cu domnul Carsington, îşi spuse Daphne în timp ce se îmbrăca. Pentru o vreme fuseseră rupţi de lume şi de regulile ei. Acum se întorseseră în lume şi erau nevoiţi

să trăiască după reguli. Iar ea trebuia să revină la realitate şi la fapte, nu la fantezii.

Ea şi domnul Carsington nu aveau nici un viitor împreună. Şi era mai bine. Circumstanţele aruncaseră laolaltă doi oameni care nici că ar fi putut avea mai puţine lucruri în comun.

Pentru a-şi întări hotărârea de a-l ţine la distanţă, îşi îmbrăcă hainele de văduvă. Se privi şi îşi aminti expresia ivită chipul domnului Carsington atunci când acesta îi văzuse sânii dezgoliţi. Îşi aminti cum se cuibărise, goală, în braţele lui. Simţi o strângere de inimă.

Spunându-şi să fie raţională, se îndreptă către cabina din faţă.

Egiptenii de acolo o întâmpinară în obişnuitul lor fel exuberant: Tom se lansă într-un lung discurs de bucurie, ţinându-şi mâna în dreptul inimii. Bebeluşul reuşi să facă vreo câţiva paşi şovăitori înspre ea, apoi se prăbuşi pe covor, râzând şi bătând din palme. Până şi mangusta ţâşni afară de oriunde s-ar fi aflat şi alergă în jurul gleznelor lui Daphne, adulmecând.

Carsington nu spuse nimic, doar o măsură încet, din cap până în picioare şi în sens invers.

Daphne se înroşi la faţă şi deveni conştientă de fierbinţeala pe care o simţea mai jos, încolăcindu-se în fundul stomacului. Îşi îndreptă privirea către mangustă.

– Filimică a devenit mai vioaie cât am fost eu bolnavă, spuse ea pe un ton calm. Şi mai prietenoasă.

Oare el o cucerise şi pe mangustă? Oare exista cineva sau ceva care să-i reziste?

– Ce s-a întâmplat cu preţioasa ei cămaşă?

– O ascunde, răspunse domnul Carsington. Azi e sub divan. O s-o vezi verificând din când în când, ca să se asigure că a rămas acolo. E teribil de amuzantă, acum că i s-a vindecat lăbuţa. Nu mi-am dat seama ce animale agitate şi curioase sunt mangustele. Aleargă permanent înăuntru şi afară, înainte şi înapoi, cercetând.

Filimică o părăsi pe Daphne pentru a da fuga spre divan. Se căţără în grabă pe domnul Carsington, ca şi cum acesta ar fi fost un copac, se opri pentru o clipă pe umărul lui, adulmecându-i gâtul, apoi coborî în fugă şi ieşi din cabină.

Copilaşul găsi că toate astea erau foarte amuzante. Râse ascuţit. Se ridică în picioare, căzu jos şi mai hohoti puţin.

Nafisah intră, o luă în braţe şi o duse de acolo, pentru a o lăsa pe stăpână să-şi ia în linişte micul dejun.

Daphne se instală pe divan, la o distanţă decentă de domnul Carsington.

Atunci intră Leena, ducând o tavă uriaşă încărcată cu prăjituri pentru micul dejun şi cu fructe.

– Ei, ce stai acolo ca o stană de piatră? îi strigă ea lui Tom. Unde e cafeaua pentru stăpâna ta?

– Mi-am pierdut capul pentru că inima îmi e atât de plină, răspunse băiatul. Acum toţi suntem bine şi în siguranţă. Vasul acesta e încărcat de fericire. Copilaşul care era pe moarte acum râde şi bate din palme. Stăpânul meu, care a fost înghiţit de o furtună de nisip, s-a întors la noi. A adus-o înapoi pe stăpâna noastră şi a însănătoşit-o atunci când moartea a încercat s-o răpească. El îl va găsi pe stăpânul nostru, celălalt stăpân, şi îl va lua de la diavolii străini ce l-au dus în deşert. Ei sunt doisprezece, dar eu şi Yusef vom lupta alături de el şi ne vom bate precum o sută de demoni şi draci.

– Despre ce tot trăncăneşte? o întrebă domnul Carsington pe Daphne.

Aceasta îi traduse repede. Tom îi dădea înainte cu vorbăria.

– Stai aşa, zise domnul Carsington. Ridică o mână. Stai! Opreşte-te!

Băiatul făcu o pauză.

– Diavoli străini? întrebă bărbatul. Doisprezece? De unde ştii?

– Dar toată lumea ştie, răspunse Leena. Au auzit la piaţă. Caravanele vin în Asyut. Îi văd pe bărbaţii aceştia, unul sau doi egipteni, dar cei mai mulţi sunt străini: sirieni, greci, armeni, turci. Îl veghează îndeaproape pe un bărbat înalt şi alb care vorbeşte o arabă foarte ciudată şi care se ceartă cu cămila lui. Nu v-a spus nimeni?

Îi aruncă lui Tom o privire încărcată de reproş.

– Nu i-ai spus? Despre vorbele din Asyut.

– Oh, da, zise Tom. V-am spus, domnule, când aţi venit pe barcă. Toată lumea v-a spus. Toată lumea a auzit despre asta în târg.

– I-ai povestit în engleză? întrebă Daphne.

Băiatul se gândi. Apoi ridică din umeri şi din mâini.

– În limba dumneavoastră, în limba noastră, nu pot spune. Bucuria de a vă vedea a fost prea mare. Lacrimile mi-au umplut ochii. Atât de pline ne-au fost inimile, cine mai poate spune ce cuvinte am rostit?

– Leena, stai jos! porunci domnul Carsington. Tom, stai jos! Acum, pe rând, încet, ziceți-mi tot ce ați auzit în Asyut.

În acel moment povestea luă o întorsătură dramatică.

Memnon era bine-cunoscut în Asyut, relatară servitorii. De îndată ce fusese reperat, câțiva oameni fugiseră din oraş, se ascunseseră şi nu mai ieşiseră decât mult după plecarea vasului.

– Bărbatului aceluia i se spune Diavolul Auriu, zise Tom, pentru că are părul de culoarea aurului. E englez, ca dumneavoastră. Dar e un diavol cu o armată de oameni ca nişte demoni. Cei din Egiptul de Sus se tem mai puțin de Muhammad Ali şi de soldații lui.

Diavolul Auriu părea să fi devenit o legendă. Când copii nu erau cuminți, mamele lor le spuneau că o să-i ia Diavolul Auriu.

Tom mai vorbi o vreme despre Diavolul Auriu. Daphne oferi obişnuita ei versiune concisă în limba engleză.

O oferi destul de calm.

După ce Tom plecă să aducă tava cu cafea, iar Leena să aducă hărțile cerute de Rupert, bărbatul spuse:

– Dezvăluirile astea despre Noxă nu par să te fi şocat.

Privirea ei era distantă, preocupată.

– După cele pe care le-am descoperit în legătură cu răposatul meu soț, mă îndoiesc că m-ar putea şoca orice altceva aş afla despre oricare alt bărbat. Călătoria asta, sau misiunea, sau oricum i-ai spune, a fost foarte educativă. Nu e de mirare că Miles m-a numit naivă şi ruptă de lume.

– E fratele tău, interveni Rupert. Frații pot avea părerile cele mai ciudate despre rudele lor. Poate pentru că nu sunt fratele tău, eu te văd cu totul altfel. De la bun inceput mi-ai părut echilibrată şi ageră.

– Tu m-ai cunoscut doar în circumstanțe neobişnuite, spuse ea.

– Poate că circumstanțele neobișnuite ne arată din ce suntem făcuți cu adevărat. Poate că viața ta dinainte nu ți-a lăsat suficient spațiu să fii tu însăți.

– Nu știu, zise Daphne. Încă nu m-am lămurit ce e cu mine. Cu Lord Noxley e mai ușor. Cel puțin activitățile lui se încadrează într-un tipar. Știam că e într-un război cu Duval, întrecându-se pentru antichități. Cât despre armata de demoni și diavoli a domniei sale, Belzoni a spus cam același lucruri despre agenții rivalilor săi. A zis că sunt oameni nelegîuiți. „Renegați, *desperado* și exilați" europeni, îi numea el.

Cu Leena și Tom întrerupându-se unul pe altul și cu obișnuitul exces de vorbe, relatarea continuă o bună bucată de vreme, iar lui Rupert i se păru că devine tot mai melodramatică. Traducerea lui Daphne reduse nesfârșita saga la câteva informații neînflorite.

Archdale fusese văzut, viu, cu numai câteva zile în urmă, în drum spre Dendera. Dacă era adevărat, atunci *Isis* nu se afla cu multe zile în urma lui, așa cum se temuseră. Furtunile de nisip încetiniseră înaintarea răpitorilor prin deșert. *Isis* nu era nici cu mult în urma lui Noxă. *Dahabeeya* acestuia se oprise în Asyut puțin mai devreme în acea săptămână.

– E mînunat! spuse Rupert.

Ea își întoarse brusc privirea verde spre el.

– Mintea ta, explică bărbatul. Felul în care aduni dovezi, le pui în ordine și ajungi la concluzia logică. E uimitor, având în vedere câte ai acolo.

Daphne zâmbi șters.

– E singurul lucru pe care îl pot face.

– Nu e singurul, replică Rupert.

Ușoara dâră rozalie de pe obrajii ei se întinse și se transformă în roșeață.

– Nu la asta mă referem, spus el. Adică nu doar la asta mă referem, cu toate că ești strălucitoare și în dragoste, și îmi doresc...

Leena dădu buzna înăuntru cu hărțile. Nici nu apucă să iasă bine pe ușă, că Tom intră cu cafeaua.

Rupert aşteptă până ce băiatul plecă, iar Daphne turnă cafeaua.

– Ştiu de ce ai imbrăcat din nou hainele de doliu, zise el. Nu era nevoie să mă avertizezi. Ştiu că suntem obligaţi să ţinem seama de buna-cuviinţă. De aceea mi-aş dori să ne aflăm în altă parte.

– Nu contează unde ne aflăm, spuse ea. Nu suntem in *O mie şi una de nopţi*. A fost palpitant, o dată, de două ori, să ne lăsăm purtaţi de val...

– Asta a fost tot? intrebă el, şi ceva în împunse pe dinăuntru, făcându-l să-i fie cald şi frig în acelaşi timp. Te-ai lăsat dusă de val?

– Ce-ai vrea să spun?

Rupert nu avu un răspuns.

Tăcerea se lungi în vreme ce el îşi căuta cuvintele şi nu găsea nici unul, ci doar sentimentele pentru care nu avea nume.

– Nu ştiu, rosti el într-un târziu. Dar trebuie să spui ceva mai mult de atât. Tu eşti geniul, nu eu.

– Chestiunea asta nu necesită inteligenţă, zise Daphne. Ceea ce-am simţit noi a fost poftă trupească, pur şi simplu... mă rog, nu pură...

– Pentru mine n-a fost simplă, interveni el, împuns din nou. Trebuie să fie poftă trupească egipteană, pentru că nu e deloc ca aceea cu care sunt obişnuît. Am... sentimente.

Daphne tânjea să-l întrebe, firește, ce fel de sentimente erau. Voia să-l iscodească, aşa cum ar fi făcut cu o subtilitate gramaticală ori de vocabular.

Pe scurt, voia să se agaţe de orice pai.

Dar astea erau emoţiile, nu raţiunea.

Raţiunea îi amintea că în condiţii normale ea era un şoarece de bibliotecă izolat, în vreme ce el era un bărbat care tânjea după aventură. El era îndrăzneţ, ea era plicticoasă. Veneau din lumi diferite. Lumea aristocraţiei mondene îi părea lui Daphne mai străină decât Egiptul.

Nu-i trebuia să afle în ce constau sentimentele alea ale lui. Ştia că erau trecătoare, deoarece el nu părea genul de bărbat care să aibă un interes durabil pentru vreo femeie. Ştia că nu putea

să-şi încredinţeze inima sentimentelor lui şi asta era tot ce avea nevoie să ştie cu adevărat.

– Suntem în Egipt, zise ea. E vorba despre frământări. Despre faptul că am scăpat de moarte ca prin urechile acului. Lucrurile astea ne fac să simţim mai multe decât in alte condiţii. La asta m-am referit când am vorbit despre *O mie şi una de nopţi*. Trăim o aventură romantică. Dar e vremelnică. Odată ce îl vom găsi pe Miles...

– Se va termina, încheie el fraza în locul ei..

– Da, spuse Daphne.

– Ce păcat! Ridică din umeri şi derulă o hartă. Fratele tău se îndreaptă către Dendera. Asta e lângă Teba?

Ce păcat. Asta era tot. Îi accepta decizia. Şi de ce nu? Ce s-ar fi aşteptat din partea lui: să se roage de ea?

Îşi îndreptă atenţia înspre hartă.

– Acolo e Qena, zise ea, arătând cu degetul.

– La trei sau patru zile distanţă de aici, din câte se pare, dacă se păstrează vântul, spuse Carsington.

– Aici e Dendera, vezi, dincolo de râul aflat lângă teritoriul străvechiului Tentyris, continuă ea. Acolo se află faimosul Templu al lui Hathor. Ea era zeiţa egipteană a... iubirii. Adăugă în grabă: Teba e la şaizeci şi cinci sau optzeci de kilometri în amonte, dacă îmi amintesc corect.

– Atunci mai durează câteva zile, spuse el, fără să ridice ochii de pe hartă. Probabil că acolo se află în prezent fortăreaţa lui Noxă. Pe cât pui pariu că o să se îndrepte în direcţia aia în loc să se întoarcă spre Cairo?

Daphne se uită atent la hartă, în vreme ce variantele îi alergau prin minte una după alta.

– Spui că papirusul are reputaţia de a descrie un mormânt din Teba, continuă domnul Carsington. Poate că lui Noxă i-ar plăcea să-l ajute pe fratele tău să-l găsească.

Era tipic pentru Faruq să se ascundă chiar sub ochii duşmanului, chiar pe teritoriul lui Lord Noxley.

Rămăşiţele străvechii Teba se întindeau pe ambele maluri ale Nilului. Pe cel vestic, aproape de râu, se aflau ruinele satului Qurna, distrus cu câţiva ani în urmă de mameluci. În loc să-şi

reclădească colibele, locuitorii hotărâseră că era mai eficient să locuiască acolo unde lucrau, adică în mormintele din Teba. Spre deosebire de alți egipteni, ei nu-și câștigau existența din agricultură. Trăiau din săparea de morminte și vânzarea de papîrusuri sau alte *anteekahs* pe care le luau de la mumii.

Erau cunoscuți drept cei mai independenți oameni din Egipt, poate cu excepția beduinilor. Armate după armate încercaseră să-i subjuge pe locuitorii din Qurna... și dăduseră greș. Reușiseră, totuși, să reducă populația de la aproximativ trei mii la vreo trei sute.

Supraviețuitorii se ascunseseră în îndepărtatele dealuri ale Tebei, în care se găseau mii de morminte, legate între ele printr-o complicată rețea de pasaje. Aici se refugiase Faruq.

Din nefericire pentru el, Ghazi știa cum să se poarte cu jefuitorii de morminte. Dădu foc câtorva dintre cavourile mai apropiate, acolo unde stăteau femeile în vârstă, le împușcă toți câinii feroce care stăteau de pază și le omorî vacile, oile și caprele. Dacă ar fi umblat după unul de-ai lor, metoda ar fi eșuat. Dar quarnanii n-aveau chef să-și sacrifice mamele, bunicile și turmele pentru a proteja un străin.

Așa reuși Ghazi să dea de Faruq foarte repede, la numai câteva zile după ce plecase de lângă Lord Noxley. Quarnanii, care cunoșteau cele mai bune ascunzători, îl ajutară și să găsească geanta de curier sub un morman de mumii distruse. Odată ce Ghazi se asigură că obiectele pe care le voia se aflau înăuntru, îi răsplăti generos pe săteni, așa cum ar fi dorit stăpânul lui. Avea să-l răsplătească și pe Faruq după pofta stăpânului, decapitându-l pe șeful agenților lui Duval în fața unui public numeros format din quarnani.

Aprilie

Când Lord Noxley și prietenul său debarcară de pe Memnon la Luxor, îl găsiră pe Ghazi așteptându-i. Acesta le oferi cu mândrie nu numai papirusul și interesanta copie cu numeroasele ei notițe, ci și – într-un coș, nu într-o geantă de curier – capul lui Faruq.

Chipul lui Lord Noxley se lumină la vederea ofrandelor, simțindu-se la fel de înveselit pe interior pe cât părea pe dinafară.

Fața lui Miles Archdale era cenușie.

– Trebuie să dai dovadă de un stomac mai puternic, îi spuse Lord Noxley. Oamenii ăştia nu respectă decât forța, mai ales quarnanii. Acum o să se gândească de două ori înainte să mai adăpostească vreun alt prieten de-al lui Duval.

Ghazi avea şi alte veşti, pe care i le transmise între patru ochi stăpânului său în timp ce porneau spre casă: sora lui Archdale nu aştepta cuminte în Cairo, aşa cum presupusese toată lumea. În ciuda strădaniilor lui Ghazi, autoritățile nu reuşiseră să-l pună sub acuzare pe idiotul de fiu al lui Hargate nici pentru uciderea celor doi bărbați din piramidă, nici pentru ce a lui Vanni Anaz. Prin urmare, Carsington era liber şi, în prezent, o ducea pe doamna Pembroke în susul Nilului, în căutarea fratelui ei.

– Până să se fi întâmplat toate astea, eu plecasem de mult din Cairo, zise Ghazi. Chiar dacă aş fi ştiut...

– *N-ai fi putut să te întorci atunci.*

Lord Noxley încetini pasul, astfel încât să rămână mult în urma grupului. Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi chipul i se lumină.

– Poate că tot rău e spre bine, spuse el. Acum noi suntem aici. De ce să nu fie şi ea? Du-te şi adu-o. Cât despre Carsington, mi-ar plăcea foarte mult dacă l-ai face să dispară.

Vederea capului lui Faruq îi dădu primul indiciu lui Miles că ceva nu era tocmai în regulă cu Noxley.

În Dendera, lordul vorbise despre o „treabă urâtă". Până ce aceasta avea să se rezolve, spusese el în drum spre barcă, Miles urma să fie mai în siguranță în Teba, unde Noxley se putea baza pe loialitatea soldaților turci încartiruiți acolo. În prezent francezii se țineau departe de Teba.

Nu era ca şi cum Miles ar fi avut de ales altceva decât să meargă acolo unde prefera prietenul lui. Totuşi, odată ce Memnon ridică pânzele, Noxley se apucă să-i explice „treaba urâtă".

Se dovedi că prin „francezi" domnia sa lordul înțelegea un bărbat pe nume Duval, pe care Miles îşi amintea vag să-l fi întâlnit la o sindrofie a consulatului. Noxley spuse că acesta era omul care

îi angajase pe răpitori. Când scotociseră prin lucrurile lui Miles, banditii căutaseră papirusul. În ziua următoare, alți acoliți de-ai lui Duval merseseră acasă la frații Archdale și luaseră atât documentul original, cât și copia.

Cu alte cuvinte, Duval nu numai că dădea crezare poveștii despre mormântul de faraon plin cu comori, dar era convins și că Miles putea citi scrierea hieroglifică.

Până acum, spre ușurarea lui Miles, nimeni nu descoperise adevărul despre Daphne. Prefera ca lucrurile să rămână astfel. Ea era și așa destul de vulnerabilă.

Dacă n-ar fi fost plecată în momentul furtului, poate că ar fi fost luată la rândul ei drept ostatică, pentru a-l sili pe Miles să colaboreze cu francezul nebun. Dar ea se afla la consulat, încercând să-i determine să acționeze, lucru pe care, așa cum știau toți, nu-l făceau decât dacă era vorba despre obținerea de artefacte la preț redus. Furtul o trimisese la Noxley, care pornise imediat să-l recupereze atât pe Miles, cât și papirusul.

Clar lordul reușise în ambele cazuri.

Clar Duval era un om periculos.

Totuși, povestea cu capul...

Toate bune și frumoase în a spune că „atunci când ești la Roma...". Dar englezii încetaseră cu ani în urmă să reteze capetele oamenilor și să le așeze la vedere pentru informarea maselor, iar Miles nu vedea nici un rost în a relua un obicei barbar doar pentru că te afli printre barbari.

Preocupat să înțeleagă purtarea prietenului său, dădu prea puțină atenție împrejurimilor, dincolo de a observa că egiptenii de azi își construiseră casele în, pe lângă și peste străvechiul templu din Luxor. Acolo unde faraonul și înalții lui preoți probabil îndeplineau cândva ritualuri sacre, țăranii clădiseră turnuri pentru porumbei.

Casa lui Noxley, care ocupa un colț din capătul sudic al templului, nu era structura cea mai impunătoare. Ar fi încăput fără îndoială în holul de la intrarea vechii locuințe pe care lordul o avea în Leicestershire. Dar după standardele din Luxor era un edificiu spațios și elegant, cu etaje superioare și inferioare, primele aerisite și ideale pentru dormitoarele de vară.

Odată ajunşi în casă, Noxley propuse să încuie papirusul şi copia într-un seif. Miles fu de acord, deşi se întreba cine ar fi avut curajul să încerce să fure ceva de la cineva când Ghazi se afla prin preajmă.

Fratele lui Daphne se retrase în camera oferită lui, făcu o baie şi se prăbuşi pe divan. Dormi până ce un servitor îl trezi pentru cină.

Când se reîntâlni cu Noxley în confortabilul *qa'a*, Miles descoperi că nu-l ţinea stomacul să mănânce.

– Bietul meu prieten, te rog să mă ierţi, spuse Noxley. Probabil te-ai plictisit de moarte de mâncărurile băştinaşe. Dă-mi voie să-i spun bucătarului...

– Nu-i vorba de mâncare, ci de Faruq, zise Miles. Imaginea capului său îmi apasă. Eşti sigur că e un lucru înţelept să încurajezi persoane ca Ghazi în astfel de practici?

– De ce e mai barbar decât să spânzuri un om în Tyburn[1]? întrebă Noxley. Aş spune că e mai milos. Poate dura o bună bucată de vreme să mori la capătul unei funii, să ştii. Cât despre ţinerea căpăţânilor la vedere, e singura cale de a ne asigura că se răspândeşte vorba. Vrem ca Duval să nu aibă nici o îndoială în legătură cu moartea acolitului său şef. Atunci va şti că a pierdut atât papirusul, cât şi pe tine.

Noxley zâmbi.

– O să facă spume la gură ca un câine turbat ce e.

– Eu nu l-am întâlnit decât o dată şi mi s-a părut destul de sănătos, zise Miles. Totuşi nu poate fi, dacă e convins că cineva a descifrat deja hieroglifele. Trebuie să fie şi mai nebun ca să acţioneze aşa cum a făcut-o, bazându-se pe o astfel de amăgire.

– E fără îndoială o amăgire?

Noxley ridică ochii din farfurie, cu un aer ciudat de copilăresc.

– Papirusul conţine nume regale, zise Miles. Asta e tot ce poate confirma un om de ştiinţă în momentul de faţă.

– Nu l-ai cumpărat deoarece credeai că descrie un mormânt regal, aşa cum pretindea Vanni Anaz? spuse Noxley, încă privindu-l

[1] Vechi sat din ţinutul Middlesex, cunoscut ca loc de execuţie prin spânzurătoare (n.tr.)

cu acea expresie copilărească. Nu avea nimic care să-ți spună că ar putea fi un soi de hartă spre o comoară?

Miles scutură din cap. Îl cumpărase pentru Daphne. Pentru că era frumos, într-o stare aproape perfectă. Pentru că ea nu mai avea nimic atât de bun în colecția ei. Deoarece știa că ochii ei se vor lumina așa cum obișnuiau să facă mai demult, înainte ca ea să se mărite cu Pembroke. Ochii ei se luminaseră, iar Miles n-o văzuse nicicând mai fericită decât atunci când se apucase să lucreze la papirus. Pentru el asta făcea ca obiectul să valoreze de zece ori prețul pe care îl plătise.

– Din câte am auzit, consulul general francez, Drovetti, i-a oferit lui Belzoni zece mii de lire pentru sarcofagul din alabastru pe care l-a găsit, zise Miles. Credeam că papirusul, un alt specimen de mare rafinament artistic, avea o valoare proporțională.

– Atunci poate că ai explicat problema lui Duval, spuse Noxley.

Îi făcu semn unui servitor să ia tava cu cina.

După plecare slujitorului, continuă:

– Duval a crezut întotdeauna că francezii au „descoperit" Egiptul datorită expediției științifice și a lucrării *Description de L'Egypte*. Îi urăște pe englezi în parte pentru că le-am luat-o înainte, dar mai ales pentru că ne-am însușit piatra din Rosetta ca pradă de război.

– Doamne, Dumnezeule, asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani! exclamă Miles. Nu e ca și cum francezii n-ar fi luat niciodată obiecte de preț de la națiunile pe care le-au cucerit. N-am observat ca ei să fi dat vreunul înapoi.

– Încearcă să-i spui asta lui Duval. Totuși, până in ultimii ani el n-a fost mai rău decât oricare alt vânător de antichități.

„Până când ai venit tu și ai luat în slujbă oameni cum este Ghazi?" se întrebă Miles. Dar amintirea căpățânii lui Faruq îl făcu să fie precaut.

– Vreo idee de ce? spuse el.

– Belzoni, răspunse Noxley. Duval e în Egipt de peste douăzeci de ani. Belzoni a stat aici mai puțin de cinci, iar acum e faimos în toată lumea. Duval a făcut săpături în Biban el Muluk, Valea Regilor. N-a găsit niciodată vreun mormânt regal, însă Belzoni, da – unul magnific, cu un rar sarcofag din alabastru. Nici Duval,

nici Drovetti n-au reuşit să afle intrarea în piramida lui Khafra, dar Belzoni da. Francezii n-au putut să găsească o cale de a muta bustul Tânărului Memnon, însă Belzoni da, iar acum acesta se află în Anglia.

– Douăzeci de ani de muncă şi nici un rezultat, concluzionă Miles.

„Cam ca în cazul lui Virgil Pembroke", se gândi el.

– Trebuie să fi fost nebun de invidie.

„Din nou, aşa cum Pembroke era gelos pe darul lui Daphne pentru limbi străine."

– Imaginează-ţi ce a simţit când a auzit despre papirusul pe care ţi l-a vândut Anaz, zise Noxley.

– Picătura care a umplut paharul.

Lordul zâmbi.

– Recunosc că şi eu am simţit împunsătura invidieî. Anaz trebuie să te fi îndrăgit. Apropo, e mort, bietul de el.

Capitolul 18

26 aprilie

Rupert văzu primii crocodili din viaţa lui mai sus de oraşul Girga. Erau şase la număr, tolăniţi pe un banc de nisip.

Râul scăzuse, iar bancurile de nisip alcătuiau un labirint prin care *Isis* trebuia să se strecoare. Mai devreme Rupert se uitase la stoluri de pelicani şi la raţele sălbatice adunate deasupra lor. Mai bine zis ochii i se îndreptaseră în direcţia aceea. Mintea îi era în altă parte.

La ea.

La ideea de a coborî de pe vas şi a găsi un loc intim. Cu fiecare oră ce trecea se apropiau tot mai mult de Teba. Timpul era pe sfârşite. Odată ce aveau să-l găsească pe fratele ei, nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Rupert își spuse că ar trebui să pună la cale felul în care urma să-l scoată pe fratele ei din ghearele răufăcătorilor. Ar trebui să se pună la cale felul în care urma să ocrotească femeile și copiii.

În schimb, mintea lui era ocupată să făurească și să scoată din calcul scheme pentru a-și potoli pofta cu trupul magnific al lui Daphne Pembroke. Chiar și acum, în timp ce se uita la crocodili, se întreba cum l-ar putea ei ajuta s-o dezbrace.

Tot ce reuși creierul lui să producă fu o scuză pentru a o vedea. Părăsi puntea și merse înăuntru, acolo unde ea își petrecuse cea mai fierbinte parte a zilei. O găsi în cabina din față, dar singură. Ușa stătea deschisă pentru aerisire.

Pe divan era întins un document familiar cu trei tipuri de scrieri. Era o copie a pietrei din Rosetta. Daphne ținea în poală un caiet.

Rupert ciocăni în ușa deschisă. Ea ridică prîvirea. Un val de roșeață se întinse pe pielea ei albă. Îi venea să sărute toată acea piele îmbujorată. Și părțile mai palide. Apoi să își croiască drum în jos.

– Crocodili, spuse el.

– Serios?

Ea lăsă caietul deoparte.

– Unde?

Rupert găsi o umbrelă și o conduse pe punte. I-o ținu deasupra capului în timp ce ea se uita captivată la straniile creaturi. Trecu mult timp până să vorbească.

El nu simțea nevoia să spună nimic. Îi era îndeajuns să stea aproape de ea, să-i vadă cum uimirea și plăcerea ei transformau tot ce vede. Crocodilii păreau cumva mai exotici și mai miraculoși. Alături de ea, te simțeai ca și cum ai fi admirat minuni.

– Abia dacă-mi vine să cred că sunt reali, spuse ea în cele din urmă. Uite, unul alunecă în apă! E ca un vis!

Rupert sesiză vocile a doi băieți aflați prin apropiere și care, după cum se auzea, păreau a se certa. Aruncă o privire în direcția lor pentru a-i potoli.

Tom se repezi spre el.

– Vă rog, domnule, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Dar nu putea vorbi în fața doamnei, spuse băiatul. Era o discuție între bărbați. Cu o ridicare din umeri și un zâmbet, Daphne se întoarse înăuntru, departe de soarele arzător.

– Ar fi bine să fie ceva important, îi zise Rupert băiatului.

– Oh, da, domnule! Yusef e foarte bolnav.

Rupert îl cercetă pe celălalt flăcău, care se ținea mai în spate, părând fâstâcit. Turbanul îi stătea câș, iar hainele îi atârnau strâmbe.

– Bolile sunt departamentul doamnei, răspunse Rupert. Nu eu sunt doctorul aîci.

– E bolnav de dragoste, zise Tom. De aceea nu-i mai pasă de hainele lui.

– Dragoste?

– Da, domnule! Pentru Nafisah. Suferința lui e foarte mare. I-am spus că acum dumneavoastră sunteți tatăl nostru și îi veți aranja să fie fericit, dar nu mă crede.

Rupert se uită la Yusef, a cărui expresie devenise înduioșător de plină de speranță.

Rupert se întoarse către Tom.

– De când sunt eu tatăl vostru?

Tom îl lămuri. Lui ciuma îi răpise mai toată familia. Unchiul lui Akmed dispăruse. Yusef nu avea nici el rude. Cu doi ani in urmă soldații lui Muhammad Ali îi arseră satul din temelii și omorâseră pe toată lumea.

– Acum suntem ai dumneavoastră, concluzionă băiatul. Dumneavoastră sunteți stăpânul și tatăl nostru.

În clipa aceea bebelușul începu să plângă.

Rupert privi în jos. Un copilaș. Femei. Două băieți adolescenți.

El era tatăl.

Daphne se holba cu încăpățânare la cartușe, dar fără nici un rost. Nu se putea concentra. Nu reușea să-și amintească ce gândea înainte să audă ciocănîtul și să-l vadă pe domnul Carsington în ușă.

Își aminti felul în care el o prinsese lângă acea ușă în seara de după vizita în Memphis.

Sărutul, acel sărut magic. Felul lui tandru şi jucăuş, strania descoperire pe care o reprezentase, ca şi cum nimeni altcineva nu s-ar mai fi sărutat vreodată în toată lumea.

Apoi toate amintirile pe care încerca să le alunge dădură năvală inapoi şi o lăsară bolnavă de dor.

Ar fi putut suporta durerea mai uşor dacă el ar fi fost bădăranul drept care se dădea. Dar nici un bădăran n-ar fi putut să-i redea încrederea în sine aşa cum o făcuse domnul Carsington şi n-ar fi făcut-o să se simtă perfect normal, chiar plăcută, pentru prima dată din copilărie. Un bădăran n-ar fi stat alături de ea, ţinându-i umbrela pentru a o feri de soare. Un bădăran nu s-ar fi jucat cu bebeluşul, nici n-ar fi stat treaz noaptea târziu pentru a le spune poveşti băieţilor, nici n-ar fi lăsat o mangustă să-l folosească drept teren de joacă. Un bădăran n-ar fi putut să-i facă pe toţi cei din jur să-l îndrăgească.

„Inclusiv pe mine, se gândi ea. Inclusiv pe proasta de mine."

– Daphne.

Ridică privirea, aşteptându-se să nu vadă nimic, căci doar îşi dorea, iar vocea profundă pe care o auzise venea din închipuirea ei.

Dar nu, el stătea din nou în uşă, cu capul înclinat într-o parte, căci spaţiul era cu câţiva centimetri prea mic pentru el. Vântul nordic îi încâlcise părul des şi negru. Ochii îi sclipeau de amuzament. Îşî aminti cum fluiera el în bezna temniţei, râzând în faţa pericolului, de parcă acesta ar fi fost creat special pentru a-l distra.

Acum înţelegea că, zi după zi, el o scosese afară din propria beznă. Şi, zi după zi, Daphne se schimbase. Datorită lui, devenise mai mult decât fusese – sau poate mai mult ea însăşi. Datorită lui, învăţase din nou să se placă şi să aibă încredere în ea. Datorită lui, dorinţa devenise o plăcere, nu o ruşine.

„Te iubesc", se gândi ea.

Bărbatul o privi o bună bucată de vreme. Apoi gura i se curbă leneş în sus.

– Ah! exclamă el. E mai bine aşa.

– Ce e mai bine?

El intră în cabină. Închise uşa.

– Ştii tu, răspunse.

– N-ar trebui să închizi uşa, zise Daphne, în vreme ce inima, afurisita, îi bubuia de nerăbdare.

– Te uiți la mine în felul ăla *t'ala heneh*.

– Ba nu, minți ea.

Nevoia îi bătea în inimă şi îi pulsa în vene: „*T'ala heneh!* Vino încoace!"

– Atunci de ce am uitat motivul pentru care am venit? spuse el.

Se prăbuşi pe divan lângă ea.

– Era foarte important. Dar expresia de pe chipul tău m-a făcut să uit tot.

Luă caietul pe care ea îl scăpase din mână când îl văzuse pe el.

– Poate că o să-mi amintesc încetul cu încetul. Cu ce te ocupi azi? Sau mai bine să întreb cu cine? Căci iată o pereche dintre acele cartuşe enervante.

– Nu formează o pereche, spuse ea încordată.

Spațiul era prea mic. Erau prea izolați. Afară echipajul se lansase într-un cântec de dragoste.

– Vin din locuri separate.

La fel ca ei doi, îşi aminti Daphne. Lumi separate. Trebuia să rămână în a ei, să păstreze distanța. Ştia asta.

Totuşi se trase mai aproape şi arătă spre pagină în timp ce vorbea, cu toate că nu era nevoie să facă asta. El putea să vadă foarte bine. Chestiunea nu era complicată.

– Cel de deasupra e al lui Ptolemeu, de pe piatra din Rosetta. Cel de jos e al Cleopatrei, de pe obeliscul domnului Bankes.

Stătea prea aproape de el. Mirosul lui îi umplea nările, i se strecura în creier şi îl înceţoşa.

Ridică privirea din caietul pe care îl avea în față. Ar fi trebuit să se uite în altă parte, să se concentreze, altfel el avea să-i citească pe chip ce-şi dorea, fiecare gând nesăbuit, fiecare sentiment nebunesc. Nu se putea uita în altă parte. Voia să-i urmeze conturul maxilarului cu degetele. Voia să-şi lipească obrazul de al lui.

– Ai scris nişte litere deasupra semnelor, spuse el.

– Pe ghicite, răspunse ea. Număr literele. Compar literele. Ca să-mi țin mintea ocupată.

– Funcționează? întrebă el.

„Gândeşte-te la Miles", îşi spuse Daphne. „Gândeşte-te la tot ce a făcut pentru tine. Îl vei pune să plătească pentru slăbiciunea şi nebunia ta? Spune: Da, funcţionează."

– Nu, zise ea. Nu funcţionează.

– Pentru mine nimic nu merge, zise Rupert. A fost o prostie să vin aici şi să închid uşa. Tot ce se află în cameră îţi aparţine. Mireasma zeiască de tămâie. Parfumul pielii tale. Mirosul cărţilor, al pergamentelor şi al cernelii. Îşi trecu mâna peste cei câţiva centimetri de divan dintre ei. Aici dormi tu. Eu dorm la o lume distanţă. Aşa pare. Mi-e dor de tine.

Daphne se lăsă în genunchi şi îşi puse degetele peste buzele lui. Nu trebuia să-l lase să mai rostească vreo vorbă dulce. Va începe să creadă în lucruri ce nu puteau fi adevărate. Apoi, mai târziu, o va durea şi mai mult. Bărbaţii ar spune orice, ar face orice. Până şi Virgil schimba foaia cu ea când avea chef de amor.

Afară, marinarii cântau despre dragoste. O voce se ridică deasupra celorlalte, într-un vaiet de dor. *Iubirea îmi tulbură inima. Somnul nu-mi închide ochii. Agonia asta îmi sfâşie măruntaiele. Vărs lacrimi nesfârşite. Vai, numai dacă am fi împreună, n-aş mai ofta, n-aş mai plânge.*

El ridică mâna şi mângâie degetele care îi acopereau buzele, coborând pe mâna ei. O prinse de încheietură. Ea îşi lăsă mâna să-i alunece şi să se cuibărească în a lui. Degetele li se împletiră. El îşi duse la piept mâinile lor împreunate şi le apăsă deasupra inimii.

– Mi-e dor de tine, spuse.

Era cel mai slab murmur, abia dacă forma un sunet.

Şi lui Daphne îi era dor de el, de libertatea pe care o avuseseră în mormântul din Asyut: libertatea de a atinge, de a săruta, de a oferi şi primi plăcere, de a se ţine în braţe unul pe altul. De a fi orice erau când se aflau unul la pieptul celuilalt.

Se aplecă înspre el şi îi atinse buzele cu ale ei. Bărbatul îi răspunse cu o gingăşie care o duru. Îşi desprinse mâna din strânsoarea lui astfel încât să-l poată cuprinde cu amândouă, să-î ţină în palme frumosul chip şi să se uite în ochii aceia, în ochii aceia întunecaţi şi amuzaţi.

Scânteia păcătoasă le dădea târcoale chiar şi acum, un licăr poznaş în negura de fierbinţeală şi dorinţă. O făcu să zâmbească, iar Daphne îşi duse zâmbetul spre buzele lui şi i-l dărui.

– Mi-e dor de tine, şopti ea. Foarte mult.

Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar era prea târziu. Îi inspirase mirosul pielii, îi simţise gustul pe buze, simţise căldura şi forţa mâinilor lui. Îşi lipi încă o dată gura de a lui şi tot dorul pe care încercase să şi-l înăbuşe se revărsă din ea în sărutul de la care ar fi trebuit să se abţină. Mâinile îi alunecară pe umerii lui şi se agăţă de el când ştia că ar fi trebuit să-i dea drumul. Mai târziu nu avea să fie decât mai greu.

Dar mai târziu era foarte departe. Acum toată lumea ei se limita la el şi la acel sărut lung, tandru, ce devenea cu fiecare clipă tot mai feroce. Bărbatul ii cuprinse talia cu braţul şi o trase la pieptul lui. Daphne i se mişcă în poală, îşi ridică fustele şi îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui. Era neruşinată. Cu el putea fi. Putea să facă aşa cum poftea. Fără reguli. Doar să producă plăcere şi să i se facă plăcere. Îl prinse de cămaşă, i-o trase în sus şi întrerupse sărutul doar pentru a-i trage ţesătura peste cap. Îşi trecu mâinile pe umerii lui, pe spate, pe piept. Era neted şi tare ca marmura, dar cald şi palpitând de viaţă. Niciodată nu mai cunoscuse pe cineva atât de viu ca el. Afară bărbaţii cântau:

„Inima mea e învăluită în flăcări. Cine mai arde ca mine? Oare nu există nici un leac?"

El o luă de ceafă şi îşi împinse degetele lungi în părul ei. O ţinu la distanţă şi o privi. Fără cuvinte. Numai focul din ochii lui, lîcărul păcătos şi acea urmă de zâmbet. Apoi mâinile îi alunecară mai jos şi desfăcură legăturile corsajului, în timp ce el nu înceta să-i privească faţa. Îşi aminti primul moment în care încercase s-o dezbrace, lângă uşă.

„Ce faci?" spusese ea ca o idioată.

„Îţi scot hainele, răspunsese el", evident uimit de stupiditatea întrebării.

Acum Daphne râse în tăcere când îşi aminti. El rânji, iar ea ştiu că îşi amintea la rândul lui.

Corsajul căzu, mâinile lui îi atinseră pielea, iar mintea ei îşi încetini mersul şi se îngroşă.

Daphne își duse pumnul la gură pentru a nu scoate nici un sunet. Tânjise după atingerea lui, după mâinile lui puternice și pricepute care să-i urmeze contururile sânilor, ale taliei, stomacului și șoldurilor. Nu înțelesese cât de disperat era dorul până acum, când se abătu asupra ei precum o furtună de nisip, ștergând orice altceva în afara pătrunzătoarei nevoi de el.

Bărbatul îi împinse fustele și mai sus, apoi slăbi legătura din talia pantalonilor săi lungi. Ea tremură când hainele alunecară la o parte, lăsând ca pielea să atingă piele. Îi cuprinse umerii cu brațele și își lipi buzele de gâtul lui pentru a nu țipa când mâinile lui îi urcară pe coapse. Îi sorbi mireasma, fierbinte, masculină și numai a lui. La prima atingere intimă țipă în tăcere. Dacă ar fi putut, și-ar fi urlat plăcerea, chinul și cererile imposibile, contradictorii. Mai mult! Nu! Oprește-te! Nu te opri! Acolo! Nu, acolo! Oh, nu! Oh, da, te rog.

Râsul se adună în ea împreună cu o tristețe aproape insuportabilă.

Nebunie.

O minunată nebunie.

Își înfipse dinții în umărul lui, unghiile în spatele lui, în timp ce magnificele, periculoasele lui mâini găseau fiecare loc aducător de plăcere, iar valuri de senzații, violent de dulci și fierbinți, se scurgeau prin ea.

Toba marinarilor era acum un ecou îndepărtat, cântecul lor de dor o contratemă a dorului din sufletul ei. Tânjea după el. Să fie a lui. Să fie împreună. Să fie unul singur.

Își lăsă mâna să-i alunece peste abdomenul lui și îi luă mădularul între degete pentru a-l ghida înăuntrul ei. Tânărul scoase un sunet gâtului și îi impinse mâna la o parte. O mută în poala lui și, înainte ca Daphne să apuce să-i spună că nu mai poate aștepta, întră în ea. Îi acoperi gura cu a lui astfel încât să nu poată țipa. Da, oh, da! Așa! În sfârșit!

Afară, marinarii cântau:

„O, prima și ultima în inima mea, arată-mi în sfârșit bunăvoința și voi fi sclavul tău pe veci!

Deși arta îmi e doamnă și stăpână..."

Afară erau vaietul fluierului și bătăile tobei.

Înăuntru era o mistuitoare dorință de a se împreuna, complet și pentru totdeauna.

Îl primi adânc înăuntrul el, se înfășură în jurul lui, mișcându-și mâinile pe trupul lui, astfel încât să-l cuprindă cât putea de mult, deși niciodată n-ar fi fost îndeajuns.

Se legănă în ritm cu el, în tăcere, pe muzica și ritmul pe care numai ei le auzeau. Sentimentele crescură, întunecate și de nestăpânit, iar Daphne le lăsă furată de ele. Alături de Rupert ar fi mers oriunde. Cu el nu se temea de nimic. Cu el era, în sfârșit, vie cu adevărat.

Se agăță de el așa cum făcuse în timpul furtunii de nisip. Lăsă ca plăcerea să vuiască pe lângă ea, în ea și între ei, până când îi fărâmă pe amândoi. Aduse cu ea ușurarea și o pace tăcută.

– Ce cântă? întrebă Rupert mai târziu, când putu să răsufle din nou, să gândească din nou.

Se prăbușiseră sprijiniți de perne și zăcuseră acolo multă vreme, fără a se mișca. Încă o ținea aproape, lipită de el, la fel cum ea și îl ținea în brațe.

Ar fi trebuit s-o ajute să se îmbrace la loc. Nu erau multe de făcut. Să-i lege corsajul. Să-i îndrepte fustele. Nimic altceva. Nu tu corset. Nu tu jupoane. Nu tu chiloți. Rânji.

– Cântece de dragoste, spuse ea. Ce e așa de amuzant?

– Tu, spuse el. Nu purtai lenjerie intimă. Deduc că mă așteptai.

– N-am mai purtat lenjerie intimă de câteva zile, zise Daphne. E prea cald. Trebuie să ne îmbrăcăm. Se face târziu. Curând o să ne oprim pentru noapte.

– Cântece de dragoste, spuse Rupert.

Atunci își aminti. Motivul pentru care venise. Scuza.

– Yusef e bolnav de dragoste pentru Nafisah.

– Asta ar explica alegerea cântecelor. Toate măruntaiele care ard și tristețea și „vai" asta și „vai" ailaltă.

Începu să se desprindă de el.

El o trase la loc.

– Trebuie să fim raționali, spuse ea. Eu trebuie să fiu foarte rațională.

– Încă o clipă, ceru Rupert.

– Domnule Carsington.

– Rupert, o corectă el.

– Trebuie să păstrez distanța.

– E puțin cam târziu pentru asta.

– Știu că e o dovadă de ipocrizie, spuse ea, dar trebuie să păstrez o aparență de decență. De dragul lui Miles.

El o sărută pe frunte.

– Dacă află o să-mi pună ficatul la frigare? O să insiste pentru pistoale de la douăzeci de pași?

Daphne se trase înapoi și se ridică.

– Doamne sfinte! Un duel? Pentru mine? Dacă s-ar gândi măcar la o asemenea nebunie... Însă n-ar fi atât de idiot. Se luptă să-și tragă corsajul în poziția cuvenită, apoi se răsuci cu spatele spre el. Leagă-mă, te rog, îi zise. Nu prea pot s-o chem pe Leena.

Rupert se ridică fără tragere de inimă. Tot fără tragere de inimă legă corsajul.

– Ai vorbit cu Nafisah? îl întrebă ea.

– Nu putem să discutăm mai târziu despre Nafisah? zise Rupert. Încă n-am terminat de vorbit despre noi.

Daphne se întoarse inapoi către el.

– Nu, te rog! spuse ea. Nu putem continua povestea asta. Nu regret ce am făcut. Dar restul lumii nu va înțelege niciodată, iar cu restul lumii trebuie să se lupte Miles. Nu se cade să-l fac de rușine. N-aș mai putea trăi cu mine însămi dacă s-ar întâmpla asta. N-ai de unde să știi ce a făcut pentru mine. Fără el, aș fi înnebunit.

– A avut grijă de tine, spuse Rupert.

– Mult peste ce ar fi făcut majoritatea fraților pentru surorile lor.

– Atunci n-aș vrea să-l rănesc pentru nimic în lume, zise Rupert.

Își trase cămașa pe el. Își dorea ca și înțelepciunea să fi fost o haină pe care s-o poată îmbrăca la fel de ușor. O vreme fusese foarte fericit. Acum era nefericit și se întrista tot mai mult cu fiecare minut. Trebuia să plece. În noaptea aceea avea să fie nevoit să doarmă singur.

Nu era un monstru. Se putea controla. Nu voia s-o dezonoreze. Nu voia să-l facă de ocară pe fratele pe care ea îl iubea, fratele care o ocrotise de cine știe ce.

N-ar fi trebuit să-i vină atât de greu să plece. N-ar fi trebuit să-i vină atât de greu să-și spună că peste câteva zile îl vor găsi pe fratele ei. Îl vor salva sau vor muri încercând. Dacă vor muri, se va sfârși. Iar dacă vor reuși, totul se va termina între Daphne Pembroke și Rupert Carsington.

Niciodată nu se așteptase ca lucrurile să se încheie altfel și niciodată nu avusese vreo problemă cu încheierile.

Mai fusese și cu alte femei.

Când venea vremea să plece, pleca.

Fie că era decizia lui sau, în foarte puține cazuri, a ei, își lua rămas-bun cu grație și bunătate. Poate cu recunoștință. Niciodată cu regret.

Își zise că ziua aceasta îi adusese mai mult decât sperase. El venise în cabină pentru treburi de familie.

Venise din partea unui băiat bolnav de dragoste care se uita la el cu acea înduioșătoare expresie plină de speranță.

– Aș face bine să rezolv problema pentru care am venit, zise Rupert. Altfel va fi foarte clar pentru toată lumea ce am făcut noi aici cu ușa închisă.

– Din câte se pare Yusef vrea să se însoare cu Nafisah, spuse Daphne, ridicându-se în genunchi și răsucindu-și fustele la locul lor.

– Da, dar e foarte tânăr. Paisprezece ani, cred.

– Majoritatea băieților egipteni de vârsta lui au deja o soție, răspunse ea. Compatrioții lui merg pe principiul că e mai bine să te căsătorești decât să te consumi. De obicei tații găsesc soții pentru fii lor înainte ca aceștia să ajungă la vârsta pubertății.

Rupert se încruntă. Niciodată nu privise însurătoarea din punctul ăsta de vedere. Mă rog, el nu avea nevoie, nu-i așa? Englezii nu-și țineau femeile ascunse în spatele unor văluri sau încuiate în haremuri.

– Se face destul de ușor, dacă ea consimte, continuă Daphne. Căsătoria unei fecioare e o afacere atât de elaborată pe cât își poate permite familia. Pentru văduve și femei divorțate treaba merge mult mai simplu. Mi-am notat câte ceva pe subiectul ăsta.

Intenționez să scriu o lucrare despre câteva aspecte ale culturii egiptene moderne.

Împinse înapoi lângă peretele cabinei perna pe care stătuseră întinși. Se târî spre divan și scotoci într-un mic cufăr aflat într-un colț al încăperii. În timp ce ea căuta, Rupert îi admira spatele frumos rotunjît. Își înăbuși un oftat.

Femeia scoase afară un caiet asemănător cu cel în care desenase cartușele. Răsfoi pagînile.

– Aici este. Destul de simplu. Femeia îi spune bărbatului: „Mă dăruiesc ție". Asta se întâmplă de obicei în fața unor martori, dar nu neapărat. Zestrea e doar o fracțiune din cea necesară pentru o fecioară. Firește, eu o să-i ofer o zestre generoasă, așa că nu e o problemă. Ridică privirea din caiet. Rămâne doar ca fata să-și dea acordul.

– Asta-i tot? se miră el. „Mă dăruiesc ție"? Fără publicații de căsătorie? Fără certificat? Fără pastor?

– Le-am putea oferi un ospăț, zise Daphne. E o scuză bună pentru o sărbătoare.

El se ridică.

– Da, păi atunci aș face bine să aflu ce părere are Nafisah despre eventualul viitor mire.

– Trimite-o la mine, zise Daphne.

– Nu, nu, o să-l folosesc pe Tom drept înterpret. Vor să mă ocup eu. Eu sunt tatăl.

– Tatăl?

El dădu distrat din cap și ieși.

Se întoarse cinci minute mai târziu.

Daphne nu avusese vreme să-și facă ordine în sentimente. Abia dacă avusese timp să se spele. Își tamponă în grabă fața cu prosopul astfel încât el să nu știe cât de udă fusese din pricina lacrimilor!

Făcând din nou dragoste cu el doar înrăutățise situația. Știa că trebuia să fie ultima oară, dar nu terminase cu el. Nu era pregătită să se sfârșească.

Se purta ca o școlăriță romantică și emotivă. Era ca și cum cei zece ani trecuți de la prima ei dragoste oarbă nici n-ar fi existat. Dar existaseră și îi trebuia să-și amintească cele petrecute,

fiecare detaliu mizer, toate consecințele de a se fi increzut în sentimente.

Se sfătuia ea astfel, dar când îl avea aproape îi venea foarte greu să fie logică și cu bun-simț.

Rupert stătea în ușă, cu capul înclinat într-o parte.

– Ne-am putea căsători, zise el.

Daphne își luă prosopul de pe față și îl strânse in dreptul stomacului. Nu spuse nimic. Nu se putea să fi auzit bine.

– Ne-am putea căsători, repetă el. Cum spuneai. Ești văduvă.

Inima ei era ca un uriaș târnăcop în piept: o lovitură puternică după alta. Ceva avea să se rupă, ceva vital.

– Să ne căsătorim? întrebă ea. Te-ai lovit la cap în drum spre ieșire?

Rupert zâmbi.

– Vezi? Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi place la tine. Simțul umorului.

– N-am nici un simț al umorului, zise Daphne.

– Poate că nu observi deoarece ai mintea ocupată cu chestiuni științifice.

– Nu, problema e că tu nu o cunoști pe adevărata Daphne, spuse ea. Crezi că sunt îndrăzneață și interesantă, dar nu sunt. Circumstanțele m-au silit să mă port altfel. Dar de îndată ce totul va reveni la normal, voi redeveni persoana neamuzantă și neprietenoasă care sunt cu adevărat.

– Adu-ți aminte că tu te credeai lipsită de feminitate, zise el. Nu te poți judeca după standardele unui moș plin de ifose.

– Nu pricepi! strigă Daphne. Eu n-am hobby-uri. N-am alte interese. Eu mănânc, beau și respir limbi moarte. Ideea mea despre o distracție grozavă e să număr semnele hieroglifice de pe piatra din Rosetta. O mie patru sute nouăsprezece. Textul echivalent în greacă are patru sute optzeci și șase de cuvinte. Ți-ar plăcea să auzi concluzia pe care am tras-o din cifrele astea?

– Sigur că da, răspunse el. Ador să te ascult vorbind.

– Chiar și când nu înțelegi.

– E nevoie să înțeleg? întrebă el. Tu înțelegi crichetul? Finețurile boxului?

– Sigur că nu.

– Mama mi-a spus că deseori e mai bine ca un soț și o soție să nu se înțeleagă prea bine unul pe altul, continuă el. Puțin mister păstrează căsnicia mai interesantă, zice ea.

– În cazul nostru e vorba de puțin mai mult mister, spuse Daphne. Nu avem nimic în comun.

El ridică din sprâncenele negre.

– Pofta trupească nu se pune la socoteală, replică ea. Nu e o bază pentru o uniune care trebuie să dureze o viață. Noi nu suntem egipteni. Nu putem divorța cu câteva cuvinte și nici o rușine. În orice caz, eu nu pot.

Rupert păru să cadă pe gânduri. Apoi:

– Cu alte cuvinte îmi spui că răspunsul e nu, zise el.

– E cel mai bine așa.

Daphne făcu încercări disperate să-și amintească ce ar trebui să spună cineva într-o asemenea situație. Sigur citise pe undeva.

– Mă tem că nu ne-am potrivi... pe termen lung. Dar îți mulțumesc că mi-ai făcut propunerea. Ai fost... bun.

– Bun, repetă el.

Râse scurt și plecă.

Până la lăsarea nopții, Daphne reușise să-și recapete controlul. Nu era ca și cum ar fi avut de ales. Treaba cu nunta îi ocupa iute pe toți.

Nu după mult timp de la plecarea domnului Carsington, Leena și Nafisah dăduseră buzna în cabină cu veşti bune. Nafisah fusese de acord să-l primească pe Yusef. Era foarte mulțumită. Își dorea să mai aibă copii. Yusef era tânăr, puternic și avea să-i dăruiască numeroși bebeluși. Era și frumos, și bun. Fata îi sărută în repetate rânduri mâna lui Daphne, mulțumindu-i.

– Ce amestec am avut eu? întrebă Daphne. Tu eşti cea care i-ai furat inima.

– Dacă m-ați fi lăsat în satul meu, răspunse fata, Sabah a mea ar fi fost moartă, iar eu aș fi devenit cea de-a patra nevastă a unui bărbat posac.

Ca Virgil, se gândi Daphne. Păruse atât de neprihănit, de senin, dar era o mască și o păcălise. Crezuse că ea greșea și nu-și dăduse seama că era la mila unui bărbat nemulțumit și plin de toane.

Însă pe atunci era prea tânără, mai mare în ani ca Nafisah, dar mult mai tânără din punct de vedere al experienței. Nu era obișnuită cu lumea exterioară. Fetele, nici măcar cele foarte deștepte, nu mergeau la școala publică. Nu se duceau la universitate. Daphne studiase acasă, cu tatăl ei. Dusese o viață liniștită, retrasă.

Oare nu trebuia să se mai încreadă niciodată în sentimentele ei doar pentru că o păcăliseră cu atât de mult timp în urmă?

Oare judecata ei în privința bărbaților era fatalmente greșită sau doar făcuse o simplă greșeală copilărească?

Nu știa sigur și azi nu avea vreme să dezlege ghicitoarea. Deși nunta era o chestiune simplă, trebuia să fie o ocazie festivă. Daphne se ocupă cu organizarea evenimentului. Înainte ca barca să tragă la mal pentru noapte, ospățul era deja în pregătire, iar mireasa se îmbrăcase într-una dintre ținutele arabe ale lui Daphne.

Viitoarea soție tocmai împodobea cu fard ochii bebelușului, când mangusta alergă în cameră, boscorodind agitată.

– Ce naiba se întâmplă cu...

Daphne lăsă fraza neterminată când auzi voci necunoscute venind de afară.

Leena se uită printre obloane.

– Oficialități, din oraș, mormăi ea. O să ne fure toată mâncarea și o să numească asta taxă pentru barcă.

Filimică dădu din nou buzna afară. Daphne o împinse pe Leena de lângă fereastră. Mangusta alergă pe punte și se ridică imediat pe labele din spate, cu blana zbârlită, de parcă ar fi văzut o cobră.

Daphne merse la cufărul în care ținea pistoalele, le scoase și, cu mâinile tremurând, le încărcă.

Glasurile de afară păreau calme, dar ea nu avea încredere în calmul acela. Dacă ar fi avut blană, și ea s-ar fi zbârlit toată. Nu știa ce nu era în regulă, se simțea doar absolut convinsă că ceva nu era.

– Găsiți cuțite și orice alte arme puteți, le șopti ea femeilor. Dacă cineva încearcă să intre aici, mai întâi atacați, apoi puneți întrebări.

O dată în viața ei, Leena nu se lansă într-o profeție despre calamitățile ce aveau să vină. Dădu doar din cap în semn de aprobare.

Daphne își înfășură iute un șal în jurul taliei și îndesă un pistol în el. Pe celălalt îl ținu în mână. Ieși pe coridor. Ajunsă la ușa ce dădea spre punte, se opri și ascultă.

Treaba era destul de simplă, spunea unul dintre străini. Englezul primise invitația să-i însoțească până la locuința șeicului local.

Rupert răspunse că invitația îl onora, dar deja își făcuse alte planuri pentru seara respectivă.

Bărbatul spuse că se temea ca șeicul să nu se simtă profund jignit. În cazul acesta toți membrii echipajului trebuiau bătuți la tălpi pentru alinarea sentimentele rănite ale șeicului.

– Sunt nevoit să vă poftesc să plecați, zise Rupert. Vedeți dumneavoastră, organizăm o nuntă. Tocmai am curățat barca și nu vreți să vărsați mult sânge pe ea, nu-i așa?

Bărbatul murmură ceva către un om aflat în apropiere. Acesta îl înșfăcă pe cel mai apropiat marinar și începu să-l ciomăgească cu un băț.

Atunci se petrecură foarte repede câteva lucruri.

Mangusta sări la conducător și își înfipse dinții ei ascuțiți în piciorul lui. Acesta țipă. O pușcă se descărcă. Rupert avea în mână o vâslă și o îndreptă spre cei doi bărbați care se repezită la el. Unul se prăvăli peste bord. Un felinar căzu pe punte. Daphne armă pistolul, deschise puțin mai mult ușa, ochi și trase către unul dintre atacatorii lui Rupert. Răufăcătorul urlă și căzu la pământ, ținându-se de picior.

După aceea fu greu să mai distingi ceva. Membrii echipajului înșfăcaseră vâsle, unelte și vase pentru gătit pe care le foloseau în luptă. Daphne scosese la iveală cel de-al doilea pistol și tocmai îl arma când o mână îi strânse încheietura ca într-o menghină, forțând-o să dea drumul armei. Atacatorul o târî de lângă ieșire. Femeia închise ușa cu piciorul în urma ei, apoi îl lovi pe bărbat. Nimeri cu gheata peste un membru. Omul înjură, dar nu-i dădu drumul. O târa spre partea din spate a vasului, departe de încăierarea din față. Daphne avântă primul pistol spre scăfârlia

atacatorului. El i-l azvârli cât colo, o apucă de ambele mâini și i le prinse la spate.

– Rupert! strigă ea. Tom! Yusef! Cineva!

I se păru că-l aude pe Rupert răspunzându-i tot cu un strigăt. Se uită în direcția din care venea vocea lui. Un fulger îi lumină fața tânărului și o clipă mai târziu acesta se prinse cu mâinile de piept, apoi se împletici în spate... și peste bord.

– Rupert! țipă ea.

– Dacă vii, oamenii trăiesc, zise bărbatul care o ținea. Dacă te zbați, ei mor. Toți.

Se duse.

Capitolul 19

28 aprilie

Monsieur Duval era în Abydos, la aproximativ o sută de kilometri în aval de Dendera. Localitatea era situată spre interiorul continentului, în deșertul libian, la marginea lanțului muntos. Era însoțit de câțiva dintre conaționalii și aliații lui locali, care se retrăseseră în grabă din Dendera când le ajunsese la urechi vestea că Memnon se îndrepta într-acolo. Ei fiind puțini la număr și cunoscând bine părerile lui Lord Noxley despre tavanul cu zodiac, se hotărâseră să nu se arate până ce acesta nu avea să plece spre Teba.

Când sosi bărbatul pe nume Jabbar, Duval era în interiorul unui imens edificiu pe care Strabo[1] și Pliniu[2] îl numiseră Memnonium. În timp ce însoțitorii lui profitau la maxim de situație încercând să dezgroape clădirea de sub secole de nisip și resturi acumulate, Duval își petrecea timpul holbându-se la un perete

[1] Vestit istoric și geograf antic grec. Numele este, de fapt, o poreclă provenită din cuvântul grec *Strabon* ce înseamnă *Șașiul*. (n.tr.)

[2] Pliniu cel Bătrân (Caius Plinius Secundus) (23–79), istoric, filolog și literat roman, considerat unul dintre cei mai iluștri savanți ai Antichității (n.tr.)

dintr-un mic apartament interior. Pe zid erau săpate trei şiruri lungi de cartuşe: o listă de regi.

Fiecare şir ar fi trebuit să aibă douăzeci şi şase de ovale, însă peretele fusese avariat, iar câteva nume se pierduseră. Nici unul dintre cele rămase nu semăna cu cel pe care şi-l amintea din papirus, cel mai simplu dîntre cele două cartuşe care apăreau acolo.

Acum papirusul se afla în mâinile lui Noxley.

Primise vestea azi-noapte târziu: Faruq era mort. Noxley îi avea atât pe Archdale, cât şi papirusul, şi se afla în Teba, unde Duval nu-l putea atinge din pricina regimului de teroare instaurat de Diavolul Auriu.

Dar Duval îşi spusese că nu era totul pierdut.

Trimisese în josul râului un grup numeros pentru a intercepta vasul *Isis* şi a o răpi pe sora lui Archdale. Plănuia s-o ofere în schimbul papirusului şi al cheii lui Archdale pentru descifrarea hieroglifelor.

Astfel Jean-Claude Duval avea încă şansa de a obţine triumful la care visase: va descoperi un mormânt regal neatins, plin cu comori. Descoperirea îl va face faimos, mai faimos decât Belzoni. Cea mai mare parte a comorii va merge către Luvru, nu către British Museum. El va dobândi onoruri. Se vor bate medalii cu numele lui. Şi în sfârşit Franţa va fi răzbunată pentru furtul pietrei din Rosetta.

Acesta era visul, idealul. Ştia că era posibil ca lucrurile să nu decurgă tocmai aşa. Papirusul îl putea duce spre un cavou regal la fel de lipsit de comori ca şi celelalte pe care le descoperise până în prezent. Ştia că puteau să treacă ani până să găsească mormântul. Ştia că era posibil să nu-l afle niciodată.

Totuşi, chiar şi în cel mai rău caz, va avea papîrusul, care va merge la Luvru. Iar el, şi deci Franţa, va avea cheia descifrării, cheie ce era mult mai valoroasă căci ducea la descătuşarea secretelor antichităţii.

Nu, nu era totul pierdut, se gândea el... până acum.

Cu o strângere de inimă, se uită la chipul palid al lui Jabbar şi spuse:

– Ce s-a întâmplat?

– Un masacru, răspunse Jabbar. Oamenii Diavolului Auriu ne aşteptau. Majoritatea alor noştri sunt morţi. Câţiva au scăpat fugind spre coline. Ghazi o are pe femeie.

– Ce, iar am pierdut-o? exclamă Duval. Mai întâi oamenii din Asyut au lăsat-o să le scape printre degete când era nepăzită, practic singură.

– Beţivi proşti, zise Jabbar cu amărăciune. Ne-am ocupat, dar duşmanul a prins de veste despre faptele noastre. Uneori am impresia că până şi şacalii, şerpii şi vulturii spionează pentru Diavolul Auriu, căci el ştie tot.

Pierdută, se gândi Duval. Ultima lui şansă era pierdută.

Şi acum?

Nu ştia. Încă. Dar avea să găsească o cale. Nu-l putea lăsa pe demonul englez să câştige.

Răpitorii lui Daphne se ţinuseră de cuvânt. Încetaseră să se mai lupte cu oamenii. De îndată ce ea urcase la bordul vasului lor, tăiaseră odgoanele care o legau pe *Isis* de ţărm şi lăsaseră curentul rapid să poarte *dahabeeya* în aval.

Probabil că avea să mai treacă o vreme înainte ca echipajul să preia controlul vasului. Între timp *Isis* se putea lovi de un banc de nisip ori de vreo altă barcă. Totuşi, cei de la bord aveau mai multe şanse să supravieţuiască unor astfel de nenorociri decât unei bătălii cu răufăcătorii. Cu Rupert mort, cine i-ar fi putut opri să măcelărească pe toată lumea şi apoi să scufunde *dahabeeya?*

Rupert mort.

Daphne ar fi trebuit să simtă ceva, dar era amorţită.

După o scurtă perioadă petrecută pe râu, răpitorii o purtară pe uscat, pe spinarea unui cal. Oriunde s-ar fi dus, înaintau în grabă, cu doar cele mai scurte pauze posibile pentru odihna şi hrana animalelor şi a oamenilor. Totuşi, pe ea o tratau destul de bine, îngăduindu-i să se ocupe în intimitate de nevoile fiziologice şi să aibă un mic cort al ei în care să se odihnească. Dar Daphne nu ştia dacă se odihnea sau nu, dacă mânca sau nu. Hrana nu conta. Somnul nu conta.

Nu-i păsa cum o tratau sau ce avea să se aleagă de ea.

Pentru ea timpul se oprise. Scena pe care o vedea cu ochii minții îi era mai clară decât peisajele pe lângă care trecea: focul unui pistol îndreptat spre inima lui Rupert... surprinderea de pe chipul lui... mâna pe care şi-o ducea la piept în timp ce impactul îl dobora pe spate... şi peste bord... plescăitul iscat când trupul lovise apa.

Nu putea să plângă. Se simțea înghețată, tot aşa cum se simțise la şase luni după căsătorie, când înțelesese pe deplin ce greşeală uriaşă şi gravă făcuse.

Şi atunci fusese luată prizonieră.

Se deprinsese să nu se mai gândească la durere şi să se concentreze în schimb asupra muncii ei, învățase cum să se ascundă de Virgil şi cum să comunice cu lumea ştiințifică din afară. Furia şi disperarea rămăseseră, dar le ținuse zăvorâte în suflet. Nu-şi putea trăi tot restul vieții într-o ostilitate deschisă față de soțul ei. Nu putea decât să se înconjoare de un zid şi să clădească în interiorul lui o lume în care să viețuiască.

Acum nu avea nimic de lucru care să-i atragă atenția şi nu mai era şcolărița de pe vremuri. Nu mai era nici măcar aceeaşi femeie ca acum câteva săptămâni.

Iar în această femeie, cea în care se transformase, furia şi disperarea creşteau, oră după oră, până ce ajunseră să nu mai aibă loc în interior.

Era a doua seară de captivitate, iar Ghazi îi adusese de mâncare. Îi zâmbise şi îi vorbise mieros, dar Daphne nu se putea gândi decât la zâmbetul lui Rupert, la sunetul vocii lui grave... la mâinile lui, mâinile lui mari şi pricepute.

Se uită la mâinile cu care Ghazi ținea castronul şi la ale ei când se întinse să ia vasul. Mâna dreaptă se strânse într-un pumn şi azvârli castronul cât colo, apoi furia şi disperarea se revărsară într-un şuvoi de invective în arabă.

Ceilalți bărbați, care stăteau adunați în jurul focului, se întoarseră toți şi se uitară la ea, cu ochii mari şi gurile căscate. Rămaseră aşa, ca nişte statui, în timpul scurtei tăceri ucigaşe ce urmă.

Apoi Ghazi începu să râdă.

– Ştii o arabă foarte drăguță, spuse el. Cunoşti toate blestemele. Ştiu că oamenilor mei le-ar plăcea să te învețe cuvinte de dragoste. Şi mie mi-ar face mare plăcere să te învăț câte ceva despre

bunele maniere. Dar trebuie să lăsăm toate lecțiile în seama stăpânului. El o să te îmblânzească destul de curând.

– Dacă stăpânul tău, Duval, e într-atât de prost încât să încerce să îmblânzească o viperă, lasă-l să încerce! zise Daphne.

– Duval?

Ghazi râse.

– Ah, nu-i de mirare că ești atât de feroce, micuță viperă. Ne-ai confundat. Nu Duval e stăpânul nostru. Nu vezi încotro ne îndreptăm, șerpoaică furioasă? Spre sud, către Teba, unde se află fratele tău și unde Diavolul Auriu e stăpân. Și astfel, vezi tu, vei fi în siguranță și nu vei avea de ce te teme.

Daphne știa că nu era în siguranță. Dar acum nu mai avea ce pierde și, deci, nicî un motiv de teamă.

Doamna sosi în Luxor sâmbătă seara, după ce parcursese ultîma bucată de drum pe râu. Lord Noxley se afla pe țărm ca s-o întâmpine. Deși luna nu răsărise încă, iar torțele nu luminau decât foarte slab locul, lordul putea să-și dea seama că lucrurile erau departe de a fi în ordine. Daphne părea țeapănă și formală. Nu auzi nici urmă de plăcere ori măcar de ușurare în glasul ei atunci când femeîa îi răspunse la salut. Refuză să-l ia de braț.

– Fratele meu, spuse ea, trăgându-se mai departe. Brutele astea ale dumitale mi-au spus că Miles se află aici.

„Brutele astea ale dumitale." Un semn foarte rău. Ceva nu mersese cum trebuia. Cineva dăduse greș.

Lord Noxley își ascunse nemulțumirea. Pe chipul său se citea doar nedumerirea. Totuși, cei care îl cunoșteau bine văzură formarea norului de furtună la fel de clar ca și cum ar fi fost toiul zilei, iar o vijelie ar fi amenințat cu adevărat.

– Archdale e în siguranță, spuse el. Doar puțin indispus pentru moment, altfel s-ar fi aflat aici.

– Bolnav? întrebă ea.

– Nu, nu! Mi-aș dori să nu vă frământați. Veniți, haideți să amânăm discuția până ce veți fi avut timp să vă odihniți. Cu siguranță sunteți obosită și vă doriți...

– Ce e cu el? interveni femeia.

– E puțin amețit de băutură, zise Noxley.

Mai degrabă beat mort.

– Vă aşteptam abia mâine-dimineaţă. El o să fie atât de...

– Unul dintre oamenii dumitale l-a ucis pe Rupert Carsington, spuse ea.

Norul de furtună se umflă şi se întunecă.

– Sigur că nu, replică Lord Noxley. Nu pot concepe cum...

– Am văzut cu ochii mei, îl întrerupse ea. Te rog să nu-mi spui că trebuie să-mi fi închipuit. Nu accept să fiu bătută pe creştet ori să fiu tratată cu condescendenţă. Nu sunt o copilă.

– Nu, sigur că nu!

– Voi insista să se înainteze un raport complet autorităţilor, zise ea. Voi vrea să dau o declaraţie. Mâine, cât mai curând cu putinţă. Între timp, vreau să-mi văd fratele, indispus sau nu. Pe urmă vreau o baie. Şi un pat.

– Da, da, desigur. Poate...

– Şi vreau să fiu lăsată singură. În pace.

– Categoric. Un şoc teribil! Îmi pare foarte rău.

Cu siguranţă avea să facă în aşa fel incât şi altcuiva să-i pară rău. Foarte rău.

O lăsă pe doamna Pembroke în grija unei servitoare, care o duse să-l vadă pe inconştientul Archdale, apoi o ajută să se îmbăieze şi o băgă în pat.

În timp ce mireasa lui, întinsă pe divan, se cufunda într-un somn de epuizare, domnia sa lordul ascultă raportul lui Ghazi.

Norul de furtună se făcuse deja negru. Doamna ar fi trebuit să fie plină de căldura recunoştinţei faţă de salvatorul şi eroul ei, Asheton Noxley. În schimb ea era rece şi furioasă.

Ar fi trebuit să-l iubească. În prezent părea să-l urască. Acum el se vedea nevoit să petreacă zile întregi, poate chiar săptămâni, cucerind-o.

Era foarte nefericit, ceea ce prevestea lucruri rele pentru cineva, poate pentru mai mulţi.

– Ţi-am spus că vreau să scapi de Carsington, zise el. N-am subliniat că cea mai simplă metodă era să fie dus la prima secţie de poliţie pentru interogări? Odată ce Carsington s-ar fi aflat în custodia altcuiva, ar fi fost destul de uşor de aranjat dispariţia ori moartea lui din „cauze naturale". E perfect firesc să mori, de exemplu, dacă ţi se îndeasă o pernă pe faţă, dacă îţi e otrăvită mâncarea sau ţi se urcă vreo viperă în pat.

În schimb, un bărbat despre care doamna Pembroke știa că e angajat al Lordului Noxley îl ucisese pe Carsington. Chiar sub ochii ei.

– Mai că nu-mi vine să-mi cred urechilor, spuse domnia sa lordul, scuturând din cap. Se presupune că sunteți oameni cu experiență. Dar vă mușcă o mangustă de picior și toată disciplina voastră se face țăndări. Știai că trebuia să avem grijă cu el. Știai că problema necesita cea mai mare discreție. Acum mulțumită neglijenței tale, sunt pătat cu moartea fiului unui nobil englez.

Nobilul în chestiune nu era unul cu care lordul să vrea să-și încrucișeze sabia.

– Sunt de acord, domnia voastră, zise Ghazi. Totul a fost foarte prostesc. Dar dacă vă pot explica un aspect pentru care n-am fost pregătiți...

– Nu vă așteptați la atacul mangustei, zise Lord Noxley. Ridicată pe labele din spate presupun că îți ajungea tocmai până la genunchi. Ah, dar dinții ei sunt foarte ascuțiți și odată ce se înfig, nu mai dau drumul! Îngrozitori monștri, într-adevăr.

– Nu știu cum a fost, zise Ghazi flegmatic, dar egiptenii cred că au prins curaj de la mangustă. S-au luptat cu noi. Niște egipteni de rând – s-au ridicat și ne-au înfruntat.

Lord Noxley se încruntă la el. Nimeni n-ar fi putut să se pregătească pentru așa ceva. Egiptenii – adică cei de rând, nu membrii armatei – erau lași, se ascundeau sau fugeau. Nu luptau.

– Dacă nu s-ar fi împotrivit, poate că l-am fi luat pe englez cu noi fără nici o greutate, continuă Ghazi. N-ar fi trebuit decât să-i batem puțin pe ceilalți și curând el ar fi cedat. Un om mare, dar slab de inimă ca mulți din neamul dumneavoastră. Sunt de acord că n-avem nici o scuză pentru crimă. A fost inutilă și prostească.

Lord Noxley căzu pe gânduri. După câteva clipe, spuse:

– Ucigașul trebuie adus în fața justiției.

Ghazi încuviință pios.

– Ai face bine să-l dai pe mâna soldaților turci, continuă lordul.

În Luxor erau cantonați patruzeci de militari turci, căci era un oraș cu o oarecare importanță. Torturarea criminalului avea să-i

amuze, iar amuzarea soldaților era o cale de a-ți asigura loialitatea lor. Plătirea lor, ceea ce pașa deseori nu făcea, era o alta. Dar asta nu prezenta nici o problemă.

După ce avea să se însoare cu văduva bogată a lui Virgil Pembroke, Lord Noxley urma să-și poată permite să fie într-adevăr foarte generos.

Luni, 30 aprilie

– Fir-ar al naibii! exclamă Miles. Tu trebuia să fii în siguranță în Cairo.

Nu era cea mai afectuoasă primire pentru o soră pe care nu o mai văzuse de o lună, dar în clipele acelea nu se simțea afectuos. Capul îi bubuia, un foc îi ardea în spatele ochilor, iar gura lui avea gustul respirației de cămilă.

Azi-noapte o visase, sau crezuse că o visează. Daphne spunea că venise să-l vadă, să se asigure că era cu adevărat acolo.

Acum și ea era cu adevărat acolo – aici – în camera lui, așezată pe marginea divanului, deci nu-și mai imagina că fusese un vis.

– Nu știai că vin? întrebă femeia. Prietenul tău nu ți-a spus că a trimis oameni să mă ia?

– Cred că îi plac surprizele, spuse Miles.

Cum ar fi capetele în coșuri. Se ridică de tot, trecându-și mâinile prin păr.

– Arăți îngrozitor, zise ea.

– Și tu la fel.

Și nu pentru că era îmbrăcată ca un bărbat egiptean, mai puțin turbanul. Avea chipul palid ca moartea și cearcăne în jurul ochilor.

Daphne se uită în jos la propriile haine.

– N-am avut timp să-mi fac bagajele.

– Nu mă referem la ținută, spuse el. Ce ți s-a întâmplat?

– L-au ucis pe Rupert Carsington.

– Poftim?

Ea repetă propoziția. Pe urmă îi povesti cu ce își ocupase timpul în ultima lună.

Miles se întinse la loc, își cuprinse capul în mâini și încercă să absoarbă informațiile. Sora lui cea retrasă și iubitoare de cărți pornise la drum – impreună cu Rupert Carsington! – zburdalnicul fiu al lordului Hargate – în căutarea lui Miles. Abia dacă mai putea urmări restul aventurilor, când mintea lui nu putea să priceapă primele informații simple.

Liniștita, studioasa de Daphne. Alergând în sus pe Nil. Cu Rupert Carsington!

– N-ar fi trebuit să bei atât de mult, spuse ea. Nu te știu să fi ajuns vreodată în starea asta. Capeți obiceiuri proaste. Sper că nu influența lui Noxley e de vină.

Miles trase de el să se ridice din nou.

– E vorba despre blestematul ăla de papirus, zise el. Îl scoate în fiecare seară și vrea să discute despre el. Pare a crede că eu știu ceva ce nu știu.

– Ei bine, nu știi nimic despre papirus, spuse Daphne.

– Vreau să spun, am impresia că crede același lucru ca și francezul ăla nebun.

– Că poți să-l citești.

– I-am zis că nimeni nu poate să-l citească. I-am spus că am fost in Giseh ca să studiez intrarea în piramida lui Khafra, ca să încerc să deslușesc indiciile văzute de Belzoni, cele care i-au dat de înțeles unde se află intrarea. Ceva în legătură cu felul în care erau risipite resturile. M-am gândit că dacă aș putea să văd ce a văzut Belzoni, aș reuși să aplic cunoștințele in Teba, așa cum a făcut el, și să găsesc un mormânt regal. I-am spus lui Noxley că papirusul mi-a stârnit pofta de a mai descoperi încă unul. Dar mă tot bate la cap, de parcă ar bănui că-i ascund ceva.

– Îi ascunzi, spuse Daphne. Secretul meu.

– El crede că e vorba despre cheia descifrării. Beau pentru că impunsăturile lui delicate mă scot din minți.

– Ei bine, atunci va trebui să lămurim lucrurile, zise ea. Ne-a invitat să ne alăturăm lui în *qa'a*. Să o iau înainte sau să te aștept?

– Așteaptă, răspunse Miles. Aș prefera să nu te las singură cu el.

Daphne râse scurt.

– Ce-i așa de amuzant? întrebă bărbatul.

– M-am mai uitat o dată în ochii unei vipere, spuse ea.

Mile nu pricepu. Sora lui se purta ciudat. Nu mai era Daphne cea pe care o știa. Se gândi că șocul trebuia să fie de vină. Văzuse cum fusese ucis un om, apoi călătorise prin deșert cu Ghazi și banda lui de asasini veseli. Ca să nu mai vorbim despre drumul pe râu. Cu Rupert Carsington!

Daphne se ridică.

– O să te aștept în camera mea, spuse ea. Am o privelişte grozavă.

Abia după plecare ei, Miles deveni conștient de zgomotul îndepărtat. Un scrâșnet ori un țipăt. Poate un soi de pasăre.

„Pare atât de inocent", se gândi Daphne. Bucle aurii și ochi albaștri, limpezi. Era îmbrăcat în stil arăbesc, mai puțin turbanul și barba, dar în alb din cap până în picioare, nu în culorile aprinse pe care le preferau localnicii.

În alb din cap până în picioare, ca un înger.

Zâmbitor, tot numai o rază de soare, de parcă toate ar fi fost bune și frumoase pe lume.

Daphne zâmbi la rândul ei pentru că nu avea de gând să-i ușureze cu nimic situația. Se așeză pe divan și spuse că da, dormise bine, mulțumesc. Și nu, nu avea obiecții față de mâncarea locală, și da, cafeaua ar fi tocmai lucrul potrivit – foarte tare, te rog, căci Miles avea nevoie de un stimulent.

Miles se așeză lângă ea, protector, deși era atât de îngrețoșat și de slăbit încât abia dacă se putea ține drept. Niciodată nu ținuse la băutură.

Noxley își ceru scuze pentru garderoba ei limitată.

– Nu-mi pot închipui de ce oamenii mei nu v-au adus lucrurile, spuse el.

– Erau prea ocupați să omoare oameni, zise ea.

– Daph! murmură Miles, dându-i un ghiont.

Ea nu-l luă în seamă.

– Apropo de asta...

– Daph, am putea să amânăm subiectele neplăcute până după ce voi fi înghițit nişte cafea? zise Miles. Dumnezeule, ce e cu zgomotul ăla oribil?

Se apucă de cap.

Şi lui Daphne i se părea deranjant, chiar şi fără s-o doară capul. Îl auzise mai devreme, dar slab. Crezuse că era scos de vreo pasăre ori de vreun animal exotic. Sau poate de papagali.

– Te referi la ţipete? întrebă Noxley.

– Sunt omeneşti? se miră Miles.

– Oh, da! Se pare că soldaţii turci îl interoghează pe cel care l-a împuşcat pe domnul Carsington. Îşi îndreptă din nou privirea lui albastră şi nevinovată înspre Daphne. Firește, de îndată ce m-ați informat, mi-am luat oamenii la întrebări şi am ordonat ca vinovatul să fie adus în fața justiției.

– Sună ca şi cum l-ar tortura, spuse ea.

– Ideile turcilor cu privire la justiție sunt diferite de ale noastre, răspunse Noxley. Dacă vă tulbură, voi cere să-l mute undeva unde să nu poată fi auzit. Oricum n-o să mai dureze mult. Trebuie să-l ducă înapoi în Cairo. Muhammad Ali va dori ca şi consulul general englez să asiste la execuție. Fără îndoială, capul asasinului ii va fi trimis lui Lord Hargate.

– Doamne, încă unul! murmură Miles. Într-un coş, nu mă indoiesc.

Un servitor se strecură înăuntru, ducând o tavă enormă. O aşeză pe scăunelul împodobit cu gravuri elaborate de lângă divan, apoi se strecură afară.

– Voiați ca problema să fie rezolvată repede, spuse Lord Noxley. Mi-am dorit să vă scutesc de chinul de a retrăi momentul.

De parcă Daphne ar fi putut înceta vreodată să-l retrăiască.

Lordul îşi coborî pentru câteva clipe privirea către propriile mâini, apoi o ridică iar spre ea, tot numai înocență cu ochi albaştri.

– Nu mă pot scuza îndeajuns, spuse el. Oamenii mei au fost siliți să acționeze in grabă, deoarece primiseră veste că slujitorii lui Duval vin după dumneavoastră. Problema e că gândirea nu e punctul lor forte. În zelul lor de a vă ocroti au fost nervoşi, neîndemânatici şi proşti. Nu sunt obişnuiți ca oamenii de rând să-i înfrunte. Asta a constituit un şoc ce le-a tulburat mințile lamentabil de limitate.

– Înțeleg, spuse ea. M-a mirat faptul că a trebuit să fiu luată cu forța de pe vas. Aş fi crezut că o escortă înarmată ar fi suficientă

pentru protecție. Dar oamenii dumitale nu gândeau limpede. Sau nu gândeau deloc.

Lordul își plecă din nou capul și își apăsă cu două degete locul dintre sprâncene.

– Pricep ce vreți să spuneți. E foarte greu de explicat felul în care merg treburile pe aici.

– Ce-ar fi dacă nu l-ai explica! zise Daphne. Ce-ar fi dacă ai spune direct că ești Diavolul Auriu, groaza Egiptului de Sus și că ne vrei aici pentru un motiv anume, nu neapărat unul altruist!

Îl auzi pe Miles trăgând aer în piept. Noxley tresări și închise ochii.

– Daph, spuse Miles, atingând-o pe braț.

Ea se scuturã.

– Care e motivul, milord? insistă ea. Papirusul? Are un efect curios asupra bărbaților. Le otrăvește judecata. Îi face să vadă lucruri care nu există. Morminte regale, vârfuite cu comori. Oameni care pot citi scrierea hieroglifică. Papirusul meu ar putea fi relatarea unei bătălii ori o proclamație, ceva ce nu are o legătură mai mare cu vreo comoară decât are piatra din Rosetta. Dar bărbații văd două cartușe și imaginația le-o ia razna. Sunteți niște ființe atât de romantice!

Lord Noxley își înălță capul.

– Papirusul dumneavoastră, repetă el. Ați spus...

– E al meu, zise Daphne. Miles mi l-a cumpărat. Pentru că eu sunt aceea. El e faimosul om de știință Miles Archdale, dar eu sunt creierul lui.

La apus, Daphne stătea la fereastra camerei sale, uitându-se spre râu.

Ca și Londra, Teba era construită pe ambele maluri ale apei. Dar asemănarea se oprea aici. Aceasta era cu adevărat o altă lume. În Teba, pe câmpia fertilă a malului estic, se înălțau temple imense, obeliscuri, pilonii din Luxor și Karnak. Pe câmpia malului vestic, Coloșii lui Memnon[1] stăteau pe tronurile lor. În spatele

[1] Două statui masive din piatră ce îl înfățișează pe faraonul Amenhotep al III-lea. Acesta a fost asociat lui Memnon, fiul zeiței Eros, rege legendar al etiopienilor. (n.tr.)

lor se ivea vasta necropolă, cu templele şi morminte ei. Acestea din urmă, săpate în flancurile colinelor libiene, ciuruiau coasta estică. Daphne se uită la munţii ce ascundeau Biban el Muluk şi mormintele sale regale.

– Şi tu ai mintea otrăvită? Ai luat-o razna de tot?

Femeia se întoarse către uşă, acolo unde stătea fratele ei.

– Soarele ţi-a fiert creierul, Daph? întrebă el.

Intră, trântind uşa în urma lui.

– Nu putem sta aici, continuă bărbatul. El e... el e...

Miles făcu o mişcare circulară cu arătătorul în dreptul tâmplei.

– Nu-mi pasă cum e, spuse Daphne, întorcându-se iar către fereastră. Aşa cum a subliniat şi el, nu avem nici un motiv presant să ne întoarcem în Cairo. E cât se poate de dornic să ne găzduiască. A promis să trimită pe cineva în Cairo după cărţile şi materialele mele. S-ar putea să apară ceva dificultăţi în înlocuirea lexicoanelor limbii copte, erau la bordul lui *Isis*, dar a promis să facă cercetări la mănăstirile copte.

– Daph, nu se poate să nu fi auzit cum „fac cercetări" tipii lui, interveni Miles. Îl bat pe om la tălpi cu un băţ. Timp de patru ore. Iar asta e cea mai blândă formă de interogatoriu.

– O să-i cer să nu-i maltrateze pe călugări, spuse femeia. Vrea să mă ştie fericită.

– Sigur că vrea să te ştie fericită! Eşti putred de bogată! Cu sprijinul tău, ar putea săpa toată valea. S-ar putea face regele Tebei. Tu eşti precum gâsca aceea cu ouăle de aur: o sursă nesecată de bani.

Banii plătiţi de Virgil pentru uşurarea conştiinţei, se gândi ea. Îi fusese mai uşor să-i lase totul după moartea lui decât s-o trateze cu respect şi bunătate cât timp era încă în viaţă.

– Vom putea explora Teba nestânjeniţi, spuse Daphne. Toate mormintele regale, inclusiv cel găsit de Belzoni. Eu o să am sute şi sute de mostre de scrieri hieroglifice. E o oportunitate grozavă. Şi nu va trebui să mă prefac că sunt altcineva decât sunt.

– Iar Noxley îl va putea sili pe oricare din noi să facă aşa cum vrea el, pur şi simplu ameninţându-l pe celălalt.

– Atunci n-ar fi un lucru înţelept să-l întărâtăm să-şi folosească ameninţările, zise ea.

– I-a intrat în cap ideea să te ia de nevastă, replică Miles. Nu-ți dai seama? El trebuie să fie stăpân peste toate: peste tine, peste banii tăi. Şi, nebun sau nu, Diavol Auriu sau nu, te priveşte la fel cum o fac ceilalți bărbați.

Ea îşi aminti felul în care o privea Rupert, licărul de amuzament din ochii lui. Îşi aminti acea ultimă după-amiază petrecută pe Isis.

„Ne-am putea căsători."

Începu să i se pună un nod în gât. Lăsă capul în jos şi alungă jalea cu puterea voinței. Dacă ar fi cedat, s-ar fi prăbuşit în adâncuri şi n-ar mai fi reuşit niciodată să-şi găsească drumul înapoi. Ar fi fost pierdută. Nu-şi putea îngădui să jelească. Trebuia să fie puternică şi dură dacă spera să supraviețuiască şi să afle o cale de ieşire.

– Foloseşte-ți capul, spuse ea, cu voce aspră. Prietenul tău n-o să ne lase să plecăm. Va trebui să facem tot ce putem în situația dată.

– La fel cum tu ai făcut tot ce ai putut cu Pembroke? zise Miles. Crezi că vreau să te văd suferind din nou.

Daphne se sili să-l privească. Îi zâmbi strâmb.

– Dacă i-am putut supraviețui lui Virgil, pot să trec peste orice, zise ea. Cumva o să ieşim din povestea asta. Dar vom avea nevoie de timp, de minte şi de grijă. Iar tu va trebui să înveți să ai mai multă încredere în mine.

Marți şi miercuri făcură turul oraşului Luxor, care, aşa cum deja bănuiseră, oferea un spectacol mai grandios atunci când era privit de la distanță, de pe celălalt mal al râului, sau atunci când era curățat de către artiştii autori ai *Description de L'Egypte*. Contactul direct cu realitatea o deprima pe Daphne, deşi aceasta putea fi pur şi simplu starea ei de spirit.

Locul parcă se strângea în jurul ei: cocioabele înghesuite în orice colț şi în orice crevasă, mizeria, porumbeii, gunoaiele, mormanele de nisip şi resturi care sufocau obeliscurile, pilonii, coloanele.

Totuşi, Daphne se sili să privească localitatea prin ochii unui om de ştiință. Miercuri împrumută un caiet de la Lord Noxley şi începu să copieze inscripțiile.

Joi, merseră în Karnak. Acesta nu se afla la mare distanță, mai puțin de trei kilometri și jumătate. Își călărira măgarii de-a lungul Aleii Sfincșilor, sau a ce mai rămăsese din ea. În prezent cei mai mulți dintre sfincși erau distruși, iar partea sudică a aleii fusese acoperită de pământ și rămășițe.

Și totuși distrugerea nu reușea să bagatelizeze locul. Nici faptul că monumentele erau pe jumătate îngropate nu le făcea mai puțin copleșitoare. Pilonii uriași, pădurile gigantice de coloane, obeliscurile, coloșii, sfincșii, toate erau așa cum le zugrăvise *Description de L'Egypte* pe lung și în detaliu. Totuși, realitatea depășea cu mult orice și-ar fi putut imagina Daphne.

În timp ce înaintau pe culoarul principal al hipostilului, femeia ridică privirea spre șirul de douăsprezece coloane imense, cele mai mari dintr-o clădire egipteană, conform spuselor lui Noxley, și se întrebă ce ar fi spus Rupert despre ele.

Îl văzu cu ochii minți uitându-se în sus la unul dintre capitelurile în formă de lotus cam cum se uitase și la piramida lui Khafra: cu pumnii în șolduri, cu părul negru răvășit de vânt. Aproape că îl putu auzi spunând cu glasul lui profund: „E mare".

Și Daphne zâmbi, dar buzele îi tremurau, gâtul o durea și lacrimile îi împăienjeneau vederea.

Închise ochii și alungă lacrimile. Trebuia să lucreze în continuare, să-și folosească intelectul în locul emoțiilor. Munca îi dăduse putere în trecut și avea s-o facă din nou. Mintea era singurul aliat pe care se putea baza oricând. Cu timpul, avea să-i arate calea de scăpare.

În noaptea aceea, Daphne visă un mormânt de faraon.

Se văzu coborând șaisprezece trepte într-o galerie de intrare. La capătul ei se afla o cameră plină cu diverse obiecte: cutii, coșuri, borcane și piese de mobilier în formă de animale. Privirea îi fu atrasă spre dreapta de două figurine ce străjuiau o ușă. Trecu de ele și păși într-o încăpere întunecată.

O lumină slabă îi arătă o ușă dublă. O deschise. În interior se afla un imens sarcofag auriu. Zeițe erau așezate în dreptul colțurilor, cu aripile întinse, protejând ceea ce era intins acolo.

Daphne urcă un șir de trepte și privi înăuntrul sarcofagului.

În el zăcea Rupert Carsington, ca şi cum ar fi fost adormit, cu un mic zâmbet dulce întipărit pe chip, asemenea celui de pe statuia lui Ramses cel Mare din Memphis.

Era îmbrăcat cu un kilt din pânză aurie şi stătea cu mâinile împreunate pe pieptul dezgolit. În lumina slabă, suprafaţa musculoasă a bustului său strălucea în nuanţe de auriu întunecat.

Daphne întinse mâna şi îi atinse chipul.

– Mi-e dor de tine, şopti ea.

Lacrimi picurară de pe faţa ei pe a lui.

El spuse:

– Daphne, trezeşte-te!

Nu. Nu voia să părăsească visul. Nu avea să-l mai vadă niciodată decât în vis.

– Daphne, trezeşte-te!

Încercă să spună nu, dar nu se auzi nimic.

Deschise ochii în întuneric. O mână îi acoperea gura. Nu era a ei. Era mare şi... familiară.

Simţi un miros. Miros de bărbat. Al lui.

O voce profundă mormăi:

– Fără ţipete. Fără plânsete. Fără leşinuri.

Daphne rosti cele patru cuvinte gâtuite într-un suspin, în timp ce îşi punea braţele pe după gâtul lui.

– Eu. Nu. Leşin. Niciodată.

Capitolul 20

Sub pătura subţire, ea era moale, cu rotunjimi minunate şi practic goală. Când îi trase coapsa spre el, Rupert descoperi că mai nimic nu-i stătea în cale: o bucăţică de material subţire, cămaşa ei, adunată în dreptul taliei. În rest nu era decât piele, piele curată, fină ca mătasea şi... ciudată.

Ceva lipsea.

Îşi lipi faţa de gâtul ei şi suspină. Apoi îşi săltă capul.

– Ce ţi-au făcut? şopti el. Ceva lipseşte. Mirosul de zeiţă.

– Ce mi-au făcut mie? Mie? Credeam că eşti mort.

– Ştiu. Şi eu am crezut asta la început.

– Am văzut cum ai fost împuşcat, zise Daphne. Te-ai ţinut cu mâna de piept şi te-ai prăbuşit peste bord. N-ai mai ieşit la suprafaţă.

– Glonţul m-a zgâriat, chiar pe sub braţ, spuse el. O zgaibă. Dar m-am împiedicat. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut în apă. Şi, ca de obicei, m-am lovit la cap. Mi-am venit în fire mult mai departe în aval, agăţat de o scândură. A fost al naibii de jenant.

– Jenant.

– Băieţii mă admiră, spuse el. Sunt un erou. Eroii nu se împiedică. Eroii nu se lovesc la cap în timp ce cad. Trebuie să fi arătat ca un nătărău în toată regula.

Daphne ii trase faţa spre a ei şi îl sărută. La început foarte blând şi dulce. Rupert simţi gust de lacrimi. Ar fi trebuit să repete „fără plânsete", dar nu putea. Sărutul tandru stârnise în el un dor straniu, nu tocmai fericit şi nu tocmai trist. Asta-i făcea ea: isca în el sentimente pentru care nu avea nume.

Fusese dezlănţuit, pe jumătate nebun, când ajunsese în sfârşit la Isis şi se urcase la bord, ud şi plin de vânătăi, dar aproape fără să sângereze, deşi n-ai crede-o dacă i-ai asculta pe toţi cum vorbesc. Avusese nevoie de cea mai mare parte a celor cinci zile de drum spre Teba pentru a se calma, a-şi aduna gândurile şi a-şi da seama cât de norocoasă fusese neîndemânarea lui.

Dacă tâlharii nu l-ar fi crezut mort, s-ar fi asigurat că îl bagă în mormânt.

Acum nu îl mai aşteptau. Nu îl mai căutau. Trebuia să profite la maximum de şansa asta. Într-o clipă.

Acum era lihnit după gustul ei, după trupul ei, după căldura, dorinţa şi obrăznicia ei. Îşi lăsă mâinile să-i alunece pe spatele ei neted şi le coborî pentru a-i cuprinde acea delicioasă curbură a taliei. O prinse de şalele minunate şi dezgolite, apoi o lipi de zona lui intimă.

– Mi-a fost dor de tine, murmură Daphne cu buzele lipite de ale lui.

Îşi frecă obrazul de al lui, aşa cum făcea ea, şi în el se deschise ceva profund şi întunecat. Nu ştia ce era şi nici de ce.

Dar își aminti golul. Își aminti cum vedea câte o pasăre exotică și se întorcea să i-o arate, după care își dădea seama că ea nu era acolo.

Își aminti cum se uita în cabina ei, acolo unde făcuseră dragoste încet, pe tăcute. Nu reușea să se abțină de la a lua o pernă și a-și ingropa fața în ea, căutând cu lăcomie parfumul ei... de la a-și trece degetele peste coperțile și cotoarele cărților ei... de la a se uita la paginile caietelor ei, la scrisul îngrijit, la cuvintele pe care nu le pricepea și la schițe: mici desene și semne, toate de neînțeles.

– Și mie mi-a fost dor de tine, zise Rupert.

Îi fusese teribil de dor, dincolo de orice și-ar fi putut imagina vreodată.

Își dorea să-i ia din nou în stăpânire gura și tot restul trupului, s-o posede în felurile cele mai primitive.

Nu era timp. Se trase în spate.

– Păi, atunci am face bine să plecăm, spuse el.

– Să plecăm? întrebă ea cu uimire în voce. Plecăm?

– Da. Acum. Tu. Eu. Pe fereastră. Rupert se ridică, ordonându-i în tăcere sfătuitorului său personal să se potolească. Unde-ți sunt hainele? Nu contează. O mantie e suficientă. Avem haine pe vas.

– Mă gândesc că nu...

– N-ai timp să te gândești, spuse el. Trebuie să plecăm înainte ca paznicii să se trezească... sau ca vreunul să simtă mirosul de haşiş şi să intre la idei.

Daphne își frecă fața cu mâinile.

– Haşiş?

– Îl mai ții minte pe portarul tău cel drogat? Așa de vesel și inutil? Cum altfel crezi că am putut să mă cațăr pe zidul casei fără să stârnesc zarvă?

– Nu-l pot lăsa pe Miles, zise ea.

– Știu, dar în clipa asta el nu se află într-un loc convenabil, îi răspunse Rupert. Nu pot să ajung la fereastra lui și nu pot să umblu prin casă. N-am avut cum să-i drogăm pe toți și sunt o grămadă de oameni care ne stau în cale. O servitoare doarme în fața ușii tale. Alți slujitori sunt prin alte părți, peste tot, îți

stau în picioare. Apoi mai sunt și gardienii care dau târcoale pe coridoare.

– De unde...

– Leena a spionat pentru noi, explică el. S-a împrietenit cu o slujnică vorbăreață. Putem să intrăm în detalii mai târziu? Nu ne permitem să tândălim.

– Nu-l pot lăsa pe Miles, repetă ea. Dacă eu dispar, el o să plătească.

– Ba nu. E prea valoros pentru ei ca să-l rănească. O să născocim un plan isteț pentru a-l scoate de aici. Până mâine. Promit. El se ridică de pe divan. Unde ți-e mantia?

Daphne se ridică încet.

– El nu e valoros, spuse ea.

– Tu știi asta și eu știu asta, dar...

– Noxley mi-a aflat secretul.

Urmă o pauză scurtă și încordată. Apoi:

– Da, desigur! zise Rupert. Ar fi trebuit să știu că o să fie complicat.

– Eu i l-am spuse, explică Daphne. A trebuit. Miles n-ar fi putut în veci să continue cu prefăcătoria, când locuia sub același acoperiș cu lordul, zi și noapte. Se apucase de băut pentru a evita să răspundă la întrebările dificile și fratele meu nu ține la băutură.

– Înțeleg. Presupun că nu se putea evita. O să ne ocupăm de problemă. Între timp...

– Miles crede că Noxley e nebun, spuse ea. Eu nu sunt sigură de asta. Sunt convinsă că el n-o să-l rănească pe Miles. Lui Noxley îi place să pară bun și nobil.

Un alt farsor, la fel ca Virgil.

– Are alți oameni care să-i facă treburile murdare: torturi, mutilări, crime.

– Daphne...

– Șșt!

Ea îi acoperi gura cu degetele.

Sunete. Pași. Voci. Dincolo de ușă.

Rupert privi într-acolo. Auzise și el.

Daphne îl împinse către fereastră.

– Pleacă!

– Nu fără tine!

Nici ea nu voia ca el s-o lase în urmă, dar nu aveau de ales. Şi nici timp să se certe nu aveau. Îşi strânse pumnul şi îl lovi în piept cu dosul mâinii.

– Eşti în viaţă, spuse ea. Rămâi în viaţă, căci altfel eu n-o să mai scap niciodată din povestea asta. Pleacă!

Sunetele deveniră mai puternice.

Daphne se grăbi să se întoarcă pe divan. „Du-te!" îl imploră în tăcere. „Te rog, du-te!"

Mai degrabă îl simţi decât îl auzi îndepărtându-se.

Urmă o bătaie scurtă şi agitată în uşă. Vocea unei servitoare întrebă încet:

– Doamna e bine?

Daphne se întinse şi se înveli cu pătura subţire. Uşa se dădu de perete.

Ea sări în sus şi privi în jur, aşa cum ar fi făcut cineva brusc trezit din somn.

În uşă stătea o slujnică care ţinea în mână o lampă cu ulei. În spatele ei se ivea o siluetă înaltă şi voinică.

– Paznicul a auzit zgomote, zise servitoarea, ţinând lampa în aer. Voci, spune el.

– Serios? se miră Daphne. Probabil că am vorbit în somn. Am avut nişte vise tare ciudate.

4 mai

Vineri Daphne merse din nou în Karnak împreună cu Noxley şi cu Miles. Uimitor cât de încântător i se părea locul, acum că i se luase de pe suflet povara întunecată. Curând îşi umplu caietul, iar Lord Noxley trimise un servitor în Luxor să aducă altul. Femeia îşi petrecu ultima parte a zilei într-o mică încăpere numită Camera Regilor. Sub imaginile sculptate ale diverşilor faraoni se vedeau numele lor scrise cu caractere hieroglifice, pe care ea le copie.

– Nu te vei plictisi, bănuiesc, dacă ne întoarcem şi mâine? o întrebă Lord Noxley la apus, când porniră înapoi spre Luxor.

– Cred că mi-aş putea petrece o lună aici fără să mă plictisesc câtuşi de puţin, răspunse ea. Dar, dacă ai alte planuri, încă o zi mi-ar fi de ajuns.

– Putem reveni oricând, spuse Noxley. Dar poate că dacă ai face o cercetare generală a Tebei, ai putea alege apoi locurile cele mai de folos pentru studiile dumitale. Mă gândeam că săptămâna viitoare am putea face un tur al malului vestic. Am impresia că zona aceea ţi se va părea şi mai fascinantă, doamnă Pembroke. Acolo se pot studia nu doar temple şi palate, ci şi morminte. Un lucru la fel de important, Mormintele Nobililor îţi vor oferi un număr mare de papirusuri.

Lordul continuă criticându-i pe locuitorii din vestul Tebei, pe quarnani, care distruseseră cavourile, făcuseră bucăţi mumiile şi folosiseră sicrie superb decorate drept lemne de foc.

– Strămoşii lor au fost cei care au golit mormintele regale din Biban el Muluk, poţi fi sigură de asta, zise domnîa sa. Tot tribul ăla lacom şi hoţoman ar fi trebuit eradicat cu multă vreme în urmă, dar autorităţile turce nu s-au pus pe treabă. Problema este că nici un om de aici nu consideră furtul din morminte ca fiind o infracţiune însemnată. Turcii sunt eficienţi doar când vine vorba de adunat taxe şi mite ori de agresat ţărani. Sunt nişte barbari care nu înţeleg şi nici nu dau doi bani pe civilizaţiile de mult apuse. Demolează temple străvechi ca să construiască fabrici.

– Nici noi nu suntem foarte diferiţi, spuse Daphne. Noi, cei aparţinând naţiunilor aşa-zis luminate, jefuim şi distrugem la rândul nostru. Nu poate fi ceva corect să tulburi morţii, să faci bucăţi mumiile pentru a găsi bijuterii şi documente. Dar fără papirusuri, cum să înţelegem noi, oamenii de ştiinţă, trecutul? Ar fi drept să lăsăm monumentele aici, cu riscul ca ele să fie distruse? Sau e bine să le ducem departe, în palatele, muzeele şi conacele noastre de peste hotare? Nu ştiu care e răspunsul. Ştiu doar că papirusul meu a venit dintr-un astfel de mormânt. Prin bunăvoinţa quarnanilor.

Noxley scutură din cap.

– Al dumitale nu provine dintr-un mormânt oarecare de prin Teba, zise el. Provine din cavoul unui rege, din Biban el Muluk.

– Asta pretindea Anaz, interveni Miles.

– Acum că am avut ocazia de a-l studia îndeaproape şi a-l compara cu numeroase altele, sunt mai înclinat să-l cred, spuse Noxley. Cartuşele, de exemplu. Am văzut multe în morminte regale, în temple sau pe alte monumente, dar nîciodată pe un papirus. Totuşi, majoritatea papirusurilor sunt scrise cu litere, ştiţi, nu cu însemnele sub formă de desene, aşadar s-ar putea să mă fi uitat la nume regale fără să-mi dau seama.

Daphne nu văzuse destule papirusuri încât să poată face astfel de generalizări.

– Câte alte papirusuri ai studiat? întrebă ea.

– N-aş îndrăzni niciodată să spun că le-am studiat, nu ca dumneata, răspuns el. Eu sunt un explorator, nu un învăţat. Dar am dat cu ochii de foarte multe şi în prezent am cel puţin patruzeci.

– O grămadă, fu de acord Daphne.

De peste două ori mai multe decât deţinea ea.

– Eşti bine-venită să te foloseşti de ele, zise lordul. Ştiu că vizita dumitale în Teba a început cu stângul, dar sunt hotărât să îndrept lucrurile. Dă-mi voie s-o iau de la început, vorbîndu-ţi sincer şi deschis, aşa cum e clar că preferi. Mi-ar plăcea foarte mult să descopăr un mormânt regal. Iar dumneata ştiu că vrei să descoperi secretele hieroglifelor. Lucrând împreună, ca aliaţi – pentru moment nu îndrăznesc să vorbesc despre ceva mai mult –, dar ca alîaţi, ca o echipă, e mai mult decât probabil să ne înfăptuim ambiţiile, nu crezi?

– Şi Miles? întrebă Daphne. Rolul lui care e?

Noxley îi adresă un zâmbet dulce fratelui ei.

– Archdale, tu m-ai dezamăgit îngrozitor. La început am fost furios, gândindu-mă cum m-ai luat de prost. Dar nu ai procedat astfel decât de dragul acestei doamne. Aşa că te iert. Sunt sigur că ai prefera să încerci să descoperi un mormânt regal decât să-ţi petreci timpul învăţând limba coptă şi dezlegând cuvinte încrucişate. Aveai câteva idei, cred, în legătură cu localîzarea intrărilor în morminte. Poate reuşim să ne punem mînţile laolaltă?

– Cu certitudine, răspunse Miles. Mult mai agreabil decât să-mi fie retezat.

Lord Noxley râse, ca şi cum ar fi fost o glumă, apoi continuă să vorbească despre mormântul lui Belzoni şi despre probabilitatea să existe şi altele, mai impresionante.

Conversaţia începu să treneze când ajunseră în Luxor şi fură nevoiţi să-şi croiască drum pe potecile înguste ale acestuia. Când mai aveau puţin până să ajungă acasă, o bătrână o acostă pe Daphne şi se oferi să-i ghicească viitorul.

Noxley îi dădu un ban şi îi spuse să vină altă dată: azi doamna era foarte obosită. Baba luă moneda şi propuse să-i facă doamnei un farmec pentru noroc. Noxley ridică din umeri.

Ghicitoarea îi luă mâna femeii şi bolborosi, prea încet pentru ca altcineva în afară de Daphne s-o audă:

– El vine cu foc. Fii pregătită.

Deşi era sora lui, Miles înţelesese întotdeauna de ce silueta lui Daphne îi făcea pe bărbaţi să se transforme în nişte idioţi care salivau.

Era un lucru destul de firesc.

Ce nu pricepea el era de ce aceia care reuşeau să se apropie de ea trebuiau să aibă probleme la mansardă.

Fermecător de chipeşul Pembroke, cu purtarea lui dulce şi blândă, se dovedise a fi un tiran ipocrit şi evlavios. Era posesiv, nebun de gelozie pe alţi bărbaţi, ba chiar mai nebun de gelozie din pricina intelectului superior al lui Daphne.

Noxley era altul cu o înfăţişare superbă, maniere încântătoare şi o inimă neagră. Şi bine îi mai şedea să vorbească despre faptul că Miles îl înşelase, având în vedere felul în care îl amăgise el complet pe fratele lui Daphne.

La fel ca Pembroke, Noxley era extrem de posesiv. La urma urmei, vorbim despre un bărbat care credea că toată Teba era a lui. Pe deasupra, era un schingiuitor şi un criminal prin reprezentanţi. Iar când cineva îi prezenta căpăţâna cuiva aşezată într-un coş, se lumina precum un copilaş care a primit un nou căluţ din lemn ori nişte soldăţei de jucărie.

Trăsătura cea mai apropiată de o calitate compensatoare pe care o avea era lipsa invidiei faţă de mintea lui Daphne. Pe de altă parte el credea că intelectul ei îl va conduce în cele din urmă către o mare descoperire, dacă nu către o mare comoară. Noxley îşi

dorea faimă şi putere, însă n-avea nimic împotrivă să-şi sporească şi averea.

Dar Daphne spunea că trebuiau să-i joace jocul şi avea dreptate. Erau prizonieri în Teba. Erau supravegheaţi constant. Nu puteau scăpa fără un ajutor din afară, iar toţi cei de acolo erau ori corupţi, ori prea îngroziţi ca să-şi asume un astfel de risc.

În clipa de faţă ai fi zis că Noxley e cel mai scump şi mai dulce tip din lume.

Luaseră cina şi, aşa cum făcea când doar Miles era acolo, lordul scosese la iveală papirusul. Dar în seara aceasta mai pusese să se aducă vreo câteva şi le întindea cu grijă pe covor ca ea să le poată examina.

Daphne îngenunche lângă el, cu atenţia îndreptată doar asupra documentelor. Atenţia lui Noxley era îndreptată doar asupra ei, mai ales asupra sânilor, în timp ce ea se lansa într-unul dintre discursurile ei uluitor de plicticoase despre opera doctorului Young, despre părţile cu care era de acord, cele cu care nu era şi de ce.

Poate pentru că lui îi stătea mintea în altă parte, Noxley nu adormi aşa cum era de aşteptat. Totuşi, căpătă în cele din urmă acea expresie buimacă şi goală cu care Miles era mai mult decât familiarizat. Cei care reuşeau să rămână treji arătau întotdeauna aşa după ce o ascultau o vreme pe Daphne.

Plictisitoarea, studioasa de Daphne. Ea dacă nu îşi avea nasul vârât în vreo carte, atunci îl avea mânjit de cerneală, în timp ce îşi desena micile scheme, rânduri şi coloane de alfabete, semne, cuvinte. Timida, retrasa, logica Daphne.

Aceeaşi femeie care pusese la cale – împreună cu Rupert Carsington! Zburdalnicul lui Hargate! – un plan nebunesc pentru a-şi salva fratele.

Aceasta nu era sora pe care credea că o cunoaşte. Şi totuşi era Daphne, fără îndoială, vorbind monoton despre limba coptă şi alte taine storcătoare de creieri.

– Semnul soarelui, de exemplu, spunea ea, arătând spre un cartuş. Aici apare singur şi sunt destul de sigură că e „ra" sau „re", cuvântul în limba coptă pentru soare, în vreme ce doctorul Young îl pune în combinaţie cu simbolul pilonului şi dă zeului numele de „Phre"...

Fu întreruptă de un țipăt ce-ți îngheța sângele în vine. Urmă un altul, apoi strigăte.

Lord Noxley sări în sus.

Zgomotele se întețiră. De undeva din apropiere se auzi lipăitul unor picioare ce alergau desculțe. Un servitor zbieră și alții îl invocară pe Dumnezeu să-i ocrotească.

Miles reuși să distingă cuvântul „foc". Se ridică și el iute. Daphne se ridică mai încet. Noxley fugi afară din încăpere. Miles dădu să se ia după el. Daphne îl prinse de braț.

– Stai, spuse ea calmă.

Adună un braț de papirusuri și privi în jur, așteptând. O siluetă îmbrăcată în mantie și glugă își făcu apariția în ușă.

– Necazuri afară, zise el într-o engleză cu accent pronunțat. Pe aici. Veniți.

– Cine ești? întrebă Miles. Ce fel de necazuri? Lasă-mă să-ți văd fața.

Daphne îl împinse cu putere spre ușă.

– Nu mai pune întrebări! zise ea.

– Dar ar putea să fie unul dintre ai lui Duval...

– Nu e! se răsti femeia. Lasă vorbitul! Ia-o la fugă!

Odată ce îi scoase din camera principală și pe coridorul mai slab luminat, Rupert fu nevoit să-și lase gluga pe spate ca să poată vedea. Îl auzi pe Archdale șoptind:

– Cine e?

– Rupert Carsington, răspunse Rupert.

– Dar ești mort.

– Nu mai sunt.

Ajunseră la trepte. Rupert se opri, își scoase pistoalele de la brâu și le întinse. Fratele spuse:

– Ei mai bine i-ai da un cuțit. Daphne nu știe...

– E încărcat? întrebă Daphne.

– Da. Ai grijă.

– Dar Daphne nu știe...

– Ba da, știe, spuse Rupert. Își desprinse frânghia pe care o avea atârnată la centură. Camera ta, îi spuse el lui Daphne. Am oameni care vă așteaptă sub fereastră.

Îl trimise pe Archdale după ea şi îi urmă, cu urechile ciulite după semne ale urmăritorilor.

Băieţii stârniseră un incendiu în dreptul uşii de la intrare, acolo unde aveau să stârnească maximul de spectacol şi confuzie. Dar ei cu greu ar fi putut să aducă o încărcătură de lemne pentru foc, chiar dacă Egiptul ar fi avut aşa ceva. Paie şi bălegar alimentau flăcările, însă curând acestea urmau să fie văzute drept ce erau cu adevărat.

Rupert avea doar câteva minute la dispoziţie.

Lord Noxley reacţionase instinctiv: era atacat, de către Duval, fără îndoială, şi trebuia să-şi organizeze forţele.

Înşfăcase o puşcă şi era aproape de uşa din faţă – după ce fusese nevoit să-şi croiască drum printre servitorii panicaţi – când îşi înţelese greşeala. Un atac deschîs nu făcea parte din stilul lui Duval.

Era o diversiune.

Lord Noxley se repezi înapoi în *qa'a*. Cei doi dispăruseră, împreună cu cele mai multe dintre papirusuri. Dădu fuga afară din cameră, strigând după Ghazi, apoi alergă în sus pe scări, către dormitorul pe care plănuia să-l transforme curând într-o cameră nupţială.

Ea nu era acolo.

Dar el, da.

Când Lord Noxley dădu buzna înăuntru, silueta înaltă se afla lângă fereastră. Se întoarse.

Carsington.

Mortul.

Nu destul de mort.

Lord Noxley armă puşca, ochi şi apăsă pe trăgaci.

Rupert se aruncă la podea, se rostogoli şi îl apucă pe Noxley de picioare, trântindu-l jos. Arma se descărcă, iar glonţul ricoşă în perete.

Tânărul prinse încheietura lui Noxley şi i-o lovi de pardoseala din piatră. Bărbatul dădu drumul puştii, apoi îşi împinse cotul în stomacul lui Rupert, se eliberă şi se chinui să se ridice. Alergă spre fereastră, dar Rupert fu iute înapoi în picioare şi în spatele lui.

Îl înşfăcă pe lord şi îl azvârli în zid. Noxley îşi luă avânt şi se repezi cu pumnul spre el. Şi-l împinse cu o forţă surprînzătoare în maxilarul lui Rupert.

Tânărul îşi îndesă pumnul în abdomenul lui Noxley.

Era un abdomen mai puternic decât ai fi crezut, iar bărbatul doar gemu în loc să cadă grămadă aşa cum făceau oamenii de obicei când erau loviţi de Rupert. Cât ai clipi, Noxley izbi din nou. La fel făcu şi Rupert, şi nu fu deloc blând.

Dar Noxley continuă, dând cu furie lovitură după lovitură, deşi începu curând să-şi mai piardă din puteri.

– Renunţă, spuse Rupert cu răsuflarea întretăiată. Eşti bun, dar eu am rezistenţă.

– E a mea! zise Noxley.

Îşi mişcă mâna şi ceva îi sclipi între degete.

„Un cuţit", se gândi Rupert, chiar cu o clipă înainte ca acesta să-l înjunghie.

Daphne îl auzea pe fratele ei strigând-o de jos, dar continua să se cţere. Auzise arma descărcându-se şi aşteptase, cu sufletul la gură, ca Rupert să iasă.

Nu ieşise.

Dar nu se terminase, îşi dădu ea seama câteva clipe mai târziu. Auzea tropăieli şi bufnituri, zgomot de vase sparte. Încă se mai luptau.

Nu erau mulţi oameni. Maxim trei. Poate doar doi.

Trebuia să-l ajute pe Rupert înainte să apară şi alţii, iar el să fie depăşit numeric.

Găsise un loc în care să-şi proptească piciorul şi tocmai căuta următorul punct de sprijin ca să ajungă înapoi la fereastră, când ceva îi zbură pe deasupra capului. Descrise un mic arc, apoi, sub ochii ei îngroziţi, se prăbuşi pe pietrele de jos. Un trup. De om.

– Rupert! strigă ea.

– Vin, răspunse o voce incredibil de profundă venită de deasupra ei.

Ridică privirea. Rupert stătea aplecat pe fereastră.

– Nu pierde vremea! o îndemnă el. N-avem toată noaptea la dispoziţie.

*

Aproape că ajunseseră la locul de debarcare, când auziră strigătele. Daphne aruncă o privire peste umăr. Oamenii păreau să vină din toate direcțiile. Unii duceau torțe în lumina cărora văzu arme scânteind. Zări două siluete oprindu-se lângă cadavru, înainte ca Rupert s-o apuce de braț și s-o întoarcă.

– Fugi! spuse el. Archdale, du-o la barcă!

– Nu! Daphne scoase pistolul. N-ai să-i înfrunți de unul singur.

Se auzi o împușcătură. Bărbații alergau spre ei. Ea își armă pistolul și trase.

După aceea se stârni haosul. Strigăte, zdrăngănit de săbii, din când în când focuri de armă. Alți oameni goneau către ei din partea cealaltă, dinspre râu. Lui Daphne i se păru că recunoaște niște voci. Echipajul de pe Isis se alăturase luptei.

Văzu doi bărbați atacându-l pe Miles și punându-l la pământ. Fugi spre ei și începu să-i lovească cu patul armei.

Trecu o vreme până ce observă că zgomotul se domolise.

Atunci un glas familiar strigă:

– Încetează, cucoană, altfel marele *inglez* moare, de data asta cu adevărat.

Daphne se întoarse și văzu că toți se uitau în aceeași direcție. Rupert se ținea de coaste. O pată roșie se întindea de sub mâna lui. Ghazi stătea cu pistolul ațintit la tâmpla lui.

Ultimele zbateri ale luptei încetară.

– Stăpânul e mort, zise Ghazi. Acum eu sunt stăpân.

Daphne gândi iute. Își aminti ce spusese Noxley despre oamenii lui: gândirea nu e punctul lor forte.

– Foarte bine, răspunse ea în arabă. Felicitări! Ești bine-venit să devii stăpân. Sunt sigură că vei fi unul bun. Dar ce legătură are asta cu noi? Diavolul Auriu era cel care mă voia – drept mireasă. Diavolul Auriu era cel care îl voia pe fratele meu – ca să-l ajute să citească scrierile străvechi. Cu siguranță tu îți poți găsi și singur neveste. N-ai nevoie să le furi.

Spera din suflet că Noxley nu spusese nimănui despre cât valora viitoarea lui soție în lire, șilingi și pence.

– Dar îți dorești cu adevărat să-ți dedici viața săpăturilor în nisip pentru a găsi niște găuri în pământ cu ziduri pictate? Vrei

să fii conducătorul săpătorilor şi căutătorilor prin gunoaie sau liderul... ăăm... celor mai temuți asasini din Imperiul Otoman?

În timp ce ea vorbea, Ghazi căpătă un aer tulburat şi confuz. Privi în jur. Şi oamenii lui păreau încurcați. Bărbatul îşi veni iute în fire.

– Vorbeşti prostii, spuse el. *Inglezul* cel mare l-a ucis pe Diavolul Auriu. Tu mi-ai împuşcat un om. Şi nu e pentru prima dată. Nu vei scăpa. Cu mâna liberă, le făcu semn alor lui. Luați-o. Şi pe bărbatul celălalt.

Rupert se înmuie.

– Ah! spuse el. Scuze!

Se îndoi şi se prăvăli la pământ.

– Nu! țipă Daphne.

Alergă spre el, îl dădu la o parte pe un Ghazi uimit şi se prăbuşi in genunchi lângă Rupert.

– Nu mai reprezintă nici un pericol pentru tine, bătăuş mare ce eşti! strigă ea. Nu vezi că e rănit?

– O să-l scutesc de suferință.

Ghazi îndreptă pistolul către Rupert. Daphne se aruncă deasupra lui.

– Cum doreşti, spuse Ghazi. Dar o să vă omor pe amândoi deodată.

– Apasă pe trăgaci, se auzi vocea lui Miles, şi se alege praful de comoara faraonului.

În clipele de neatenție, fratele lui Daphne înşfăcase o torță. Acum ținea papirusul aproape de foc.

– Asta voia Diavolul Auriu, spuse Miles. Asta vrea Duval. Merită o recompensă regească. Toată lumea să se joace frumos, altfel îl fac scrum.

Câțiva dintre bărbați murmurau: „Ce spune?" căci Miles ținuse discursul în engleză. Dar Ghazi nu avea nici o problemă în a-l înțelege.

Gândirea nu era punctul lui forte. Treaba asta era totuşi destul de uşor de priceput. Ştia că papirusul era valoros. Ştia că Duval şi-l dorea. Şi mai ştia că artefactele alea vechi şi fărâmicioase luau foc numaidecât. Cu toate astea, odată ce va obține papirusul, nu va mai avea nici un motiv să-i lase să scape, se gândi Daphne.

– Dă-le drumul! strigă cineva din mulțime. Vîn soldații turci. Mai știi ce i-au făcut ăluia despre care credeau că l-a omorât pe englezul cel mare?

Ghazi își aruncă pistolul și înaintă către Miles. Miles se uită la Daphne.

– Dă-i-l! zise ea.

Miles îi dădu papirusul lui Ghazi. Acesta îl derulă puțin, îi aruncă o privire, apoi și-l vârî iute la brâu. Se îndepărtă, își înhață pistolul...

Și continuă să meargă, departe de ei.

Oamenii lui se întoarseră și îl urmară.

Toți în afară de unul, cel care îi avertizase în privința soldaților turci. Bărbatul înaintă.

– Dați-mi voie să vă ajut, stăpână, spuse el.

În engleză.

Daphne se întorsese cu spatele, pentru a se îngriji de Rupert, care dădea semne că-și recapătă cunoștința. Dar cuvintele în engleză și ceva din glasul omului o făcură să ridice iar privirea.

Se uita la un chip familiar, unul pe care nu-l mai văzuse de peste o lună.

– Akmed? zise ea.

– Bărbatul acesta mi-a salvat viața, spuse servitorul. Vă voi ajuta să o salvați pe a lui.

Capitolul 21

În noapte aceea, la bordul lui Isis, *la câțiva kilometri în amonte*

Daphne făcu o treabă admirabilă cu pansamentul lui Rupert, dojenindu-l tot timpul cât îi scoase frânturi de pânză din rana de cuțit. Tocmai grație acelor straturi groase de țesătură – eșarfa în stil arăbesc pe care el o purtase și obiectele letale pe care aceasta le conținea – rămăsese Rupert în viață.

Rana era ceva mai mult decât o „zgârietură", așa cum o etichetase el, și era ceva mai deranjantă decât se așteptase Rupert.

Totuşi, Daphne părea să creadă că el o să supravieţuiască. Principalul motiv de îngrijorare, spunea ea, era infecţia. Nu credea că lăsând petice de pânză murdară în rană ar fi ajutat la vindecare.

Rupert stătea întins pe divanul din cabina lui, privind în jos din când în când pentru a vedea ce face Daphne, dar mai ales urmărindu-i faţa în lumina lămpii. Niciodată nu avea să se sature să-i admire chipul minunat. Era foarte mulţumit că trăise să facă asta.

La început chiar crezuse că rana nu e nimic mai mult decât o zgaibă. Nu-l duruse deloc. Probabil însă că atunci era prea furios ca să mai simtă ceva. Se luptaseră destul de corect, doar cu pumnii, îi povesti el lui Daphne. Apoi, când Noxley îşi dăduse seama că pierde, trişase.

– Nu-mi vine să cred că ai fost atât de nătărău încât să-ţi imaginezi că Noxley va lupta corect, zise Daphne când Rupert îşi arătă indignarea faţă de gestul lordului, numindu-l „al dracului de necavaleresc".

– Dar nu se face! spuse bărbatul. Întreabă-l pe fratele tău. Întreabă pe oricine. Eu nu mi-am scos pistolul. Nu mi-am scos cuţitul. Eu nu omorâsem niciodată pe nimeni şi speram să nu fie nevoie s-o fac.

Era mult mai supărat decât lăsa să se vadă. Nu voise să-l arunce pe Noxley pe fereastră. Cel puţin spera să nu fi voit. Dar în astfel de momente un bărbat nu mai e cu adevărat capabil să gândească. Totul e numai instinct. Noxley îl înjunghiase. Rupert smulsese lama şi o aruncase cât colo, iar în clipa următoare se trezise că lordul zboară pe geam.

După ce curăţă rana cât putu de mult, Daphne o cusu repede şi curat, apoi o bandajă.

– Încearcă să nu te mai frămânţi din pricina lui Noxley, zise ea, de parcă şi-ar fi petrecut ultimele câteva minute citindu-i gândurile. El te-ar fi omorât fără să stea pe gânduri şi cu siguranţă fără scrupule. Era lipsit de orice fel de conştiinţă. Un vid moral. Avea neapărată nevoie să obţină ce-şi dorea. Şi oricine îi stătea în cale trebuia eliminat.

Femeia se răsuci către trusa medicală aflată prin preajmă, pe podea. Rupert nu putut să vadă ce făcea. După câteva clipe, ea se întoarse la loc, ţinând în mână un păhărel.

– Eu mi-am dat seama că mă voia abia după ce oamenii lui au bătut şaua ca să priceapă iapa, spuse Daphne.

– Ţi-am zis că te voia, interveni Rupert. Era evident din felul în care se uita la tine. O fi fost el nebun după putere şi faimă, dar nu era orb.

– Puterea şi faima pot fi costisitoare, replică Daphne. Nu tânjea doar după persoana mea. Era la fel de îndrăgostit de averea mea.

Lui Rupert îi trebuiră câteva clipe să înţeleagă pe deplin spusele ei, iar eforturile mentale trebuie să i se fi citit pe chip căci ea spuse, încruntându-se:

– Ştiai că Virgil mi-a lăsat grămezi peste grămezi de bani, nu-i aşa? Credeam că toată lumea e la curent.

– Grămezi peste grămezi? se miră el. Ei bine, măcar atât a putut să facă porcul ăla mincinos. Nu că te-aş fi luat drept o pauperă, când n-ai văzut nimic neobişnuit în faptul că fratele tău a cheltuit mii de lire pentru una dintre şmecheriile alea maronii şi rulate.

– Papirusuri, spuse ea pe un ton tranşant, aproape la fel cum făcuse şi în prima zi, în temniţă.

Dar Rupert auzi nota de amuzament din glasul ei.

– Ştiu, răspunse bărbatul. Ştiu. În ziua aia încercam doar să te provoc. Ştiam că eşti iute la mânie. O simţeam când erai la şase metri distanţă. Era ca şi cum ar fi stat la marginea unei furtuni. Foarte... stimulativ.

– Ai avut parte de suficientă stimulare pentru moment, zise Daphne.

Apoi se apropie, îi luă capul lui Rupert, îl lipi de pieptul ei delicios şi îi duse păhărelul la buze.

– Poftim, bea asta.

Avusese el neplăcuta presimţire că paharul îi era destinat, dar discuţia îi abătuse atenţia. Feminitatea caldă de care stătea sprijinit îl distrăgea şi mai mult.

– Ce e?

– Puţin laudanum amestecat cu vin.

Rupert îşi întoarse cu grijă capul departe de pahar, fără a pune în pericol poziţia agreabilă pe care o avea pe pieptul ei moale.

– Nu vreau.

– Îl bei, spuse ea, sau îl chem pe Akmed şi îi cer să adune cei mai solizi bărbaţi aflaţi la bord. Ei o să te ţină cât timp eu o să-ţi torn băutura pe gât. Te supui de bunăvoie sau preferi să fii făcut de ruşine în faţa băieţilor?

– N-am nevoie de nici un laudanum, bombăni el, dar răsuci capul la loc şi bău.

După ce termină, ea puse jos paharul şi, cu blândeţe, dar ferm, îi mută capul de pe sânii ei, pe pernă.

– Rana va deveni cu siguranţă mult mai dureroasă pe măsură ce şocul va trece, explică Daphne. Aşa o să te odihneşti.

– Mi-aş dori să te odihneşti împreună cu mine, spuse el, lăsându-şi mâna să-i alunece către coapsa ei.

Era îmbrăcată ca un bărbat arab, însă nici un bărbat cu ochii în bună stare de funcţionare n-ar fi confundat-o vreodată cu o persoană de acelaşi sex.

– N-ar fi deloc odihnitor, răspunse Daphne. Şi te rog să-ţi aminteşti că fratele meu e acum la bord.

Rupert oftă. Fratele. Da, desigur. Dar fratele nu era Akmed, cel cu care îl ameninţase acum câteva clipe. Cine era Akmed?

Oh, da, tipul care vorbise chiar atunci când lucrurile promiteau să devină cu adevărat interesante!

Oare ce spusese? Mai întâi rostise ceva în engleză, apoi se întorsese la arabă.

– Ce a zis? întrebă Rupert. Tipul ăla, Akmed? Te-a numit „stăpână".

– Era Akmed, răspunse ea deloc lămuritor.

– Asta am spus şi eu, reluă el cu răbdare.

Zău, erau momente în care se întreba dacă creierul ăla imens al ei nu avea cumva şi una sau două camere goale.

– El a zis ceva, chiar înainte ca eu să... ăăm... aţipesc un pic.

– Ai leşinat. De mai multe ori.

– Îmi era puţin somn, replică Rupert. Nu mai dormisem de când te-au răpit. Eram... obosit. N-am leşinat.

Pufnetul ei delicat fu suficient pentru a-i exprima punctul de vedere asupra subiectului.

– Mi-aş dori să nu mai tot schimbi subiectul, zise el. Cine e Akmed şi ce spunea?

– Spunea că i-ai salvat viața.

Rupert rămase pe gânduri.

– Trebuie să mă fi confundat cu altcineva, zise el.

– Pe podul de lângă Cairo, îi aminti Daphne. Fusese bătut rău. Un soldat turc încerca să termine treaba. Dar ai intervenit tu.

După ce chibzui o vreme, treabă care mergea chiar mai încet ca de obicei, Rupert își dădu seama la cine se referea ea: schilodul murdar de pe pod.

– Ah, tipul ăla!

– De aceea ai sfârșit în temniță, spuse Daphne pe un ton acuzator. Ți-ai riscat viața pentru un localnic amărât pe care nu îl cunoșteai de când lumea.

– Nu era o luptă dreaptă, zise Rupert.

Femeia îl privi pentru o bună bucată de timp. Pe urmă îl mângâie scurt pe obraz.

– Nu, nu era, murmură ea. Dar numai ție ți-ar fi păsat. Vorbind ceva mai clar, adăugă: Akmed e servitorul care a mers cu Miles în Giseh. Ce ai văzut tu atunci era rezultatul bătăii încasate de la așa-zișii polițiști, cei care îl răpiseră pe Miles. Akmed e servitorul care a fugit când bărbații au venit la mine acasă și a furat papirusul.

– El e slujitorul care nu s-a întors, zise Rupert. Unchiul lui Tom. Tipul de pe pod. Unul și același. Și a apărut aici? Extraordinar!

– Nu chiar, spuse ea. Akmed știa că nu e în siguranță în Cairo și că, rămânând acolo, și-ar putea pune în pericol atât familia, cât și pe mine. Așa că s-a dus în Bulaq, să caute de lucru pe un vas. Acolo a auzit că Lord Noxley pleacă în căutarea lui Miles. Akmed s-a angajat fără probleme. Vorbește engleză și puțină franceză, e inteligent și muncitor. A crezut că Noxley e un om de treabă. N-a avut nici o îndoială în privința asta până când omul cel de treabă a hrănit crocodilii, foarte posibil aceiași crocodili pe care i-am văzut noi doi mai sus de Girga, cu trupurile câtorva însoțitori de-ai lui.

– Dar Akmed n-a fugit atunci?

Lumina lămpii începu să se încețoșeze. Sau era mintea lui Rupert? Parcă plutea... pe un râu... nu, pe un nor.

– A rămas pentru că era hotărât să-l găsească pe Miles, zise Daphne. Pe urmă, când oamenii lui Noxley au dat de fratele meu,

Akmed a rămas ca să aibă grijă de el şi să-l ocrotească atât cât putea, evitând în acelaşi timp să fie descoperit. Îşi lăsase barba să crească, iar Miles nu l-a recunoscut. Akmed a decis să nu-l lămurească până ce nu va pune la cale o evadare pentru amândoi. Apoi am apărut eu şi am complicat situaţia.

Continuă, dar Rupert îi pierdu şirul vorbelor. Vocea ei deveni o muzică îndepărtată, dulce şi familiară. Începu şi el să se piardă odată cu sunetul şi adormi.

Sâmbătă, 5 mai

Carsington se trezi abia la jumătatea după-amiezii. Soarele se revărsa prin fereastra cabinei, iar Miles, aşezat în capătul îndepărtat al divanului, încerca să-şi treacă vreme citind o carte.

Abandonă efortul când Carsington se împinse în capul oaselor.

– Nu sunt sigur că ai voie să te ridici, spuse Miles.

Pe sub sprâncenele ridicate, ochii negri ca tăciunele îl priveau fix.

Miles îşi aminti că pacientul nu trebuia nici să se agite.

– Pe de-altă parte, adăugă el, nici nu sunt sigur că te-aş putea opri. Daphne, poate, dar am convins-o în sfârşit să doarmă puţin. A stat toată noaptea cu tine. Spunea că îţi faci griji din pricina febrei.

– Puţin probabil, zise Carsington. Cum aş putea să-i mai privesc în faţă, te întreb, dacă m-aş infecta, aş face febră şi alte asemenea... din pricina unei mici tăieturi? Ar râde cu toţii până li s-ar face rău.

– Care toţi? întrebă Miles.

– Familia, răspunse Carsington. Fraţii mei. Alistair a fost la Waterloo, să ştii.

– Ştiu.

Toată lumea ştia. Alistair Carsington era un faimos erou al bătăliei de la Waterloo. De ce n-a putut să fie el fratele Carsington din Egipt? Sau oricare altul dintre ei? De ce a trebuit să fie ăsta?

– Au împuşcat trei cai sub el, l-au tăiat cu săbiile şi l-au străpuns cu sulițele, spuse Carsington. Nu ştiu ce cavaler a trecut

călare peste el și doi soldați au murit căzând deasupra lui. A făcut infecție și febră?

– Nu? zise Miles.

– Păi, nu prea. A trăit, nu-i așa? Dacă el a putut supraviețui după așa ceva și eu pot să trăiesc bine mersi cu o împunsătură în burtă.

– Sper, zise Miles. Cred că lui Daphne i-ar fi foarte greu dacă ar trebui să fii băgat în pământ.

Nu-și putea închipui prin ce trecuse Daphne când îl crezuse mort pe Carsington. Se simțea ca un prost fiindcă nu-și dăduse seama că sora lui se atașase. Dar ea își ascunsese sentimentele atât de bine!

În plus, Daphne nu-i băga niciodată în seamă pe bărbați. Iar dacă o făcea, era pentru a-i trata cu neîncredere. De ce să fi crezut Miles că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Carsington? De ce el, dintre toți bărbații, să se dovedească a fi cel pentru care ea era dispusă să-și rişte viața? Lui Miles abia dacă-i venea să creadă că sora sa cea cu nasul în cărți își pusese viața în pericol din pricina lui, iar el îi era frate.

Își aminti cu întârziere instrucțiunile și explicațiile pe care ea i le dăduse înainte de a pleca din cabină.

– Trebuie să-ți ofer un pahar cu apă, spuse Miles. Daphne zice că ți-a dat nişte laudanum și s-ar putea să-ți simți gura uscată.

– Mă simt ca și cum cineva ar fi mutat deșertul arab prin gura mea în timp ce dormeam, zise Carsington. Cu cămile cu tot. Am voie măcar să mă spăl, să mă bărbieresc și să-mi curăț dinții? Dar nu contează ce-mi dă ea voie să fac. Doarme. Dacă nu știe, n-o deranjează.

– Da, dar zău că trebuie să te mişti cât mai puțin cu putință, spuse Miles. Pentru a evita să pui presiune pe rană. Vrei să se aleagă praful de toată munca ei?

Carsington se potoli imediat.

– Nu, sigur că nu. Mi s-a părut că a stat ore întregi să culeagă bucățele de cârpă, până la cele mai mici fire. Ce fel bestie aș fi, dacă i-aș distruge toată strădania?

Miles clipi o dată, de două ori. Nu știa sigur la ce se așteptase. Știa că Rupert Carsington era de nestăpânit. Toată lumea o știa.

Până și formidabilul lui tată părea să fi renunțat, considerându-l un caz lipsit de speranță.

Miles nu se mira că domnia sa lordul își trimisese cel de-al patrulea fiu în Egipt. Se mira doar că nu-l expediase în China, în *Tierra del Fuego*[1] sau la antipozi.

– Te ajut eu, se oferi Miles.

Aduse ligheanul, ulciorul și prosopul. Găsi periuța de dinți și trusa pentru bărbierit a lui Carsington și le așeză la îndemână.

În timp ce el făcea pe valetul, mangusta alergă în cameră. Se ridică pe picioarele din spate și urmări pregătirile.

Când Miles se așeză la locul lui, animalul i se urcă în poală și privi de acolo.

– Am auzit că o cheamă Filimică, spuse Miles.

– E îndrăgostită de cămașa ta.

Fratele lui Daphne aflase deja povestea și pusese lucrurile cap la cap. În timp ce Carsington se apuca să-și facă toaleta, Miles îi vorbi despre aventurile sale în Minya și despre mangusta care șchiopăta.

– Evident e aceeași mangustă, concluzionă Carsington. Ce seducătoare păcătoasă e! Eu credeam că ține la mine. Și totuși n-am văzut-o niciodată să stea pe loc atâta timp. De obicei se plictisește de bărbieritul meu după un minut sau două. Acum îmi dau seama că doar mă folosea până când avea să te vadă din nou. Tu ești cel pe care îl iubește cu adevărat.

Miles mângâie animalul.

– Pari să fi strâns o grămadă de rătăciți pe drumul în amonte, spuse el.

– Filimică ne-a ales pe noi, răspunse tânărul. Restul e meritul lui Daph... doamnei Pembroke.

În clipa aceea Miles îndură în tăcere ceea ce spera să fie ultimul șoc. Daphne nu se atașase pur și simplu. Își formase o legătură intimă. Cu Rupert Carsington, fiul pierde-vară al Lordului Hargate, celebru pentru caracterul lui sălbatic și de neîmblânzit.

Totuși, își aminti Miles, existau bărbați și mai răi pe lume. Noxley, de exemplu. Pembroke.

[1] În traducere, „Tărâmul Focului", arhipelag în extremitatea sudică a Americii de Sud (n.tr.)

În timp ce omul acesta își câștigase fără îndoială afecțiunea și loialitatea echipajului și a servitorilor. Aceștia nu aveau decât cuvinte de laudă la adresa lui. Se luptaseră pentru el. Și mangusta îl plăcea.

Până și pisicile trecuseră o dată pe acolo în cursul după-amiezii, catadicsind să se așeze la picioarele divanului și să-l privească în timp ce dormea.

Odată terminată toaleta, Miles îl ajută să îmbrace o cămașă curată croită în stil arăbesc, dintre cele care ajungeau până aproape de glezne. Nu era elegantă, dar era răcoroasă. Deschizătura lungă din față oferea acces ușor la rană.

După ce fu îmbrăcat, iar Miles îl ajută să se sprijine pe încă o pernă, Carsington îl făcu să se simtă mai bine spunând:

– Ți-a mers mintea minunat de iute aseară, cu torța și papirusul.

– Blestematul ăla de papirus! spuse Miles. M-aș fi descotorosit bucuros de el dacă n-ar fi fost Daphne. Muncise atât de mult și era un manuscris frumos, superior chiar aceluia teribil de lung ce apare în *Description de L'Egypte*. Acum francezii o să-l ia și pe ăsta, mânca-i-ar ciuma!

– Ea încă are copia, zise Carsington. Nu e la fel de frumoasă, sigur, și îi lipsesc ilustrațiile. Dar o să persevereze. E neînfricată. N-am cunoscut niciodată o femeie care să-i semene, nici măcar pe departe. Ai văzut-o aseară, când s-au repezit la noi tipii ăia, grămada de bătăuși? S-a întors, a armat pistolul și a tras cu toată siguranța de sine pe care ți-ai fi dorit-o. L-a și nimerit în picior pe individul ăla! Nu că aș fi fost surprins, după ce i-am văzut curajul de nenumărate ori. De la bun început.

Se apucă să spună povestea: cum a pătruns Daphne într-o temniță din Citadelă pentru a-l lua pe el când nimeni altcineva nu voia s-o ajute... crimele din cea de-a doua piramidă și bărbăția de care dăduse dovadă atunci... turul piramidei în trepte din Saqqara, care implicase kilometri întregi de galerii înguste și în timpul căruia Daphne nu se plânsese câtuși de puțin, ba din contră.

– Jur, parcă ar fi fost în Sala Egipteană din Piccadilly sau ar fi făcut un tur al domeniului Stourhead, spuse Carsington. Dacă nu s-a simțit în largul ei, n-a dat atenție lucrului ăstuia. Și tu ar trebui

să ştii că erau peste treizeci de grade în piramida aia, iar aerul era încărcat de fum şi praf.

– Daphne? se miră Miles. Dar ea simte o frică profundă faţă de spaţiile mici şi închise. Vocea i se transformă într-un chiţăit şi trăncăneşte la nesfârşit. E foarte enervant.

– Cu mine n-a chiţăit, spuse Carsington. Am observat că are o aversiune faţă de asemenea locuri, dar n-a permis ca frica s-o ţină pe loc. Aş vrea s-o fi văzut când am rămas blocaţi în tunelul săpat de hoţi în mormântul din Asyut.

Continuă cu istorisirea, în timp ce Miles asculta şi se întreba dacă nu cumva a băut iar fără să-şi dea seama, căci nu putea fi sora lui Daphne cea despre care Carsington vorbea cu atâta entuziasm. Şi admiraţie. De parcă... de parcă...

– Eşti îndrăgostit de ea! zise Miles.

Apoi scoase un „ăăă". Căci nu voise s-o spună cu voce tare. Se uită atent la mangustă. Aceasta îl linse pe mână.

– Îndrăgostit? repetă Carsington. Îndrăgostit?

– Ăăă, nu. Scuze! Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Căldura. Şocul. Nu-mi vine să cred că vorbeşti despre sora mea. Curajoasă, şi aprigă, şi... şi toate astea.

Chipul lui Carsington se întunecă.

– Nu că nu m-aş fi aşteptată să fie la înălţimea situaţiei! adăugă Miles în grabă.

Nu îi era tocmai frică de Carsington. Trebuia totuşi să admită că privirea furioasă a acestuia era oarecum copleşitoare. În orice caz, nu era bine ca omul să se agite prea tare. Daphne aşa spusese.

– Sora mea e o fiinţă vitează, desigur, căci şi-a continuat munca in ciuda tuturor descurajărilor şi aşa mai departe.

– Ai înţeles pe dos, spuse Carsington. Nu ea s-a ridicat la înălţimea situaţiei. Situaţia s-a ridicat la înălţimea ei. Egiptul, treaba asta cu tine şi papirusul i-au dat în sfârşit şansa de a arăta cine este cu adevărat. E... e o zeiţă. Dar umană. O zeiţă adevărată, nu o prefăcută. E frumoasă, şi curajoasă, şi inteligentă. Şi fascinantă. Şi periculoasă. Aşa cum sunt zeiţele, după cum ştii, în toate poveştile bune.

– Să fiu al naibii! exclamă Miles. Tu chiar eşti foarte îndrăgostit de ea.

Ochii negri îl priviră fix. Apoi se îndreptară spre tavanul cabinei. Apoi către fereastră. După care se întoarseră la el.

– Știi, spuse Carsington pe un ton blând, m-am întrebat eu ce era.

Daphne apăru la apus, însoțită de Nafisah. Isis mergea în continuare în amonte și nu avea să tragă la țărm decât atunci când întunericul avea să facă inaintarea prea periculoasă. Nilul avea un nivel foarte scăzut. Chiar și în plină zi navigarea solicita toată atenția cârmaciului.

Archdale era de părere că puteau ajunge în Isna până la lăsarea nopții.

Lui Rupert nu-i păsa unde se aflau ori unde aveau să acosteze. Observă că tava adusă de Nafisah avea pe ea două tacâmuri. Daphne intenționa să ia cina cu el. Singură.

Perfect.

Nafisah așeză tava pe scăunel și plecă. Filimică dădu buzna înăuntru, se ridică, adulmecă tava, apoi fugi iar.

Ignorând atât caraghioslâcurile mangustei, cât și protestele nu foarte convingătoare ale lui Rupert, Daphne potrivi câteva perne în spatele lui. Abia după ce îl instală pe gustul ei, se așeză și ea.

Rupert nu se supără. Ea îmbrăcată într-o ținută arăbească deosebit de atrăgătoare, compusă din pantaloni turcești lungi, dar păcătos de subțiri, o cămașă din crep, o eșarfă de mătase drapată provocator pe șolduri și o haină din mătase unduitoare. În jurul lui plutea mireasma ușoară de tămâie.

Toate astea erau foarte încurajatoare.

– E o tentație îngrozitoare de pus în fața unui bărbat ce nu are voie să facă mișcări bruște, spuse Rupert.

– Serios? Nu-i de mirare că Miles n-a fost de acord. M-a tot săgetat cu privirea.

– Poate că i-a înghețat fața în poziția aia, spuse Rupert. Și pe mine m-a săgetat cu privirea acum câteva ore. Crezi că bănuiește?

– Cred că știe, răspunse ea.

– Mă bucur că n-am o soră. Ar fi trebuit să trec peste aversiunea mea față de omorâtul oamenilor.

Daphne își îndreptă atenția către tavă.

– Dacă îmi amintesc corect noțiunile de medicină, trebuie să-ți întăreşti sângele. Trebuie să iei nişte friptură de miel. Vin roşu, bineînțeles. Orezul ăsta e gătit în supă de pui cu ceapă. Nişte pâine şi brânză. Nişte fructe. Puțin...

– Încă nu pot să mănânc, zise el. Sunt prea... prea...

Se încruntă.

– Prea ceva. Sentimente.

Ochii ei verzi îi întâlniră pe ai lui.

– Sentimente, repetă ea.

– Voiam să aştept, spuse Rupert. Până ce aveam să mă simt mai bine. Pentru că nu voiam ca mila să te influențeze.

– Mila, zise ea.

– Din cauza rănii mele.

– Nu fi absurd! spuse Daphne. N-am de ce să-mi fie milă pentru o împunsătură în burtă.

– În orice caz, nu mai pot aştepta. Şi ar fi bine să te avertizez că nu intenționez să fac câtuşi de puțin pe cavalerul. Dacă trebuie să cad în genunchi şi încep iar să sângerez...

– Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru ca tu să cazi în genunchi, spuse ea cu severitate.

– Atunci nu gândeşti limpede. De obicei aşa se fac lucrurile de felul ăsta.

– Lucrurile de felul ăsta, repetă ea, cu ceva mai puțină severitate.

– Ar fi trebuit să procedez aşa de prima oară, dar abia dacă ştiam ce fac, continuă Rupert. Tu ai spus că e mai bine să te însori decât să te consumi, iar eu parcă trăiam într-o stare de luptă perpetuă... dar nu era deloc aşa.

Daphne se aşeză în genunchi.

– Poate că ar trebui să bei nişte vin, spuse ea.

– Am destulă putere pentru asta, răspunse Rupert. Sper doar să am şi destulă minte. Vreau ca mai întâi să-ți explic. Pentru că nu trebuie să crez că mă bazez doar pe pofta trupească. Pofta este o parte, da. O parte importantă.

Femeia se lăsă pe călcâie şi îşi privi mâinile.

– Dar te-am plăcut din prima clipă în care ți-am auzit vocea, zise el, pe când n-aveam habar cum arăți. Mi s-a părut delicios felul în care te-ai târguit pentru mine, de parcă aş fi fost un covor

vechi. Pe urmă mi-a plăcut felul în care te uitai la mine. Apoi mi-a plăcut felul în care îmi dădeai ordine. Am adorat stilul răbdător, şi pe cel iritat, în care îmi explicai diverse lucruri. Iubesc sunetul glasului tău şi felul în care te mişti. Îţi iubesc curajul, bunătatea, generozitatea, obstinaţia şi pasiunea. Făcu o pauză. Tu eşti geniul. Tu ce crezi că înseamnă toate astea?

Daphne îi aruncă o privire piezişă.

– Cred că eşti nebun, răspunse ea. Poate că ai făcut o infecţie care ţi s-a urcat direct la cap.

– Nu sunt nebun. O femeie cu intelectul tău avansat ar trebui să poată pricepe că sunt îndrăgostit. De tine! Îmi doresc ca tu să-mi fi spus asta. A fost al naibii de jenant s-o aflu de la fratele tău.

Daphne întoarse brusc privirea spre el, cu ochii verzi larg deschişi şi aruncând scântei.

– Miles? întrebă ea. A făcut o criză în legătură cu onoarea mea şi a insistat...

– Nu fi ridicolă! spuse Rupert. El n-a dus ca tine o viaţă de pustnic. Poţi fi sigură că ştie totul despre mine. N-am nici o îndoială că sunt ultimul bărbat din lume pe care l-ar vrea lângă sora lui. Mă rog, poate penultimul. După Noxley. Dar lasă-i pe ei. Asta este între noi, Daphne. Te iubesc din toată inima. Vei fi atât de bună încât să te măriţi cu mine?

– Da! răspunse ea. Da, bineînţeles! N-ar fi trebuit sub nici o formă să te refuz prima oară. Mi-am regretat amarnic greşeala, crede-mă. Aş fi putut să trăiesc fără tine, dar n-aş fi făcut decât să respir. Aia n-ar fi fost viaţă.

Rupert îşi deschise braţele, iar ea se târî spre el în patru labe şi i se cuibări la piept.

– Mi-a fost dor de tine, zise Daphne. Mi-a fost atât de dor de tine!

Îşi aşeză capul pe umărul lui.

– Putem să ne căsătorim numaidecât? Detest să dorm în cabina mea.

– Putem să ne căsătorim chiar acum, spuse el, vârându-şi nasul în părul ei moale. Mai ţii minte?

– Da. Dar trebuie să am o zestre.

Lăsă mâinile în jos şi îşi dezlegă eşarfa de mătase.

– Va trebui să te mulţumeşti cu asta.

Rupert o luă. Era destul de grea, chiar şi pentru o bucată mare de mătase.

– Ce ai răsucit în asta? întrebă el. Pietre?

– Cinci parale, răspunse femeia. Aproximativ treizeci şi cinci de lire.

– Ai venit pregătită.

– Sigur că da. Când vreau ceva, nimic nu-mi stă în cale. Uită-te la hainele pe care le port.

– Îmi plac şi cele pe care nu le porţi, spuse el.

– Sunt chiar îndeajuns de neruşinată încât să profit de tine când eşti slab şi rănit.

– Nu sunt chiar atât de slab.

Rupert lăsă eşarfa pe divan şi îşi puse mâinile la o treabă mai bună, mângâindu-i trupul bine făcut.

– Am face bine să ne căsătorim imediat, zise el.

– Da, încuviinţă Daphne.

Nici ea nu stătea cu mâinile în sân. Dar gura ei, gura aceea moale era şi mai periculoasă, alunecând pe gâtul şi pe pieptul lui.

Rupert îi săltă capul şi îi lipi buzele de ale lui. Avea un gust răcoros şi dulce, ca al şerbetului turcesc. Avea un gust fierbinte şi întunecat, ca al coniacului ţinut deasupra flăcării. Avea un gust misterios, ca de zeiţă, iar un bărbat mai slab ar fi fost îngrozit de puterea pe care ea o deţinea asupra lui.

Dar el nu era un bărbat mai slab şi îşi dorea tocmai o femeie puternică. O femeie puternică, cu forme minunate, care să se potrivească perfect în braţele lui. Îşi lăsă capul în jos şi îşi trecu limba de-a lungul deschizăturii cămăşii ei, pe cărarea înmiresmată dintre sânii ei. Daphne oftă şi îşi vâri degetele în părul lui.

Rupert îi mângâie curbura superbă a fundului. Ea se mişcă sub atingerea lui, trăgându-se mai aproape. Bărbatul apucă acele fese magnifice şi ii aduse sexul strâns lipit de al lui. Îşi înăbuşi un geamăt.

– O să-ţi faci rău, murmură ea, ţinând buzele lângă ale lui.

– N-a fost un geamăt de durere, spuse Rupert.

Simțea rana. Fiecare mișcare îi stârnea un junghi. Nu-i păsa. Ea era toată numai gingășie și se afla în brațele lui, în gura lui, în nările lui, iar el se îmbăta cu gustul și mirosul ei... și îi spusese că nu poate trăi cum se cuvine fără el. Spusese da.

– Nu trebuie să rupem copcile, zise Daphne.

– Atunci am face bine să nu ne mișcăm prea mult.

– Se poate?

– Da.

El îi mângâie abdomenul, peste materialul subțire. Slăbi legătura din talia pantalonilor și îi împinse în jos. Îi dezmierdă buclele moi și carnea delicată, atât de caldă și udă, atât de pregătită și dornică. Ea oftă și se frecă de mâna lui. Îi ridică poalele cămășii până în talie. Ca de obicei, mădularul lui se ridică precum într-un salut vesel. Râzând ușor, Daphne îl prinse în mână și își trecu degetele subțiri pe toată lungimea lui. Atunci femeia se încordă, își duse piciorul în sus pe coapsa lui și îl ghidă înăuntru, iar fiorul de plăcere din acea împreunare îi tăie respirația lui Rupert.

Abia dacă se clinteau. Senzațiile deveniră și mai intense. El simțea de fiecare dată când mușchii ei se întăreau și se relaxau împrejurul lui, iar cea mai mică mișcare a șoldurilor ei îi trimitea valuri de plăcere prin tot trupul. Era conștient de mâinile ei, alunecându-i pe trup, și lăsând în urmă lungi dâre de scântei pe pielea lui.

Deschise ochii, o privi și își zâmbiră unul altuia în tăcere, cu un amuzament poznaș, diavolul din el recunoscând drăcușorul din ea. Și continuară astfel, uitându-se unul la altul, făcând dragoste în taină, in vreme ce de afară răsunau zgomotele familiare ale pașilor de pe punte, ale vocilor ce strigau în timp ce se pregăteau să tragă la mal.

Se stârni un lung și dulce val de plăcere, asemenea Nilului ce se unduia sub ei, apoi Rupert fu prins de goana curentului. Daphne îl apucă strâns, ținându-l pe loc, în vreme ce ea se mișca deasupra lui. Lumea deveni întunecată și sălbatică, iar el se prăbuși în ea și nu mai știu decât că simte ceva de nedescris în cuvinte, o uriașă și nebunească fericire.

Atunci îi auzi glasul în ureche.

– Mă dăruiesc ție. Mă dăruiesc ție. Mă dăruiesc ție.

Şi în sfârşit Daphne se lăsă peste el, iar Rupert o strânse în brațe şi savură delicioasa pace. În minte i se ivi gândul amuzant, rătăcitor: suntem căsătoriți. Şi râse cu voce tare.

Epilog

La sfârşitul lunii iulie, după o lungă şi furtunoasă călătorie din Egipt, doi reprezentanţi ai lui Muhammad Ali sosiră la Casa Hargate şi îi prezentară domniei sale lordul mesajul care anunţa moartea celui de-al patrulea fiu al său, laolaltă cu un cufăr arătos în care se găsea craniul criminalului.

Pentru că restul familiei era la ţară în acel moment, Lord Hargate fu obligat să îndure vestea cu o tăcută şi deosebit de singuratică demnitate.

Nedorind ca toată lumea să afle înaintea soţiei lui, lordul nu pomeni nimănui despre pierderea suferită. Pur şi simplu porni, câteva ore mai târziu, spre Derbyshire, pentru a da vestea în persoană.

Se opri doar pentru a permite schimbarea cailor. Nu dormi nici un pic. Luase cu sine cufărul în care se afla craniul. Nu ştia de ce. Era una dintre puţinele ocazii din viaţa lui în care contele se simţea pierdut, chiar pierdut.

Sosi la locuinţă în clipa în care Benedict tocmai pleca. Fiul cel mai mare îi aruncă o privire părintelui său, apoi se întoarse din drum şi intră înapoi împreună cu el.

Lord Hargate îşi conduse soţia afară, în grădină, unde îi spuse câteva cuvinte sfâşiate de durere.

Femeia rosti: „Nu!" şi îşi strânse mâinile în jurul taliei, după care se întoarse şi privi în zare cu ochii uscaţi.

Benedict ceru să vadă scrisoarea. Tatăl i-o dădu, apoi îşi luă soţia de după umeri.

Benedict îi lăsă şi intră în casă pentru a citi misiva. Înăuntru era ciudat de multă linişte, ca şi cum servitorii, care nu fuseseră încă informaţi, ar fi presimţit o catastrofă.

Lui Benedict asta îi amintea de tăcerea apăsătoare ce se lăsase în propria casă după moartea soţiei sale, cu doi ani în urmă. Şi atunci se simţise amorţit.

Auzind zgomotul unor roți de trăsură și ropot de copite venind dinspre alee, la galop din câte se părea, bărbatul merse la fereastră. Văzu o frumoasă caretă de călătorie.

Alungându-i pe slujitori, se duse s-o întâmpine. Părinții lui nu se aflau în dispoziția de a primi vizitatori. Totuși, poate că Lord Hargate era dorit într-o chestiune guvernamentală urgentă. Și oricum Benedict simțea nevoia să aibă ceva de făcut.

Ajunse în fața casei la câteva clipe după ce careta se oprise uruind.

Nici nu apucă să pornească spre ea, că ușa se deschise larg, iar un bărbat sări afară... și îi zâmbi.

Fratele lui.

Fratele lui ce mort.

Rupert.

Benedict clipi o dată. Venit din partea lui, ăsta era semnul unei emoții copleșitoare.

– Nu ești mort! spuse în timp ce Rupert se apropia cu pași mari.

– Sigur că nu! răspunse tânărul, oferindu-i una dintre entuziastele lui îmbrățișări frățești.

Benedict, încă afectat de sentimente puternice, îl bătu pe umăr.

– De unde ți-a venit ideea că aș fi mort? întrebă Rupert după ce terminară cu primele efuziuni.

Benedict îi vorbi despre cei doi emisari ai lui Muhammad Ali, despre scrisoarea de condoleanțe venită din partea consulului general englez și despre cufărul în care se afla capul.

Rupert alungă din discuție toate astea.

– Sunt ridicol de lenți în toate privințele. Presupun că emisarii au ajuns la Londra abia după ce au vizitat toate bordelurile dintre Alexandria și Portsmouth. Scrisoarea către tata probabil că a făcut un ocol prin Patagonia. Dar nu contează. Domnia sa lordul o să se înveselească de minune atunci când o să vadă ce i-am adus.

– Sper că nu vreun animal exotic, zise Benedict. O să-ți spună că familia lui e o menajerie suficientă.

– Nu-i un animal exotic.

– Nici o mumie, spuse Benedict. Mamei nu-i place mirosul.

– Nici mie, replică Rupert. Nu-i o mumie.

– Refuz să mă joc de-a ghicitul. Poți să-mi spui sau nu, cum pofteşti. Între timp eu aş face bine să intru înainte şi să-i pregătesc pe părinții noştri pentru învierea ta.

Benedict întoarse spatele.

– E o soție, zise Rupert.

Fratele mai mare se răsuci.

– A cui soție? întrebă el.

Din câte ştia Benedict, Rupert nu mai fugise niciodată cu soția nimănui, dar n-aveai cum să prevezi ce o să facă Rupert, îndeosebi într-o țară străină în care, de obicei, cuvântul „soție" se pronunța mai degrabă la plural decât la singular.

– A mea, răspunse Rupert. Coborând tonul, adăugă: Este în caretă.

În uimirea lui de a-şi fi văzut fratele presupus mort, Benedict uitase de orice altceva. Acum, îndreptându-şi atenția către trăsură, observă încă un ocupant. O femeie aplecată deasupra unei cărți.

Se întoarse înapoi spre Rupert.

– Citeşte, zise Benedict. O carte!

– Da, citeşte mormane de cărți, confirmă Rupert. Cele mai multe nici măcar nu sunt în engleză. E un strălucit om de ştiință.

– Un ce?

– Are un creier pur şi simplu enorm, continuă Rupert. Dar tatei n-o să-i pese de inteligența ei.

– Dincolo de a fi uluit că o femeie cu un dram de aşa ceva s-ar mărita cu tine, spuse Benedict.

– Da, e uluitoare! Dar nu asta-i partea cea mai ciudată.

Îşi coborî vocea la nivelul unei şoapte.

– E moştenitoare.

Benedict clipi încă o dată. Ştia că tatăl lor le spusese lui Alistair, cel de-al treilea fiu al său, şi lui Darius, cel de-al cincilea, să-şi găsească mirese avute, căci refuza să-i întrețină la nesfârşit. Dar Rupert, născut între cei doi, era scuzat, pe motiv că nici o persoană rațională nu i-ar da o avere pe mână.

– Moştenitoare, repetă Benedict. Păi, mă bucur foarte mult pentru tine.

– Oh, nu-mi pasă mie de moştenire! spuse Rupert. Ştii că n-am noțiunea banului. Dar abia aştept să văd ce față o să facă tata atunci când o să-i spun.

Post-scriptum

Câteva ore mai târziu, după ce mirele şi mireasa se retraseseră în apartamentele lor, fiul cel mai mare al familiei merse din nou în grădină alături de Lord şi Lady Hargate.

– Măi să fie! spuse lordul. Se pare că un nenorocit de asasin s-a ales cu capul retezat degeaba.

– Iar fiul risipitor s-a întors triumfător, zise Benedict. Căsătorit! Cu strălucita, frumoasa şi tânăra prietenă văduvă a verişoarei Tryphena. Cea cu o avere frumuşică.

Schiţă un zâmbet. Lui nu-i fusese niciodată la fel de uşor să surâdă pe cât îi era lui Rupert, cu atât mai puţin în ultimii doi ani.

– Tryphena o să fie încântată, spuse doamna.

– Mă întrebam eu de ce l-ai trimis în Egipt, dintre toate locurile, comentă Benedict.

Tatăl lui se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană.

– Ei bine, mă bucur pentru el, continuă fiul cel mare. Se potrivesc foarte bine şi, firește, scopul scuză mijloacele. În orice caz, Rupert s-a aşezat în sfârşit la casa lui. Acum îi puteţi acorda toată atenţia lui Darius.

Spunând acestea, Benedict îşi luă obişnuitul rămas-bun distant.

Părinţii priviră în urma lui.

– Cred că nu lui Darius, spuse Lady Hargate.

– Nu, zise domnia sa lordul. Nu lui Darius.

În august, Jean-Claude Duval s-a îmbarcat pe un vas ce avea ca destinaţie Franţa. A luat cu el şaptezeci şi cinci de lăzi pline cu antichităţile pe care le strânsese în ultimii ani. De vreme ce a omis să includă papirusul cu probleme (şi alte câteva obiecte) pe lista oferită vameşilor din Alexandria, nimeni nu poate şti sigur dacă bărbatul a reuşit până la urmă să obţină documentul. Se ştie doar

că papirusul nu şi-a găsit locul în Muzeul Luvru şî că nava care îl transporta pe Duval împreună cu colecţia lui s-a pierdut într-o furtună lângă coasta Maltei.

În aceeași colecție

au apărut:

Johanna Lindsey

Când inima dictează

Stephanie Laurens

Patimile iubirii

Victoria Alexander

Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood

Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt

Înger și demon

Julie Garwood

O nuntă de vis

Stephanie Laurens

Pasiunile inimii

Stephanie Laurens

Prizoniera dragostei